28
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1948

Ἑβδομαδιαία Εἰκονογραφημένη Ἔκδοσις

Στὴν 5ην σελίδα

Μία ἀληθινὴ
δραματικὴ
ἱστορία

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ Κ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ
του ΓΚΑΣΠΑΡ
ΧΑΟΥΖΕΡ

Ἀριθ. 74 - Δρ. 1500

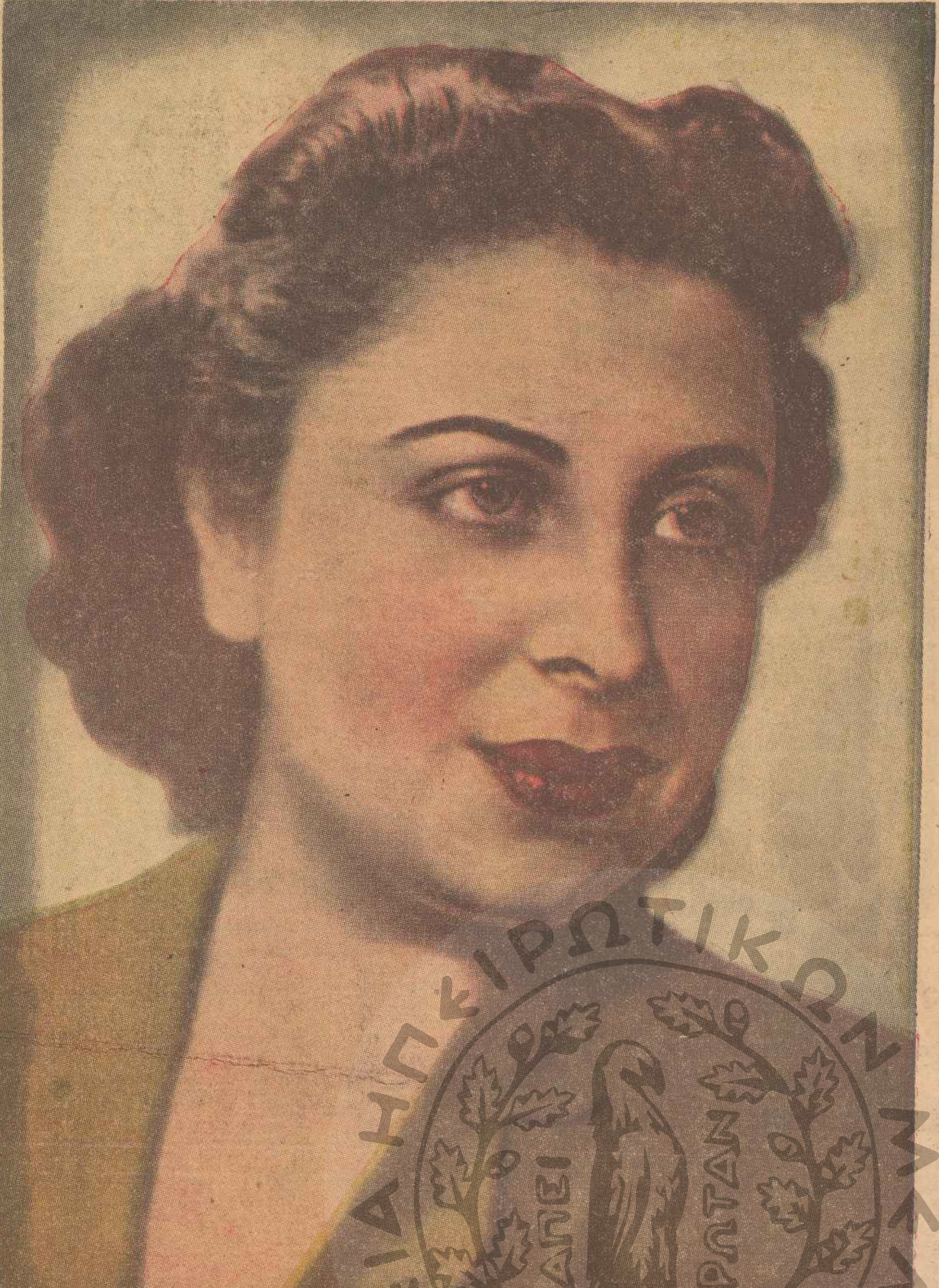

ΖΩΗ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ - ΧΑΤΖΗΙΩΑΝΝΟΥ

Ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια τῆς Ἐθνικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς ποὺ ἐκλήθη εἰς τὸ Ἐδιμβοῦργον διὰ τὴν ἐκεῖ Ὄπεραν καὶ ἔκλεισε συμβόλαιον μὲ τὴν ὄπεραν Γκόβεν Γκάρντεν τοῦ Λονδίνου

(Σχετικὸ σημείωμα στὴν 4η σελίδα)

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 74

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :
ΣΠ. ΜΕΤΑΞΑΣ - Π. ΤΡΟΥΜΠΟΥΝΗΣ - Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἐλευθ. Βενιζέλου 41.
ΤΗΛΕΦΩΝΑ :
Γραφείων 29237 Τυπογρ. 31.352

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερικοῦ ἐτησία 90.000. Ἑξάμηνος 45.000. Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία £ 9, $ 36. Ἑξάμηνος £ 5. $ 20.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1500

Κατοικία Ἐκδοτῶν : Σπ. Μεταξᾶ Γαλατσίου 33 Πάνου Τρουμπούνη Θεολοῦ 6. Διευθυντοῦ τυπογραφείου : Ἰωακεὶμ Τσατσάκου Θέσπιδος 6.

Ἀθηναϊκὴ ἑβδομάς

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ

Αὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 11ην πμ. δίδεται εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» ἡ τακτικὴ συναυλία τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θ. Βαβαγιάννη καὶ μὲ σολίστ τὴν κ. Μαρίκαν Παπαϊωάννου—Χουρμούζιου. Ἡ συναυλία θὰ ἀναμεταδοθῇ ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἀθηνῶν. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς ἔργα : Μέντελσον : «Ἀθάλια» (εἰσαγωγή), Α' ἐκτέλεσις, Νεζερίτη : Προανάκρουσμα γιὰ τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ Δαυΐδ, Α' ἐκτέλεσις. Μπετόβεν : Τρίτο κοντσέρτο γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα σὲ ντὸ ἐλ. Σάμουελ Μπάρμπερ : Ἀντάτζιο γιὰ ἔγχορδα (Α' ἐκτέλεσις). Μέντελσον) 4η Συμφωνία σὲ λὰ μεῖζ. «Ἰταλική».

— Τὴν προσεχῆ Τετάρτην 25ην Φεβρουαρίου καὶ ὥραν 6 μ.μ. δίδεται εἰς τὸ θέατρον «Κεντρικὸν» ρεσιτὰλ τοῦ ἀποφοίτου τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν Ἰταλοῦ καλλιτέχνου τοῦ πιάνου κ. Πιέρο Γκουαρίνο. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει συνθέσεις Σκαρλάτι, Μπάχ, Φράνκ, Σοπέν, Ντεμπυσσύ, Γκουαρίνο καὶ Μιλώ.

ΣΤΑΣ Ἐκπτώσεις ΠΡΩΤΟΙ!
Η ΑΠΟΘ. Ἐμμ. Μαλακοῦ
1 Χρυσοσπηλαιωτίσσης 1
πλησίον Ἁγίου Μάρκου

Γυν. Φιλὲ Μεταξωτὲς	6.000
» Ἀράχνη (ζωϊκή)	16.000
» Μπαρολὲ ἔξτρα	3.000
Κομπιναιζὸν	6.500
Κομπιν. Ζέρσεϋ	9.000
Κυλόττες	2.000
» Μεταξωτὲς	5.000
Κασκορσὲ γυναικῶν	3.500
Κασκορσὲ Μάλλινα	18.000
Σοσόνια λευκὰ	1.300
Καλτσάκια παιδικὰ	1.200
Κασκὸλ Μοντέρνα	6.000
Κάλτσες ἀνδρῶν ριγὲ	1.800
Κάλτσες ἀνδρ. Ντέρμιτ	3.500
Κάλτσες ἀνδρ. μάλλινες	6.000
Ἐσώβρακα κοντὰ	5.000
Ὑποκάμισα Α' Α' Α'	28.000
Πιζάμαι φανέλλα ἔξτρα	48.000
Προσόψια	3.000

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη μὲ μικρὸ ἐλάττωμα στὴ μισὴ τιμή.

ΔΙΑΝΑ

Τὰ μουσικὰ βιβλία

Τελευταῖαι ἐκδόσεις

Λ. ΡΗΓΙΔΗ : «ΙΚΑΡΟΣ» καὶ «ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ». (Ἐκδόσεις Μουσ. Οἴκου Μιχ. Κωνσταντινίδη 1948). Στὶς σημερινὲς κρίσιμες στιγμὲς ποὺ περνάει τὸ Ἔθνος μας ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ἁγνὴ πνοὴ ἐθνικοῦ παλμοῦ ποὺ νὰ τονώσῃ τὴ ψυχή μας καὶ νὰ τὴν χαλυβδώσῃ πάνω στὴ πίστη μας γιὰ τὴν αἰώνια Ἑλλάδα. Τὰ δυὸ αὐτὰ ὡραιότατα ἐμβατήρια τοῦ κ. Ρηγίδη ὅπως καὶ τὸ ἄλλο του, ἡ «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα» μὲ τὸ δημοφιλὲς του ρεφραὶν «Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει», τὸν ἔχουν καταστήσει γνωστὸ στὸ Πανελλήνιο. Αὐθόρμητος καὶ πηγαῖος μελωδὸς μὲ τὴ ψυχὴ παλλομένη ἀπὸ τὰ πιὸ ἁγνὰ πατριωτικὰ συναισθήματα, χαρίζει κάθε τόσο στὴ μουσικὴ φιλολογία τοῦ εἴδους αὐτοῦ, αὐτὰ τὰ ὡραιότατα θούρια. Ἡ ἔκδοσίς του ἀρκετὰ ἐπίσης ἐπιμελημένη, γιὰ μιὰ φωνὴ καὶ πιάνο περιλαμβάνει στὴν τελευταία της σελίδα καὶ ἰδιαίτερη παρτιτοῦρα γιὰ τετράφωνη ἀνδρικὴ χορωδία, πρᾶγμα ἀπόλυτα σωστὸ καὶ ἀπαραίτητο γιὰ νὰ τραγουδιέται κι' ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν ἀνωτέρων σχολείων.

Δ. ΡΟΔΙΟΥ : «ΤΑ 25 ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ». Ἔκδοσις Μουσικοῦ Οἴκου Μιχ. Κωνσταντινίδη 1948). Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμε πὼς γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες, λαὸ μεσημβρινὸ καὶ συναισθηματικό, ἡ καντάδα ἀποτελεῖ ἀπαραίτητο ζωτικὸ στοιχεῖο στὴ ψυχή μας. Ἔτσι ὁ Ρόδιος, ὁ ἀκούραστος βάρδος ποὺ τραγουδεῖ ἐδῶ κι' ἐξῆντα ὁλόκληρα χρόνια, ὁ λεπτὸς κ' εὐγενικὸς αὐτὸς τραγουδιστὴς ποὺ ὡς τὰ σημερινὰ βαθειά του γηρατειά, δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸν ἀγγίξῃ καμμιὰ ἀσχήμια τῆς πεζῆς ζωῆς ποὺ περνοῦμε, ἀποτελεῖ πάντα γιὰ μᾶς τὴν ἐνσάρκωσι τοῦ ἰδανικοῦ καλλιτέχνη ποὺ πλασμένος ἀπὸ τὸν πιὸν ὡραῖο ψυχικὸ κόσμο, ἀφήνει τὴν ψυχή του νὰ λουλουδίζῃ στὸ λυρικὸ τῆς ἐξομολόγημα, πάντα λεπτὸς κι' αἰθέριος ὅσο κι' εὐγενικός. Ὕστερα ἀπὸ τὴ συλλογή του τῶν 30 τραγουδιῶν, τώρα μιὰ νέα σειρὰ ἀπὸ 25 ἄλλα, ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργο τοῦ Ἀθηναίου αὐτοῦ Τόστι. Εἶναι κι' αὐτὰ γραμμένα γιὰ τετράφωνη ἀνδρικὴ χορωδία «α καπέλλα» ὅλα τους λεπτὰ χαριτωμένα, δροσερά, γεμᾶτα ἀπ' τὸν βαθὺ μὰ καὶ τόσο ὑγιᾶ λυρισμὸ ποὺ διακρίνει ὅλες του τὶς συνθέσεις. Εἴμαστε βέβαιοι πὼς κι' αὐτά, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, θὰ συγκινήσουν καὶ θὰ γίνουν κοσμαγάπητα στὸ Πανελλήνιο.

NORBERT DYFOYRCQ (Μετάφρ. Σ. Σκιαδαρέση) **«ΕΠΙΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ».** (Ἔκδοσις Μουσικοῦ Οἴκου «Μέλλοντος» 1948). Μὲ μιὰ ἐργασία σεμνή, εὐσυνείδητη καὶ αὐθόρμητη, ὁ ἐκλεκτὸς συνάδελφος κ. Σ. Σκιαδαρέσης, μᾶς χαρίζει μιὰ ἀρτιωτάτη μετάφρασι τοῦ διασήμου αὐτοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῆς Μουσικῆς στὸ Κονσερβατουὰρ τῶν Παρισίων. Πρόκειται γιὰ ἕνα μουσικολογικὸ σύγγραμμα σπουδαιότατο καὶ ἀπαραίτητο ὄχι μόνο γιὰ κάθε μουσικὸ ἀλλὰ γενικώτερα γιὰ κάθε διανοούμενο. Γραμμένο μεθοδικὰ μὲ συστηματικὴ κατάταξι ἀπὸ ἱστορικὴ καὶ τεχνικὴ ἄποψι εἶναι, ἕνα πολύτιμο ἀπόκτημα καὶ ἰδιαίτερα γιατὶ συγχρονισμένο ὅπως εἶναι, περιλαμβάνει καὶ ὅλα τὰ νεώτερα συμπληρωματικὰ στοιχεῖα καὶ συμπεράσματα στὰ ὁποῖα κατέληξε μέχρι σήμερα ἡ σύγχρονη Ἐπιστήμη τῆς Μουσικολογίας.

Γ. ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΕΣ

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

Δυστυχεῖς ἄνθρωποι! Τώρα ποὺ ἔχουν ἐξαφανισθῆ τὰ κρέατα, νοσταλγοῦν τὶς παλιὲς λιχουδιές τους. Ἔτσι τὸν τσάκωσα προχθὲς τὸ φιλαράκο, νὰ ἐπιθεωρῇ τὰ τσιγκέλια τῶν χασάπηδων τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐγύριζε ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο, μὲ μιὰ ὑπομονὴ κι' ἐπιμονὴ ἀνεξάντλητη. Τί ζητοῦσε; Ὅταν τ' ἀκούσαμε, μερικοὶ φίλοι, ποὺ ἐψωνίζαμε ἐκείνη τὴν ὥρα, ἐμείναμε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα :

— Γλυκάδια μοσχαριῶν! — εἶπε.

Ἂν ἦταν ἑστιατόριο, θὰ τὸν νοιώθαμε. Ὑπάρχουν πελάτες μὲ ἰδιοτροπίες: Πρέπει νὰ πᾶνε, σὲ μέρες ποὺ λείπουν, μάλιστα, τὰ χοντρὰ κρέατα, νὰ βροῦν γλυκάδια μοσχαριῶν. Ἀλλ' αὐτός, ἀνήκων στὰ ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα, ἀμφιβάλλω ἂν ἔχει πάει ποτὲ στὴν ἀγορά, ἔστω καὶ γιὰ τὸ σπίτι του. Κι' ἐπειδὴ μᾶς ἔβλεπες ν' ἀποροῦμε γιὰ τὸν πληθυντικὸ — εἶχε πῆ «γλυκάδια» — μᾶς ἐξήγησε :

— Τὰ θέλω γιὰ παστίτσιο!... παστίτσιο μακαρόνια μὲ γλυκάδια μοσχαριῶν εἶνε ὄνειρο!

— Εὐχαριστῶ... Ἀλλὰ δὲν ὀνειρεύομαι... μακαρόνια συνήθως!. Ὁ Γάλλος ποὺ ξέρει νὰ φάῃ δὲν τὰ βάζει ποτὲ πρῶτο πιάτο, οὔτε δεύτερο, τἄχει κατατάξει στὰ... χορταρικά, στὶς γαρνιτοῦρες...

— Παστίτσιο μὲ γλυκάδια μοσχαριῶν — ἐπέμεινε αὐτὸς — δὲν ἔχετε ἰδέα τί ἀριστούργημα!

Ἔχει μπλέξει μὲ κάποιον καλοφαγᾶ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν μυήσῃ στὰ μυστήρια τῆς ὑψηλῆς τέχνης τοῦ Μπριγιὰ = Σαβαρὲν — σοῦπες ἀπὸ μεδοῦλι, φιλέτα γλώσσας (ψαριοῦ) μὲ σπανάκι ὀ-γκρατέν, ἀγκινάρες παραγεμιστὲς μὲ μανιτάρι καὶ μπέϋκον — καὶ τὸν κάνει νὰ τρέχῃ κάθε πρωΐ, μὲ τριάντα μίλια τὴν ὥρα, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ὑλικῶν.

Καταπληκτικοὶ ἄνθρωποι ! Ἐδῶ παίζεται ὁ κόσμος, πόλεμος ἀπειλεῖται, συμμαχίες σκιτσάρονται, σχέδια Μάρσαλ συζητοῦνται, συμμοριακοὶ ἀγῶνες μαίνονται, κι' αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν μὲ τὸ χαβᾶ τοῦ οὐρανίσκου των. Μ' αὐτὸν αἰσθάνονται τὴ ζωή, μ' αὐτὸν μοχθοῦν: Γεῦσις τὸ πᾶν! Καὶ κάθε πρωῒ ποὺ σηκώνονται τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ σκέπτονται εἶνε πῶς θὰ τὴν ἱκανοποιήσουν... πῶς θὰ φᾶνε. Ὄχι πόσο, ἀλλὰ τί. Δὲν πρόκειται περὶ φαγάδων νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὸ ποσόν. Πρόκειται περὶ καλοφαγάδων ποὺ κυνηγοῦν τὸ ποιόν, τοὺς συνδυασμούς, τὴν τέχνη.

Καὶ μὲ τί πάθος !... Αὐτὸς ὁ Ρωμαῖος Λαρήνσιος, ὁ μέγας καλοφαγᾶς τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοκράτορος Κομμόδου θὰ ὠχριοῦσε μπροστὰ σὲ μερικοὺς δικούς μας. Ὅσο, σὰν σύνολο, ἀνήκουμε στοὺς πιὸ λιτοδίαιτους λαοὺς τοῦ κόσμου, τόσο οἱ σκλάβοι αὐτοὶ τοῦ οὐρανίσκου εἶνε ἀπόλυτοι. Ἄνθρωποι σοβαροί, ποὺ κατέχουν θέσεις, ἀξιώματα, θὰ μποῦν στὴν κουζίνα σὰν τὴ τελευταία κυρὰ - Παγώνα, θὰ πειραματισθοῦν μονάχοι, πάνω σὲ μιὰ σπάνια συνταγή, θὰ καταρτισθοῦν τέλεια στὴν τέχνη τῆς ἑτοιμασίας ἑνὸς πικάντικου μεζέ. Ὁ ἐντοπισμὸς ὅλων τῶν ἡδονῶν τῆς ζωῆς στὸν οὐρανίσκο τους εἶνε τόσο δυνατή, ὥστε θ' ἀφήσουν μιὰ ὡραία γυναῖκα γιὰ ἕνα καλὸ φαΐ. Κι' ἐγνώρισα καλοφαγᾶ ποὺ ἐνῶ δὲν εἶχε κανενὸς εἴδους κλίσι γιὰ τὴν ἀρχαία φιλολογία, ἐκάθισε καὶ ἐδιάβασε, μὲ τὸ λεξικό, καὶ τοὺς τέσσερους τόμους τῶν «Δειπνοσοφιστῶν» τοῦ Ναυκρατίτη Ἀθηναίου, γιὰ νὰ ξεσηκώσῃ συνταγὲς γιὰ σάλτσες.

Ἐπὶ κατοχῆς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐτρελλάθηκαν. Οἱ ἄλλοι πεινοῦσαν, γιατὶ δὲν εἴχανε τί νὰ φᾶνε. Αὐτοὶ γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ φᾶνε αὐτὸ ποὺ ὕβρισκαν. Τώρα εἶνε πάλι δυστυχεῖς. Δὲν βρίσκουν... γλυκάδια μοσχαριῶν γιὰ τὸ παστίτσιο! Οἱ χασάπηδες τοὺς ἀκοῦνε μὲ εἰρωνικὸ χαμογελο :

— Στὰ σφαγεῖα, κύριε!... Ἐκεῖ θὰ βρῆτε... ἀρνήσια!...

Καί, τὸ θηρίο, τράβηξε στὰ σφαγεῖα μὲ τὸ φανατισμὸ τοῦ νεοφώτιστου.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ κ. Ν. ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ—ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ

Ἀπόψε Σάββατον καὶ ὥραν 20.15' θὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν ὁ Ὑπουργὸς Τύπου καὶ Πληροφοριῶν κ. Νικ. Μπαλτατζῆς — Μαυροκορδάτος ἐπὶ τῇ 35ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων.

* * *

Η Δὶς ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΔΟΥ

Ἀπὸ τὸ Παρίσι ἠγγέλθη καὶ νέα ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος τοῦ πιάνου δίδος Ρίτας Μπουμπουλίδου. Ὡς γνωστόν, ἡ δὶς Μπουμπουλίδου ἐπέτυχε νὰ εἰσαχθῇ ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸ «Κονσερβατουὰρ» τῶν Παρισίων μεταξὺ 450 διαγωνισθέντων, διὰ τὴν τάξιν πιάνου τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ κ. Λαζὰρ Λεβύ. Ἤδη ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνις κατὰ τὰς ἐξετάσεις αἱ ὁποῖαι διεξήχθησαν τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα ἐγνώσθησαν πρὸ ἡμερῶν ἐπέτυχε νὰ εἰσαχθῇ καὶ εἰς τὴν τάξιν ἀνωτέρων θεωρητικῶν «Φούγκας καὶ Κοντραπούντου» τοῦ Κονσερβατουὰρ τῆς γνωστῆς καθηγητρίας κ. Σιμὸν ντὲ Κασσάντ.

Μουσικὴ κριτική

Ἡ συναυλία τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας

Ἡ τακτικὴ συναυλία τῆς Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας στὰ «Ὀλύμπια» ἐδόθη τὴν φορὰ αὐτὴ τὴν Δευτέρα τὸ βράδυ μὲ διευθυντὴ τὸν κ. Φ. Οἰκονομίδην.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπενθυμίζῃ κανείς, ὅτι ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ μονάκριβη συμφωνικὴ μας ὀρχήστρα δὲν ὁδηγεῖ στὴν πρόοδο καὶ τὴν ἐξέλιξι. Ἂν πάρῃ κανεὶς ὡς παράδειγμα τὴν τελευταία συναυλία καὶ θυμηθῇ παλαιότερες ἐκτελέσεις τῆς Εἰσαγωγῆς «Λεονώρα 3» καὶ τῆς Ἡρωϊκῆς, θὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἄλλοτε ὑπῆρχε περισσότερη ἐπιμέλεια, προπαρασκευή, μελέτη καὶ καλὴ διάθεσις. Η Εἰσαγωγὴ ἦταν ἀμελέτητη. Ὁ συγχρονισμὸς στὴν Ἡρωϊκὴ ἦταν ζήτημα τύχης. Μόνο τὸ πρῶτο μέρος ἦταν κάπως καλύτερο ἀπὸ τὰ τρία ἄλλα. Εἰς τὸ Τρίο τοῦ σκέρτσου, παρετηρήθη ἡ «συνηθισμένη» κακοφωνία τοῦ κόρνου. Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἡ μελωδία τοῦ πρώτου κόρνου ὑπερβαίνει τὴν φυσικὴ καὶ χρησιμοποιήσιμη ἔκτασί του, κατὰ μιαν τρίτην. Τί πρέπει νὰ γίνῃ ἆρά γε γιὰ νὰ ἀποφεύγεται ἡ ἐπικίνδυνη αὐτὴ παγίδα; Εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀφορᾶ τοὺς ἁρμοδίους.

Τὸ γεγονὸς τῆς βραδυᾶς ἦταν ἡ συμμετοχὴ τοῦ διασήμου Ἱσπανοῦ βιολοντσελλίστα Γκασπὰρ Κασσαντό, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε τὸ Κοντσέρτο σὲ ρὲ μεῖζ. (ἔργον 101) τοῦ Χάϋδν. Τὸ κοντσέρτο αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα γιὰ βιολοντσέλλο καὶ τὸ μόνο ποὺ ἐπέζῃ ἀπὸ τὰ ἓξ ἐν ὅλῳ κοντσέρτα γιὰ βιολοντσέλλο, τὰ ὁποῖα ὁ Χάϋδν ἔγραψε μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1771 καὶ 1783. Εἰς τὸ πρῶτο μέρος περιέχονται δύο κύρια θέματα εἰσαγόμενα ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα. Εἰς τὸ Ἀντάτζιο, σὲ λὰ μεῖζ., ὑπάρχει ἕνα ἐκφραστικὸ μοτίβο, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κύριο θεματικὸ ὑλικό. Τὸ κοντσέρτο τελειώνει μὲ ἕνα ρόντο, ποὺ καταλήγει σὲ μιὰ ἔξοχη Κόντα.

Ὁ κ. Κασσαντὸ — γεννήθηκε στὴν Βαρκελώνη εἰς τὰς 30 Σεπτεμβρίου 1897 — ἔπαιξε μὲ ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ κυριαρχία καὶ ἀπέδωσε περίφημα τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε διαπρέψει καὶ ὁ διδάσκαλός του, ὁ πολὺς Πάμπλο Καζάλς.

Γ. ΡΟΠΑΪΤΗΣ

⁂

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ Οἴκου «ΓΑΪΤΑΝΟΥ» ἐξεδόθη τὸ σλόου «Ἐσεῖς ποὺ περνᾶτε» σὲ στίχους Κ. Πρετεντέρη καὶ μουσικὴ Ν. Γιάκοβλεφ.

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ

Κυριακὴ 22 Φεβρουαρίου ὥρα 11.00
ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ: «ΑΘΑΛΙΑ», Εἰσαγωγή.

Κατὰ παραγγελίαν τοῦ Φρειδερίκου - Γουλιέλμου τῆς Πρωσσίας, ὁ Μέντελσον ἔγραψε ἐπεισοδιακὴ μουσικὴ γιὰ τὴν «Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους (1843) καὶ γιὰ τὴν «Ἀθάλια» τοῦ Ρακίνα (1845). Τὰ ἔργα αὐτὰ ἐξετελέσθησαν στὰ νέα ἀνάκτορα τοῦ Πότσνταμ καὶ κατόπιν, μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, εἰς τὸ Βερολῖνον. Σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ θρησκευτικοῦ ποιήματος «Ἀθάλια» τοῦ Ρακίνα, ἡ μουσικὴ τοῦ Μέντελσον ἔχει καὶ αὐτὴ κάποιον ἰδιαίτερο χαρακτῆρα. Σήμερα πλέον δὲν σώζεται ἀπὸ τὴν ἐπεισοδιακὴ μουσικὴ τῆς «Ἀθαλίας» παρὰ μόνον ἡ Εἰσαγωγὴ ποὺ ἐκτελεῖται πολὺ σπανίως, καθὼς καὶ τὸ Ἐμβατήριο τῶν ἱερέων ποὺ ἔχει ἐκλαϊκευθῆ.

ΜΠΕΤΟΒΕΝ : ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΑΡΙΘ. 3

Τὸ τρίτο κοντσέρτο γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα τοῦ Μπετόβεν (ἔργ. 37) ἀνήκει εἰς τὸ ἔτος 1800 καὶ ἐδημοσιεύθη τέσσερα χρόνια ἀργότερα, μὲ ἀφιέρωσι πρὸς τὸν Πρίγκηπα Λουδοβίκο - Φερδινάνδο. Ἐξετελέσθη γιὰ πρώτη φορὰ μαζὶ μὲ τὴν Δευτέρα Συμφωνία εἰς τὰς 5 Ἀπριλίου 1803. Ὁ Μπετόβεν μὲ τὸ τρίτο κοντσέρτο ἀκολουθεῖ νέες κατευθύνσεις. Τὸ στὺλ του γίνεται συμφωνικώτερο καὶ ἡ πλοκὴ τοῦ πιάνου καὶ τῆς ὀρχήστρας περισσότερο στενὴ καὶ δραματική. Εἰς τὸ πρῶτο μέρος τοῦ κοντσέρτου (ἀλλέγκρο κὸν μπριο) ὑπάρχει τὸ γνωστὸ θέμα σὲ ντὸ ἔλασ., τὸ ὁποῖον ἀναπτυσσόμενον, δίδει τὴν εὐκαιρία σὲ θεματικὴ ἐναλλαγὴ πιάνου καὶ ὀρχήστρας. Εἰς τὸ δεύτερο μέρος (λάργκο) ἡ κλίμαξ γίνεται μὶ μεῖζ. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ εἶνε αἰσθητή, ὅπως καὶ ἡ ἀτμοσφαίρα γενικά, ἡ ὁποία γίνεται ρεμβώδης καὶ αἰσθηματική. Εἰς τὸ τρίτο μέρος (Ρόντο) χαρακτηριστικὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ θέματος μὲ ἑβδόμη ἠλαττωμένη, ἡ ἐναλλαγὴ μείζονος καὶ ἐλάσσονος καὶ τοῦ ρυθμοῦ ἀπὸ 2)4 εἰς 6)8 εἰς τὸ τελικὸν πρέστο.

ΣΑΜΟΥΗΛ ΜΠΑΡΜΠΕΡ : ΑΝΤΑΤΖΙΟ ΓΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Ὁ Μπάρμπερ εἶνε συνθέτης Ἀμερικανός, γεννηθεὶς εἰς τὴν Πενσυλβανία εἰς τὰς 9 Μαρτίου 1910. Τὸ 1935 ἔλαβε τὸ Βραβεῖον τῆς Ρώμης καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1935 καὶ 1936 τὸ Βραβεῖον Πούλιτσερ. Τὰ ἔργα του — Συμφωνία εἰς ἕνα μέρος (1936), Δοκίμιον γιὰ ὀρχήστρα (1938) κλπ. — ἔχουν ἐκτελεσθῆ εἰς τὴν Ρώμην ἀπὸ τὸν Μολινάρι, εἰς τὸ Σάλτσμπουργκ ἀπὸ τὸν Ροτζίνσκυ (1937), καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ τὸν Τοσκανίνι.

ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ : ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ («ΙΤΑΛΙΚΗ»)

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ του στὴν Ἰταλία τὸ 1831, ὁ Μέντελσον ἐσχεδίασε τὴν σύνθεσι τῆς Συμφωνίας σὲ λὰ μεῖζ. ἔργ. 90. Ἡ Συμφωνία αὐτὴ συνεπληρώθη εἰς τὰς 13 Μαρτίου 1833 εἰς τὸ Βερολῖνο. Μετὰ δύο ἀκριβῶς μῆνας ὁ Μέντελσον διηύθυνε ἀπὸ χειρογράφου τὴν πρώτη ἐκτέλεσί της εἰς τὸ Λονδῖνο μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ 1834 ὁ συνθέτης ἄρχισε νὰ ἀναθεωρῇ τὴν παρτιτοῦρα, ἡ δὲ ἐργασία αὐτὴ διήρκεσε ἐπὶ τρία ἀκόμη ἔτη. Μόνο τὸ 1851, δηλαδὴ τέσσερα χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μέντελσον ἐδημοσιεύθη ἡ Συμφωνία. Τὸ πρῶτο μέρος (ἀλλέγκρο βιβάτσε) εἰσάγει ἀμέσως ἕνα ζωηρὸ θέμα, ποὺ ἐκτελεῖται ἀπὸ τὰ βιολιά. Ἀκολουθεῖ ἕνα δεύτερο σὲ δεσπόζουσα μὶ μεῖζ. ἐμφανιζόμενο ἀπὸ τὰ κλαρινέτα. Οἱ δύο αὐτὲς μελωδίες συμπλέκονται σὲ μορφὴ πολυφωνικὴ κατὰ τρόπο ποὺ θυμίζουν περισσότερο Μπάχ. Ἡ ἐπανάληψις εἶνε σύντομη, ἀντιθέτως ἡ Κόντα ἐκτενής.

Τὸ δεύτερο μέρος (ἀντάντε κὸν μότο) δίνει τὴν ἐντύπωσι θρησκευτικῆς λιτανείας. Ἀρχίζει μὲ ἕνα ἐπιβλητικὸ ἐμβατήριο, σὲ ρὲ ἐλάσσον ποὺ ἐκτελεῖται ἀπὸ τὸ ὄμποε κλαρινέττο καὶ τὶς βιόλες καὶ παραλαμβάνεται ἔπειτα ἀπὸ τὰ βιολιά, ὁπότε τὰ φλάουτα ἐκτελοῦν τὴν ἀντίστιξι. Τὸ δεύτερο θέμα εἶνε σὲ φὰ μεῖζον.

Τὸ τρίτο μέρος (κὸν μότο μοντεράτο) μᾶλλον ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸ στὺλ τοῦ μενουέτου ἀπὸ ἀπόψεως ρυθμοῦ καὶ φόρμας. Τὸ φινάλε δικαιολογεῖ πραγματικὰ τὴν ἐπονομασία τῆς Συμφωνίας ὡς «Ἰταλικῆς». Τὸ κύριο μοτίβο εἶνε ἕνα Σαλταρέλλο, δηλαδὴ χορὸς ποὺ μοιάζει μὲ τὴν Ταραντέλλα. Ἐκτελεῖται ἀπὸ τὰ φλάουτα ὕστερα ἀπὸ ἓξ εἰσαγωγικὰ μέτρα. Ὁ Μέντελσον, ὅπως λέγεται, ἐνεπνεύσθη τὸ θέμα ἀπὸ τὸ Καρναβάλι τῆς Ρώμης τοῦ 1831.

⁂

ΜΠΡΑΜΣ : ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πέμπτη 26 Φεβρουαρίου ὥρα 22.30

Ἡ «Τραγικὴ Εἰσαγωγὴ» ἔργ. 81, ἐγράφη στὸ Ἔσλ τῆς Αὐστρίας τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1880 καὶ ἐπαίχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ ἰδίου ἔτους εἰς τὴν Βιέννη. Ἐδημοσιεύθη τὸ ἑπόμενο ἔτος.

Ἡ «Τραγικὴ Εἰσαγωγὴ» δὲν ἔχει σχέσιν μὲ καμμιὰ ὡρισμένη τραγωδία, οὔτε μὲ συγκεκριμένον ἥρωα. Περισσότερον ἀναφέρεται εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Τραγωδίας αὐτῆς καθ' ἑαυτήν.

ΡΙΜΣΚΥ—ΚΟΡΣΑΚΩΦ : «ΧΡΥΣΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ»

Σάββατον 28 Φεβρουαρίου ὥρα 18.15

Ὁ Ρίμσκυ - Κόρσακωφ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε μεγάλους Ρώσσους ἐθνικιστὰς συνθέτας, ἔχει γράψει ἓξ ὄπερες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ τελευταία καὶ πιὸ γνωστὴ εἶνε ὁ «Χρυσὸς Πετεινός». Ἡ ὄπερα αὐτὴ ἀπηγορεύθη ἀπὸ τὴν λογοκρισία διὰ λόγους πολιτικοὺς μέχρι τοῦ 1910. Ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ Ρίμσκυ Κόρσακωφ οἱ Γκλαζούνωφ καὶ Μαξιμιλιανὸς Στάϊνμπεργκ (1883—) διεσκεύασαν τὴν Σουΐτα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη :

α) Ὁ βασιλεὺς Δόδων εἰς τὰ ἀνάκτορά του. — Τὸ ὄνειρό του. — Ἡ ἀναχώρησίς του.— β) Ὁ βασιλεὺς Δόδων καὶ ἡ βασίλισσα Σέμαχα. — Χορὸς καὶ γαμήλιος πομπή.—γ) Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου καὶ τὸ ἀξιοθρήνητο τέλος τοῦ βασιλέως. — Γαμήλιον ἐμβατήριον.— Ἐπίθεσις τοῦ Πετεινοῦ. — Ἐπίλογος.

Ρ...ς

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Γκόλα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38575

ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΙΜΙΑΣ

ΤΟ ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΝ "ΦΟΛΙΚΟΝ ΟΞΥ„

Ἡ Ἀμερικὴ καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν καὶ ὅλος ὁ ὑπόλοιπος κόσμος εἶναι ἀνάστατη τὸν τελευταῖον καιρὸ ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς ἀγνώστου μέχρι στιγμῆς Ἀμερικανοῦ ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος βρῆκε κάτι ποὺ οἱ ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ κόσμου τὸ γύρευαν ἐπὶ χρόνια. Ὁ ἰατρὸς Σπάϊς (οὕτω εἶναι τὸ ὄνομά του) μετὰ ἀπὸ πειραματισμοὺς 15 ὁλοκλήρων ἐτῶν ἀνεκοίνωσε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ φάρμακο τῆς ἀναιμίας, τῆς φοβερῆς καὶ τόσο συχνῆς σήμερα ἀρρωστείας, ἡ ὁποία προκαλοῦσε κι ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλῇ τὸν θάνατο σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους.

Ἐργαζόμενος σ' ἕνα μικρὸ ἰδιωτικὸ ἐργαστήριο καὶ χρησιμοποιῶν ἀντὶ γιὰ πειραματόζωα τοὺς ἀσθενεῖς του ὁ δόκτωρ Σπάϊς κατώρθωσε ἀφοῦ παρηκολούθησε χιλιάδες περιπτώσεων ἀναιμίας νὰ εὕρῃ ἕνα ὅπλο μὲ ἄμεσα ἀποτελέσματα γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴ φρικτὴ ἀσθένεια. Τὸ φολικὸν ὀξύ, μιὰ οὐσία ποὺ βρίσκεται στὸν πυρῆνα τῆς βιταμίνης Β καὶ ὑπάρχει συχνότατα στὸ ἧπαρ.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀνακαλύψεώς του δὲν ἦτο τυχαία. Ἐξαντλητικαὶ ἔρευναι καὶ πειράματα ἐτῶν, ὡδήγησαν τὸν δόκτωρα Σπάϊς στὴν ἀνακάλυψι τοῦ φαρμάκου, ἡ ὁποία σημαίνει τὴ διάσωσι χιλιάδων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὑποσιτισμένοι λόγῳ τοῦ τελευταίου πολέμου ἀνέμενον τὸν θάνατον χωρὶς νὰ μπορῇ ἡ Ἐπιστήμη νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἡ Ἐπιστήμη προσεπάθει νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀναιμία μὲ διάφορα μέσα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ καλύτερο ἦτο ἡ σύγχρονος χρησιμοποίησις τοῦ σιδήρου, τοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος. Ἓν εἶδος ἀρσενικοῦ, καὶ μιᾶς εἰδικῆς διαίτης τῆς ὁποίας ὡς βάσις ἐχρησιμοποιεῖτο τὸ συκώτι. Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ τελευταίου αὐτοῦ εἶχε ἄριστα ἀποτελέσματα. Ἡ κατάστασις πολλῶν ἀσθενῶν ἐκαλυτέρευσε, ἀλλὰ πλήρης ἴασις ἐπῆλθε μόνον εἰς τὰς ἐλαφροτέρας τῶν περιπτώσεων.

Τότε ἡ προσοχὴ τοῦ δόκτορος Σπάϊς προσηλώθη πάνω σὲ ἄλλες οὐσίες, ὅπως ἡ Ριμποφλοβίνη, τὸ ἀσβέστιον πεντοθενάτ, ἡ πυριδοξίνη, τὸ νιασκὶν τὸ ἰνοσιτόλ, ἡ χωλίνη καὶ τὸ παραμινοβενζϊκὸν ὀξύ.

Ἐχρησιμοποίησε ὅλα αὐτὰ ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἐπέτυχε μεγάλα πράγματα. Μὲ ἀφάνταστη ἐπιμονὴ ὁ δόκτωρ Σπάϊς συνέχισε τὶς ἔρευνές του καὶ τὰ πειράματά του διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ νικήσῃ τὴν ἀναιμία τῆς ὁποίας τὸ ὅλον πρόβλημα ἔγκειτο εἰς τὸ νὰ μπορέσῃ καὶ πάλιν ὁ ὀργανισμὸς νὰ παραγάγῃ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν πενιχρά, ἀλλ' ὁ δόκτωρ Σπάϊς δὲν ἀπεγοητεύθη καὶ ξαναγύρισε στὶς ἔρευνές του πάνω στὸ ἧπαρ. Ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὶς ἰδιότητες τοῦ ἐκχυλίσματος τοῦ ἥπατος καὶ τότε παρετήρησε ὅτι τὰ παρασκευάσματα αὐτὰ ἦσαν τόσο περισσότερο ἀποτελεσματικὰ ὅσο μεγαλύτερη ποσότητα περιεῖχαν μιᾶς οὐσίας, τοῦ φολικοῦ ὀξέος.

Τὰ σχετικὰ πειράματα ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἀμέσως δύο μεγάλες φαρμακευτικὲς ἑταιρίες ἡ «Χεντέλε» καὶ ἡ «Ἀμέρικαν Γυάναμιντ Κόμπανυ» προσπάθησαν νὰ παρασκευάσουν χημικῶς τὸ φολικὸν ὀξύ.

Ὁ νικητὴς τῆς ἀναιμίας Δρ Σπάϊς ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ φολικοῦ ὀξέος, ἐξελέγη καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1946 οἱ χημικοὶ τῶν ἐργαστηρίων ἀνεκοίνωσαν ὅτι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς εἶχε ἐπιτευχθῆ καὶ πράγματι σὲ λίγες μέρες ἡ πρώτη ποσότης συνθετικοῦ φολικοῦ ὀξέος παρεδίδετο εἰς τὸν δόκτορα Σπάϊς γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ στὰ πειράματά του.

Ὁ Σπάϊς δὲν ἔχασε καιρό. Εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν διάσημο διαιτολόγο Νίμπλετ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀβάνας, ὅτι θέλει νὰ δοκιμάσῃ ἕνα νέο εἶδος βιταμίνης καὶ τοῦ ἐζήτησε τὴν βοήθειά του. Σὲ δέκα μέρες ἕνα ἐπιστημονικὸ ἐπιτελεῖο ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸν δόκτορα Σπάϊς καὶ ἄλλους ὀκτὼ ἐπιστήμονας ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀβάννα γιὰ νὰ πειραματισθῇ στὸ νοσοκομεῖο Γκάρσια τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου τὴν νέαν ἀνακάλυψιν. Εἰς τὴν Ἀβάνναν τὰ πάντα εἶχαν ἑτοιμασθῆ γιὰ τὰ πειράματα καὶ οἱ ἐννέα ἐπιστήμονες διάλεξαν 12 ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔπασχαν ἀπὸ κακοήθη ἀναιμία τέτοιας μορφῆς, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ περπατήσουν. Ἡ ἀνάλυσις τοῦ αἵματος ἀπέδειξε ὅτι καὶ οἱ 12 εἶχαν λιγώτερα ἀπὸ τὰ μισὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια τὰ ἀπαραίτητα στὸν ὀργανισμὸ καὶ ἡ κατάστασίς των ἦτο κυριολεκτικὰ ἀπελπιστική. Τὸ μόνο ποὺ τοὺς κρατοῦσε ἀκόμα στὴ ζωὴ ἦτον οἱ συνεχεῖς μεταγγίσεις οἱ ὁποῖες κι' αὐτὲς εἶχαν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴν ἀποτελεσματικότητά τους. Τότε ὁ Σπάϊς καὶ οἱ βοηθοί του ἀπεφάσισαν νὰ χρησιμοποιήσουν ἐνέσεις ἐκχυλίσματος ἥπατος μὲ φολικὸν ὀξύ. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης ἡμέρας δὲν ἦσαν ἐξαιρετικά. Τὴ δευτέρη ὅμως παρετηρήθη αὔξησις τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων καὶ τὴν τετάρτη μέρα τῆς θεραπείας οἱ ἐξηντλημένοι ἀσθενεῖς ἄρχισαν νὰ πεινοῦν καὶ παρετηρήθη νέα αὔξησις τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων. Ἐντὸς 24 ὡρῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν αἱμοσφαιρίων εἶχε διπλασιασθῆ καὶ μετὰ πέντε μέρες οἱ ἀσθενεῖς ἦσαν εἰς θέσιν νὰ περπατήσουν καὶ εἶχαν μεγάλη ὄρεξι διὰ φαγητὸ πρᾶγμα ποὺ ἐπετάχυνε τὴ θεραπεία τους.

Τὸ φολικὸν ὀξὺ εἶχε θαυματουργήσει καὶ μάλιστα κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ δόκτωρ Σπάϊς ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα. Μέσα σὲ ἕνα χρόνο ὁ νικητὴς τῆς ἀναιμίας χρησιμοποίησε τὸ φολικὸν ὀξὺ ἐπὶ 218 βαρέων ἀσθενῶν καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν θαυμάσια. Ἡ ἀναιμία ὑπεχώρει ὅπως τὸ χιόνι λυώνει στὸν ἥλιο. Σὲ τέσσερις μόνον περιπτώσεις παρουσιάσθη κύρωσις τοῦ ἥπατος, ἀλλὰ τὸ ποσοστὸν αὐτὸ εἶναι καθ' ἑαυτὸ χαμηλὸ ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ σημασία ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρησιμοποίησι τοῦ θαυματουργοῦ φαρμάκου. Ἔτσι τὰ χρυσίζοντα κίτρινα κρύσταλλα τοῦ φολικοῦ ὀξέος ἄρχισαν νὰ εὐεργετοῦν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ χαρίζουν τὴ ζωὴ σὲ καταδικασμένους ἀναιμικούς.

Ἀλλὰ τὸ φολικὸν ὀξὺ δὲν εἶναι τὸ μόνο φάρμακο διὰ τὴν ἀναιμία. Ὁ δόκτωρ Σπάϊς ὁ ὁποῖος τώρα πειραματίζεται πάνω στὶς βιταμίνες A, D, C καὶ K ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλες οὐσίες ἐπίσης δραστικὲς οἱ ὁποῖες ἀσφαλῶς θὰ ἀνακαλυφθοῦν μιὰ μέρα.

Σήμερα ὅλα τὰ Ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια ζητοῦν ἀπὸ τὸν δόκτορα Σπάϊς νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσι τῶν ἐργαστηρίων των καὶ πολλὰ τὸν ἐξέλεξαν καθηγητήν τους. Ὁ Σπάϊς ὅμως, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι σοφοί, δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τιμές. Μόνος του σκοπὸς εἶναι νὰ μπορέσῃ νὰ προσφέρῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερα στὴν πάσχουσα ἀνθρωπότητα τὴν ὁποίαν μαστίζει σήμερα περισσότερο παρὰ ποτὲ ἡ φοβερὴ ἀρρώστεια τῆς ἀναιμίας.

Διὰ τὸν δόκτορα Σπάϊς εἶναι ἀρκετὴ ἡ φράσις τοῦ πρώτου ἀσθενοῦς του, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐθεραπεύθη εἶπε:

— Ἀσφαλῶς ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ δόκτωρ Σπάϊς καὶ τὸ θαυματουργό του φολικὸν ὀξὺ μοῦ ἔσωσαν τὴ ζωή.

Σ.Σ.— Ἡ διεύθυνσις τοῦ δόκτορος Σπάϊς εἶναι :

Pr. Douglas Spies
School of Medicine
Northwestern University
Chigago, Ill.
U.S.A.

Ἕνα παρισινὸ μπαλλέτο ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τὰ Παρισινὰ «Μπαλλέττα τῶν Ἠλυσίων Πεδίων», ποὺ θὰ ἐμφανισθοῦν τὴ Δευτέρα 23 τρέχοντος εἰς τὸ θέατρον «Ρέξ» εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρτιώτερα χορευτικὰ συγκροτήματα τῆς Γαλλίας, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ 42 πρόσωπα. Ὁ περιοδεύων αὐτὸς θίασος χορευτῶν, ἂν καὶ ἡ ἵδρυσίς του χρονολογεῖται μόλις ἀπὸ διετίας, ἀπέκτησε ἀπὸ τοῦδε φήμην παγκόσμιον. Ἤδη ἔδρεψε δάφνας στὴν Ἀγγλία, τὴν Ἑλβετία, τὴν Πορτογαλία, τὸ Βέλγιο, τὴν Αἴγυπτο καὶ ἄλλας χώρας.

Τὸ γαλλικὸν χορευτικὸν συγκρότημα τῶν Μπαλλέττων τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, κατὰ τὰς δυὸ ἐμφανίσεις ποὺ θὰ κάμῃ εἰς τὸ «Ρέξ» ὑπὸ τὴν χορογραφικὴν διεύθυνσιν τοῦ Ρολὰν Πετὶ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἡγεσίαν τοῦ Βόριδος Κόσνο, θὰ ἑρμηνεύσῃ τὰ μπαλλέττα «Συλφίς», τὸ «Φάντασμα καὶ τὸ ρόδο», τὸ «Ραντεβοῦ», τοὺς «Δεκατρεῖς χορούς», τὸν «Μαῦρο Κύκνο», τὸ «Δάσος», τὴν «Κοπέλλια», τὸ «Γαλάζιο πουλί», τὰ «Παιγνιόχαρτα» κ.ἄ.

Ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ χορευτικοῦ θιάσου κ. Βόρις Κόσνο, ὑπῆρξε συνεργάτης τοῦ Σεργίου Ντιαγκίλεφ, τοῦ περιφήμου ἐμψυχωτοῦ τῶν Ρωσικῶν Μπαλλέττων. Ἀργότερα ὁ Βόρις Κόσνο ἀνεσυγκρότησε τὰ Μπαλλέττα τοῦ Μόντε Κάρλο τὰ ὁποῖα καὶ διηύθυνε μέχρι τῆς κηρύξεως τοῦ τελευταίου πολέμου. Εἰς τὸν χορογραφικὸν διευθυντὴν τοῦ συγκροτήματος ποὺ θὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸ «Ρέξ», κ. Ρολὰν Πετί, ὀφείλεται ἡ χορογραφία 7 μπαλλέττων, ἐξ ὧν τὸ «Ραντεβοῦ» καὶ τὸ «Μπαλλέττο τῶν πλυντριῶν», τὰ ὁποῖα θὰ ἑρμηνευθοῦν ἀπὸ τὸν χορευτικὸν θίασον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Οἱ κυριώτεροι χορευταὶ τοῦ ἐν λόγῳ συγκροτήματος εἶναι ὁ Ζὰν Μπαμπιλύ, τὸν ὁποῖον μερικοὶ κριτικοὶ παρομοιάζουν μὲ τὸν περίφημον Νιζίνσκυ, ὁ Τέντυ Ροντόλφ, ποὺ διαπρέπει εἰς τοὺς ἀκροβατικοὺς χορούς, ὁ Γιούλυ Ἀλγκάρωφ.

Μεταξὺ τῶν ἐξαιρετικῶν καλλιτεχνίδων τοῦ πολυπροσώπου αὐτοῦ χορευτικοῦ συγκροτήματος εἶναι ἡ Εἰρήνη Σορίκ, ἡ ὁποία διακρίνεται μὲ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴν εὐγένεια τοῦ στύλ της, ἡ Ναταλὶ Φιλιππάρ καὶ ἡ Ντανιὲλ Νταρμάνς.

Τὰ Παρισινὰ «Μπαλλέττα τῶν Ἠλυσίων Πεδίων» συνεργάζονται στενὰ μὲ τοὺς καλυτέρους συγχρόνους μουσικοσυνθέτας μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἰγκὸρ Στραβίνσκυ, ὁ Ζὰκ Ἰμπέρ, Ἀνρὺ Σωγκέ, Τόνυ Ὠμπέν, Ζὼρζ Ὠρίκ, Ζοζὲφ Κοσμὰ, Βερνὸν Ντὺκ κ.ἄ.

Τὸ ἐκλεκτὸν αὐτὸ χορευτικὸν συγκρότημα συνεργάζεται ἐξ ἄλλου μὲ τοὺς μεγαλυτέρους ζωγράφους καὶ σκηνογράφους, ὡς ἡ Μαρία Λωρανσέν, ὁ Κριστιὰν Μπεράρ, ὁ Ζὰν Οὔγκὼ, ὁ Πικασσὸ κ.ἄ. εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλονται μερικοὶ ἐκ τῶν σκηνογραφιῶν τῶν «Μπαλλέττων τῶν Ἠλυσίων Πεδίων».

Μία ἐμφάνισις ἑνὸς κουαρτέτ του τοῦ Παρισινοῦ μπαλλέττου.

ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΑ ΣΙΔΕΡΑ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ!...

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΙΣ... ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΕΣ

Στὶς στρατιωτικὲς φυλακὲς τῶν Ἰωαννίνων οἱ «κατσαπλιάδες» ποὺ παρεδόθησαν ἢ πιάσθηκαν αἰχμάλωτοι στὴ μάχη τῆς Ἠπείρου, κάνουν κάθε μέρα τὸν περίπατό τους μέσα σὲ μιὰ πελώρια αὐλή. Συρματοπλέγματα τὴν περιτριγυρίζουν. Ἀπάνω στὸν ψηλὸ τοῖχο — στὶς τέσσερις γωνίες — ἔχουν στηθῆ πολυβολεῖα. Οἱ φρουροὶ παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μάρκου.

Οἱ «κατσαπλιάδες» σὰν ἄγρια θηρία μέσα σὲ κλουβί, πηγαινοέρχονται μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ χῶμα. Ἐδῶ βρίσκει κανεὶς τὴν πιὸ πλούσια συλλογὴ ἐγκληματικῶν τύπων. Οἱ περισσότεροι ἔχουν ρίξει στὶς πλάτες τους πελώριες κάπες, γιατὶ κάνει πραγματικὸ κρύο. Τὰ κεφάλια τους εἶνε ξυρισμένα. Φαίνονται κατακάθαροι. Τὸ σωτήριο ΔΔΤ ἐξωλόθρευσε τὶς ἄφθονες «δημοκρατικὲς» ποὺ οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ κύριοι μᾶς κουβάλησαν ἀπὸ τὸ Γράμμο, τὸν Ὄλυμπο ἢ τὸ Μπέλες.

Οἱ κρατούμενοι σταματοῦν τὸν περίπατό τους μόλις ἐμφανιζόμεθα στὴν αὐλή. Ἀμέσως σχηματίζουν ὁμάδες κι' ἑτοιμάζονται νὰ ἀπαντήσουν στὶς ἐρωτήσεις μας. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει ἕνας νεαρὸς «ἀπελευθερωτής» ποὺ δὲν εἶνε περισσότερο ἀπὸ 15 χρόνων. Οἱ συμμορῖται τὸν ἐχρησιμοποιοῦσαν γιὰ σύνδεσμο. Περνοῦσε συχνὰ τὶς γραμμές μας. Μάζευε ὅσες μποροῦσε πιὸ περισσότερες πληροφορίες καὶ γυρνοῦσε πίσω νὰ τὶς δώσῃ στοὺς «αὐθέντες» του. Σήμερα τὰ ξέχασε ὅλα. Διατείνεται ὅτι τὸν στρατολόγησαν βιαίως. Ἄλλωστε αὐτὸ εἶνε τὸ τροπάριο ὅλων τῶν αἰχμαλώτων. Πολλοὶ λένε τὴν ἀλήθεια. Πῶς ὅμως νὰ τοὺς ξεχωρίσῃ κανείς ;

Οἱ «περιπατηταὶ» τῶν φυλακῶν τῶν Ἰωαννίνων φοροῦν κυλόττες τοῦ τακτικοῦ Ἀλβανικοῦ στρατοῦ τῶν παρτιζάνων. Τὰ κουμπιὰ ποὺ ἔχουν στὶς κάπες τους ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ρουμανία. Στὶς τσέπες τους βρέθηκαν χειροβομβίδες ποὺ χρησιμοποιοῦν στὸν βουλγαρικὸ στρατό. Σωστὸς βαλκανικὸς μωσαϊκός!

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους μᾶς λένε ὅτι μπῆκαν πολλὲς φορὲς στὴν Ἀλβανία γιὰ νὰ πάρουν πυρομαχικά. Δὲν μᾶς μαθαίνουν λοιπὸν τίποτα καινούργιο. Γι' αὐτὸ καὶ γρήγορα τοὺς ἀφήνουμε...

ΜΙΑ ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ «ΑΝΤΑΡΤΙΣΣΑ»

Σ' ἕνα δωμάτιο τῶν γραφείων τῆς φυλακῆς εἶνε ξαπλωμένη ἡ Ὀμορφιὰ Ποτούρη. Ἀντάρτισσα 18 χρόνων. Μᾶς λέγει ὅτι τὴν στρατολόγησαν — κι' αὐτὴν — βιαίως στὴν περιοχὴ τοῦ Ὀλύμπου, σὲ κάποιο χωριὸ κοντὰ στὴν Κατερίνη. Μὲ τὸ ἕνα χέρι ξύνει τὰ ἄφθονα καὶ κατάμαυρα μαλλιά της. Μὲ τὸ ἄλλο τρίβει τὸ ποδάρι της. Ἔχει μιὰ σφαῖρα ἀπὸ αὐτόματο ψηλὰ στὴν γάμπα... Λέει ὅμως ὅτι δὲν τὴν πονεῖ τὸ τραῦμα, ἀλλὰ τὰ ποδάρια της. Πρὶν «τοὺς φέρουν» στὴ μάχη, οἱ καπετανέοι τοὺς ἔκαναν ἀναγκαστικὴ πορεία 48 ὧρες. Μὲ λίγη μπομπότα κάθε 6 ὧρες. Μέσα στὸ ἄφθονο χιόνι.

Ἡ Ὀμορφιὰ Ποτούρη χαμηλώνει τὴν φωνὴ γιὰ νὰ μοῦ πῇ ὅτι 2½ ὁλόκληρους μῆνες τῆς ἔκαναν κανονικὴ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσι. Ξέρει «μιὰ χαρὰ» τὸν χειρισμὸ τοῦ ὅπλου. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμπόδισε μόλις ἄρχισε ἡ μάχη κι ἀκούσθηκαν τὰ πρῶτα πυρά, νὰ φοβηθῇ. Ἔτρεξε καὶ χώθηκε σ' ἕνα χαντάκι. Ἐκεῖ ἐντελῶς ἄδοξα, δέχθηκε ἕνα βόλι, ἀρκετὰ ψηλά... στὴν γάμπα.

— Σκότωσες κανέναν, Ὀμορφιά;

— Ἀστειεύεσθε : Οὔτε νὰ ρίξω δὲν πρόφτασα...

Ἀλλὰ ἀφήνουμε τὶς στρατιωτικὲς ἀρετὲς τῆς «δεσποινίδος» Ποτούρη γιὰ νὰ περάσουμε σ' ἄλλο θέμα. Θέμα κάπως πιὸ τσουχτερό.

— Κι' ὁ «ἔρωτας», Ὀμορφιά ;

— Ὁ ἔρωτας — ἐπαναλαμβάνει ἡ πληγωμένη «ἀντάρτισσα» σὰν νὰ ἄκουγε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν μαγικὴ αὐτὴ λέξι.—Δὲν καταλαβαίνω...

— Νά, πῶς πᾶν' οἱ ἐρωτοδουλειὲς στὸν «Δημοκρατικὸ στρατό» ;

— Δὲν «ἔχουμε» τέτοια πράγματα,— ἀπαντᾷ ἡ Ποτούρη.

— Περίεργο! Ἐμεῖς νομίζαμε ὅτι ὁ ἔρως εἶνε «ἐλεύθερος» ἀνάμεσα στοὺς συμμορῖτες... Οἱ ἄντρες δὲν σὲ πειράξανε, Ὀμορφιά ;

— Ἂν ἔχῃς ἐρωτοδουλειὲς σὲ ἐκτελοῦνε, ἐκτός...

— Ἐκτός ;

— Ἂν ἀναφερθῇς στὸν ἀρχηγό σου... Τότε ἡ ὀργάνωσις «ἑτοιμάζει» ἀρραβωνιάσματα ἐπίσημα... Καὶ μπορεῖς νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις μὲ τὸ «παιδί» ποὺ ἀγαπᾷς.

(Σημ. : Εἶνε τὸ σύστημα τοῦ ἀκολουθεῖται ἀπὸ τοὺς Γιουγκοσλαύους παρτιζάνους.)

— Ἐν τάξει λοιπόν...

— Καθόλου «ἐν τάξει», γιατὶ ἅμα «ἀρραβωνιασθῇς» σὲ χωρίζουν ἀμέσως...

— Γιατί ;

— Οἱ καπετανέοι λένε πὼς οἱ ἐρωτευμένοι δὲν εἶνε καλοὶ μαχητές. Σὲ βάζουνε σὲ δυὸ διαφορετικοὺς λόχους... Κι' ἔτσι χάνεις γρήγορα τὸν «ἄνθρωπό» σου...

— Εἶσαι «ἀρραβωνιασμένη» Ὀμορφιά ;

— Ὄχι βέβαια.

— Γιατί «ὄχι βέβαια» ;

Ἡ Ὀμορφιὰ Ποτούρη χαμογελᾷ πονηρὰ σὰν νὰ θέλῃ νὰ πῇ ὅτι ἀπὸ κάθε κανονισμὸ μπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ ξεφύγῃ. Ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ξύνῃ τὸ κεφάλι της καὶ νὰ βαστᾷ τὸ πληγωμένο ποδάρι της. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀφήνουμε ἥσυχη ὡς ποὺ νὰ τὴν μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο.

Ἀλλὰ φαίνεται πὼς ἡ Ὀμορφιὰ δὲν μᾶς τὰ εἶπε καὶ πολὺ καλά, γιατὶ ὁ τραυματίας συμμορίτης ποὺ εἶναι ξαπλωμένος δίπλα της μὲ σπασμένο τὸ ἕνα του χέρι, μᾶς διηγεῖται μιὰ νεώτερη ἔκδοσι γιὰ τὶς ἐρωτοδουλειὲς στὸν «Δημοκρατικὸ Στρατό»:

— Ἀνοησίες σᾶς εἶπε ἡ «συντρόφισσα», μᾶς λέει. Τὸ μόνο ἐλεύθερο πρᾶγμα στοὺς συμμορῖτες εἶναι ὁ ἔρωτας. Ἀπαγορεύεται νὰ κουφομιλᾷς, ἀπαγορεύεται νὰ ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὴν ὁμάδα σου, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ πάρῃς τὸ κορίτσι σου καὶ νὰ τὸ κάνῃς ὅ,τι θέλεις... Φτάνει βέβαια νὰ εἶνε τὸ κορίτσι «σου» καὶ νὰ σὲ θέλῃ...

Οἱ συμμορῖται ὅμως ἀπέδειξαν ὅτι τοὺς ἀνήθικους νόμους ποὺ πρεσβεύει ὁ καπνεργάτης Μᾶρκος, καθ' ὑπαγόρευσιν τῶν Σλαύων παρτιζάνων, προσπαθοῦν νὰ τοὺς ἐφαρμόσουν κι' ἐκεῖ ὅπου ζῇ ἀκόμα ἡ τιμιότης. Ἔχουν γίνει ὁ τρόμος, ὁ ἐφιάλτης τῶν πραγματικῶν Ἑλληνίδων ποὺ πιστεύουν στὴν τίμια παράδοσι τῆς φυλῆς μας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΖΩΤΟΣ

Μιά... «συντρόφισσα»

ἡ Σάτιρα τῆς Ἑβδομάδος

Ἕνα Μήνυμα τοῦ Χάρρυ ὅλο γλύκα κι' ὅλο Χάρι

Πρὸς τὸ Κογκρέσσον. Στόπ. Ἐπεῖγον.
Συνάδελφοι ἀγαπητοί. Ἀγαπητὸ Κογκρέσσο.
Ἐν πρώτοις χαίρειν. Στόπ. Κι' ὕστερα δι' ὀλίγων
θὰ σᾶς εἰπῶ τὸν πόνο μου τὴν νέα μου ζαλάδα
Ξέρετε δὰ πῶς πιάσαμε σπουδαῖο ντιρέσο
καὶ κάπως μπερδευτήκαμε 'κεῖ κάτω στὴν Ἑλλάδα.
Ξέρετε πῶς πηγαίναμε ἐκεῖ πολὺ ὡραῖα
— περίφημα καὶ φίνα —
πῶς ὁ Τσαλδάρης καὶ ἐμεῖς γινήκαμε παρέα
μὲ τὸν Σοφούλη ἀντάμα
πῶς στρογγυλοκαθήσαμε καὶ τρῶμε στὴν Ἀθήνα
κι' ἔχουμε καλοπέρασι, ποὺ εἶνε ἄλλο πρᾶμα!

* * *

Ξέρετε πῶς ἐπήγαμε ἀδέκαροι 'κεῖ πέρα
καὶ μ' ἀδειανὰ στομάχια
καὶ μὲ τὰ μοῦτρα πέσαμε καὶ τρῶμε νύχτα-μέρα
τοῦ Χέλμη τὰ δολλάρια
ποὺ στ' ἀμπελοχωράφια του φυτρώνουνε σὰν στάχυα
καὶ ἀπὸ 'κεῖ τὰ κουβαλοῦν μὲ κάρρα καὶ μουλάρια
Ξέρετε πῶς εὑρήκαμε ἐκεῖ τὰ σπιτικά τους
λιγάκι ἀσυγύριστα
ἀλλὰ ἐτρώγαμε καλά, μονάχα ἀπ' τὰ δικά τους
πῶς εἴχαμ' ὅ,τι θέλαμε. Καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο
κι' ἐχαρτζηλικωνόμαστε μὲ δανεικὰ κι' ἀγύριστα
ἀπὸ τὸν Μαντζαβῖνο

* * *

Κοντολογῆς, θὰ ξερετε πῶς ζοῦμε στὴν Ἑλλάδα
σὰν βλάμης μὲ τὴ βλάμισσα
καὶ πῶς τὴν καταφέραμε, σιγὰ κι' ἀγάλι' - ἀγάλια
νὰ τῆς τὰ τρῶμε εὔκολα καὶ μὲ πολλὴ σβελτάδα
ἀφοῦ κι' ἀπὸ τὴν ζάχαρι μᾶς δίνει τὰ τσουβάλια
καὶ φτειάνουμε πουκάμισα.

* * *

Αὐτὰ λοιπὸν Κογκρέσσο μου, ἦσαν τὰ γεγονότα
ποὺ μόνον ὅποιος τἄζησε θὰ μὲ καταλαβαίνη.
Περνοῦσα ὅμως μὲ βολὴ
κι' ἤμουν «ζωὴ καὶ κόττα».
Ὡς ὅτου μὲ βομβάρδισαν προχθὲς ἀπ' τὸ Δερβένι
κι' ἀπ' τὸν πολὺ τὸν φόβο μου, μοῦ κόπηκ' ἡ χολή!

* * *

Πρέπει λοιπὸν Κογκρέσσο μου να φυγω ἀπὸ 'κεῖ
ἀφοῦ τὸ θέλει ἄλλως τε κι' ὁ Μᾶρκος ὁ Βαφειάδης
καὶ νὰ γυρίσω πίσω
νὰ ζήσω μὲ τὴν φτώχεια μου εἰς τὴν Ἀμερικὴ
νὰ ζήσω σὰν ρημάδης
ὡς ποὺ ἀπὸ τὴν πίκρα μου ἴσως ν' αὐτοκτονήσω.
Γι' αὐτὸ πολὺ παρακαλῶ, ἀγαπητὸ Κογκρέσσο,
ἂν λιγουλάκι συμπονῇς τὸ φίλο σου τὸ Χάρρυ
κάπως νὰ βοηθήσῃς
νὰ φύγω ἀσπροπρόσωπος, τουτέστι νὰ μπορέσω
νὰ στείλω ὅσα ἔφαγα τοῦ Χέλμη, τοῦ Τσαλδάρη
καὶ τοῦ Σοφούλη ἐπίσης.

* * *

Πρὸς τὸ Κογκρέσσον. Στόπ. Μὲ λίγα λόγια :
Ἐμβάσατε δολλάρια! Ἐμβάσατε στερλίνας,
ὅπλα, κανόνια ὀρεινά, αὐτόματα γεμᾶτα.
Ἐμβάσατε δολλάρια! Ἐμβάσατε στερλίνας,
καὶ λίγα κομπολόγια
νὰ κάνη τὶς μετάνοιες της ἡ θελκτικὴ Μπεάτα!

(ὑπογρ.) ΧΑΡΡΥ ΤΡΟΥΜΑΝ
(Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν) ΜΠΕΛ ΑΛΗΣ

Ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴ κίνησι

ΖΩΗ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ-ΧΑΤΖΗΪΩΑΝΝΟΥ

Ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνις κ. Ζωὴ Βλαχοπούλου - Χατζηϊωάννου, εἶναι ἕνα ἀστέρι πρώτου μεγέθους τοῦ μουσικοῦ μας στερεώματος. Ἀνεδείχθη καὶ θριαμβεύει ὡς πρωταγωνίστρια τῆς Ἐθνικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, ἡ φήμη της δὲ ἔχει ξεπεράσει τὰ ἑλληνικὰ σύνορα καὶ ἐθαυμάσθη σ' ὅλες τὶς ἐμφανίσεις της, τόσο στὸ Λονδῖνον ὅσο καὶ στὴν Ἄγκυρα.

Ἡ κ. Ζωὴ Βλαχοπούλου - Χατζηϊωάννου ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν τὸν Ἰούνιο τοῦ 1939, μὲ ἄριστα, μὲ χρυσοῦν μετάλλιον καὶ μὲ ὑποτροφίαν διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἐξερράγη ὅμως ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος καὶ ἡ κ. Βλαχοπούλου ἠναγκάσθη νὰ μείνη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀποκλεισθεῖσα ἀπὸ τοῦ νὰ συμπληρώση τὰς σπουδάς της στὸ Ἐξωτερικό.

Ἱδρύθη ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ ἡ «Ἐθνικὴ Λυρικὴ Σκηνὴ» στὴν ὁποίαν ἡ ἐξαιρετικὴ Ἑλληνὶς καλλιτέχνις ἐκλήθη νὰ λάβη μέρος μεταξὺ τῶν πρώτων. Ἀπὸ τὶς ἀρχικὲς ἐμφανίσεις της ἠδυνήθη νὰ ἐπιδείξη τὰ θαυμάσια φωνητικὰ της προσόντα καὶ τὶς πλούσιες καλλιτεχνικές της ἀρετές.

Ἐνεφανίσθη καὶ πρωταγωνίστησε στὰ ἑξῆς ἔργα: 1) Νυχτερίδα, 2) Μπατερφλάϋ, 3) Βοκκάκιος, 4) Χώρα τοῦ Μειδιάματος, 5) Βαρῶνος Ἀτσίγγανος, 6) Ἀπαγωγὴ ἀπὸ τὸ Σεράϊ, 7) Κάμπος, 8) Φιντέλιο, 9) Μανόν, 10) Μποέμ, 11) Παληάτσοι, 12) Παραμύθια τοῦ Ὄφμαν, 13) Μάρθα, 14) Τὸ σπίτι τῶν τριῶν κοριτσιῶν, 15) Εὔα, 16) Τζουντίτα, 17) Ὀρφεύς.

Ὁποιαδήποτε ἐμφάνισις τῆς κ. Ζωῆς Βλαχοπούλου - Χατζηϊωάννου εἴτε στὴν Ὄπερα εἴτε στὴν Ὀπερέττα, τῆς ἔδιδε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξη καὶ τὰ ἐξαιρετικὰ της προσόντα ἠθοποιΐας.

Ἐκλήθη στὴν Ὄπερα τῆς Ἀγκύρας, ὅπου ἐτραγούδησε Μπατερφλάϋ καὶ Μποέμ. Τὸ κοινὸν τῆς τουρκικῆς πρωτευούσης ἐπεφύλαξεν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν στὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα. Ἐκεῖ τὴν ἤκουσε καὶ ἕνας διάσημος σκηνοθέτης, ὁ κ. Ἔμπερτ, ὁ ὁποῖος ἀργότερα τὴν ἐκάλεσε στὸ Λονδῖνον, καὶ ἔλαβε μέρος στὸ Φεστιβάλ ποὺ ἔγινε στὸ Γκλάϊντεμπορν. Ἐτραγούδησε τὴν ὄπερα «Ὀρφεύς», τῆς ὁποίας οἱ δίσκοι, ἐσχάτως κομισθέντες, πρόκειται νὰ ἀκουσθοῦν σύντομα ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐφέτος ἐκλήθη στὴν πρωτεύουσα τῆς Σκωτίας, τὸ Ἐδιμβοῦργον, γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ στὴν Ὄπερα «Κοζὶ Φὰν Τοῦτε». Διαπραγματεύεται ἐπίσης γιὰ νὰ κλείση συμβόλαιο μὲ τὴν Ὄπερα τοῦ Λονδίνου «Γκόβεν Γκάρντεν», ὅπου πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ στὸ μελόδραμα «Μποέμ», ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ θαυμαστὴ ἐπιτυχία της.

Ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνις συνεχῶς ἀναπτύσσουσα τὰ μεγάλα προσόντα της καὶ τὶς περίφημες καλλιτεχνικὲς ἀρετές της θὰ τιμήση γιὰ πολλὲς φορὲς ἀκόμη τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, στὰ μεγάλα μουσικὰ κέντρα τοῦ Ἐξωτερικοῦ. (Φωτογραφία της δημοσιεύεται στὴν 1η Σελίδα τοῦ «Ἐδῶ Ἀθῆναι»).

Τὰ ἰδιαίτερα τῶν Πολιτικῶν μας

Ὅταν ὁ κ. Σοφούλης ξενυχτάει. — Διατί ἀναβάλλονται τὰ Ὑπουργικὰ Συμβούλια. — Τὸ ἀρνὶ ποὺ ἐκομίσθη ὡς.. «πεσκέσι». — Ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ κ. Βενιζέλου. — Ἡ Σαρακοστὴ καὶ ὁ λόγος τοῦ κ. Παπανδρέου.

Ὁ ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου κ. Μικὲς Μαυρογορδᾶτος, πληροφορεῖ τὸν κ. Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, ὅτι τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ποὺ εἶχε ὁρισθῇ γιὰ τὸ μεσημέρι τῆς παρελθούσης Τρίτης ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν.

— Μὰ γιατί αὐτὴ ἡ ἀναβολὴ κ. Μικὲ;, ἐρωτᾷ ὁ κ. Τσαλδάρης.

Καὶ ὁ κ. Μαυρογορδᾶτος δίνει τὴν ἐξήγησιν :

— Νὰ σᾶς πῶ κ. Πρόεδρε, ἡ ἀναβολὴ ἔγινε γιατὶ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ξενύχτησε ἀπόψε μὲ τὴ Βουλὴ καὶ παρεκάλεσε ἀντὶ γιὰ αὔριο νὰ γίνῃ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τὴν Τετάρτην.

— Μὰ ποῦ ξενύχτησε ὁ κ. Πρόεδρος ἐπιμένει νὰ ρωτᾷ ὁ κ. Τσαλδάρης; Ἀπὸ τὴ Βουλὴ ἔφυγε ἀμέσως μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Παπανδρέου, δηλαδὴ στὶς ἐννηά...

Καὶ ὁ κ. Μικὲς ξεροκαταπίνων:

— Ἔ, ἀκριβῶς, γι' αὐτό, ἄργησε !...

* * *

Ἀλλὰ ἡ ἐξήγησις αὐτὴ τοῦ κ. Μικὲ δὲν ἱκανοποίησε τὸν κ. Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως :

— Ἀγαπητὲ Μικέ, αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος ἀναβολῆς, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Πρόεδρος (ἐννοῶν τὸν κ. Σοφούλην) δὲν κοιμᾶται ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, κι' ἀπόψε ποὺ ἔμεινε ὡς τὶς 9, τὸ λὲς ξενύχτι ;

Ὁ συμπαθέστατος ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ ξεροκαταπίνῃ, ὡς ὅτου ὁ παριστάμενος ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Τάξεως κ. Ρέντης παρεμβαίνει καὶ λύει τὸ μυστήριον τῆς ἀναβολῆς:

— Ἄκουσε Ντῖνο, λέγει, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κ. Τσαλδάρην. Δὲν συμβαίνει τίποτα τὸ ὕποπτον. Αὔριον τὸ μεσημέρι θὰ φᾶμε μὲ τὸν Πρόεδρο, τὸν κ. Σοφούλη, ἕνα ἀρνί. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία.

Μοῦ τὤστειλαν πεσκέσι, καὶ μιὰ ποὺ ἦλθε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (πρόκειται διὰ τὸν κ. Βενιζέλον) εἴπαμε..

— Καταλαβαίνω, διακόπτει γελῶν ὁ κ. Τσαλδάρης, μιὰ ποὺ ἦλθε ὁ Σοφοκλῆς εἴπατε νὰ θυσιασθῇ ὁ μόσχος ὁ σιτευτός. Ἔτσι πές τε μου κι' ὄχι ὅτι ὁ Πρόεδρος... ξενύχτησε !

* * *

— Πῶς σᾶς φάνηκε ἡ ἀγόρευσις τοῦ κ. Παπανδρέου στὴν Βουλή; ἐρωτοῦν οἱ δημοσιογράφοι τὸν γηραιὸν πρωθυπουργό.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, νόμιζα ὅταν τὸν ἄκουγα, στὴν ἀρχὴ μάλιστα, ὅτι μπήκαμε στὴν... Σαρακοστή!

— Γιατί κύριε Πρόεδρε :

— Μὰ δὲν τὸν ἀκούσατε; Ὅλο καὶ «χαιρετίζω» ἦταν ὁ λόγος του. Χαιρετίζω τὴν Ἀμερική. Χαιρετίζω τὴν Ἀγγλία. Χαιρετίζω τὸν στρατόν μας...

* * *

Ἡ προχθεσινὴ συνεδρίασις τῆς Βουλῆς διὰ τὴν Δημοσίαν Τάξιν ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν ν᾽ ἀκουσθοῦν ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ ὡρισμέναι χαριτολογίαι. Ὁ κ. Παπανδρέου, ἀποκαλύπτει εἰς τὸν λόγον του ὅτι ἐνῶ εἰς τὰς κατ' ἰδίαν συζητήσεις τῶν κυβερνητικῶν βουλευτῶν ὡς καὶ τῶν Ὑπουργῶν ἀναγνωρίζεται ἡ εὐθύνη τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ἔλλειψιν σθεναρᾶς στάσεως εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἀνταρσίας, ἐν τούτοις ἀποφεύγεται νὰ λεχθῇ τοῦτο ἐντὸς τῆς Βουλῆς. Καὶ ὁ κ. Παπανδρέου ὑπὸ τοὺς γέλωτας τῶν βουλευτῶν, προσθέτει :

— ... ὅ,τι ὁμολογοῦμεν εἰς τὴν δημοτικὴν ἀποφεύγομεν νὰ τὸ εἴπωμεν εἰς τὴν καθαρεύουσαν .!...

Προχωρῶν εἰς τὸν λόγον του ὁ κ. Παπανδρέου λέγει καὶ ἕνα ἄλλο νόστιμο :

— Τὸν κατευνασμὸν συνώδευσε εἰς τὸν τάφον του καὶ ὁ ἑτεροθαλὴς ἀδελφός του, ὁ συναγερμός...

Ὁ κ. Σοφούλης, ὁ κ. Τσαλδάρης, οἱ βουλευταὶ καὶ τὸ ἀκροατήριον ξεκαρδίζονται εἰς τὰ γέλια.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ Μ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ

ΠΑΛΛΑΣ-ΟΡΦΕΥΣ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΣΠΑΡΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΕΜΠΟΔΙΑ...

Ἦταν ἄραγε ἀπηγορευμένη ἡ Ἀγάπη τους ;...
Αὐτὸς... ἕνα πλουσιόπαιδο μὲ μεγάλες ἀξιώσεις στὴ ζωή! —
Ἐκείνη... μιὰ κοπέλλα φτωχή, ἀπὸ ξεπεσμένη οἰκογένεια!
Μόνον Ἡρωικὲς Καρδιὲς μποροῦσαν νἄβρουν τὴ Λύσι!
Γεμᾶτο Ἐρωτικὴ Φλόγα — Πάθος — Συγκίνησι !
Τὸ Ἀριστούργημα τῆς ΜΑΡΣΙΑ ΝΤΕΒΕΝΠΟΡΤ

ΚΟΙΛΑΣ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

(THE VALLEY OF DECISION)

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ τῆς Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ
Ἀφιερωμένο στὸν θρίαμβο τοῦ αἰσθηματισμοῦ
Μὲ δυὸ Μεγάλα Ταλέντα τοῦ Χόλλυγουντ
ΓΚΡΗΡ ΓΚΑΡΣΟΝ — ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ ΠΕΚ
Καὶ τοὺς ΛΑΪΟΝΕΛ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ — ΠΡ. ΦΟΣΤΕΡ — ΜΑΡΣΑ ΧΑΝΤ — ΝΤΑΝ ΝΤΟΥΡΙΑ
Σκηνοθεσία : ΤΑΪ ΓΚΑΡΝΕΤ. Ἐκμετάλ. Θ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ — Β. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ. — Παραγωγή : ΜΕΤΡΟ ΓΚΟΛΝΤΟΥΪΝ ΜΑΓΕΡ

ΤΙΤΑΝΙΑ - ΣΤΑΡ

Μὲ τὸν ἀποφασιστικὸ κόσμο τῆς πιὸ καταπληκτικῆς κατασκοπείας γύρω ἀπ' τὴν Ἀτομικὴ Ἐνέργεια!
Ἀφάνταστα Τολμήματα σὲ μιὰ Περιπέτεια
ποὺ δὲν ἔχει τὴν ὅμοιά της!

ΜΑΝΔΥΑΣ ΚΑΙ ΣΤΙΛΕΤΟ

(CLOAK AND DAGGER)

Τὸ πιὸ τρυφερὸ Ρομάντζο μέσα σ' ἕνα καταιγισμὸ κινδύνων.
Ὁ μεγαλύτερος ρόλος τῆς καρριέρας τοῦ ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ.
Τὸ πρῶτο φίλμ ποὺ ἐγύρισε στὸ Χόλλυγουντ ἡ ΛΙΛΥ ΠΑΛΜΕΡ
Μὲ τοὺς ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΝΤΑ — ΒΛΑΝΤΙΜΙΡ ΣΟΚΟΛΩΦ
Τοῦ μεγάλου σκηνοθέτου ΦΡΙΤΣ ΛΑΓΚ — Ἐκμετ. ΒΙΚΤΩΡ Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ — Ὑπερπαραγωγὴ Γουώρνερ Μπρός.

Σᾶς συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὸ νέον μας αὐτὸ ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα

Μιὰ ἀληθινὴ δραματικὴ ἱστορία

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Τὸ μυστήριο τοῦ ΓΚΑΣΠΑΡ ΧΑΟΥΖΕΡ

ΟΡΕΣΤΗ ΦΕΡΡΑΡΙ

Λογοτεχνικὴ μετάφρασις τοῦ κ. Γ. ΣΠΑΤΑΛΑ

1ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΝΕΟΣ

Στὴ Νυρεμβέργη τὸ 1828. — Δυὸ περίεργα ντοκουμέντα. — Στὴ διάθεση τῆς Ἀστυνομίας. — Ἀγροῖκος ἢ τυχοδιώκτης ;

Κατὰ τὰ τέλη τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1828 στὴ Νυρεμβέργη δὲ μιλούσανε γι' ἄλλο παρὰ γιὰ ἕνα παράδοξο καὶ μυστηριῶδες πρόσωπο, ποὺ τὄχανε περιορίσει σ' ἕναν πύργο τοῦ παλαιοῦ φρουρίου, κ' ἐπροκαλοῦσε τὴ γενικὴ περιέργεια.

Ἐπρόκειτο πραγματικὰ γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὴ περίπτωση, ποὺ γρήγορα θὰ προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ ὅλης τῆς Γερμανίας κι' ὁλόκληρης τῆς Εὐρώπης, καὶ ποὺ δὲ θἄτρεφε μόνο τὸ ἀχόρταγο πάθος γιὰ τὸ ἄγνωστο καὶ γιὰ τὸ μυστήριο, ποὺ ἔνοιωθ' ἐκείνη ἡ ἐποχή, μὰ ποὺ θὰ προκαλοῦσε καὶ τὸ ἐνδιαφέρο, γιὰ ἕναν ὁλόκληρον αἰῶνα, μὲ ποικίλον τρόπο, σὲ συγγραφεῖς, ἱστορικούς, δικαστές, πολιτικοὺς καὶ κυβερνῆτες.

Ἀκόμα καὶ περιορισμένη μόνο στὰ γεγονότα καὶ στὰ λεπτομεριακὰ ἐξαγόμενα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὶς ἀποδείξεις κι' ἀπὸ τὶς μαρτυρίες τῶν συγχρόνων, ἡ αἰνιγματικὴ ἱστορία τοῦ προσώπου αὐτοῦ θυμίζει τὰ μυθιστορήματα, ποὺ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχαν κάμει τῆς μόδας στὴ Γερμανία ὁ Τζιὰν Πάολο, ὁ Βούλπιους κι' ὁ Βέχτερ καὶ στὴν Ἀγγλία ὁ Βάλτερ Σκὸττ κι' ὁ Ράντκλιφφ.

Καὶ πραγματικὰ σὰ μυθιστόρημα ἀρχίζει καὶ κλεῖ ἡ μυθολογικὴ καὶ τραγικὴ περιπέτεια τοῦ Γκάσπαρ Χάουζερ.

Ἡ Νυρεμβέργη βρίσκεται στὶς ὄχθες τοῦ Πένιτς, παραποτάμου τοῦ Μένο, στὴν κυματιστὴ πεδιάδα ποὺ περικλειοῦν τὰ δάση τῆς Μέσης Φραγκονίας. Τὸ 1806 ἀνῆκε στὴ Βαυαρία. Εἶνε μία ἀπὸ τὶς πιὸ ὡραῖες καὶ γραφικὲς πόλεις τῆς Γερμανίας. Κυρίως στὸ παλαιὸ διαμέρισμα, ποὺ κυριαρχεῖ τὸ παλαιὸ φρούριο καὶ περιβάλλεται μὲ τὴν τάφρο καὶ μὲ μεσαιωνικὰ ὀχυρώματα, σὲ μερικοὺς δρόμους καὶ πλατεῖες ὅπου σηκώνονται τὰ μέγαρα καὶ τὰ μνημεῖα τῆς γερμανικῆς Ἀναγέννησης, διατηρεῖ ἀκόμα τὸν ξεχωριστὸ καὶ τυπικὸ χαρακτῆρα τῶν αὐτοκρατορικῶν πόλεων.

Σὲ μιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς γραφικὲς πλατεῖες — τὴν Οὔνσχλιτσπλάτς — τὶς 26 τοῦ Μάη τοῦ 1828, κατὰ τὶς 5 τὸ ἀπόγιωμα, ὁ τσαγκάρης Γιώργης Βάϊγκμαν μιλοῦσε μὲ τὸ συνάδελφό του Ἰάκωβο Μπέκ, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα περίπατο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ κυρίως ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ πόλη φαινόταν ἔρημη. Ἦταν ἡ δεύτερη γιορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ θαυμάσια μέρα· συγχρόνως ἤτανε πανηγύρι στὸ Ἐρλάνκεν καὶ λαϊκὴ γιορτὴ στὸ «Μοὺχ», γειτονικὴ τοποθεσία. Ἔτσι, ἀπὸ τὸ πρωΐ ὁ κόσμος εἶχε σκορπίσει στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ στὰ δάση.

Οἱ δύο ἦταν ἕτοιμοι νὰ χωρίσουν γιὰ νὰ πᾶνε σπίτι τους, ὅταν εἶδαν νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δρόμο Μπερλαϊνχουτερμπέργκε ἕνα ἄτομο ντυμένο παράξενα, ποὺ βάδιζε τρεκλίζοντας, πηγαίνοντας πλάϊ στὰ σπίτια καὶ κρατώντας τὰ χέρια μπροστά, σὰ νὰ μὴν ἔβλεπε καλὰ καὶ φοβότανε μήπως πέσει. Ὅταν ἤτανε σὲ μιὰ κάποιαν ἀπόσταση, ἄρχισε νὰ φωνάζει :

—Ἔ, μπούα!—δηλαδή, ἕ παιδί!

Ἦταν ἕνας νέος δεκαπέντε, δεκάξι χρονῶν, μ' ἔκφραση κωμικώτατη, κάτι ἀνάμεσα κάλφα ράφτη καὶ ἀμαξᾶ. Μέτριου ἀναστήματος, τὰ μαλλιά του ἤτανε ξανθά, τὰ φρύδια του μαυριδερά, τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του λιγάκι πρὸς τὰ ἔξω καὶ χλωμὸ καὶ μόλις ἄρχιζε νὰ βγάζει γένια. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται κωμικὸς ἤτανε τὸ ντύσιμό του : ψάθινο καπέλλο μὲ πλατὺ μπόρ, χαμηλὸ καὶ μαῦρο, καταλερωμένο, γαρνιρισμένο μὲ κόκκινο δέρμα· σακκάκι ψαρὸ σκοῦρο, φτιαγμένο ἀπὸ μιὰ παλιὰ ἀρχοντικὴ στολὴ περικομμένη, καταλερωμένο· πανταλόνια τοῦ ἱππικοῦ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα· μαντῆλι τοῦ λαιμοῦ μαῦρο μεταξωτό· γελέκο κόκκινο μὲ χάλκινα κουμπιὰ ἔξω τῆς μόδας· μπότες ἀπὸ βιδέλο μὲ ψηλὰ τακούνια, μὲ καρφιά, φθαρμένα καὶ σκονισμένα, ποὺ δὲν ἐφάρμοζαν καὶ τόσο στὰ πόδια του.

Ἡ Κοντέσσα Χόσμπεργ, ἡ ὁποία συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Γκασπάρ.

Φαινότανε κουρασμένος κ' εἶχε τὸ ὕφος ἠλίθιου.

Πλησίασε στοὺς δύο, ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια κ' ἐψιθύρισε μερικὰ λόγια στὴ διάλεκτο τοῦ ἐπάνω Παλατινάτου, ἀπ' ὅπου ὁ Βάϊγκμαν ἐνόμισε πῶς ὁ ἄγνωστος ἐζητοῦσε κάποιον ποὺ ἔμενε στὴ Νεουτορστράσσε. Ἀνάλαβε νὰ τὸν συντροφέψει. Τράβηξαν μαζὶ κ' ἐπέρασαν τὴ γέφυρα Μάξ. Κατὰ τὴ σύντομη διαδρομὴ ὁ ἄγνωστος ἔψαξε στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, ἔβγαλ' ἕνα μεγάλο γράμμα σφραγισμένο καὶ τὄδειξε στὸ Βάϊγκμαν. Τὸ γράμμα ἦταν γιὰ τὸ διοικητὴ τῆς 4ης ἴλης τοῦ 6ου συντάγματος ἱππικοῦ. Ἐπειδὴ ὁ τσαγκάρης δὲν ἐγνώριζε τὸν ἀξιωματικό, εἶπε στὸ νέο νὰ πάει νὰ ζητήσει πληροφορίες ἀπ τὴ φρουρὰ ποὺ ἤτανε σιμὰ στὸ Νέον Τόρ. Ἐνῶ βάδιζαν, ὁ Βάϊγκμαν ρώτησε διάφορα πράματα τὸν ξένο : Ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε, τί δουλειὰ ἔκανε, ἂν εἶχε ξαναπάει στὴ Νυρεμβέργη, μὰ ἡ μόνη ἀπάντηση ποὺ ἔλαβε ἤτανε φράσεις ἀνακατωμένες, χωρὶς νόημα, ἀπ' ὅπου τὸ μόνο ποὺ νόμισε πῶς ἐκατάλαβε — ὅπως διηγήθηκε ἀργότερα — ἤτανε πῶς ὁ ἄγνωστος ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Ρατισβόνα καὶ πῶς ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Νυρεμβέργη.

Στὴ φρουρὰ ὁ Βάϊγκμαν εἶπε πῶς ὁ ἄγνωστος δὲν εἶχε οὔτε διαβατήριο οὔτε κανένα ἄλλο ταξιδιωτικὸ ἔγγραφο. Ὁ νέος ἔβγαλε μὲ σεβασμὸ τὸ καπέλλο κ' ἐπρόσφερε τὸ γράμμα. Ἕνας σκοπὸς τὸν ὁδήγησε στὸ δρόμο καὶ τοὔδειξε τὸ «Κρότσε Νέρα», ὅπου κατοικοῦσε ὁ διοικητὴς τῆς 4ης ἴλης τοῦ ἱππικοῦ, ἐνῶ ὁ Βάϊγκμαν ἐτράβηξε στὴ δουλειά του.

⁂

Διοικητὴς τῆς 4ης ἴλης ἦταν ὁ λοχαγὸς φὸν Βέσσενιγ, ποὺ ἀπὸ τὸ πρωΐ εἶχε πάει μὲ μερικοὺς φίλους του στὸ πανηγύρι τοῦ Ἐρλάνκεν. Στὸ σπίτι δὲν ἦταν παρὰ μόνο ἡ γυναίκα τοῦ λοχαγοῦ μὲ τὸ κοριτσάκι της κ' ἕναν ὑπηρέτη. Ἡ παραμάνα Κατερίνα Λούκλας εἶχε πάει περίπατο κ' ἐγύριζε ἐκείνη τὴ στιγμή. Εὑρῆκε στὴν πόρτα τὸν ἄγνωστο καὶ φυσικὰ σήμανε τὸ κουδοῦνι γιὰ λογαριασμό του. Ὁ νέος ἔδωσε τὸ γράμμα στὸν ὑπηρέτη Γιάννη Μέρκ, ποὺ πῆγε κι' ἄνοιξε, λέγοντας :

— Θέλω νὰ γίνω ἱππέας ὅπως ὁ πατέρας μου.

Ὁ ὑπηρέτης τὸν ἐρώτησε ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε, πῶς λεγότανε, ποιὸς τοὔδωσε τὸ γράμμα, καὶ πολλὰ ἄλλα πράματα, μὰ δὲν ἐμπόρεσε νὰ τοῦ βγάλει ἀπὸ τὸ στόμα παρά :

— Δὲν ξέρω.

Ὁ Μὲρκ ἐνόμισε ὑποχρέωσή του νὰ τὸν κρατήσει καὶ τὸν ἔμπασε στὸ σταῦλο. Βλέποντας τ' ἄλογα ὁ ἄγνωστος ἔδειξε μεγάλη χαρὰ κ' ἐπλησίασε νὰ τὰ χαϊδέψει, μὰ ὁ ἱπποκόμος τοῦ λοχαγοῦ Χάκερ τὸν ἀπομάκρυνε.

Ὁ νέος φαινότανε πολὺ κουρασμένος· ἤτανε κατασκονισμένος καὶ λερωμένος. Τὰ πόδια του θἄχαν ματώσει. Ξαπλώθηκε στὸ ἄχυρο σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ σταθεῖ πιὰ ὀρθός. Κάνοντας τὴ σκέψη πῶς θὰ πεινοῦσε, ὁ ὑπηρέτης τοὔφερε ψωμί, κρέας κ' ἕνα μπουκάλι μπύρα, μὰ ὁ ἄλλος ἔσπρωξε μὲ ἀντιπάθεια τὸ κρέας καὶ τὴ μπύρα κι' ἄρχισε νὰ καταβροχθίζει μόνο τὸ ψωμὶ κ' ἐζήτησε νερό, ποὺ τὄπιε μὲ πολὺ λαιμαργία.

Ἔπειτα κοιμήθηκε σὰ μωρουδάκι.

⁂

Ὁ λοχαγὸς γύρισε τὸ βράδυ κατὰ τὶς 8. Ἦτανε μαζί του ὁ ὑπολοχαγὸς Χουζένμπετ κ' ὁ ἀστυνόμος φὸν Σέρλ. Τὸ κοριτσάκι του πῆγε σὲ συνάντησή του λέγοντας :

— Παπά, στὸ σταῦλο εἶν' ἕνας ἀγριάνθρωπος!

Ἡ γυναῖκα του κ' οἱ ὑπηρέτες τὸν ἐπληροφόρησαν γιὰ τὴν παράξενη ἐπίσκεψη.

Συντροφιὰ μὲ τοὺς δυὸ φίλους του, ὁ λοχαγὸς ἐπῆγε στὸ σταῦλο, ὅπου ξύπνησε τὸν ἄγνωστο, ποὺ κοιμότανε βαθειά. Ὁ νέος σηκώθηκε μὲ δυσκολία· πῆγε σὲ συνάντησί του τρικλίζοντας· μά, βλέποντας τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του μὲ παιδικὴ χαρά· ἔπειτ' ἄρχισε νὰ παίζει μὲ τὸ θηκάρι τοῦ σπαθιοῦ του, φωνάζοντας :

— Θέλω νὰ γίνω ἔτσι.

Ἔπειτα τοὔδωσε τὸ γράμμα, ποὺ ἔγραφε:

«Ἀπὸ τὰ Βαυαρικὰ σύνορα : Τοποθεσία ἄγνωστη, 1828.

Σεβαστέ μου κύριε Λοχαγέ,

Σᾶς στέλνω ἕνα νέο ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπηρετήσει πιστὰ τὸ βασιλέα του. Ὁ νέος παρατήθηκε στὰ χέρια μου τὶς 7 τοῦ Ὀχτώβρη τοῦ 1812. Εἶμ' ἕνας φτωχὸς βιοπαλαιστής, κ' ἔχω κ' ἐγὼ δέκα παιδιά· ἐπομένως ἔχω ἀρκετοὺς γιὰ νὰ σκεφτῶ πῶς θὰ τοὺς ζήσω. Ἡ μητέρα του μ' ἄφησε τὸ παιδὶ μόνο γιὰ νὰ τὸ μεγαλώσω, μὰ δὲν ξέρω τὴ διεύθυνσή της. Στὴν ἐξουσία δὲν εἶπα πῶς τὸ παιδὶ ἦταν παρατημένο. Σκέφτηκα νὰ τὸ κρατήσω σὰ γνήσιο παιδί μου. Τὸ ἀνάθρεψα χριστιανικά. Ἀπὸ τὸ 1812 δὲν τ' ἄφησα νὰ κάμει βῆμα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ μεγάλωσε. Αὐτὸς δὲν ξέρει τ' ὄνομα τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ ἀγνοεῖ πῶς λέγεται ἡ τοποθεσία. Σεῖς μπορεῖτε νὰ τὸν ρωτήσετε· αὐτὸς δὲν εἶνε σὲ θέση νὰ σᾶς τὸ πεῖ. Τοὔμαθα νὰ διαβάζει καὶ νὰ γράφει. Τὸ γράψιμό του εἶνε ὅμοιο μὲ τὸ δικό μου. Ἂν τὸν ρωτήσετε τί θέλει νὰ γίνει, θὰ σᾶς πεῖ πῶς θέλει νὰ γίνει ἱππέας ὅπως ὁ πατέρας του. Ἂν εἶχε τοὺς γονεῖς του, θὰ λάβαινε καλὴ μόρφωση. Ἂν ἐσεῖς τοῦ δείξετε τίποτε, θὰ τὸ μάθει. Ἐγὼ τὸν ὁδήγησα μόνο ὡς τὸ Νεουμαρκ, μὰ θἄπρεπε νὰ σᾶς βρεῖ μόνος. Τοῦ εἶπα πῶς, ἂν γίνει στρατιώτης, θἄρθω καὶ θὰ τὸν ξαναφέρω στὸ σπίτι, διαφορετικὰ παύω νὰ ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτόν.

Ἀξιότιμε κύριε Λοχαγέ! Δὲν πρέπει νὰ τὸν κακομεταχειρισθῆτε ἂν δὲν ξέρει ποῦ κατοικῶ. Τὸν ὁδήγησα ὅταν ἤτανε νύχτα βαθειά. Δὲν ξέρει πιὰ νὰ γυρίσει στὸ σπίτι.

Σᾶς συσταίνομαι ταπεινά. Δὲ γράφω τ' ὄνομά μου, γιατὶ φοβοῦμαι μήπως τιμωρηθῶ.

Μαζί του δὲν ἔχει οὔτε ἕνα μονόλεφτο, γιατὶ δὲν ἔχω κ' ἐγώ. Ἂν ἐσεῖς δὲν τὸν κρατήσετε, θὰ πρέπει νὰ τὸν διώξετε ἢ νὰ τὸν κρεμάσετε στὴν κουκούλα τοῦ φούρνου.»

⁂

Μαζὶ μὲ τὸ γράμμα, ποὺ ἤτανε γραμμένο μὲ γοτθικὰ γράμματα, ἦταν ἑνωμένο κ' ἕνα δελτάριο μὲ ψηφία λατινικά, ποὺ ἔλεγε :

«Τὸ παιδὶ εἶνε βαφτισμένο μὲ τ' ὄνομα Γκάσπαρ. Δῶστε του ἕνα παράνομα καὶ ἀναθρέφτε το. Ὁ πατέρας του ἦταν ἱππέας. Ὅταν θὰ γίνει 17 χρονῶν, στεῖλτε το στὴ Νυρεμβέργη στὸ 6ο ἱππικοῦ, ὅπου ὑπηρέτησε ὁ πατέρας του. Παρακαλῶ νὰ τὸ κρατήσετε ὡς ποὺ νὰ γίνει 17 χρονῶν. Γεννήθηκε τὶς 12 τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1812. Εἶμαι μιὰ φτωχὴ νέα καὶ δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀναθρέψω. Ὁ πατέρας του πέθανε.»

Ὅπως θὰ ἰδοῦμε πιὸ κάτω, κάθε λέξη τοῦ γράμματος καὶ τοῦ δελτάριου ἔχουν κεφαλαιώδη σημασία σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἔτσι ὅπως καὶ οἱ λεπτομέρειες καὶ τὰ μικρὰ καθέκαστα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πρῶτο τοῦτο μέρος.

Ὁ λοχαγὸς [illegible] ξαναδιάβασε, μα-

Ἡ Μεγάλη Δούκισσα τῆς Βάδης Στεφανία

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΟΥ ΒΑΔΕΝ

Ὁ Κάρολος-Φρειδερῖκος (1728-1811), Μαρκήσιος κ' ἔπειτα Μεγάλος Δούκας τοῦ Βάδεν, ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο του (1754) μὲ τὴν Καρολίνα Λουΐζα ντ' Ἄσσια-Δάρμσταντ (πέθανε τὸ 1783) ἀπέχτησε τρία παιδιά :

Τὸν Κάρολο-Λουδοβῖκο (1755-1801) ποὺ παντρεύτηκε τὸ 1773 τὴν Ἀμαλία ντ' Ἄσσια - Δάρμσταντ.

Τὸν Φρειδερῖκο (1756-1817) καὶ

Τὸν Λουδοβῖκο (1763-1830) ποὺ τὸ 1818 ἔγινε Μεγάλος Δούκας τοῦ Βάδεν.

Ὁ Κάρολος Λουδοβῖκος ἀπόχτησε 6 κόρες καὶ 1 ἀγόρι :

Τὴν Ἀμέλια (1776-1823).

Τὴν Καρολίνα (1776-1841) ποὺ ἔγινε βασίλισσα τῆς Βαυαρίας.

Τὴν Λουΐζα (1779 - 1826) ποὺ ἔγινε αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας μὲ τ' ὄνομα Ἐλισαβέττα - Ἀλέξιευνα.

Τὴν Φρειδερίκη (1781-1826) ποὺ ἔγινε βασίλισσα τῆς Ἑλβετίας.

Τὴν Μαρία (1782-1808) ποὺ ἔγινε δούκισσα τοῦ Μπρούνσβικ.

Τὴν Γουλιέλμινα (1888 -..), μεγάλη δούκισσα τοῦ Ἄσσια Δάρμσταντ· καὶ

Τὸν Κάρολο (1786 - 1818), μεγάλο Δούκα τὸ 1818, παντρεύτηκε τὸ 1806 μὲ τὴ Στεφανία - Ναπολεόνε τοῦ Μπωχαρναὶς (1789-1860).

Ὁ Κάρολος αὐτὸς ἀπόχτησε 5 παιδιά, τρεῖς κόρες καὶ δυὸ γυιούς :

Τὴν Λουΐζα (1811-1854), παντρεύτηκε τὸν πρίγκηπα Γουστάβο τῆς Βάζα.

Τὴν Ἰωσηφῖνα (1813-1900), πριγκήπισσα Χοεντζόλερν.

Τὴ Μαρία (1817 - 1888) δούκισσα τοῦ Ἄμιλτον.

Τὸν Ἀλέξανδρο (1816-1817) καὶ

Τὸ Ν.Ν. ποὺ γεννήθηκε τὶς 20 Σεπτεμβρίου τοῦ 1812 καὶ ἀπέθανε τὶς 16 τοῦ Ὀκτώβρη τοῦ ἴδιου χρόνου. Αὐτὸς θεωρεῖται πὼς εἶνε ὁ ΓΚΑΣΠΑΡ ΧΑΟΥΖΕΡ.

Ὁ Κάρολος - Φρειδερῖκος ἀπὸ τὸ δεύτερο γάμο του μὲ τὴ Λουΐζα Γκέγερ τοῦ Γκέγερσπεργ (1768 - 1820), βαρονέσσα καὶ ἔπειτα κοντέσσα τοῦ Χόσμπεργ ἀπόχτησε 4 παιδιά, ποὺ τὸ πρῶτο της:

Ὁ Λεοπόλδος (1790 - 1852) ἔγινε μαρκήσιος τοῦ Βάδεν τὸ 1817 καὶ τὸ 1830 μεγάλος Δουκας τοῦ Βάδεν. Παντρεύτηκε τὴ Σοφία, πριγκήπισσα τοῦ Βάζα.

Ὁ Γουλιέλμος (1792 -..) μαρκήσιος τοῦ Βάδεν τὸ 1817.

Ἡ Ἀμέλια (1793 -..) πῆρε ἄντρα της τὸν Κάρολο Ἔγκον τοῦ Φύρστενβεργ· καὶ

Ὁ Μάξ (1796).

Ὁ Γκασπάρ Χάουζερ, εἰς τὰ 1832

ΣΗΜ. Τὸν πίνακα αὐτὸν πρέπει οἱ ἀναγνῶσται μας νὰ τὸν ἔχουν πρόχειρο, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἱστορία τοῦ ΓΚΑΣΠΑΡ ΧΑΟΥΖΕΡ.

ΑΥΡΙΑΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου

«Καὶ ὁ Τελώνης, μακρόθεν ἑστώς, οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπᾶραι, ἀλλ' ἔτυπτεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» (Λουκ. ΙΗ' 10—14). Πέρυσιν κατὰ τὴν ἀντίστοιχον Κυριακήν, ὡμιλήσαμεν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης περὶ τῆς ὑποκρισίας, τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς ὑψιγορίας τοῦ ὑποκριτοῦ Φαρισαίου. Ἐφέτος εἶνε δίκαιον, ἀλλὰ καὶ συμπαθέστερον καὶ μᾶλλον ὠφέλιμον νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ταπεινώσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ Τελώνου. Ἁμαρτωλοῦ, ἀλλ' ἀναγνωρίζοντος τὴν ἁμαρτίαν του καὶ ζητοῦντος τὸ μέγα ἔλεος.

«Ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ!». Ἐζήτει συγχώρησιν ὁ Τελώνης, ἀλλὰ εἶχε καὶ συναίσθησιν τῆς δυσχεροῦς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιέλθει διὰ τῆς ἁμαρτίας. Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐτόλμα νὰ προσέλθη εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἱεροῦ, οὐδὲ νὰ πλησιάση πρὸς τὸ θυσιαστήριον, ὡς ὁ ὑπερφίαλος Φαρισαῖος, ἀλλ' ἐστάθη μακρόθεν καὶ παρεκάλει τὸν Θεόν, τύπτων τὸ στῆθος. Καὶ δὲν ἐτόλμα οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ νὰ ἀνυψώση πρὸς τὸν οὐρανόν, διότι συνησθάνετο ὅτι προσήρχετο ἱκέτης πρὸς Ἐκεῖνον, τὸν Ὁποῖον δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ζωῆς εἶχεν ἀγνοήσει. Καὶ ὄχι μόνον ἀγνοήσει, ἀλλὰ καὶ περιφρονήσει. Καὶ ὄχι μόνον περιφρονήσει, ἀλλὰ καὶ ἀντιστρατευθῆ διὰ τῶν πράξεων αὐτοῦ τῶν ἀνόμων. Πῶς λοιπὸν νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ στρέψη τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω; Μὲ ποῖον θάρρος νὰ ζητήση ἔλεος καὶ χάριν; Τί δὲ νὰ παρουσιάση διὰ νὰ ἀποδείξη ὅτι ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς θείας στοργῆς; Ἐνθυμεῖται βέβαια ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε μακρόθυμος. Λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, ὁ Οὐράνιος Πατὴρ οὐδέποτε ἐκβάλλει ἔξω, ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶνε ρυπαρὸς καὶ ρακένδυτος ἐκ τῆς ἁμαρτίας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπολογίζει, ἀλλ', ἐν πάση περιπτώσει, γνωρίζει καὶ ποία εἶνε ἡ θέσις του, θέσις ἀποκόψαντος ἑαυτὸν ἐθελουσίως ἀπὸ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι συνεπῶς τὸν ἀποκοπέντα σύνδεσμον δύναται ἐκ νέου νὰ ἀνασυνάψη μόνον διὰ τῆς Μετανοίας καὶ διὰ τῆς Ταπεινώσεως...

Ἐλέχθη ἀπὸ πολλοὺς πολλάκις ὅτι ἡ θεόθεν δοθεῖσα ἐλευθερία εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅσον ἀφορᾶ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἠθικοῦ του βίου, ἐλέχθη λέγομεν, ὅτι ἡ ἐλευθερία αὕτη γίνεται διὰ πολλοὺς καταστρεπτική. Τὸ θέμα τοῦτο εἶνε βεβαίως ἔξω πάσης συζητήσεως διὰ τοὺς πιστεύοντας, διότι εἶνε εὔκολον κανεὶς νὰ φαντασθῆ τί θὰ ἦτο ὁ ἄνθρωπος καὶ εἰς ποίαν μοῖραν θὰ ὑπεβιβάζετο ἄνευ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας. Καὶ εἶνε εὔκολον νὰ φαντασθῆ κανεὶς ἂν ἡ ἀνθρωπίνη δρᾶσις θὰ ἠδύνατο ὁπωσδήποτε νὰ ἐκτιμηθῆ ἄνευ τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς. Μ' ὅλα ταῦτα, εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτήν, πάλιν θεόθεν, ἐτέθησαν τροχοπέδαι, φρένα: Ἡ τροχοπέδη τῆς Λογικῆς καὶ ἡ Τροχοπέδη τῆς Συνειδήσεως, τῆς ὁποίας τὸ Δικαστήριον — κατὰ τὸν Σατωμπριὰν — ἀδιακόπως συνεδριάζει ἐντὸς ἑκάστης ψυχῆς καὶ ἐκδίδει ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν πεπραγμένων καὶ τῶν πρακτέων. Ἀλλ' ἂν καὶ αἱ τροχοπέδαι αὗται φανοῦν ἀνίσχυροι καί, παρὰ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν, κυλισθῆ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας, ὑπάρχει τὸ ἀποκαθαῖρον λουτρόν, μέσα εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς Μετανοίας. Αὐτὸ τὸ καθαρτικὸν λουτρὸν ἦλθε νὰ λάβη σήμερον ἐν τῷ Ἱερῷ ὁ Τελώνης τῆς παραβολῆς. Ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τὰ διαυγέστατα νάματα τῆς θείας ἀγαθότητος. Ἐνεθυμεῖτο τοῦ Ἡσαΐα λέγοντος ὅτι, ἐὰν αἱ ἁμαρτίαι τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὡς κόκκινον ἢ ὡς φοινικοῦν, δύναται ὁ Θεὸς νὰ λευκάνη τὸν ἄνθρωπον ὡς ἔριον καὶ ὡς χιόνα. Ἀλλ' εἶχεν ἐπίγνωσιν ὁ Τελώνης τοῦ ὅτι, ἂν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ εἶνε μεγάλη, ἡ θέσις του ὅμως ὡς ἁμαρτωλοῦ ἦτο οἰκτρά· διὸ προσήρχετο μὲ τόσον δέος...

Καί, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ὁ Τελώνης κατῆλθεν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ δεδικαιωμένος. Διότι, ναὶ μὲν προσῆλθεν ἀναξίως, ἀλλ' ἐν συναισθήσει τῆς ἀναξιότητός του. Ἐφωδιασμένος μὲ τὰ ἀκαταμάχητα, ὡς θεοδώρητα, ὅπλα τῆς Μετανοίας καὶ τῆς Ταπεινώσεως!

Νὰ συστήσω εἰς τὸν ἑαυτόν μου καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῶν γραμμῶν τούτων μετάνοιαν, ταπείνωσιν καὶ προσευχήν, προσευχὴν ὡς ἐκείνην τοῦ Τελώνου; Εἶνε βεβαίως περιττόν, διότι πάντες γνωρίζομεν πόσον ἔχομεν ὅλων αὐτῶν ἀνάγκην. Πάντοτε, ἀδιακόπως, νυκτός τε καὶ ἡμέρας, ἰδιαίτατα δὲ κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους καιρούς. Ἂς στραφῶμεν λοιπὸν ὅλοι ἐκεῖ ὁπόθεν τὸ ἔλεος παρέχεται μέγα. Ἂς ζητήσωμεν τὴν παροχὴν αὐτοῦ ἐν κατανύξει καὶ ἐν συντριβῇ. Καὶ ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἀσφαλῶς θὰ δικαιωθῶμεν ὡς ἐδικαιώθη καὶ ὁ Τελώνης τῆς σημερινῆς παραβολῆς, καθ' ἃ μᾶς διαβεβαιοῖ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Ὁ Ἕλλην μουσικὸς ποὺ ἐξελίσσεται εἰς «Ἐθνικὸν συνθέτην» τῆς Ἑλλάδος

Ὁ κ. Μ. ΓΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ὁ συνθέτης κ. Μιχαὴλ Γκινόπουλος, ποὺ διαπρέπει στὸ Παρίσι, εἶναι ἕνας ἐξαιρετικὸς Ἕλλην καλλιτέχνης. Ὁ μουσικοκριτικὸς τῆς «Νέας Δημοκρατίας» κ. Μαρσιὰλ Μπαρτινὲ ἀφιερώνει εἰς αὐτὸν ἐνθουσιῶδες τρίστηλον ἄρθρον, ὑπὸ τὸν χαρακτηριστικώτατον τίτλον «Ὁ Μιχαὴλ Γκινόπουλος θὰ γίνη ὁ ἐθνικὸς συνθέτης τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος;»

Πρὶν ὅμως παραθέσωμεν ἀπόσπασμα τοῦ ἐξόχως ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ ἄρθρου περὶ τοῦ ποῖος τιμᾷ τόσον τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα στὸ μεγαλύτερο καλλιτεχνικὸν κέντρον τῆς Εὐρώπης, θὰ ὑπενθυμίσωμεν ἐν ὀλίγοις τὰ πρῶτα βήματα τῆς καλλιτεχνικῆς σταδιοδρομίας του, ποὺ ἤρχισαν ὑπὸ τοὺς ἀρίστους τῶν οἰωνῶν.

Ὁ κ. Μιχαὴλ Γκινόπουλος ἐσπούδασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ ἐτερμάτισε τὰς σπουδάς του ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀντιόχου Εὐαγγελάτου. Ὅταν ὁ παγκοσμίου φήμης μαέστρος Μπροῦνο Βάλτερ ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας πρὸ τοῦ πολέμου καὶ ἤκουσε τὴν σύνθεσιν τοῦ κ. Γκινοπούλου «Ἱσπανία», ἀντελήφθη τα μουσικὰ χαρίσματα τοῦ νέου Ἕλληνος καλλιτέχνου καὶ συνέστησε θερμὰ νὰ ὑποστηριχθῆ ὁ συνθέτης αὐτός, οὕτως ὥστε νὰ κατορθώση νὰ κάμη ἀνωτέρας σπουδάς. Πράγματι ὁ κ. Γκινόπουλος ἔλαβεν ὑποτροφίαν καὶ μετέβη τὸ 1939 στὸ Παρίσι.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Γκινόπουλος ἐτερμάτιζε «Τὸ παιδὶ τῆς Τζάζ», ποὺ ἀπετέλει μίαν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν προσπάθειαν τοῦ νέου καλλιτέχνου, νὰ προσαρμόση μ' ἕνα τρόπον ἐντελῶς προσωπικὸν, τὸν συγκεκριμένον ρυθμὸν τῆς τζὰζ εἰς τὸν τομέα τῆς συμφωνικῆς μουσικῆς.

Εἰς τὴν Γαλλίαν, ὁ κ. Γκινόπουλος ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ ὁμώνυμον ρωμάντσο τοῦ Μαρσὲλ Προῦστ τὴν ὑπόθεσίν του «Στὴ σκιὰ τοῦ ἀνθίσματος τῶν κοριτσιῶν» («Α λ' ὅμπρ ντὲ ζὲν φίης ἀν φλέρ»).

Ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι συνθέσεις τοῦ κ. Γκινοπούλου, ἐξ ἴσου ἐπιτυχοῦς ἐμπνεύσεως, ἕως ὅτου ὁ νέος Ἕλλην μουσικὸς ἔδωσε διὰ τῆς τριλογίας του «Νεωτέρα Ἑλλάς», «Βυζάντιον» καὶ «Ἀρχαία Ἑλλὰς» ἕνα δεῖγμα τῶν νεοκλασσικῶν του ἀντιλήψεων.

Ὁ κ. Μαρσιὰλ Μπαρτινὲ γράφει, μεταξὺ ἄλλων, εἰς τὴν «Νέαν Δημοκρατίαν» τῶν Παρισίων, τὰ ἀκόλουθα περὶ τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ συμπατριώτου μας μουσικοῦ:

Ο ΜΙΧ. ΓΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Εἶναι ἤδη ἀρκετὸς καιρός, ποὺ τὸ ἀκροατήριο τῶν συναυλιῶν μας εἶδε μὲ ἔκπληξιν νὰ διευθύνη τὴν ὀρχήστραν ἕνας μικροκαμωμένος μαέστρος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο νὰ μὴ ὑπερβαίνη τὴν ἡλικίαν τῶν 20 χρόνων.

Ὁ μαέστρος αὐτός, ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν ἐπέδειξε μίαν ἰσχυρὰν προσωπικότητα, μὲ τὸν τρόπον ποὺ διηύθυνε ἕνα ἔργον ἰδικόν του. Τὸ κοινὸν διετήρησε ζωηρὰν ἀνάμνησιν ἀπὸ τὴν ἐν λόγῳ συναυλίαν.

Ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος μαέστρος ἦτο ὁ κ. Μιχαὴλ Γκινόπουλος, ποὺ εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Παρίσι πρὸς τὸν σκοπὸ νὰ κάμη ἀνωτέρας μουσικὰς σπουδάς. Ἐν τούτοις, εἰς τὴν περίπτωσιν ποὺ ἀνεφέραμεν, ὁ κ. Γκινόπουλος περιωρίσθη νὰ διευθύνη ἀπόσπασμα μόνον τῆς Συμφωνίας του «Ἀ λὰ Σούμαν», ποὺ ὅπως μαρτυρεῖ καὶ ὁ τίτλος της, εἶχε συντεθῆ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ μουσουργοῦ τοῦ «Μάνφρεδ». Ἡ φαντασία ὅμως τοῦ κ. Γκινοπούλου, ἡ προσωπικότης του καὶ ἡ δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν διηύθυνε τὸ ἔργον του, τὸ ἔκαμαν νὰ παρέχη τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ἐντελῶς προσωπικῆς μουσικῆς του δημιουργίας, ἀντὶ μιᾶς ἁπλῆς «παραλλαγῆς».

Γράφοντας σήμερα τὸ παρὸν σημείωμα ἔχω ὑπ' ὄψιν τὴν νεοεκδοθεῖσαν συλλογὴν τεμαχίων τοῦ κ. Γκινοπούλου, τὴν ἐκτυπωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μουσικοῦ οἴκου Σουντάνς: Ἀποτελεῖται ἀπὸ «5 Ἐπιλόγους» καὶ δύο ἑλληνικοὺς χορούς. Ἐδῶ πλέον δὲν πρόκειται περὶ μιμήσεως συνειδητῆς εἴτε ὄχι, ἀλλά, τοὐναντίον, περὶ ἑνὸς θαυμαστοῦ «στὺλ», εἰς τὸ ὁποῖον δὲν διαπιστοῦται οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη παραχώρησις εἰς τὰ τρέχοντα μουσικὰ γοῦστα. Αὐτὴ ἡ τόσον γνησία μουσικὴ παραγωγὴ ἀποκλείει εἰς ὡρισμένους κριτικούς, ἀπὸ τοὺς διαθέτοντας ἐλλιπῆ γνῶσιν τῆς μουσικῆς, νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ δῆθεν τεχνικὸν λεκτικόν των, μὲ τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλας περιπτώσεις προσπαθοῦν νὰ συγκαλύψουν τὴν ἀμάθειάν των.

Ἡ μουσικὴ ἔκφρασις τοῦ κ. Γκινοπούλου, ἡ τόσον προσηλωμένη εἰς τὴν παράδοσιν καὶ ταὐτοχρόνως τόσον τολμηρά, παρέχει ἀφορμὴν διαμάχης μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῶν διαφόρων μουσικῶν σχολῶν. Δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὸν τὸν συνθέτην τίποτε τὸ ψεύτικο, τὸ βεβιασμένο. Ἡ μουσική του ἔκφρασις εἶναι ἡ ἐλευθέρα ἐκδήλωσις μιᾶς καλλιτεχνικῆς εὐαισθησίας ποὺ μᾶς καταπλήσσει λόγῳ τοῦ βαθμοῦ τῆς εἰλικρινείας μὲ τὴν ὁποίαν ἐκφράζεται καὶ ἥτις ἀποτελεῖ ἕνα χάρισμα, ποὺ καθίσταται ὁλονὲν σπανιώτερον κατὰ τὴν ἐποχήν μας.

Ἆρά γε ὁ κ. Γκινόπουλος θὰ ἀποβῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅ,τι ἀπέβησαν διὰ τὰς χώρας των ὁ Γκρῆγκ καὶ ὁ Μουσόργκσκυ, σὲ χρόνια εἰρηνικώτερα ἀπὸ τὰ τωρινά;

Ἆρά γε ὁ νέος καλλιτέχνης θὰ πλουτίση μὲ τὸ ἐθνικὸν «στὺλ» τὴν πατρίδα του, ποὺ ἐστερεῖτο τοιούτου ἀπὸ μουσικῆς ἀπόψεως; Μὲ ἄλλας λέξεις, διερωτώμεθα ἂν θὰ λάχη εἰς τὸν ἐμπνευσμένον αὐτὸν καλλιτέχνην ἡ τιμὴ νὰ ἡγηθῆ τῆς μουσικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀρχαιοτέρου λαοῦ τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀξία τῶν «Ἐπιλόγων» τοῦ κ. Γκινοπούλου μᾶς ἔκαμε νὰ θέσωμεν τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα. Γνωρίζομεν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς Ἕλλην συνθέτης ἔχει ἕτοιμα καὶ ἄλλα συμφωνικὰ ἔργα πολὺ σημαντικά, τῶν ὁποίων ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ βραδύνη ἡ ἑρμηνεία τόσον στὸ Παρίσι ὅσον καὶ εἰς τὴν ὑπόλοιπον Γαλλίαν. Ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων αὐτῶν ἀναμένομεν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημά μας, ἂν ὁ κ. Γκινόπουλος θὰ γίνη ὁ ἐθνικὸς συνθέτης τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος».

Ὁ Μαγνήτης ΤΩΝ «ΝΤΑΝΣΙΓΚ»

Σύμφωνα μὲ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα δημοσιογραφικὴ ἔρευνα, ἐπὶ 83 κοριτσιῶν ἡλικίας μεταξὺ 18—24 ἐτῶν, ποὺ συναντᾶ κανεὶς στὰ ντάνσιγκ, τὰ 26 δὲν εἶναι εὐχαριστημένα ἀπὸ τὴν οἰκογενειακή τους ζωή, τὰ 15 δὲν εἶναι εὐχαριστημένα ἀπὸ τὴν ὑπαλληλικὴ ζωή τους, καὶ τὰ 32 δηλώνουν ὅτι ἀπεχθάνονται τὰ μπὰρ καὶ τὰ ντάνσιγκ, ἀλλ' ἐξακολουθοῦν νὰ συχνάζουν σ' αὐτὰ διότι πλήττουν στὸ σπίτι καὶ διότι στὸν κινηματογράφο ἀποκλείεται νὰ κάνουν ἐνδιαφέρουσες γνωριμίες!

Οἱ «γνωριμίες» εἶναι λοιπὸν ποὺ ἑλκύουν στὰ ντάνσιγκ. Ἀλλ' ἂν ρωτήσετε αἴφνης τὴ Ζανίν, ποὺ εἶναι ὁ συνηθέστερος τύπος ποὺ συναντᾶ κανεὶς στὰ χορευτικὰ κέντρα, γι' αὐτὲς τὶς γνωριμίες, γιὰ τοὺς «καβαλλιέρους» της, θὰ σᾶς ἀπαντήση ἀφελέστατα:

— Μὰ τί θέλετε νὰ ξέρω; Εἶναι τόσο πολλοί, ποὺ δὲν ἔχω τὸν καιρὸ νὰ ἐξετάσω τὸν καθένα τους τί δουλειὰ κάνει. Μοῦ φθάνει ποὺ εἶναι ὅλοι τους πάντα καλοντυμένοι, πάντα γελαστοὶ καὶ περιποιητικοὶ μαζί μου!

Ἔτσι, στὴν ἀπάντησι αὐτὴ βρίσκει κανεὶς τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς ἕλξεως ποὺ ἀσκεῖ γιὰ κάθε νέα τὸ χορευτικὸ κέντρον. Δὲν εἶναι οἱ γνωριμίες, ἀλλὰ κάτι ἄλλο. Εἶναι ὅτι τὸ ντάνσιγκ τῆς ἀπεκάλυψε πόσον οἱ ἄνδρες τὴ βρίσκουν τοῦ γούστου τους. Καὶ ἐπειδὴ ἡ φιλαρέσκεια εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος σύμβουλος, ἡ κοπέλλα αὐτὴ σκέπτεται πῶς ὅταν ἕνα κορίτσι εἶναι τόσο νέο κι' ὤμορφο κι' ἔχει τέτοιους θαυμαστάς, ὑπέρκομψους καὶ περιποιητικούς, ἀξίζει καλυτέρας τύχης ἀπὸ τὸ ν' ἀκούη τὶς κατσάδες ἑνὸς στρυφνοῦ προϊσταμένου, καὶ τὶς γκρίνιες μιᾶς μητέρας ποὺ τὰ βάσανα τὴν ἔχουν κάνει ὑπερβολικὰ νευρική. Ἔτσι ἡ Ζανὶν —κάθε Ζανὶν— θὰ ἐξακολουθήση νὰ περνᾶ τὰ Σαββατόβραδα καὶ τὶς Κυριακές της στὰ ντάνσιγκ, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συναντήση μεταξὺ τῶν ἐφήμερων καβαλλιέρων της τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ τὴν ξελογιάση καὶ θὰ τὴν κάνη γρήγορα νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ τὶς πλάνες της...

Μ' ἄλλα λόγια, ὁ μαγνήτης τοῦ χορευτικοῦ κέντρου εἶναι ἡ ἐλπίδα κάποιας ἀπρόοπτης συναντήσεως, ἱκανῆς ν' ἀλλάξη τὸν προσανατολισμὸ τῆς ζωῆς. Καὶ μόνο νὰ τὸ ἐλπίση μιὰ γυναῖκα αὐτό, εἶναι σὰν νὰ βρῆκε τὸν ἐξαιρετικὸ ἄνθρωπο ποὺ ὀνειρεύεται νὰ συναντήση καὶ νὰ ἔδωσε στὴ ζωή της τὴν ἀξία ποὺ δὲν εἶχε ὡς τώρα...

ΣΙΜΟΝ ΑΣΕΡ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΚΤΟ ΡΟΥΖ ΣΤΡΩΝΟΥΝ ΠΕΙΟ ΚΑΛΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΡΕΜΑ
ADORA
VANISHING CREAM

Ἡ καλύτερη
Κρέμα Ντεμακυγιάζ
„M. REILLE"
Προϊὸν Φαρμακείου
ΓΕΡ. ΓΕΡΟΛΥΜΑΤΟΥ
Γιὰν Σμάτς (Βουκουρεστίου) 2

ζὶ μὲ τοὺς φίλους του, τὰ δυὸ παράξενα ἔγγραφα. Ἀσφαλῶς, τὴν πρώτη ἐκείνη στιγμή, δὲν ἐπαρατήρησε πῶς καὶ τὰ δυὸ γράμματα εἴχανε γραφεῖ πρόσφατα μὲ τὸ ἴδιο μελάνι καὶ στὸ ἴδιο χαρτί, ποὺ εἶχε τὴν ὑδάτινη σφραγῖδα τοῦ ἐργοστασίου Ι. Ρέντελ, καὶ ποὺ εἶχε ἕνα χαρτοπωλεῖο στὸ Μέλχοφ, κοντὰ στὴν ἐπαρχία τοῦ Ρέτσατ. Καὶ δὲν ἐθυμήθηκε πῶς τὸ 1812 τὸ σύνταγμά του ἔμενε στὴ Μπαμπέργα καὶ πῶς μόνο ἔπειτ' ἀπὸ τοὺς ναπολεόντειους πολέμους μεταφέρθηκε στὴ Νυρεμβέργη. Ὁπωσδήποτε τὰ δυὸ γράμματα κ' ἡ στάση τοῦ ἀγνώστου, ποὺ δὲν ἤθελε ἢ δὲν ἤξερε ν' ἀπαντήσει σὲ καμμιά του ἐρώτηση, καθὼς ἤτανε χωρὶς διαβατήριο καὶ χωρὶς ὁποιοδήποτε ἄλλο ἔγγραφο, τὸν ἔκαναν νὰ θυμώσει δυνατά.

— Πῶς σὲ λένε;—χτύπησε τ[illegible] του μανιασμένος ὁ λοχαγός, μὰ ὁ ἄλλος ἀπάντησε, στὴ διάλεχτό του τὴ σχεδὸν ἀκατανόητη, πῶς ὁ «βαΐλος» τοὖχε συστήσει νὰ λέει μόνο:

— Δὲ ξέρω τίποτα, μὲ τὴν ἄδειά σας.

Κ' ἐσήκωσε τὸ καπέλλο του κάνοντας μιὰ ὑπόκλιση.

Τότε ὁ λοχαγὸς τὸν ἐπαράδωσε στὸ φίλο του τὸν φὸν Σέρλ, ποὺ διάταξε ἀμέσως νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸ δημαρχεῖο καὶ νὰ τὸν ἔχουν σὲ ἀστυνομικὴ παρατήρηση.

Ἐκεῖ βρίσκονταν μερικοὶ στρατιῶτες καὶ ὑπαξιωματικοί: οἱ στρατιῶτες Μπλάϊμερ καὶ Λεμαριέρ, ὁ δεκανέας Βύστ, οἱ ἀστυνομικοὶ Χύφτλάϊν καὶ Ρόντερ. Ἐκεῖ ἦταν μιὰ μεγάλη σόμπα, κι' ὁ νέος ἐσάστισε παιδιάστικα. Οἱ στρατιῶτες τὸν ἔψαξαν λεπτομερῶς. Σὲ μιὰ τσέπη εἶχε ἕνα μαντῆλι μπαμπακερὸ μαρκαρισμένο μὲ τὰ γράμματα Γκ. Χ. κ' ἕνα κομμάτι ψωμὶ χωριάτικο. Στὶς ἄλλες τσέπες εἶχε βιβλιαράκια θρησκευτικὰ καθολικά, τυπωμένα στὸ Ἄλτ-Ἔττιγκεν, στὴν Πράγα καὶ στὸ Σάλισμπουργκ, ἕνα μικρὸ ροζάριο κοκκαλένιο μ' ἕνα μετάλλινο σταυριδάκι, ἕνα χοντρὸ γερμανικὸ κλειδί, λιγάκι σκόνη χρυσῆ σ' ἕνα χαρτάκι διπλωμένο στὰ τέσσερα καὶ λουρίδες πάνινες μὲ λουλούδια ἄσπρα καὶ γαλάζια. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καπέλλου φαινόταν μιὰ βινιέττα τοῦ Μονάχου, ἀπ' ὅπου ἤτανε σβημένη ἡ μάρκα τοῦ ἐργοστασίου.

Ἐπίσης κι' ἐκεῖ, ἀστυνομικοὶ καὶ στρατιῶτες δοκίμασαν μὲ χίλιους τρόπους νὰ τοὺς πεῖ τ' ὄνομά του, ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν, πῶς λέγανε τὸν πατέρα του, μὰ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις δὲν ἀπαντοῦσε παρά:

«Δὲν ξέρω», «Δὲν πρέπει νὰ πῶ», «Θέλω νὰ γίνω ἱππέας ὅπως ὁ πατέρας μου». Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀστυνομικοὶ νόμισαν πῶς εἴχαν νὰ κάνουν μὲ κάποιο βλάκα καὶ τὸν ἐστενοχώρησαν πολύ, κάνοντάς τον, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, νὰ δοκιμάσει ποτὰ ἀλκοολικά, βρασμένο κρασί, νὰ ρουφήξει ταμπάκο καὶ νὰ καπνίσει πίπα. Ἔπειτα ἄλλαξαν γνώμη, ὑποθέτοντας πῶς ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ὑποκριτή. Ἡ δυσπιστία μεγάλωσε, ὅταν τοὺς εἶπε πῶς στὸ δρόμο ὁ «βαΐλος» τὸν ἐσήκωνε σχεδὸν διαρκῶς, πρᾶμα ποὺ τοὺς φάνηκε ἀδύνατο, τόσο γιὰ τὴ μεγάλη ἀπόσταση ὅσο καὶ γιὰ τὸ βάρος τοῦ νέου. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἀστυνομικὸς Ρόντερ, γιὰ νὰ δοκιμάσει ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ὑποκριτή, τοὖπε κατὰ λέξη:

— Ἂν δὲ μιλήσεις, θὰ διατάξω νὰ σὲ πᾶνε στὸ δάσος!

Ὁ νέος, κυριευμένος ἀπὸ τρομάρα, ἄρχισε νὰ τρέμει σύγκορμος καὶ νὰ κλαίει, τραυλίζοντας:

— Ὄχι δάσος! Ὄχι δάσος!

Τέλος τοὔδωσαν μιὰ πέννα κ' ἕνα φύλλο χαρτί, λέγοντάς του νὰ γράψει. Μὲ σταθερὸ χέρι, ἔγραψε σιγαλὰ τ' ὄνομά του: Γκάσπαρ Χάουζερ. Τὸ γράψιμο ἦταν παιδιάστικο· τὸ παράνομα ἦταν γραμμένο μὲ μικρὸ ἀρχικό.

— Χαμίνι, εἶσαι ψεύτης!— τοῦ φώναξ' ἕνας ἀστυνομικὸς γιὰ νὰ τὸν κάνει νὰ μιλήσει.

— Νὰ δείξω σπίτι! — ἀπάντησε ἀμέσως τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ νέος, ἔπειτα ὅμως ἄρχισε νὰ κλαίει καὶ νὰ ξαναλέει:

— Δὲν ξέρω. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ. Θέλω νὰ γίνω ἱππέας ὅπως ὁ πατέρας μου.

Ἕνας στρατιώτης τοὖφερε κρέας καὶ μπύρα, μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τάσπρωξε μὲ ἀηδία. Θὰ πρέπει νὰ θυμίσουμε πῶς ἡ Μέση Φραγκονία καὶ κυρίως ἡ Νυρεμβέργη, εἶνε ἡ πατρίδα τῆς μπύρας, φαντάζεστε δὲ τί ἐντύπωση ἔκανε ἡ χειρονομία τοῦ Γκάσπαρ. Ὡς καὶ τὸ φῶς τὸ ἀναμμένο στὸ δωμάτιο φαινόταν πῶς τὸν ἐνοχλοῦσε.

Βλέποντας πῶς δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ πεῖ περισσότερα, ὁ ἀστυνομικὸς Χύφτλάϊν ἀπεφάσισε νὰ τὸν στείλει νὰ τὸν κλείσουν στὸν Βέστερ Τοῦρμ, ἕναν ἀπὸ τοὺς πύργους τοῦ φρουρίου ποὺ ὑψώνετ' ἐπάνω ἀπὸ μιὰ πλατωσιὰ στὰ βόρεια τῆς πόλεως, καὶ ὅπου ἐφρουροῦνταν οἱ ἀλῆτες κ' οἱ φυλακισμένοι.

«Ὁ Γκάσπαρ δὲ μπορεῖ νὰ δώσει καμμιὰ πληροφορία,—σημειώνει στὸ βιβλίο τῶν ἀνακρίσεων ὁ ἀστυνομικὸς Χύφτλάϊν.—Ὁ Γκάσπαρ μπορεῖ νὰ ξέρει, μὰ ἔχει πεῖσμα καὶ ψεύδεται.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ

Στὸ Βέστερ Τοῦρμ, ὅπου ἔφτασε κατὰ τὶς 11 τὸ βράδυ κατακουρασμένος καὶ μὲ πόδια αἱματωμένα, παράλαβε τὸν Γκάσπαρ ὁ φύλακας Ἀνδρέας Χίτλελ, ποὺ τοῦ φέρθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ φιλανθρωπία καὶ καλωσύνη. Ἐπίσης ὁ Χίτλελ τοῦ προσέφερε κρέας, μὰ ὁ Γκάσπαρ δὲν τῶφαγε κ' ἔδωσε τὸ μερτικό του σ' ἕνα σύντροφο: Ἦταν ἕνας νεαρὸς χασάπης ἀπὸ τὴ Σβέβια, ποὺ εἶχε φυλακιστεῖ γιὰ καυγᾶ ἐκείνη τὴ βραδυά. Στὸν χασάπη οἱ ἀστυνομικοὶ ἔδωσαν μιὰ φροντίδα: νὰ κάνει τὸν Γκάσπαρ νὰ μιλήσει καὶ νὰ τοὺς ἀναφέρει. Δοκίμασε μὲ χίλιους τρόπους νὰ κάνει τὸ νέο νὰ μιλήσει, μὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τοῦ βγάλει ἀπὸ τὸ στόμα οὔτε λέξη.

— Τί βλάκας!, σκεπτόταν ὁ χασάπης.

Εἶνε μεσάνυχτα καὶ τὸ ρολόϊ τοῦ πύργου χτυπάει τοὺς δώδεκα χτύπους του. Ὁ Γκάσπαρ, ποὺ ἦταν πιὰ κοιμισμένος ἐπάνω στ' ἄχυρα, πηδάει καὶ κάθεται τρομαγμένος καὶ βάζει τὰ κλάμματα: κάνει ἕνα μακρὺ κλάμμα, παραπονιάρικο, μισοκτηνῶδες: ὅλο του τὸ κορμὶ ἔχει κυριευτεῖ ἀπὸ ἕνα σπασμωδικὸ τρεμούλιασμα, ποὺ τὸ ἀκολούθησε μὲ μιᾶς, χωρὶς σχεδὸν κανένα διάμεσο, ἡ βαρειὰ ἀκινησία τοῦ ὕπνου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὸ προσεχές.

Ἡ 20ετὴς Ἄννικ Πούγκανε - Μίλλερ

Ἡ Ἄννα ντὲ Μπουρμπὸν - Πάρμας

Ἡ πριγκήπισσα ντὲ Ρέτυ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ
..... ἀπὸ Βασιλεῖς καὶ Πρίγκηπες
ΚΑΙ ΥΠΕΤΑΞΑΝ ΚΑΙ ΕΚΛΟΝΙΣΑΝ ΘΡΟΝΟΥΣ!

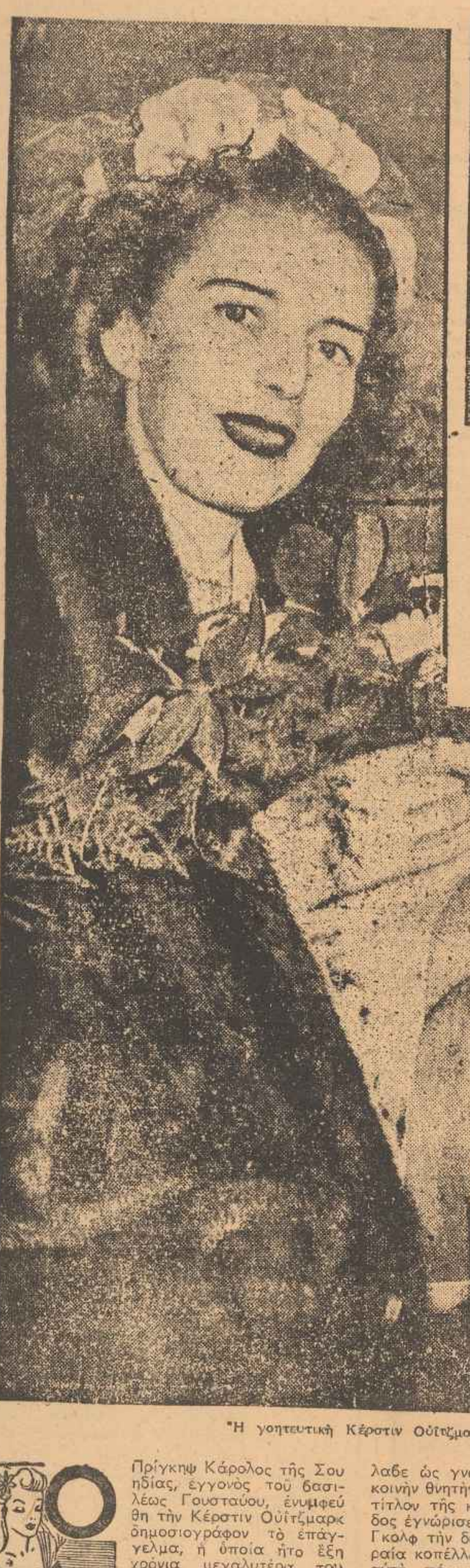

Ἡ γοητευτικὴ Κέρστιν Οὐΐτζμαρκ

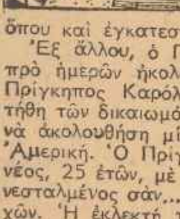

Ὁ Πρίγκηψ Κάρολος τῆς Σουηδίας, ἐγγονὸς τοῦ βασιλέως Γουσταύου, ἐνυμφεύθη τὴν Κέρστιν Οὐΐτζμαρκ δημοσιογράφον τὸ ἐπάγγελμα, ἡ ὁποία ἦτο ἔξη χρόνια μεγαλυτέρα του καὶ ζωντοχήρα. Μετὰ τοὺς γάμους του, τὸ ζεῦγος ἀνεχώρησε στὴν Ἀμερική, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Πρίγκηψ Ὀλὰφ τῆς Δανίας, πρὸ ἡμερῶν ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ Πρίγκηπος Καρόλου τῆς Σουηδίας: Παρητήθη τῶν δικαιωμάτων του ἐπὶ τοῦ θρόνου, διὰ νὰ ἀκολουθήση μίαν νεαρὰν φοιτήτριαν, στὴν Ἀμερική. Ὁ Πρίγκηψ Ὀλὰφ εἶνε ρωμαντικὸς νέος, 25 ἐτῶν, μὲ ὀνειροπόλο βλέμμα καὶ συνεσταλμένος σὰν... μαθητὴς παλαιοτέρων ἐποχῶν. Ἡ ἐκλεκτή του Ἄννικ Πυγκὼ - Μέλλερ, εἶνε φοιτήτρια τῆς φιλολογίας, μόλις 20 ἐτῶν, ὁ δὲ πατέρας της διευθύνει τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν. Ὁ Πρίγκηψ ἦτο συσπουδαστὴς τῆς Ἄννικ. Ὅταν τὴν νυμφευθῆ θὰ χάση τὰ πριγκηπικά του δικαιώματα καὶ θὰ τοῦ ἀπονεμηθῆ ὁ τίτλος τοῦ κόμητος τοῦ Ρόζεμπουργκ. Εὗρηκε ἤδη ἐργασίαν εἰς μίαν μεγάλην ἀμερικανικὴν διαφημιστικὴν ἑταιρίαν.

Ἐγράφησαν ἤδη πολλὰ περὶ τοῦ προσφάτου εἰδυλλίου τοῦ παραιτηθέντος βασιλέως τῆς Ρουμανίας Μιχαήλ, μετὰ τῆς ὡραίας καὶ εὐφυεστάτης νεαρᾶς Πριγκηπίσσης Ἄννης τῶν Βουρβώνων Πάρμας. Ὁ πολὺς κόσμος ἴσως νὰ ἀγνοῆ ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ Μιχαὴλ εἶνε μία ἀπὸ τὶς νεαρὲς Πριγκήπισσες ποὺ ντύνονται μὲ τὸ λιγώτερο γοῦστο, καὶ ὅτι κατέκτησε τὸν μέλλοντα σύζυγόν της μὲ τὰ ἐξυπνότατα χαριτολογήματά της ὅσο καὶ μὲ τὴν ὠμορφιά της. Τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ εἶνε πολὺ ἱκανοποιημένον ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν ποὺ ἔκανεν ὁ νεαρὸς ἐστεμμένος. Ἰδίως ἡ μητέρα του ἡ ὁποία τὸν ἤκουε συχνὰ νὰ λέγη: «Ὁ συζυγικὸς ἔρως: Τί ἄλλο εἶνε παρὰ ἕνα ἰσόβιο τὲτ-ἀ-τὲτ ποὺ καταλήγει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν «τελευταῖον ἀσπασμόν».

Ὁ Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου, ποὺ μετέβη κατ' αὐτὰς οἰκογενειακῶς εἰς τὴν Ἀβάναν, ἔλαβε ὡς γνωστὸν ὡς δευτέραν σύζυγον μίαν κοινὴν θνητήν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀπένειμε τὸν τίτλον τῆς κομήσσης τοῦ Ρεττύ. Ὁ Λεοπόλδος ἐγνώρισε κατὰ τὸ 1939 στοὺς ἀγῶνας τοῦ Γκολφ τὴν δεσποινίδα Λιλιὰν Μπάελς, μιὰ ὡραία κοπέλλα μὲ ἑλληνικὴν καταγωγήν. Ἡ νέα αὐτή, πάμπτωχη καὶ ἀπὸ μικροαστικὴ οἰκογένεια, ἔκανε κομπλιμέντα εἰς τὸν βασιλέα τοῦ Βελγίου γιὰ τὴν δεινότητα ποὺ ἐπέδειξε στὸ γκόλφ. Ὁ Λεοπόλδος γοητευθεὶς ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ τῆς Λιλιὰν Μπάελς καὶ κολακευμένος ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους της, τῆς ἐπρότεινε νὰ γίνη γκουβερνάντα τῶν τέκνων του, πρότασιν τὴν ὁποίαν ἡ φιλόδοξη αὐτὴ νέα ἔσπευσε νὰ δεχθῆ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς γερμανικῆς Κατοχῆς τῆς Εὐρώπης ὁ Λεοπόλδος ἐνυμφεύθη τὴν Λιλιὰν Μπάελς, πρὸς γενικὴν κατάπληξιν. Ὁ γάμος του αὐτὸς δὲν ἐξένισε μόνον τοὺς δεινοπαθοῦντας ὑπηκόους του, ὡς ἐγωιστικὴ ἐκδήλωσις ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος δὲν ἐσκέπτετο παρὰ μόνον τὴν ἀτομικήν του εὐτυχίαν, ἐν μέσῳ τοῦ δράματος ποὺ ἔζουσε ὁλόκληρον τὸ ὑπόδουλον ἔθνος του. Ἡ ἕνωσις αὐτὴ τοῦ Λεοπόλδου μὲ μίαν κοινὴν θνητήν, συνάμα ἐσκανδάλισε ὅλους σχεδὸν τοὺς... γαλαζοαίμους τόσο λόγῳ τῆς ταπεινῆς καταγωγῆς τῆς συζύγου του ὅσο καὶ λόγῳ τῶν περιστάσεων ποὺ ἐδιάλεξε διὰ νὰ τὴν νυμφευθῆ. Μερικοὶ ὑπενθύμιζαν, μὲ σαρκασμό, ὅτι ὁ πάππος τῆς βασιλικῆς συζύγου ἐπώλει... θαλασσινά, ὅτι ὁ πατέρας κατηγορεῖτο δι' ἐγκατάλειψιν θέσεως καὶ ὅτι ὁ ἀδελφός της ἐβαρύνετο μὲ τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, ὡς μὴ προσελθὼν εἰς τὴν θέσιν ποὺ ὤφειλε νὰ παρουσιασθῆ.

Ἀλλ' ἡ Λιλιὰν ἦταν πολὺ ὤμορφη, δυσσεβώτατη καὶ φρόνιμη κοπέλλα. Ὅταν τὴν ἀγάπησε ὁ Λεοπόλδος, ἡ ἰδία δὲν εἶχε ἀκόμη ἀγαπήσει κανένα καὶ κατεκτήθη ἀμέσως ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν αὐτὸν θαυμαστήν της. Σήμερον ἡ ζωηρότερη ἐπιθυμία της εἶνε νὰ ἴδη τὸν Λεοπόλδον ἐπανερχόμενον εἰς τὸν θρόνον του, ἀδιάφορον ἂν αὐτὴ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γίνη βασίλισσα τοῦ Βελγίου.

Ὁ πρώην βασιλεὺς τῆς Ἀλβανίας Ἀχμὲτ Ζώγου, ποὺ ζῆ σήμερα στὴν Αἴγυπτο μετὰ τῆς συζύγου του, περνᾶ τὸν καιρό του προβάροντας μπροστὰ στὸν καθρέφτη του τὰς παλαιὰς στολάς του ποὺ ἔχει τόσα χρόνια νὰ φορέση σὲ ἐπίσημη τελετή.

Ὁ Ἀχμὲτ Ζώγου εἶχε δυσκολευθῆ πολὺ νὰ εὕρη σύζυγον, λόγῳ τοῦ ὅτι ἦταν βασιλεὺς ἑνὸς πολὺ μικροῦ βασιλείου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνδιέφερε καὶ τόσον τὰς διαθεσίμους κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πριγκηπίσσας. Ὕστερα ἀπὸ τὴν εὔσχημον ἄρνησιν τῶν προτάσεών του, ὁ βασιλεὺς Ζώγου ἐζήτησε νὰ τοῦ φέρουν φωτογραφίας ὅλων τῶν ὡραίων νεαρῶν ἀριστοκρατίδων τῆς Εὐρώπης ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νὰ παντρευθοῦν. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀλβανίας ἐδιάλεξε τὴν φωτογραφίαν τῆς Οὐγγρίδος κομήσσης Ζεραλντίνας Ἀπονύϊ. Ὁ Ζώγου ἀνήρτησε τὸ πορτραῖτο της εἰς τὸ δωμάτιό του καὶ τῆς διεβίβασε τὶς προτάσεις του. Ἡ ὡραιοτάτη Οὐγγρὶς ἀριστοκράτις ἦταν πάμπτωχη καὶ ἐπωλοῦσε κάρτες σ' ἕνα Μουσεῖο τῆς Βουδαπέστης. Ἐδέχθη νὰ γίνη σύζυγος τοῦ Ἀχμὲτ Ζώγου καὶ βασίλισσα τῆς Ἀλβανίας. Οἱ δραματικὲς συνθῆκες τῆς φυγῆς τοῦ ζεύγους ὅταν ὁ Μουσσολίνι κατέλαβε τὴν Ἀλβανίαν τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1939 μᾶς εἶνε γνωσταί, καθόσον οἱ ἐξόριστοι βασιλεῖς κατέφυγαν τότε εἰς τὸν τόπον μας. Ἡ βασίλισσα Ζεραλντίνα ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἶχε ἀποκτήσει τέκνον. Σήμερον ἡ τέως βασίλισσα Ζεραλντίνα, ποὺ εἶνε κομψοτάτη, φιλοδοξεῖ νὰ συναγωνισθῆ εἰς τὸν τομέα τοῦ γούστου, τὴν Δούκισσαν τοῦ Οὐΐνδσωρ, ἡ ὁποία ὡς γνωστόν, κατέχει τὰ σκῆπτρα τῆς κομψότητος μεταξὺ τῶν συζύγων ὅλων τῶν βασιλέων καὶ πριγκήπων τοῦ κόσμου. Κι' ἐπειδὴ ἐκάναμεν λόγον περὶ τῆς δουκίσσης τοῦ Οὐΐνδσωρ, θὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ παραιτηθέντος τῶν δικαιωμάτων του ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ του, — τοῦ νῦν βασιλέως τῆς Ἀγγλίας — Πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, εἶναι σήμερον 53 χρόνων. Ὅταν τὴν ἐνυμφεύθη θυσιάζοντας τὸν θρόνον του, κατὰ τὸ 1934, ἡ νῦν δούκισσα τοῦ Οὐΐνδσωρ ἦτο ζωντοχήρα ἑνὸς Καναδοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀεροπορίας καὶ ὠνομάζετο Οὐῶλλες Σίμψον. Ἡ κ. Σίμψον ἦτο τότε 42 ἐτῶν. Τὸ δουκικὸν ζεῦγος τοῦ Οὐΐνδσωρ ἀποτελεῖ σήμερον ἕνα ἀπὸ τὰ ἁρμονικώτερα τοῦ κόσμου.

Ἡ Μάγδα Λουπέσκο, ἡ εὐνοουμένη τοῦ τέως βασιλέως τῆς Ρουμανίας Καρόλου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐνυμφεύθη κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ὅτε ἡ Λουπέσκο εἶχε ἀσθενήσει βαρέως καὶ ἀνεμένετο ὅτι θὰ ἀπέθνησκε, σήμερον ζῆ πανευτυχὴς μαζί του, στὸ Ἐστορὶλ τῆς Πορτογαλίας. Ἡ σύζυγος τοῦ Καρόλου τῆς Ρουμανίας εἶναι 50 χρόνων ἀκριβῶς. Ὁ πατὴρ τοῦ παραιτηθέντος βασιλέως Μιχαὴλ ἔχει τεραστίαν περιουσίαν καὶ ἐπηρεάζει ἀπολύτως μὲ τὰς γνώμας του τοὺς μεγαλοτραπεζίτας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἐνῶ ἡ κ. Λουπέσκο, ἡ ὁποία διὰ τοῦ γάμου της μὲ τὸν Κάρολον ἀπέκτησε τὸν τίτλον τῆς πριγκηπίσσης, ὑποβάλλεται εἰς εἰδικὴν θεραπείαν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας της, ὁ Κάρολος διὰ νὰ διασκεδάση τὴν πλῆξιν του στὴν τωρινὴ ἀνιαρώτατη διαμονή του, τὸ ἔρριξε εἰς τὰ οἰνοπνευματώδη.

Τὰ ἄνθη τοῦ... Παραδείσου

Ο ΦΑΝΤΕΓΙΕΦ ΚΑΙ Η ΠΑΟΥΚΕΡ

Τὰ Εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ κατορθώνουν νὰ μαζεύουν κάπου — κάπου εἰς τὰς στήλας των μερικὰ χαρακτηριστικὰ γεγονότα ἀπὸ τὸν ἐπίγειον... παράδεισον τοῦ κομμουνισμοῦ, μὲ τὰ ὁποῖα διασκεδάζουν τοὺς ἀναγνώστας των. Δυὸ ἀπ' αὐτά, τὰ περισσότερον χαρακτηριστικά, παραθέτομεν κατωτέρω:

Ὁ γνωστότατος Ρῶσσος συγγραφεὺς Φαντέγιεφ ἐξέδωκε πέρυσι στὴ Μόσχα ἕνα βιβλίο ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέα Φρουρά», τὸ ὁποῖο ἔγινε ἀνάρπαστο. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ μυθιστόρημά του ὁ Φαντέγιεφ ὑμνοῦσε τὴν κομμουνιστικὴν νεολαίαν τὴν ὁποίαν ἐκάλει νὰ ἀπαρνηθῆ τοὺς προμάχους τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ποὺ δὲν ἐδίστασε νὰ παρομοιάση πρὸς «ἀσβεστωμένα παλαιὰ μνημεῖα».

Ὁ Φαντέγιεφ ἐκλήθη νὰ δώση ἐξηγήσεις διὰ τὴν ἀσέβειάν του αὐτήν:

— Νὰ ξαναγράψετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ μυθιστόρημά σας, ἂν δὲν θέλετε νά... — τοῦ εἶπαν οἱ ἁρμόδιοι.

— Κατάλαβα, ἀπήντησε ὁ Φαντέγιεφ.

Καὶ πράγματι, ἕνα νέο βιβλίο του ἐκυκλοφόρησε κατ' αὐτάς. Φέρει τὸν τίτλον ... «Παλαιὰ Φρουρά». Οἱ ἥρωές του εἶναι οἱ ἴδιοι, ἀλλ' οἱ διάλογοί των ἔχουν ἀντιστραφῆ καθὼς καὶ τὸ τέλος τοῦ βιβλίου. Ὁ κυριώτερος ἥρως τοῦ ἔργου, πεθαίνει ἀτιμωτικὰ «γιατὶ δὲν ἦταν ἄξιος νὰ ἐπωφεληθῆ τῶν κηρυγμάτων καὶ τοῦ παραδείγματος τῶν μεγάλων προδρόμων τοῦ Μπολσεβικισμοῦ».

Αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὸν παράδεισον τῆς ἐλευθερίας ὅπου διευθύνεται ἡ σκέψις τῶν διανοουμένων, ἴσως γιὰ νὰ τοὺς μένη καιρὸς νὰ φωνασκοῦν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως στὰ ἄλλα κράτη, ποὺ ἐν τούτοις δὲν τὴν ἔχουν στερηθῆ, ὅπως ἡ Ρωσσία καὶ οἱ δορυφόροι της...

⁂

Ὁ Ρουμάνος πολιτικὸς Ἰούλιος Μανίου, ποὺ ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις τῆς χώρας του κατεδίκασε εἰς ἰσόβια δεσμὰ εἶναι φυλακισμένος στὸ παλαιὸ φρούριο τοῦ Γαλατσίου.

Ὁ Μανίου, ποὺ πρωταγωνίστησε εἰς τὴν ἀντίστασιν τῆς πατρίδος του ἐναντίον τῶν Γερμανῶν, ἂν καὶ εἶναι σήμερον 74 χρόνων, διάγει εἰς τὴν φυλακήν του ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας διαβιώσεως μὲ τοὺς καταδίκους κοινοῦ δικαίου. Φέρει στολὴν βαρυποινίτου, λαμβάνει ἕνα βιβλίο καθ' ἑβδομάδα, ἕνα γράμμα τὸν μῆνα· δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ θερμαίνη τὸ ὑγρὸ κελλί του οὔτε ἰδίαις δαπάναις, καὶ κοιμᾶται πάνω σὲ μιὰ ὑγρὴ ψάθα. Ὁ τέως ἀρχηγὸς τοῦ Ἀγροτικοῦ κόμματος τῆς Ρουμανίας, ἠσθένησε ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν μεταχείρισιν, ποὺ θὰ προσέβαλλε τὴν ὑγείαν ἀνθρώπων ἀκόμα καὶ πολὺ νεωτέρων του.

Ἕνας ξένος διπλωμάτης, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν τύχην τοῦ Μανίου εἶπε στὴν Ἄννα Πάουκερ, τὴν κόκκινη Ὑπουργίνα τῶν Ἐξωτερικῶν, τὴν ὁποίαν ὁ γηραιὸς πολιτικὸς εἶχε ἀγωνισθῆ ἄλλοτε νὰ βγάλη ἀπὸ τὴ φυλακή:

— Δὲν πιστεύω νὰ ἀφήσετε τὸν Μανίου νὰ πεθάνη στὸ κελλί του!

— Μὰ ἀφοῦ εἶναι καταδικασμένος εἰς ἰσόβια δεσμά, ποῦ ἀλλοῦ παρὰ στὴ φυλακὴ θέλετε νὰ πεθάνη; ρώτησε ἡ ἀνάλγητη θηλυκὴ «ἐξοχότης».

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΓΚΙΤΡΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΑΛΛΕΫΡΑΝΔΟΥ

Ὁ Φρὰνς Χάλ, ὁ Μότσαρτ, ὁ Λουδοβῖκος 15ος, ὁ Λὰ Φονταίν, ὁ Παστέρ, ὁ Μπερανζὲ κ.ἄ., ἔχουν ἐμπνεύσει ἕως τώρα τὸν περίφημον ἠθοποιὸν-συγγραφέα Σασὰ Γκιτρύ. Ἤδη ὁ Παρισινὸς αὐτὸς καλλιτέχνης ἐνεφανίσθη σ' ἕνα νέο ἔργο του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ χωλὸς διάβολος», τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἥρωα τὸν Ταλλεϋράνδον, ποὺ φυσικὰ ἑρμηνεύει ἐπὶ σκηνῆς ὁ ἴδιος ὁ Σασὰ Γκιτρύ. Τὸ ἐν λόγῳ ἔργον παρέχει εἰς τὸν πνευματώδη ἠθοποιὸν-συγγραφέα μίαν ἀκόμη εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξη τὸ χιοῦμορ του καὶ νὰ ὑπενθυμίση τὴν καυστικώτατη σάτυρα τοῦ σατανικοῦ διπλωμάτου, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, δὲν εἶχε φεισθῆ οὐδὲ αὐτοῦ τοῦ Μ. Ναπολέοντος.

Μὲ ἄλλας λέξεις, εἰς τὸν «Χωλὸν διάβολον» ὁ Σασὰ Γκιτρὺ ἁμιλλᾶται εἰς δηκτικότητα τὸν ἥρωά του. Εἰς τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως τοῦ «Ρωμάντζου τοῦ Ζαβολιάρη», τὰ ἀποφθέγματα τοῦ Γκιτρὺ ἐναλλάσσονται μὲ τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ χωλοῦ γυναικοκατακτητοῦ, ποὺ ἔχουν μείνει ἱστορικοί.

Ἀναφέρομεν μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀθάνατες ἀλήθειες τοῦ Ταλλεϋράνδου, ποὺ μᾶς θυμίζει ὁ Σασὰ Γκιτρὺ στὸν «Χωλὸ διάβολο»:

— «Εἶμαι ἕτοιμος νὰ συγχωρήσω στοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν συμφωνοῦν μαζί μου, ἀλλὰ μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ τοὺς συγχωρήσω τὸ ὅτι διαφωνοῦν τόσο συχνὰ μὲ τὸν ἑαυτό τους».

— «Οἱ κυβερνήσεις ποὺ ζητοῦν τὴν ὑποστήριξί μας, εἶναι κυβερνήσεις καταδικασμένες νὰ πέσουν».

— «Ὑπάρχουν στὸν κόσμο περισσότερα κορόϊδα παρὰ τσαρλατᾶνοι εἰς ἀναζήτησιν θυμάτων».

Σὲ κάποιον ποὺ τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Σατωβριάνδος ἄρχιζε νὰ χάνη τὴν ἀκοή του, ὁ Ταλλεϋράνδος ἔδωσε τὴν ἀπάντησι:

— «Ὡρισμένως αὐτὴ ἡ κουφαμάρα τοῦ Σατωβριάνδου θὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι ἔπαυσαν πιὰ νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν!»

Ἀκολουθοῦν μερικὰ χαριτολογήματα τοῦ Σασὰ Γκιτρύ, διὰ τῶν ὁποίων ὁ περίφημος ἠθοποιὸς-συγγραφεὺς ἀποδεικνύεται ἀντάξιος τοῦ ἱστορικοῦ μοντέλλου του. Εἰς ὡρισμένην σκηνὴν τοῦ «Χωλοῦ διαβόλου» ὁ Σασὰ Γκιτρὺ λέγει στὸν ὑπηρέτη του:

— «Ἂν νομίζης ὅτι εἶναι εὔκολο νὰ διατάζη κανείς, γίνου καὶ σὺ κύριος, γιὰ νὰ δῆς πόσο γελιέσαι!»

Σὲ μιὰ ἄλλη σκηνὴ τοῦ ἔργου, ὅπου γίνεται λόγος γύρω ἀπὸ τὸ γάμο, ὁ Σασὰ Γκιτρὺ λέγει: «Ὁ γάμος εἶναι κάτι τόσο ὑπέροχο, ποὺ ἀξίζει νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς σὲ ὅλη του τὴ ζωή!»

Ὡς γνωστόν, ὁ Ναπολέων μισοῦσε τὸν Ταλλεϋράνδον καὶ ὁ περίφημος διπλωμάτης ἀνταπέδιδε τὰ αἰσθήματά του εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ Σασὰ Γκιτρὺ παρουσιάζει τὸν Ταλλεϋράνδον ν' ἀνταλλάσση μερικοὺς διαλόγους μὲ τὸν μεγάλο Κορσικανό, ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνομεν δυὸ—τρεῖς, στὴν τύχη:

Ὁ αὐτοκράτωρ στὸν Ταλλεϋράνδο: Ξέρω ὅτι ἐπήρατε χρήματα ἀπὸ τὸν Τσάρο τῆς Ρωσσίας. Τί τοῦ πουλήσατε;

Ταλλεϋράνδος: Δὲν τοῦ ἐπούλησα τίποτε, μεγαλειότατε. Ἁπλῶς ἀγόρασα τὴν... ἐμπιστοσύνη του. Δεδομένου ὅμως ὅτι δὲν ἔλαβα τὸ ποσὸν ποὺ σύμφωνησα μαζί του, διερωτῶμαι ἂν πρέπει νὰ βασισθοῦμε σ' αὐτόν...

Καὶ ἕνας ἄλλος χαρακτηριστικώτατος διάλογος, τὸν ὁποῖον ὁ Σασὰ Γκιτρὺ ἀποδίδει στὸν Μ. Ναπολέοντα καὶ τὸν Ταλλεϋράνδο:

Ὁ αὐτοκράτωρ: Καὶ τί μεμπτὸν βρίσκετε στὴ βασιλεία μου;

Ταλλεϋράνδος: Ὅτι εἶναι φτωχὴ σὲ ἀριστουργήματα. Αὐτὸ ἀποτελεῖ κακὸ σημεῖον...

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΒΑΣΙΛΗ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ!...

Πρόσωπα:
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ
ΘΟΔΩΡΑΚΗΣ

(Περασμένα μεσάνυχτα. Ὁ Θοδωράκης, μπλεγμένος ὁ... καϋμενούλης, χωρὶς νὰ θέλη, σὲ κάποιο θεότρελλο γλέντι, γυρίζει, μὲ τὴ ψυχὴ στὸ... στόμα, σπίτι του. Ἡ... χαριτωμένη γυναικοῦλα του τὸν περιμένει... πῶς καὶ πῶς!!).

ΘΟΔΩΡΑΚΗΣ (μπαίνοντας σὰ... βρεμμένη γάτα στὴ κρεββατοκάμαρα, βλέπει τὴ Μαγδαληνὴ στὸ κρεββάτι, νὰ τὸν... ὑποδέχεται μ' ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια καὶ μὲ σφιγμένα τὰ χείλια, — λαχταρισμένα) : Ἆ! δὲν κοιμήθηκες ἀκόμα;... Γειά σου, νοικοκυρούλα μου, καλησπέρα...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ (παγερά) : Καλημέρα θὲς νὰ πῆς...

ΘΟΔΩΡ. (ξεροκαταπίνοντας) : Ναί, πέρασε λιγάκι ἡ ὥρα, χωρίς...

ΜΑΓΔΑΛ. (τὸν κόβει—μὲ φωνὴ) : Τί ὥρα εἶναι;

ΘΟΔΩΡ. : Μὰ... θᾶνε δώδεκα καὶ εἴκοσι.

ΜΑΓΔΑΛ. (σὰν ἀτομικὴ μπόμπα) : Εἶνε τρεῖς παρὰ τέταρτο!.. Σὰ δὲ ντρέπεσαι, λέω γώ!.. Αἶσχος σου!..

ΘΟΔΩΡ. (μὲ παρακάλια) : Μαγδαληνή...

ΜΑΓΔΑΛ. (ἄγρια) : Ὁρίστε ἄντρας! Ὁρίστε χάλια! Ὁρίστε ρεζιλίκια!..

ΘΟΔΩΡ. (μαλακά) : Σὲ παρακαλῶ, πιὸ σιγά, μὴ φωνάζης...

ΜΑΓΔΑΛ. (μὲ σουβλερὴ ματιά) : Βέβαια... σ' ἐνοχλοῦμε κιόλας! (Ἀκράτητη) : Καὶ μποροῦμε νὰ μάθουμε ποῦ... ρεμπέλευες ὅλη τὴ νύχτα;...

ΘΟΔΩΡ. (ὅσο μπορεῖ ψύχραιμα) : Καθὼς ἐρχόμουνα εἶδα τὸ Στάθη στὸ δρόμο καὶ...

ΜΑΓΔΑΛ. (κατάμουτρα) : Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα αὐτὸς ὁ.. Στάθης, σὲ παρασύρει στὶς ἀσωτεῖες του;.. Δὲν ἔχεις σπίτι ἐσύ, δὲν ἔχεις γυναῖκα;...

ΘΟΔΩΡ. : Ἔχω, ἔχω... Στάσου, Μαγδαληνή μου, μὴ βιάζεσαι, θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

ΜΑΓΔΑΛ. : Θέλω νὰ μοῦ πῆς πρῶτα-πρῶτα ποῦ τὸν εἶδες, πότε τὸν εἶδες καὶ ποῦ πήγατε... Ἐμπρός, λέγε!

ΘΟΔΩΡ. (συγκαταβατικά) : Μάλιστα! Εἴχαμε νὰ ἰδωθοῦμε καιρό, ἤθελε νὰ μὲ κεράση ὁ ἄνθρωπος ἕνα οὐζάκι, ἐγὼ φυσικὰ στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκα, αὐτὸς ἐπέμενε καὶ πήγαμε σὲ κάποιο μπὰρ καὶ...

ΜΑΓΔΑΛ. : Εἴσαστε μονάχα ἐσὺ καὶ... ἂς ποῦμε κι' ὁ Στάθης, οἱ δυό σας; Μήπως ὑπῆρχε καὶ καμμιά... Σταθαινα στὴ μέση;

ΘΟΔΩΡ. (μελετημένος πολὺ γι' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι) : Μὰ τ' εἶνε αὐτὰ ποὺ λές, χρυσῆ μου γυναικοῦλα; Εἶνε δυνατὸν ἐγώ...

ΜΑΓΔΑΛ. (μὲ φόρα) : Κι' ἀπ' τὶς ἐννηὰ τὸ βράδυ μέχρι τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ἔξη ὁλόκληρες ὧρες, τὰ πίνατε οἱ δυό σας μέσα σ' αὐτὸ τὸ... βρωμομπάρ;

ΘΟΔΩΡ (μὲ πιὸ πολὺ ἀέρα) : Ναί, Μαγδαληνούλα μου!.. Ξεχαστήκαμε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε...

ΜΑΓΔΑΛ. (ἀπότομα) : Ὁρκίσου!

ΘΟΔΩΡ. (ἀλογάριαστα) : Νὰ ὁρκιστῶ... Σ' ὅ,τι θέλεις!

ΜΑΓΔΑΛ. : Κύτταξε προθυμία! Ἐμ τέτοιος ποὺ εἶσαι, ὁρκίζεσαι ἀμέσως... Τί εἶχες, τί ἔχασες... Ἀλλά, ἔννοια σου, καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ... αὔριο!

ΘΟΔΩΡ. (μὲ χασμουρητό) : Καλὰ-καλά, ἔλα νὰ κοιμηθοῦμε τώρα...

ΜΑΓΔΑΛ. (πιὸ ἀπειλητικὴ αὐτή) : Θὰ μπλέξω μὲ... καμμιὰ φίλη μου καὶ θὰ σοὔρθω... στὶς πέντε τὸ πρωΐ!

ΘΟΔΩΡ. (μὲ ὑπομονή) : Νἄρθης, νἄρθης!

ΜΑΓΔΑΛ. (ποὺ πειράχτηκε) : Σ' εὐχαριστῶ... (Καὶ πάλι μὲ νέα ἐξόρμησι) : Ὥστε ἐγὼ δὲν εἶμαι πιά... τίποτα γιὰ σένα, ἔ;

ΘΟΔΩΡ. (κάπως νευριασμένα) : Βρὲ Μαγδαληνή μου, ὄρεξη ἔχεις;...

ΜΑΓΔΑΛ. (πολὺ δυνατά) : Ὄχι σὲ ρωτάω : ποιός εἶνε ὁ ρόλος μου ἐδῶ μέσα;..

ΘΟΔΩΡ. : Πρὸ πάντων νᾆσαι... λογικὴ γυναῖκα καὶ νὰ δείχνης... κατανόησι στὸν ἄντρα σου...

ΜΑΓΔΑΛ. (μὲ ὁμαδικὰ πυρά) : Καὶ νὰ γυρίζης τὰ ξημερώματα στὸ σπίτι σου, νὰ μπεκροπίνης μὲ τοὺς ἀκαμάτηδες τοὺς φίλους σου καὶ ν' ἀδιαφορῆς γιὰ ὅλα!.. Μπράβο σου! Τὰ συγχαρητήριά μου!..

ΘΟΔΩΡ. (μ' ἀναστεναγμό) : Μιὰ φορὰ κάθε τόσο μοῦ τυχαίνει καὶ μένα... καὶ χαλᾶς τὸν κόσμο!..

ΜΑΓΔΑΛ. (μὲ μεγάλη αὐθάδεια) : Μπᾶ; Μήπως εἶχες τὴν ἀπαίτησι νὰ σὲ περιμένω... μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ νὰ σοῦ ψήσω καὶ καφὲ ἀπὸ πάνω;...

ΘΟΔΩΡ. (σὰν ὄνειρο) : Θἄμουνα ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων!

ΜΑΓΔΑΛ. (τὸν... ξυπνάει ἀμέσως) : Δηλαδὴ τώρα τί εἶσαι; ὁ... δυστυχέστερος;

ΘΟΔΩΡ. (νευριασμένα) : Οὔφ! Πᾶς φιρὶ-φιρὶ γιὰ καυγᾶ!..

ΜΑΓΔΑΛ. Ἄμ τί φαντάστηκες, πὼς θὰ περάση ἔτσι αὐτὸ τὸ ζήτημα; Ἀπατᾶσαι, φιλαράκο μου!.. Ἐδῶ ἔχουμε ἀνοιχτὸ λογαριασμὸ καὶ πρέπει...

ΘΟΔΩΡ. (πιὸ νευριασμένα) : Γιὰ τὸ Θεό, ἐπὶ τέλους! Μ' ἔσκασες! Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξης;...

ΜΑΓΔΑΛ. (ἐπίσημα) : Νὰ μοῦ ἀγοράσης ἐκεῖνο τὸ... παλτὸ ποὺ σοὔλεγα χτές...

ΘΟΔΩΡ. (γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' τὸ μαρτύριό της) : Τὸ ἔχεις! Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου. Αἴντε, καληνύχτα λοιπόν...

ΜΑΓΔΑΛ. (μὲ ἀγάπη τὸ... τέρας) : Καληνύχτα, ἄγγελέ μου!.. Στάσου νὰ σὲ σκεπάσω καλὰ μὴ μοῦ κρυώσης!!

ΒΑΣΙΛΗΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

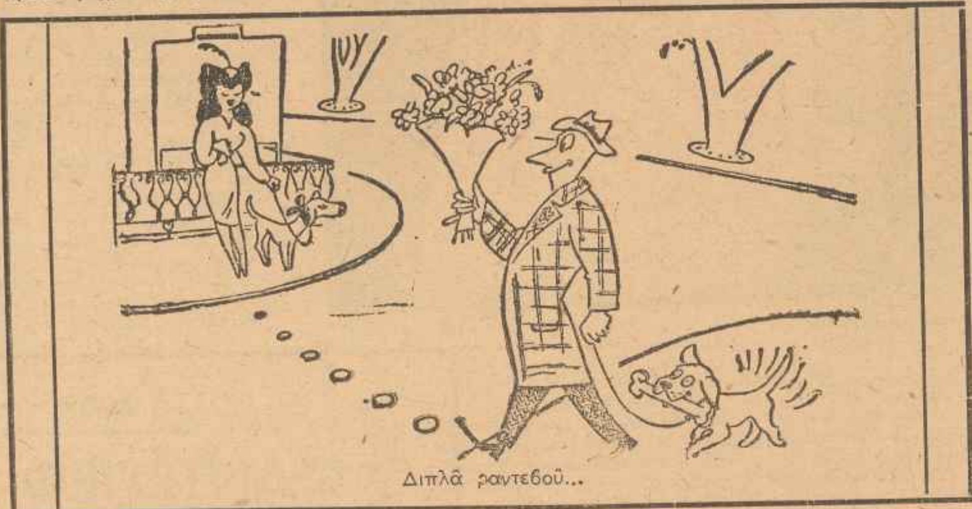

Διπλὰ ραντεβοῦ...

Θεατρικὲς πρῶτες

ΡΕΒΕΚΚΑ

Τῆς Δάφνης ντὺ Μωριὲ

Ἡ ἀπογοήτευση εἴτανε τὸ κυρίαρχο συναίσθημα ποὺ ζωγραφιζότανε στὰ πρόσωπα τῶν περισσότερων ἀπὸ τοὺς θεατὲς τῆς πρώτης παράστασης τῆς «Ρεβέκκας», τῆς Δάφνης ντὺ Μωριέ, ποὺ ἀνέβασε τὴν περασμένη Παρασκευὴ ὁ θίασος Κοτοπούλη στὸ «Ρέξ». Ἀπογοήτευση ἀπόλυτα δικαιολογημένη, γιατὶ οἱ πιὸ πολλοὶ εἶχαν διαβάσει τὸ μυθιστόρημα, ποὺ κυκλοφόρησε καὶ σ' ἑλληνικὴ μετάφραση, κι ὅλοι σχεδὸν εἴχανε δεῖ τὴν ταινία, ποὺ γιὰ κάμποσες βδομάδες προβαλλότανε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς τῆς Ἀθήνας κινηματογράφους, κι ὅλοι τους βρίσκανε πὼς ἡ θεατρικὴ διασκευὴ εἶναι κατώτερη ἀπ' τὸ μυθιστόρημα κι ἀπ' τὴν ταινία. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο. Κάθε σύλληψη καλλιτεχνικὴ ἀποδίνεται —ἴσως ἀθέλητα— ἀπ' τὸν δημιουργό της στὸ εἶδος τῆς Τέχνης ποὺ τῆς ταιριάζει. Πολὺ σωστὰ ἡ Δάφνη ντὺ Μωριὲ ἔγραψε τὴ «Ρεβέκκα» μυθιστόρημα κι ὄχι νουβέλλα ἢ θέατρο. Ἡ τεράστια ἐκδοτική του ἐπιτυχία τὴν ἔσπρωξε νὰ τὸ διασκευάσει σὲ κινηματογραφικὸ σενάριο καὶ σὲ θεατρικὸ δρᾶμα. Κι ἂν ὁ κινηματογράφος μὲ τὰ πολύμορφα τεχνικά του μέσα ἀναπλήρωσε πολλὲς ἀτέλειες τῆς διασκευῆς, τὸ θέατρο δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς δώσει τὴν καλλιτεχνικὴ συγκίνηση ποὺ προκαλεῖ τὸ μυθιστόρημα. Γιατὶ τὸ μυθιστόρημα μᾶς παρουσίαζε μιὰ λεπτότατη τῶν ἡρώων ψυχολογικὴν ἀνάπλαση, μέσα ἀπ' τὶς ἄπειρες μικρολεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ποὺ δὲν εἶναι σίγουρα βολετὸ νὰ χωρέσουνε στὴ θεατρικὴ διασκευή, ποὺ χρειάζεται δράση γοργὴ κ' ἔντονες δραματικὲς συγκρούσεις. Γι' αὐτὸ κ' οἱ δυὸ πρῶτες πράξεις ἐκούρασαν καὶ μόνο ἡ τρίτη προκάλεσε κάποιο ἐνδιαφέρον μὲ τὴν κάπως ἀστυνομική της πλοκή.

Ἡ παράσταση, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἱκανοποιοῦσε ἀπόλυτα, εἴταν ἀρκετὰ προσεγμένη. Ὁ κ. Γ. Παπᾶς, ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ θέλησε νὰ γίνει ἑκατὸ στὰ ἑκατὸ ἐγγλέζος, θύμιζε φοβερὰ τὸν ἑαυτό του σὲ παλιότερα ἔργα. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἐλάττωμα ἀποκλειστικὰ προσωπικό του. Τὸ 'χανε κ' οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἕλληνες συναδέλφους του καὶ μόνο ὁ κ. Β. Ἀργυρόπουλος — γιὰ ν' ἀναφέρω καὶ μιὰν ἐξαίρεση— εἶναι ἀπόλυτα διαφορετικὸς σὲ κάθε του ρόλο. Ἡ κ. Β. Μανωλίδου, ἡ καλύτερη ἴσως ἐνζενὺ ποὺ διαθέτει ἡ ἑλληνικὴ σκηνή, δὲν εἶχε αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν εὐκαιρία ν' ἀναπτύξει ὅλες τὶς καλλιτεχνικές της δυνατότητες. Ἂν παρουσιάστηκε στὶς δυὸ πρῶτες πράξεις ἄτονη, τὸ φταίξιμο εἶναι τοῦ ἔργου κι ὄχι δικό της. Ὁ σκηνοθέτης, ἴσως, ἔκαμε τὸ λάθος νὰ ὑποχρεώσει τὴν κ. Ἐλ. Χατζηαργύρη ν' ἀντιγράψει τὸ ρόλο τῆς Κας Ντέβερς ἀπ' τὸν κινηματογράφο, κι αὐτὸ καθόλου δὲν ταίριαζε στὴν καλλιτεχνική της ἰδιοσυστασία. Ποιὸς εἴταν αὐτὸς ποὺ συμβούλεψε τὸν κ. Ντ. Ἠλιόπουλο νὰ κουνάει τόσο πολὺ τὰ χέρια του; Δὲν ἔχει ποτές του δεῖ ἄγγλους μαῖτρ-ντ-οτὲλ στὸν κινηματογράφο; Οἱ δευτερότεροι ρόλοι ἀποδόθηκαν ἀρκετὰ καλὰ ἀπ' τὴν κ. Α. Ραυτοπούλου καὶ τοὺς κ.κ. Δ. Φωτόπουλο, Λ. Κωνσταντάρα, Θ. Μορίδη καὶ Φρ. Ἠλιάδη.

Πολὺ θεατρικὴ ἡ μετάφραση τοῦ κ. Δ. Ρώμα, ἂν καὶ θὰ μποροῦσε νά 'ναι καὶ πιὸ λογοτεχνική. Τὸ μεγαλόπρεπο καὶ καλαίσθητο σκηνικὸ τοῦ κ. Γ. Βακαλὸ δὲ θύμιζε ὅσο ἔπρεπε ἐγγλέζικους πύργους.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ...

Μιὰ συνευτευξις του ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ὁ Μωρὶς Ντεκομπρά, ὁ περίφημος μυθιστοριογράφος τοῦ ὁποίου τὸ ρομάντσο «Μαντόννα τοῦ Χόλλυγουντ» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Ἐδῶ Ἀθῆναι», ἔδωσε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι πρὸ ἑβδομάδος, κατὰ τὴν ἀναχώρησί του διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Παραθέτομεν μερικὰ ἀποσπάσματα αὐτῶν τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν 40 μεγάλων ἐπιτυχιῶν, ποὺ ἐσημείωσαν ρεκὸρ ἐκδόσεων κατὰ τὴν τελευταίαν 23 ετίαν. Ὅταν οἱ βιβλιοπῶλαι ἐξέθεσαν εἰς τὰς προθήκας των τὸ 1925 τὴν «Γόνδολαν τῶν Χιμαιρῶν» καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ συγγραφέως της, οἱ ἀναγνώστριες τοῦ Μωρὶς Ντεκομπρὰ βρῆκαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὸ ἐξυπνότατο χαμόγελο, θὰ μποροῦσε νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο τὸν ἐραστὴ τῶν ἡρωΐδων του.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ ταχυδρόμος ποὺ διένειμε τὴν ἀλληλογραφίαν στὴν Παρισινὴ ὁδὸ Φρυσινὲ (ὅπου κατοικεῖ ὁ Ντεκομπρὰ) καὶ ἡ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας του, τράβηξαν τῶν παθῶν τους τὸν τάραχον μὲ τὴν ὀγκωδεστάτην ἀλληλογραφίαν τοῦ μυθιστοριογράφου τῆς μόδας.

Τόσα ἦσαν καὶ εἶναι μέχρι σήμερον τὰ γράμματα ποὺ λαμβάνει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ὁ κοσμοπολίτης συγγραφεύς, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ τὰ ἀποθέτη σ' ἕνα τεράστιο ντουλάπι ρυθμοῦ Λουδοβίκου 16ου, τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Ντεκομπρὰ ἀποκαλεῖ «Τάφον τῆς ἄγνωστης γυναίκας».

Ὁ πνευματώδης μυθιστοριογράφος δίδει τὴν ἐξήγησιν :

— Ἂν δὲν ἔγραψα κανένα ρομάντσο μ' αὐτὸν τὸν τίτλον, εἶναι ἐπειδὴ τὸ ἔχουν ἤδη γράψει οἱ ἀναγνώστριές μου, μὲ τὰς ἐπιστολάς των ποὺ ἔλαβα. Μερικὲς μοῦ λένε: «Πῶς μὲ ξαίρετε τόσο πολύ; Ἡ ἡρωΐδα σας εἶμαι ἐγὼ»! Ὁ κόσμος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ τέτοιες ἀνικανοποίητες μαντόννες, οἱ ὁποῖες κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν κοιμήθηκαν ποτὲ μέσα σ' ἕνα «σλήπιγκ — κὲρ».

» Οἱ ἡρωΐδες μου —συνεχίζει ὁ Ντεκομπρὰ— εἶναι πλάσματα πολυσύνθετα. Γιὰ νὰ τὶς πλάσω, ἡ μιὰ μοῦ δανείζει τὴν καρδιά της, ἡ ἄλλη τὴ γοητεία της, μιὰ τρίτη τὸ πνεῦμα της καὶ δυὸ — τρεῖς ἄλλες τὰ θέλγητρά τους. Σὲ κάθε χώρα ποὺ ἐπεσκέφθην, μὲ ρώτησαν ποιά γνώμη ἔχω γιὰ τὴ γυναῖκα. Εἶναι σὰ νὰ ρωτᾶ κανεὶς τὸ πρόβατο, τί γνώμη ἔχει γιὰ τὴν τίγρι, ποὺ περιδιαβάζει μέρα-νύχτα γύρω του. Διεπίστωσα πάντα, ὅτι ἡ γνώμη τῶν ἀνδρῶν γιὰ τὶς γυναῖκες, ἐξαρτήθηκε ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασία τους. Οἱ αἱμοτώδεις τύποι, οἱ ἀναιμικοί, ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς, ἐκεῖνοι ποὺ διαθέτουν ὑπερτροφικὸ πορτοφόλι ἢ ἀντιθέτως — οἱ ἄνδρες ὅλων τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν — ἔχουν ὁ καθένας τους, διαφορετικὴ γνώμη γι' αὐτὸ τὸ ἀναγκαῖο καὶ ὁμολογουμένως θελκτικώτατο κακό, ποὺ λέγεται: Γυναῖκα. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πλάσθηκε, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πεισθῆ ὁ ἄνδρας: ὅτι ἡ κόλασις, ἀποτελεῖ ἕνα εἰδυλλιακὸ καταφύγιο.

Ἐλέχθη καὶ ἐπανελήφθη κατὰ κόρον, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναῖκα τὴν ἑβδόμη μέρα τῆς ἑβδομάδος, ὅταν ἦταν ἤδη κουρασμένος ἀπὸ τὰ δημιουργήματά του. Τί πλάνη ! Στὴν πραγματικότητα, ἡ τελευταία δημιουργία τοῦ Ὑψίστου, ἀποτελεῖ τὸ ἀριστούργημά του ἕνα εἶδος μικροσκοπικῆς βόμβας τοῦ ἀτόμου. Ὁ χειρισμὸς τοῦ ὅπλου αὐτοῦ, ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρας προφυλάξεις.

Στὰ χρονικὰ τοῦ Κοκουργιοδικείου, θ' ἀκούσετε συχνὰ τὴ φράσι: «Ζητήσατε τὴ γυναῖκα» ! Ἡ φράσις αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῆ καὶ ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἔργα τοῦ Ντεκομπρά. Αὐτὸς ἀναζητεῖ τὶς ἡρωΐδες του πολὺ μακρυά. Τὶς βρίσκει στὴν Καλιφόρνια ἢ κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο τῶν Τροπικῶν χωρῶν, ἢ στὴν Κίνα ἢ στὴν Ἰαπωνία. Τοῦτο ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ μυθιστοριογράφου αὐτοῦ εἶναι ἕνα ἀδιάκοπο ταξίδι. Ἀπὸ κάθε του περιπλάνησι, φέρνει μιὰ καινούργια γυναῖκα. Ὁ ἴδιος λέει χαρακτηριστικώτατα ἐπὶ τοῦ προκειμένου :

— Οἱ ἰδέες τῶν μυθιστορημάτων μου γεννῶνται στὸ Ἐξωτερικό, ὡριμάζουν μέσα στὰ ὑπερωκεάνεια καὶ ἀνθοῦν κατὰ τὴν ἐπάνοδό μου στὴ Γαλλία !

Καὶ ὁ πολυταξιδεμένος μυθιστοριογράφος προσθέτει :

— Ἔκανα τρεῖς φορὲς τὸν γύρο τοῦ κόσμου. Ἀπὸ 15ετίας ἔλυωσα περισσότερες ἀπὸ δυὸ ντουζῖνες βαλίτσες, συνέλεξα ἑκατοντάδες Προξενικῶν θεωρήσεων καὶ ἔχασα πολυάριθμες ἀποσκευὲς καὶ ρωμαντικὲς πλάνες. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα ταξίδια μου ἦταν ἡ ἐπίσκεψίς μου στὸ ἀπηγορευμένο βασίλειο τοῦ Νεπάλ, πλησίον τοῦ Θιβέτ ὅπου ὑπῆρξα ὁ φιλοξενούμενος τοῦ ὁμώνυμου μαχαραγιᾶ. Εἶδα ἐκεῖ τοὺς ἀγωνιῶντας ν' ἀποθνήσκουν καὶ μερικοὺς πιστοὺς νὰ βυθίζουν τὰ ἰσχνὰ πόδια τους σὲ ἱεροὺς ποταμοὺς ποὺ εἶχε ἐξαγιάσει ὁ Βούδδας. Ζοῦσα σ' ἕνα μοναστῆρι, μὲ τὸν Ἰνδὸ ὑπηρέτη μου καὶ μὲ ἕναν γέρο πίθηκο ποὺ μὲ ξυπνοῦσε τὴν αὐγή, ρίχνοντάς μου φλούδια ἐξωτικῶν καρπῶν. Θὰ προσθέσω ὅτι ὁ δόλιος αὐτὸς πίθηκος, κατώρθωνε πάντα νὰ μὲ πετυχαίνη στὸ κεφάλι !

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

— Μιὰ φορὰ μπῆκα σ' ἕνα κινηματογράφο τοῦ Χόλλυγουντ, ὅταν ἡ προβολὴ τῆς παιζομένης ταινίας εἶχε ἤδη ἀρχίσει. Ρώτησα τὸν παρακαθήμενό μου, πῶς ἐλέγετο τὸ φίλμ καὶ τίνος συγγραφέως ἦταν. Ὁ διπλανός μου, μὲ λύπη του μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἤξαιρε οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Μόνον ὅταν ξαναεῖδα τὸ ἔργο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀνεκάλυψα ὅτι ἐλήφθη ἀπὸ ἕνα μυθιστόρημά μου ! «Ἡ Σφὶγξ ἐμίλησε» εἶχε γίνει στὸ Ἀμερικανικὸ φίλμ «Ἡ φίλη καὶ ὁ ἐραστής». Οἱ σκηνὲς ποὺ ἐξετυλίσσοντο στὴν Αἴγυπτο (στὸ ρομάντσο μου), διὰ λόγους ποὺ μόνον οἱ Ἀμερικανοὶ κινηματογραφισταὶ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν, εἶχαν ὡς τόπον ἐκτυλίξεως τὰς Ἰνδίας, εἰς τὸ φίλμ «Ἡ φίλη καὶ ὁ ἐραστής». Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἕνας συγγραφεὺς ἂς ἀναγνωρίση ἂν μπορῆ τὰ πνευματικά του τέκνα !

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΑΥΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μυθιστόρημα ἔρωτος κ' πάθους

Ἡ Τυχοδιώκτρια

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΛΕΤ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Ἡ ἡρωῒς τοῦ μυθιστορήματος, ἡ συγγραφεὺς Ρενὲ Νερέ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ἐρωτική της ἀπογοήτευσι, βγῆκε στὸ θέατρο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἐντατικὴ ζωὴ τῶν ἠθοποιῶν, θὰ τὴν βοηθήση νὰ ξεχάση τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πονέση. Μετὰ τὴν παράστασι, γυρίζει στὸ σπίτι της. Μᾶς ἐξομολογεῖται ὅτι ἡ μοναξιά της στὴ ζωή, τῆς φέρνει τέτοια ἀπελπισία, ὥστε δὲν ἔχει πιὰ τὸ κουράγιο νὰ περιγράψη τὰ συναισθήματά της σὲ βιβλία ὅπως ἄλλοτε. Τὴν ἑπομένη ποὺ πηγαίνει στὸ θέατρο βρίσκει τὸ θίασο ἄνω κάτω. Μιὰ νεαρὴ ντιζὲζ, τὸν ἐγκατέλειψε χωρὶς προειδοποίησι, γιὰ ν' ἀκολουθήση ἕναν ἐραστή. Οἱ ἠθοποιοὶ σχολιάζουν μεταξύ τους αὐτὴν τὴν φυγὴ τῆς Ζαντέν).

2—

— Εἶσαι ὁ ἴδιος ὁ Ἀττίλας — τῆς εἶπε ὁ Μπράγκ μὲ σοβαρότητα.

Ἀπόψε ἡ Ζαντὲν δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἀπὸ τὸ στενὸ διάδρομο τῶν μικρῶν τετράγωνων καμαρινιῶν τὰ γέλια φτάνουν ὡς τὸ δικό μου. Φαίνεται πὼς ὅλοι οἱ συνάδελφοι, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, εἶχαν προαισθανθῆ πὼς ἡ Ζαντὲν θὰ τὸ ἔσκαγε. Ὁ Μπουτύ, ὁ μικρὸς κωμικὸς ποὺ μιμεῖται τὰ τραγούδια τοῦ μακαρίτη Ντρανέμ, περνάει ἀπὸ τὸ καμαρίνι μου μακιγιαρισμένος σὰν πίθηκος, κι' ἐνῶ ἀνακατεύει τὸ γάλα του μέσα στὸ ποτῆρι ποὺ κρατεῖ, τὸν ἀκούω νὰ προφητεύη:

— Τὸ πρᾶγμα φαινόταν. Ἐγὼ ἔλεγα ὅτι σὲ 5—6 μέρες, ἴσως σ' ἕνα μῆνα, θἄφευγε. Φαντάζομαι τί μούτρα θὰ ἔχη αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ ἀφεντικίνα! Δὲν πιστεύω ὅτι αὐτὸ τὸ πάθημα θὰ τὴν κάνη ν' ἀποφασίση νὰ δώση αὔξησι στοὺς καλλιτέχνες ποὺ τῆς φέρνουν τὸν περισσότερο κόσμο. Θυμηθῆτε αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω: Θὰ τὴν ξαναδοῦμε τὴ Ζαντέν. Ἡ φυγή της εἶναι μιὰ ἐκδρομούλα, τίποτε περισσότερο. Εἶναι μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει δικό της τρόπο νὰ ζῆ. Δὲ θὰ κατορθώση ποτὲ νὰ κρατήση ἕναν πλούσιο ἐρωμένο.

Ἀνοίγω τὴν πόρτα τοῦ καμαρινιοῦ καὶ ρωτῶ τὸν Μπουτύ :

— Δὲν σοῦ εἶχε πῆ τίποτε γιὰ τὴν ἀπόφασί της νὰ φύγη;

Σηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ γυρίζοντας πρὸς ἐμένα τὴ γοριλλόμορφη μάσκα του, μοῦ ἀπαντᾶ:

— Δὲν εἶμαι ἡ μητέρα της γιὰ νὰ μοῦ λέη τί ἔχει στὸ μυαλό της!

Καὶ λέγοντάς το ὁ Μπουτὺ ὑψώσε τὸ ποτῆρι ποὺ κρατοῦσε καὶ ἤπιε μερικὲς γουλιὲς ἀπὸ τὸ γάλα τὸ ὁποῖο περιεῖχε. Ὁ καϋμένος περιφέρει παντοῦ καὶ πάντοτε τὴ χρονία δυσεντερία του καὶ τὸ μπουκάλι του γάλακτος μὲ τὸ ὁποῖο τρέφεται. Ὁ Μπουτύ, ὅταν ἀφαιρέση τὸ μακιγιάζ του, ἔχει ἕνα πρόσωπο ἔξυπνο καὶ ντελικάτο. Τὸ βλέμμα του εἶναι τρυφερό. Ὅσο γιὰ τὴν καρδιά του, εἶναι καρδιὰ σκύλλου δίχως ἀφέντη, ἕτοιμου νὰ λατρέψη ὁποιον καταδεχτῆ νὰ τὸν κρατήση. Ἡ ἀρρώστεια του καὶ τὸ τραχὺ ἐπάγγελμά μας σκοτώνουν τὸν Μπουτύ. Τρέφεται μὲ γάλα καὶ μὲ μακαρόνια νερόβραστα. Ἐν τούτοις βρίσκει τὴ δύναμι νὰ τραγουδῆ καὶ νὰ χορεύη ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ νέγρικους χορούς, ποὺ θὰ ἐκούραζαν ἀκόμη κι' ἕνα ἄνθρωπο πολὺ πιὸ γερὸ ἀπ' αὐτόν. Ὅταν τελειώση τὸ νούμερό του εἶναι τόσο ἀποκαμωμένος, ὥστε δὲν κατορθώνει νὰ ἀνέβη ἀμέσως στὸ καμαρίνι του. Τὸ ντελικάτο κορμί του, ξαπλωμένο στὸ πάτωμα τῆς σκηνῆς σὰν νεκρό, μοῦ φράζει καμμιὰ φορὰ τὴ δίοδο καὶ συγκρατοῦμαι νὰ μὴ σκύψω ἀπὸ πάνω του καὶ νὰ μὴν καλέσω βοήθεια γιὰ νὰ τὸν μαζέψω ἀπὸ χάμω. Ὁ γέρος, πρώτος μηχανικὸς τῆς σκηνῆς, ἀνασηκώνει τὸ σαγόνι του καὶ λέει μὲ σοβαρότητα:

— Ὁ Μπουτὺ εἶναι καλλιτέχνης ποὺ «κουράζει» πολύ!

—Γρήγορα! Μὴ χάνουμε οὔτε λεπτό! Εἶναι θαῦμα πὼς δὲν ἐχάλασε τὸν κόσμο τὸ κοινό, γιὰ τὴν ἔκλειψη τῆς Ζαντέν! Εἴμαστε τυχεροί!

Ὁ Μπράγκ μὲ σπρώχνει πρὸς τὴ σιδερένια σκαλίτσα ποὺ ὁδηγεῖ στὰ καμαρίνια. Ἡ ἀπογευματινὴ ἐπέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, σὰν μερικὰ ὄνειρα ὅπου εἴμαστε τόσο πολυάσχολοι, ποὺ δὲν ἔχουμε καιρὸ οὔτε ν' ἀναπνεύσουμε. Διατηρῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν παράστασι μόνο τὸ νευρικὸ ρῖγος καὶ τὴ σύσπασι τοῦ στομάχου, ποὺ ἀκολουθεῖ τὰ βεβιασμένα ξυπνήματα στὴ «μέση» τῆς νύχτας. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ πρέπει νὰ φάω καὶ ὕστερα θὰ πάρω ἕνα ταξὶ καὶ θἄναι πάλι τὰ ἴδια μὲ χτές. Ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀκόμη θὰ κάνω αὐτὴ τὴ ζωὴ ἀπαράλλαχτη. Τὸ τωρινό μας πρόγραμμα πρέπει καὶ θὰ κρατήση τέσσερις ἑβδομάδες τουλάχιστον. Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ βαστάξη ὡς τὴν καινούργια ἐπιθεώρησι.

—Σαράντα μέρες δίχως νὰ σκεφτοῦμε τίποτε! Καλὰ τὴν ἔχουμε ! —λέει ὁ Μπράγκ, τρίβοντας τὰ χέρια του.

—Δίχως νὰ σκεφτοῦμε τίποτε... Ὤ, νὰ μποροῦσα νὰ τὸν μιμηθῶ! Ἐγὼ ὅμως αὐτὲς τὶς 40 μέρες, τοῦτο τὸ χρόνο, τὴ ζωὴ ὁλόκληρη, τί ἄλλο θὰ κάνω παρὰ «νὰ σκέπτωμαι»; Πόσον καιρὸ θὰ περιφέρω ἀπὸ μιοῦζικ-χὼλ σὲ θέατρο τὰ καλλιτεχνικά μου χαρίσματα, ποὺ καταδέχονται νὰ τὰ βρίσκουν ἐνδιαφέροντα οἱ θεατρῶναι; Ὅλοι τους μοῦ ἀναγνωρίζουν «προσόντα μιμικῆς», «καθαρὴ ἄρθρωσι» καὶ «ἄψογη διάπλασι». Αὐτὸ εἶναι πολὺ ὡραῖο ἀπὸ μέρους τους. Περισσότερο ἀπ' ὅσο χρειάζεται μάλιστα... Μὰ ποῦ θὰ καταλήξουν ὅλ' αὐτά;...

Κουράγιο ὅμως, γιατὶ βλέπω νὰ ἔρχεται πλησίστια ἡ πιὸ μαύρη ἀπογοήτευσι. Τὴν περιμένω ἤρεμα, μὲ μιὰ καρδιὰ συνηθισμένη, βέβαιη ὅτι θὰ ξεχωρίση μιὰ-μιὰ τὶς ἀλληλοδιάδοχες φάσεις τῆς κρίσεως αὐτῆς.

Καθὼς κλείνω τὴν πόρτα...

καὶ ὅτι θὰ τὶς νικήση γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Καὶ κανένας δὲν θὰ μάθη τίποτα γι' αὐτὴν τὴν καινούργια ἀπελπισία μου...

Ἀπόψε ὁ Μπρὰγκ μὲ κυττάζει μὲ τὰ μικρὰ διαπεραστικά του μάτια καὶ μὲ ρωτᾶ:

—Πάλι στὸ φεγγάρι βρίσκεσαι;

Μπαίνω στὸ καμαρίνι μου καὶ πλένω τὰ χέρια μου γιὰ νὰ τοὺς ἀφαιρέσω τὴν κόκκινη μπογιά τους. Καθὼς νίβομαι μπροστὰ στὸν καθρέφτη, κυττάζω τὴν μακιγιαρισμένη μου σύμβουλο σὰν μιὰ ἐχθρά, ποὺ τὴ νοιώθω ἀντάξιά μου.

Εἶναι τρομερὸ νὰ ὑποφέρη κανείς, νὰ λυπᾶται καὶ νὰ παρατείνη μὲ τὴν ἀγρύπνια του τὶς πιὸ βαθειὲς ὧρες τῆς νύχτας. Ξέρω ὅτι δὲν θὰ τὸ ξεφύγω καὶ εἶμαι ἕτοιμη νὰ τὸ δεχτῶ μὲ ἕνα εἶδος πένθιμης εὐθυμίας μ' ὅλη τὴ γαλήνη ἑνὸς πλάσματος ποὺ αἰσθάνεται ἀκόμα νέο, ποὺ ἀντέχει καὶ ποὺ πέρασε στὴ ζωή του ἀνάλογες καταστάσεις. Δυὸ συνήθειές μου, μοῦ ἔδωσαν τὴ δύναμη νὰ συγκρατῶ τὰ δάκρυά μου: Ἡ συνήθεια νὰ κρύβω τὴ σκέψη μου καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπαγγέλματός μου, νὰ μακιγιάρω τὰ μάτια μου

—Ἐμπρός!

Κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ καμαρινιοῦ μου καὶ ἀπάντησα ἐντελῶς μηχανικά, ἀπορροφημένη ὅπως εἶμαι ἀπ' τὶς σκέψεις μου.

Δὲν εἶναι ὁ συνάδελφός μου Μπράγκ, οὔτε ἡ γρηὰ «ἀμπιγιέζ». Εἶναι ἕνας ἄγνωστος ὑψηλὸς ἄνδρας, μαῦρος καὶ ξερακιανός, ποὺ σκύβει τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ λέει χωρὶς νὰ πάρη ἀναπνοή:

—Κυρία μου, εἶναι μιὰ βδομάδα ποὺ ἔρχομαι κάθε βράδυ καὶ σᾶς χειροκροτῶ στὸ νούμερό σας. Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸ ἄτοπο τῆς ἐπισκέψεώς μου. Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ θαυμασμὸς ποὺ τρέφω γιὰ τὸ ταλέντο σας καὶ ἡ ἄψογη διάπλασίς σας δικαιολογοῦν μὲ τὸ παραπάνω τὴν ἀπόφασί μου νὰ ἔρθω νὰ σᾶς συστηθῶ καὶ πῶς...

Δὲν λέω τίποτε σ' αὐτὸν τὸν ἀνόητο, ἀλλὰ τὸν κυττάζω τόσο ἄγρια ποὺ δὲν τολμᾶ νὰ συμπληρώση τὴν τελευταία του φράσι.

Πρέπει νὰ τὸν μπατσίσω, ἢ μήπως νὰ τοῦ φωνάξω τὰ λόγια ποὺ ἔμαθα στὰ παρασκήνια καὶ στὸ δρόμο;

Δὲν ξέρω τί ἐκφράζουνε τὸ βλέμμα μου καὶ ἡ σιγή μου, ἀλλ' ἡ μορφὴ τοῦ ἐπισκέπτου μου ἀλλάζει ξαφνικά:

—Κυρία μου, εἶμαι ἕνας πρόστυχος καὶ τὸ ἀντιλαμβάνομαι πολὺ ἀργά. Διῶξτε με, τὸ ἀξίζω, ἀλλ' ὄχι προτοῦ νὰ σᾶς πῶ πόσο σᾶς σέβομαι...

Ὁ ἐπισκέπτης μὲ χαιρετᾶ σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ φύγη, ἀλλὰ δὲν φεύγει. Μ' αὐτὴ τὴν πανουργία μερικῶν ἀνδρῶν ποὺ θυμίζει λίγο στρατηγήματα κοινῆς γυναίκας, κοντοστέκεται περιμένοντας κάποια ὠφέλεια ἀπὸ τὴν μεταστροφή του, κι' ἐπειδὴ δὲν εἶμαι τόσο ἀμείλικτη, δικαιώνω κάπως τὴν αἰσιοδοξία του:

—Λοιπόν, κύριε, θὰ σᾶς πῶ μὲ λεπτότητα ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἔλεγα προηγουμένως χωρὶς εὐγένεια: Φύγετε κύριε!

Τοῦ χαμογελῶ δείχνοντάς του τὴν πόρτα. Ὁ ἐπισκέπτης μου ὅμως δὲν χαμογελᾶ. Μένει στὴ θέσι του, μὲ τὸ μέτωπο σκυφτὸ καὶ παρατηρῶ ὅτι σφίγγει τὴ γροθιά του. Αὐτὴ ἡ στάσι του τὸν κάνει σχεδὸν ἀπειλητικό, μὲ τὴν ἀδεξιότητα ἑνὸς ξυλοκόπου ἕτοιμου νὰ ξιφουλκήση. Τὸ φῶς τῆς λάμπας τοῦ ταβανιοῦ ποὺ πέφτει ἀπάνω στὰ μαῦρα γυαλιστερὰ μαλλιά του, τὰ κάνει νὰ φαίνωνται σὰν βερνικωμένα, ἀλλὰ δὲν διακρίνω τὴν ἔκφρασι τοῦ βλέμματός του. Ὁ ἐπισκέπτης μου δὲν γελᾶ γιατὶ μὲ ποθεῖ... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μὲ καλοθέλει — ἁπλῶς μὲ θέλει. Δὲν ἔχει τὴ διάθεσι ν' ἀστειευθῆ οὔτε κἂν ἄσεμνα. Ὁ φλογερὸς πόθος ποὺ νοιώθει γιὰ μένα, τὸν στενοχωρεῖ σὰν ἕνα ὅπλο ποὺ τὸν βαραίνει...

—Λοιπὸν κύριε, δὲν φεύγετε; — τὸν ρωτῶ.

Μοῦ ἀπαντᾶ βιαστικά, σὰν νὰ τὸν ξύπνησα τούτη τὴ στιγμή:

—Ναί, ναί, κυρία. Καὶ βέβαια θὰ φύγω. Παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασι τῆς συγγνώμης μου καί...

—...τὴ διαβεβαίωσι τῆς βαθειᾶς μου ὑπολήψεως!— συμπληρώνω ἐγὼ ἄθελά μου.

Δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀστεῖο, ἀλλ' αὐτὸς χαμογελᾶ, ἐπὶ τέλους χαμογελᾶ, καὶ ἐγκαταλείπει τὴν πεισματάρικη ἔκφρασί του, ποὺ μὲ σάστιζε κάπως.

—Κυρία μου, εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους σας νὰ μὲ βγάζετε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι μου. Θάθελα ὅμως νὰ σᾶς ρωτήσω καὶ κάτι ἄλλο..

—Ἆ, ὄχι! Παρακαλῶ νὰ τοῦ δίνετε ἀμέσως! Ἔκανα ἤδη τόση ὑπομονὴ μαζί σας, ποὺ μοῦ φαίνεται ἀνεξήγητη, καὶ ἐπὶ πλέον κινδυνεύω νὰ πουντιάσω μένοντας μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, ἔτσι ἱδρωμένη ποὺ εἶμαι ἀπὸ τὴν παράστασι. Τρεῖς ἀχθοφόροι μαζὶ θὰ ἵδρωναν λιγώτερο ἀπ' ὅσο ἐγὼ στὸ νούμερό μου!

Καὶ λέγοντάς τα, σπρώχνω τὸν ἐπισκέπτη μου πρὸς τὴν πόρτα, γιατὶ μόλις ἄκουσε πὼς θέλω νὰ βγάλω τὸ φόρεμά μου ξαναπῆρε τὴν ἀνησυχητικὴ ἐκείνη ἔκφρασί του

Καθὼς κλείνω τὴν πόρτα κατόπιν του μὲ τὸ σύρτη, τὸν ἀκούω νὰ μὲ ρωτᾶ μὲ ἱκετευτικὴ φωνή:

—Κυρία... κυρία, ἀγαπᾶτε τὰ λουλούδια; Ἂν ναί, θάθελα νὰ ξέρω ποιὰ λουλούδια προτιμᾶτε.

—Κύριε, ἀφῆστε με ἥσυχη. Ἐγὼ δὲν σᾶς ρώτησα ποιοὶ εἶναι οἱ ἀγαπημένοι σας ποιηταί, οὔτε ἂν προτιμᾶτε τὸ βουνὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Φύγετε!

—Φεύγω, κυρία. Καληνύκτα σας!

Οὔφ! Αὐτὸς ὁ ἀνόητος, ὁ πρόστυχος κι' ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος, σταμάτησε τὴν κρίση τῆς μαύρης ἀπογοητεύσεως ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ κυριεύη πρὸ ὀλίγου. Κάτι εἶναι κι' αὐτό!

Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια τέτοιες εἶναι οἱ ἐρωτικές μου κατακτήσεις!... Ὁ κύριος ποὺ ἀπασχολεῖ τὸ κάθισμα 11 τῆς πρώτης σειρᾶς, ἢ τὸ κάθισμα 3 τοῦ πρώτου θεωρείου, ἢ ὁ ζιγκολὼ τοῦ δευτέρου ἐξώστη... Ἕνα γράμμα, δυὸ γραμματάκια, μιὰ ἀνθοδέσμη, ἀκόμη ἕνα γράμμα... καὶ τίποτε πιά. Ἡ σιωπή μου δὲν ἀργεῖ νὰ τοὺς ἀπογοητεύση καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν δείχνουν μεγάλη ἐπιμονὴ στὴν προσπάθειά τους νὰ μὲ κατακτήσουν...

Λὲς καὶ ἡ μοῖρα βάλθηκε νὰ διαφυλάξη τὶς δυνάμεις μου ἀπὸ καταχρήσεις, παραμερίζει στὸ δρόμο μου τοὺς πεισματάρικους ἐκείνους ἐραστές, ποὺ κυνηγοῦν μιὰ γυναῖκα ἄγρυπνα κι' ἐπίμονα, ὅπως ὁ κυνηγὸς τὸ θήραμά του, γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύγη. Ἐκεῖνοι ποὺ βάζω σὲ πειρασμό, δὲν μοῦ στέλνουνε τρυφερὰ γράμματα. Τὰ γράμματά τους, βιαστικὰ καὶ ἄδεξια, φανερώνουν τοὺς πόθους τους ὄχι καὶ τὶς σκέψεις τους... Ἀπ' αὐτὸν τὸν κανόνα, ἐξαιρῶ ἕνα φτωχὸ νεαρὸ ποὺ γέμιζε δώδεκα σελίδες γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράση ἕναν ἔρωτα φλύαρο καὶ περιφρονημένο... Ὡρισμένως ὁ ἐπιστολογράφος μου θὰ ἦταν πάρα πολὺ νέος. Ὠνειρευότανε τὸν ἑαυτό του θελκτικὸ πρίγκηπα, ἰσχυρὸ καὶ πλούσιο, ὁ φτωχὸς αὐτὸς νεαρός, ποὺ μοῦ ἔγραφε: «Ὅλ' αὐτὰ σᾶς τὰ γράφω ἀπάνω στὸ τραπέζι τῆς ταβέρνας καὶ κάθε φορὰ ποὺ ὑψώνω τὸ κεφάλι βλέπω τὴν «ἀσχημόφατσα» μου στὸν καθρέφτη ποὺ βρίσκεται ἀντίκρυ μου...».

Αὐτὸς ὁ ἐρωτευμένος ἀσχημομούρης μποροῦσε τουλάχιστον νὰ ὀνειρεύεται κάποιαν, μέσα στὰ γαλάζια παλάτια τῆς φαντασίας του καὶ στὰ μαγεμμένα δάση...

Ἐνῶ ἐμένα, κανένας δὲν μὲ περιμένει στὸ δρόμο μου ποὺ δὲν ὁδηγεῖ στὴ δόξα, οὔτε στὸν πλοῦτο, οὔτε στὸν ἔρωτα... Ξέρω πὼς τίποτε δὲν ὁδηγεῖ στὸν ἔρωτα... Ὁ ἔρωτας ρίχνεται μονάχος του ἀνάμεσα στὸ δρόμο μας. Τὸν φράζει, ἢ ἂν τὸν ἐγκαταλείψη, τὸν ἀφήνει ἀνασκαμμένο....

Ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ἀπ' τὴν παληά μου ζωή, μὲ κάνει νὰ σκέπτωμαι ἕνα εἶδος παιγνιδιοῦ ποὺ ἔχει 250 ξύλινα κομμάτια, πολύχρωμα καὶ ἀλλόκοτα. Μήπως πρόκειται νὰ συναρμολογήσω ξανά, τεμάχιο πρὸς τεμάχιο, τὸ ἀρχικὸ ντεκόρ, ἕνα χαρωπὸ σπιτάκι μέσα στὸ δάσος; Ὄχι, ὄχι! Δὲν γίνεται: γιατὶ κάποιος μπέρδεψε τὶς ἁπαλὲς γραμμὲς τοῦ γραφικοῦ ἐκείνου τοπίου. Δὲν θὰ κατώρθωνα νὰ ξαναβρῶ οὔτε κἂν τὰ λείψανα τῆς γαλάζιας στέγης του, οὔτε τὴν κληματαριά, οὔτε τὸ πυκνὸ ἐκεῖνο δάσος, τὸ δίχως πουλιά...

Ὀκτὼ χρόνια παντρειὰ καὶ τρία χρόνια χωρισμοῦ. Αὐτὰ γεμίζουνε τὸ ἕνα τρίτο τῆς ζωῆς μου.

Νὰ μιλήσω γιὰ τὸν πρῶτο ἄνδρα μου; Τὸν ξέρετε ὅλες! Εἶναι ὁ Ἀδόλφος Ταγιαντύ, ὁ ἀκουαρελλίστας. Ἐπὶ εἴκοσι χρόνια, κάνει τὸ ἴδιο γυναικεῖο πορτραῖτο: Ἀπάνω σ' ἕνα φόντο ὑπόχρυσης ὀμίχλης, δανεισμένο ἀπὸ τὸν Λεβὺ-Ντουρμέρ, βάζει μιὰ γυναῖκα ντεκολτὲ τῆς ὁποίας τὰ μαλλιά, σὰν λαμπερὸς πέπλος, σχηματίζουν ἕνα φωτοστέφανο γύρω ἀπὸ τὸ ρόδινο πρόσωπό της. Ἡ ἐπιδερμίδα της στοὺς κροτάφους, εἴτε στὸ λαιμό της, ἰριδίζει ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀνεπαίσθητο χνουδάκι. Καὶ οἱ γαλάζιες ἀποχρώσεις ποὺ παίρνει, θυμίζει τὰ ὄμορφα ἐκεῖνα σταφύλια ποὺ βάζουνε τὸ στόμα μας σὲ πειρασμό.

—Ὁ Ποτὲλ καὶ ὁ Σαμπὼ δὲν ζωγραφίζουνε καλύτερα ἀπὸ τὸν Ταγιαντύ, εἶχε πῆ μιὰ μέρα ὁ Φοραὶν μπροστὰ σ' ἕνα παστὲλ τοῦ ἀνδρός μου.

Ἂν ἐξαιρέσουμε τὸ περίφημο αὐτὸ «βελουτὲ» ποὺ παρουσιάζουνε τὰ πορτραῖτα του, δὲν πιστεύω ὅτι ὁ Ἀδόλφος Ταγιαντὺ ἔχει ταλέντο. Ἀναγνωρίζω ὅμως πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες τρελλαίνονται γιὰ τὰ ἔργα του!

Πρῶτα-πρῶτα ὁ Ταγιαντὺ τὶς βλέπει ὅλες ξανθές. Ἀκόμη καὶ τὰ μαλλιὰ τῆς κυρίας Γκυμὸν-Φωτοῦ (αὐτῆς τῆς στεγνῆς καὶ πολύπειρης μελαχροινῆς) ὁ Ταγιαντὺ τὰ ἀπέδωσε μὲ ἀνταύγειες αἱματόχρυσες, ποὺ ὅποιος βλέπει τὸ πορτραῖτο της, δὲν ξέρει ἀπὸ τί μπορεῖ νὰ προέρχωνται καὶ ποὺ προσδίδουν στὴ «ματ» φυσιογνωμία της μὲ τὴν ἑλληνικὴ μύτη, τὸν τύπο μιᾶς Βενετσάνας ποὺ ἀγαπᾶ τὰ ὄργια.

Ὁ Ταγιαντὺ ἔκανε καὶ τὸ δικό μου πορτραῖτο ἄλλοτε. Κανένας δὲν θὰ καταλάβαινε πιὰ ὅτι ἐγὼ εἶμαι αὐτὴ ἡ μικρὴ βακχὶς ποὺ φέρει ἀπάνω στὴ μύτη της κάτι σὰν ἀχτιδένια κηλίδα ἥλιου καὶ θυμᾶμαι ἀκόμη τὴν ἔκπληξι ποὺ δοκίμασα βλέποντας τὸν ἑαυτό μου τόσο ξανθό. Θυμᾶμαι ἐπίσης τὸ μεγάλο σουξὲ αὐτοῦ τοῦ πορτραίτου μου καὶ ὅσων ἄλλων προσωπογραφιῶν ζωγράφισε ὁ Ταγιαντύ. Ἔκαμε κατόπιν τὶς προσωπογραφίες τῆς κυρίας Γκυμὸν-Φωτρῦ, τῆς βαρώνης Ἀβελώ, τῆς κυρίας Σαλίς, τῆς κυρίας Ρουπὲν-Ντυράν, τῆς τραγουδιστρίας Ζὰν Ντορὲ καὶ τέλος φθάνουμε στὰ λιγώτερο φημισμένα πορτραῖτα του, ὡς ἐκ τῆς ἀνωνυμίας τῶν μοντέλων ποὺ ἐπόζαραν, δηλαδὴ τῆς δεσποινίδος Ζ. Ρ., τῆς δεσποινίδος Σ. Σ., τῆς κυρίας Υ., τῆς κυρίας Βὰν Ο., τῆς Μίσσες Γ. Βὶ κτλ.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Ταγιαντύ, μὲ τὸν κυνισμὸ τοῦ ὡραίου ἀνδρὸς ποὺ τοῦ ταιριάζει τόσο, ἐδήλωνε:

—Δὲν θέλω γιὰ μοντέλα μου, παρὰ μόνο τὶς ἐρωμένες μου καὶ γιὰ ἐρωμένες μου θέλω μονάχα τὰ μοντέλα μου!

Ἐγώ, σ' ἕνα μόνο βρῆκα μεγαλοφυΐα: Στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐψεύδετο. Καμμιὰ γυναῖκα, καμμιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες του δὲν ἐθαύμασε, δὲν φοβήθηκε καὶ δὲν καταράσθηκε ὅσο ἐγώ, τὸ πάθος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸ ψέμμα. Ὁ Ἀδόλφος Ταγιαντὺ ἐψεύδετο μὲ ἡδονή, μὲ πυρετό, ἀκούραστα, σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλει. Γιὰ τὸν πρῶτον ἄνδρα μου ἀκόμη καὶ ἡ μοιχεία ἦταν μιὰ μορφὴ ψεύδους, ὄχι δὲ ἡ πιὸ ἀπολαυστική. Ἐπλημμύριζε ἀπὸ ψέμμα. Ἦταν τόσο ἐφευρετικὸς στοὺς τρόπους νὰ ξεγελᾶ τοὺς γύρω του, ὥστε οὔτε μὲ τὴν ἡλικία δὲν ἐξηντλήθησαν οἱ σχετικὲς ἐπινοήσεις του. Τὸν ἔβλεπα νὰ μηχανεύεται μὲ πανουργία ἀπάτες πρόστυχες, ἀνώφελες γι' αὐτὸν καὶ νὰ σκαρώνη παραμύθια τόσο ἀφελῆ, ποὺ ἦσαν ἀκατάλληλα νὰ γίνουν πιστευτὰ καὶ σὲ παιδιὰ ἀκόμη.

Συνάντησα τὸν Ταγιαντύ, παντρευτήκαμε, ἔζησα μαζί του ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια, κι' ὅμως, τί ξέρω γι' αὐτόν; Πῶς ἔκανε ἀκουαρέλλες καὶ πῶς εἶχε ἐρωμένες. Ξέρω ἀκόμη τὸ καταπληκτικὸ πρᾶγμα ὅτι κατώρθωνε νὰ περνᾶ γιὰ μερικοὺς σὰν ἀκούραστος καλλιτέχνης ποὺ δὲν σκέπτεται παρὰ μόνο τὸ ἔργο του, καὶ γιὰ ἄλλες, σὰν ἕνας γυναικᾶς γοητευτικὸς ἀλὰ χωρὶς ἠθικοὺς δισταγμούς. Ὑπῆρχαν μερικὲς ποὺ τὸν θεωροῦσαν σὰν κουρασμένο καλλιτέχνη ποὺ ἀρχίζει νὰ γερνάη καὶ προσπαθεῖ νὰ παρηγορηθῆ στὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς του μ' ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο. Ὑπῆρχε τέλος καὶ «ἡ χήνα», ἀπὸ ἀρχοντικὸ σπίτι, ποὺ ἦταν τόσο ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ταγιαντύ, ὥστε αὐτὸς τὴ βασάνιζε, τὴν περιφρονοῦσε, τὴν ξανάπαιρνε ὅταν ἤθελε, ἐπιβεβαιώνοντας μὲ τὸ φέρσιμό του τὴ μεγάλη σκληρότητα τῶν καλλιτεχνῶν, γιὰ τὴν ὁποία γράφουν τὰ παληὰ κοινωνικὰ μυθιστορήματα. Ταυτοχρόνως ὁ Ταγιαντὺ ἔμπαινε στὸ πετσὶ τοῦ συμβατικοῦ καλλιτέχνη, ποὺ εἶναι ἀκόμα πιὸ ντεμοντὲ ἀπὸ τὸν προηγούμενο τύπο καὶ ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ νικήση τὴν ἀντίστασι μιᾶς γυναικούλας μὲ δυὸ παιδιά, πετοῦσε τὰ μολύβια του, ἔσκιζε τὰ σκίτσα του, καὶ ἔκλαιγε μὲ ἀληθινὰ δάκρυα ποὺ βρέχανε τὰ μουστάκια του ἀ λὰ Κάιζερ καὶ ἅρπαζε τὸ καπέλο του ποὺ θύμιζε Ἱσπανὸ εὐπατρίδη, γιὰ νὰ τρέξη πρὸς τὸν Σηκουάνα!

Ὑπάρχουν ἀκόμη ἀρκετοὶ ἄλλοι Ταγιαντύ, ποὺ δὲν θὰ τοὺς γνωρίσω ποτέ. Δὲν μίλησα γιὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς τρομερώτερους: Τὸν Ταγιαντὺ-ἐπιχειρηματία, μὲ τὶς λαθροχειρίες του, τὸν κυνισμὸ καὶ τὶς διαιότητές του ὁ ὁποῖος φρόντιζε νὰ ξεγλυστρᾶ, ὅταν τὸ καλοῦσε ἡ περίστασι.

Ἀνάμεσα σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Ταγιαντύ; Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ξέρω. Ἢ μᾶλλον, νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς Ταγιαντύ.

Αὐτὸς ὁ «μπαλζακικὸς» τύπος, μεγαλοφυΐα τοῦ ψεύδους, μιὰ μέρα ἔπαυσε ἀποτόμως νὰ μ' ἀπελπίζη καὶ νὰ μ' ἐνδιαφέρη ἁπλῶς. Ὑ-

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὰ ἀεροδρόμια φυτρώνουν στὴν Ἀμερικὴ ὅπως τὰ μανιτάρια μετὰ ἀπὸ τὴν βροχὴ καὶ ὁ γοργὸς αὐτὸς ρυθμὸς δύσκολα ἀνταπεξέρχεται στὴ σημερινὴ ἐξέλιξι τῶν ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν οἱ ὁποῖες τείνουν νὰ καταστήσουν τὶς πιὸ ἀπομεμακρυσμένες χῶρες στενοὺς γείτονες.

Τὰ περισσότερα τῶν Ἀμερικανικῶν ἀεροδρομίων χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὰ μικρὰ ἰδιωτικὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ ἐμπορικὰ ἀεροσκάφη. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὰ 900 περίπου ἀεροδρόμια ποὺ ἀνεκαινίσθησαν τελευταίως τὰ 171 μετεσκευάσθησαν κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ δεχθοῦν τα νέα γιγαντιαῖα ἀεροπλάνα ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἤδη εὐρύτατα διὰ τὸ ἐμπόριον, τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὴν ἐπιβατηγὸν συγκοινωνίαν.

Τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ ἀεροδρόμια αὐτὰ ἔχει γήπεδον προσγειώσεως 1350 μέτρων μήκους τὸ ὁποῖον δύναται νὰ δεχθῆ στὴν ἀσφαλτοστρωμένη ἐπιφάνειά του ἀεροπλάνα βάρους 150 τόννων.

Ἐδῶ ὅμως καὶ λίγον καιρὸ οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπεφάσισαν νὰ κατασκευάσουν τὸ μεγαλύτερο ἀεροδρόμιο τοῦ κόσμου στὸ Ἄιντγουαλντ λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Ν. Ὑόρκης. Τὸ ἀεροδρόμιο αὐτὸ ποὺ θὰ εἶναι ἕτοιμο τὸ 1949 θὰ ἔχη ἔκτασιν 1832 ἐκταρίων καὶ γήπεδον προσγειώσεως μήκους 15 χιλιομέτρων ἐπάνω στὸ ὁποῖον θὰ μποροῦν νὰ προσγειώνωνται ὅλοι οἱ σύγχρονοι γίγαντες τοῦ ἀέρος.

Δύο τεράστια ὑπόστεγα πλάτους 69 μέτρων καὶ μήκους 100 θὰ μποροῦν νὰ δέχωνται μὲ εὐχέρεια πέντε ἀεροπλάνα τῶν 100 ἐπιβατῶν καὶ δύο ἐμπορικὰ ἀεροσκάφη τῶν 80 τόννων.

Ἡ ὅλη δαπάνη τοῦ ἔργου θὰ ἀνέλθη σὲ 20 ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ἀεροδρόμιον θὰ παραδοθῆ στὴν ἀεροπορία τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1949. Ἤδη κτίζεται ἐντὸς τοῦ ἀεροδρομίου καὶ ἕν τεράστιον ξενοδοχεῖον στὸ ὁποῖο θὰ βρίσκουν κατάλυμα 1000 ἐπιβάται ἐν περιπτώσει κακοκαιρίας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΟΧΘΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ...

Ὅταν ὁ Τσῶρτσιλ ζωγραφίζῃ...

Ο ΓΗΡΑΙΟΣ «ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ» ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ. — ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ. — ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ.

Ὁ Τσῶρτσιλ ὅταν ἔμεινεν εἰς τὸ Μαρακὲς τοῦ Μαρόκου ἀσχολούμενος μὲ τὴν ζωγραφικήν.

Κοπιάζοντας τὸ αἰώνιο ποῦρο του ὁ Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στὸ Λονδῖνο. Ἀλλὰ τι ἔκανε καὶ πῶς πέρασε τὶς σύντομες διακοπές του στὸ Μαρόκο: Οἱ πιὸ παράδοξες φῆμες ἐκυκλοφόρησαν ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα: Γλέντια στὸ σεράϊ ἑνὸς πασσᾶ, μυστικὴ συνάντησις μὲ τὸν σουλτᾶνο, βαρειὰ ἀρρώστεια ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκινδύνευσε, ὅλα ἐλέχθησαν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πολλὲς φορὲς πολὺ πιὸ ἁπλῆ καὶ ἐνδιαφέρουσα.

— Ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴ τύχη καὶ τὴν ὑγεία του, ὁ «Γάλλος Κλεμανσώ» — γράφει ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος — ξυπνοῦσε κατὰ τὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ, ἔτρωγε ἕνα λουκούλειο μπρέκφαστ, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μισὸ κοττόπουλο, μερικὰ αὐγὰ μὲ χοιρομέρι καὶ κάμποσα πορτοκάλλια τὰ ὁποῖα τὰ.. ἐπότιζε μὲ μερικὰ ποτήρια Σκωτσέζικου οὐΐσκυ.

Εἰς τὶς 9 μὲ τὸ ποῦρο στὰ χείλη ὁ θαλερὸς ἡγέτης ὑπαγόρευε τὰ ἀπομνημονεύματά του στὸν γραμματέα του ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς γραμματεῖς του — διότι ἔχει τρεῖς — καὶ μετά, στὶς 2 πάνω-κάτω, κατέβαινε στὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ γευματίση. Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ καιρὸ ἦταν καλὸς ζωγράφιζε στὸ στοῦντιό του ἢ ἀκολουθούμενος ἀπ' τοὺς μυστικοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ καὶ τῆς Μαροκινῆς Ἀστυνομίας πήγαινε στὰ ἡλιόλουστα περίχωρα γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ στὴν προσφιλῆ ἀπασχόλησι τὴ ζωγραφική. Μερικὲς φορὲς μάλιστα ὅταν δὲν ἐφοβεῖτο ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ πήγαινε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του μέχρι τὴ μαγευτικὴ τοποθεσία τῆς Οὐρικὰ καὶ ζωγράφιζε τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως, ἐνῶ λίγο μακρύτερα ἡ κόρη του κ. Ὄλιβερ καὶ ἡ κ. Τσῶρτσιλ τὸν παρακολουθοῦσαν μὲ χαμόγελο.

»Ὁ ζῆλος τῶν ἀστυνομικῶν τῆς συνοδείας του ἦτο ἀρκετὰ δύσκολος καὶ ἐπίμονος διότι οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ «πίθηκοι» — ὅπως εἰρωνικῶς τοὺς ἀπεκάλει ὁ κ. Τσῶρτσιλ — δὲν τὸν προστάτευαν ἀπὸ κακοποιοὺς ἀλλὰ ἀπὸ ὁλόκληρες στρατιὲς δημοσιογράφων καὶ φωτορεπόρτερ, οἱ ὁποῖες προσπαθοῦσαν διὰ παντὸς τρόπου νὰ πλησιάσουν «ἐνῶ ἔβοσκε στὰ λιβάδια, τὸ γηραιὸ πολεμικὸ ἄλογο τῶν Βρετανῶν».

Ὁ Τσῶρτσιλ ἀπεχθάνεται φοβερὰ τὶς ἀδιάκριτες αὐτὲς ἐπισκέψεις καὶ πολλὲς φορὲς συνήθιζε νὰ λέη ὅτι ξεφεύγει τὰ κόλπα τους διότι καὶ αὐτὸς ἦτο κάποτε ἐπαγγελματίας δημοσιογράφος καὶ γνωρίζει ἐκ πείρας τὸ εὐγενικό... θράσος καὶ τὴν ἀναίδεια τῶν «συναδέλφων»!

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ γέρο Οὐΐνστων τὴν ἔπαθε γιὰ καλά. Ἐνῶ ζωγράφιζε στὰ περίχωρα ὁ δήμαρχος τοῦ Μαρακὲς ἐθεώρησε καλὸν νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ διὰ νὰ τοῦ ἐκφράση τὴ χαρά του διότι ἐτίμησε τὸ Μαρόκο μὲ τὴν παρουσία του.

Ποιά ὅμως ὑπῆρξε ἡ ἔκπληξις τοῦ ἀτυχοῦς δημάρχου, ὅταν εἶδε τὸν Βρεταννὸ ἡγέτη νὰ σηκώνεται ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ νὰ τὸν βρίζη μὲ τὰ χειρότερα λόγια :

— Νὰ πῆς στὴν παληοφυλλάδα ποὺ γράφεις, φώναξε στὸν κατάπληκτο δήμαρχο, ὅτι ὁ γέρο Οὐΐνστων δὲν κατήντησε ἀκόμα θέαμα καὶ ἂν θέλουν θέμα νὰ σὲ στείλουν σὲ κανένα ζωολογικὸ κῆπο νὰ τὸ βρῆς !

Ἔπρεπε νὰ ἐπέμβη ὁ Γάλλος ἀστυνομικὸς τῆς συνοδείας, διὰ νὰ ἐξηγήση στὸν μαινόμενο ζωγράφο, ποιὸς ἦτον ὁ ἐπισκέπτης του. Ἕνα πλατὺ χαμόγελο διεγράφη στὰ χείλη τοῦ Τσῶρτσιλ, ὁ ὁποῖος ἔτεινε ἀμέσως τὸ χέρι του καὶ ἕνα... ποῦρο στὸν δυστυχῆ δήμαρχο ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα συνέλθει.

— Μὲ συγχωρῆτε σᾶς πέρασα γιὰ δημοσιογράφο πρόσθεσε ὁ κ. Τσῶρτσιλ καὶ ὁ δήμαρχος ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐξήγησι !...

Ἂν ὅμως ὁ Τσῶρτσιλ φέρεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, φέρεται πολὺ διαφορετικὰ σ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ βροῦν ἕνα πρόσχημα μὲ κάποια ἀξία γιὰ νὰ τὸν πλησιάσουν.

Ἔτσι, ἕνας ὑπαίθριος ζυθοπώλης τοῦ ἀπέσπασε μιὰ θερμὴ χειραψία κι' ἕνα... ποῦρο ὅταν τοῦ ὑπενθύμισε ὅτι καὶ οἱ δυὸ ἔχουν τιμηθῆ μὲ τὸν Γαλλικὸ πολεμικὸ σταυρό κι' ἕνας Γάλλος λοχαγὸς τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν εἶχε τὴν τύχη νὰ προσκληθῆ σὲ γεῦμα μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τοῦ ἔδειξε μιὰ φωτογραφία στὴν ὁποία στεκόταν δίπλα του ὅταν ὁ Τσῶρτσιλ ἐπεσκέφθη τὴν Νορμανδία.

Τὸ παράδοξο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ τεράστιος ἀριθμὸς τῶν πινέλλων ποὺ χρησιμοποιεῖ ὅταν ζωγραφίζη. Ἂν τὸ ταλέντο ἦτο ἀνάλογο μὲ τὰ πινέλλα ὁ Τσῶρτσιλ θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρῆται ὡς ὁ μεγαλύτερος καλλιτέχνης τοῦ αἰῶνος. Πράγματι ὅταν σχεδιάζει ἔχει πάντοτε δίπλα του ἕνα μεγάλο κουτὶ μέσα στὸ ὁποῖο βρίσκονται 97 ! πινέλλα διαφόρου μεγέθους, τὰ ὁποῖα φροντίζει ὁ περίφημος καμαριέρης τοῦ Μπόμπ Ντακέϊλ, ποὺ γνωρίζει καλύτερα τὶς συνήθειες τοῦ κυρίου του παρὰ τις συνήθειες τὶς δικές του.

Ὅταν ὁ κ. Τσῶρτσιλ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μαρόκο, μετὰ ἀπὸ μιὰ μικρή, ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία ποὺ ἔκανε τὸν γύρο τοῦ κόσμου σὰν «σοβαρὰ ἀσθένεια», ἐδήλωσε ὅτι λυπᾶται γιατὶ πρέπει νὰ ἀφήση τὴ θαλπωρὴ τῶν ἡλιολούστων ἡμερῶν γιὰ νὰ γυρίση πίσω στὸ μελαγχολικὸ Λονδῖνο

— Ἐλπίζω νὰ ξανάλθω τοῦ χρόνου, πρόσθεσε ὁ γηραιὸς Βρεταννὸς ἡγέτης καὶ μοιράζοντας ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ μερικὰ ποῦρα, μπῆκε στὸ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε μέχρι τή... Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ καὶ τὰ ἀνέκδοτά τους

Ο ΕΡΡΙΩ ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ὁ Γάλλος πολιτικὸς κ. Ἐδουάρδος Ἐρριώ, ἕνας ἀπὸ τοὺς θερμοτέρους φιλέλληνας ἔδωσε προσφάτως μίαν διάλεξιν περὶ τῶν μεγάλων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τοῦ κόσμου. Κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ κ. Ἐρριὼ διήνθισε τὴν ὁμιλίαν του αὐτὴν μὲ εὐφυέστατα ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα ἀφηγήθη μὲ πολλὴν χάριν.

Μιὰ κυρία ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο, ρώτησε τὸν Ἐρριώ:

— Γιατὶ δὲν μᾶς λέτε τίποτε καὶ γιὰ τὴ ζωὴ τῶν συγχρόνων πολιτικῶν;.

— Γιατὶ ἀπεχθάνομαι κυρία μου νὰ λέγω κακίες, καὶ εἶνε ἀδύνατο σ' ἕναν ἄνθρωπο καλῆς πίστεως νὰ μιλῆ γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ τοὺς πολιτικοὺς χωρὶς νὰ πῆ καὶ μερικὲς κακίες. — ἀπήντησε ὁ κ. Ἐρριώ

ΜΙΑ ΕΥΛΟΓΗ ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΦΦΟΡΝΤ ΚΡΙΠΣ

Μιὰ Λονδρέζα κυρία διεμαρτυρήθη εἰς τὸν Σὲρ Στάφφορντ Κριπς, ἐπειδὴ ἐχαρακτήρισε τὴ μόδα τῶν μακρυῶν φορεμάτων ὡς μιὰ ἀπαράδεκτη σπατάλη.

— Λυποῦμαι ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀπογοητεύσω καὶ πάλιν, ἀπήντησε ὁ Σὲρ Στάφφορντ Κριπς. Ἰδοὺ πρόκειται νὰ καταφερθῶ ἐναντίον τῆς ὑπερβολικῆς πολυτελείας τῶν γυναικείων καλτσῶν. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ οἱ γυναῖκες ξοδεύουν τόσα χρήματα γιὰ ν' ἀγοράζουν κάλτσες τόσο λεπτὲς ὥστε νὰ φαίνωνται σὰν ξεκάλτσωτες ὅταν τὶς φοροῦν.

Ἡ κυρία δὲν ἀπήντησε στὴν τόσο εὔλογη αὐτὴ ἀπορία τοῦ Σὲρ Στάφφορντ Κριπς.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΜΠΙΝΤΩ

Μία ἀνωτέρα ὑπάλληλος τοῦ Γαλλικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν παρουσιάσθη στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μπιντὼ καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε Ὑπουργέ, παρακαλῶ νὰ ἐγκρίνετε νὰ μοῦ χορηγηθῆ τρίμηνος ἄδεια, γιατὶ περιμένω ν' ἀποκτήσω παιδὶ κατὰ τὸ Πάσχα.

Ὁ κ. Μπιντώ, ἀκόμη ἀπορροφημένος ἀπὸ τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἐδιάβαζε ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖο του, ρώτησε τὴν ὑπάλληλο ποὺ ἦτο εἰς ἐνδιαφέρουσαν :

— Εἴπατε ὅτι περιμένετε παιδὶ κατὰ τὸ Πάσχα, μά... ποιό χρόνο :

ὑπῆρξε ἄλλοτε γιὰ μένα ἕνα εἶδος τρομακτικοῦ Μακιαβέλι, ἐνῶ ἴσως νὰ μὴν ἦσαν παρὰ μονάχα ὁ Φρέγκολι. Ἐξ ἄλλου, δὲν μετεβλήθη. Καμμιὰ φορὰ σκέπτομαι μὲ κάποια μέτρια συμπόνοια, τὴν δεύτερη γυναῖκα του. Ἆρά γε ν' ἀπολαμβάνη ἀκόμη μὲ μακαριότητα, πάντα ἐρωτευμένη, αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦσε «νίκη της» εἰς βάρος μου: Ὄχι. Τὸ πιθανώτερο εἶναι, ὅτι αὐτὴ τὴν ὥρα θ' ἀρχίζη ν' ἀποκαλύπτη μὲ τρόμο τί εἴδους ἄνδρα ἐπῆρε. Σκύβει μονάχα ἡ κυλὰ ἤδη στὸ βάραθρο, ματωμένη ἀπὸ τ' ἀγκάθια ποὺ μοῦ ἄφησαν τὰ σημάδια τῶν γρατσουνιῶν τους.

Τί νέα ποὺ ἤμουν καὶ πῶς τὸν ἀγαποῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ πόσο ὑπέφερα! Δὲν εἶναι κραυγὴ πόνου, οὔτε ὀδυρμὸς ἐκδικητικοῦ πλάσματος. Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ λέω κάποτε στὸν τόνο ποὺ θάλεγα: «Ἂν ξέρατε τί ἄρρωστη ποὺ ἤμουν πρὸ τεσσάρων χρόνων!». Κι' ὅταν ὁμολογῶ: «Ὑπῆρξα ζηλότυπη σὲ βαθμὸ νὰ θέλω νὰ σκοτώσω καὶ νὰ σκοτωθῶ», τὸ λέω ὅπως οἱ παλαιότεροι θὰ διηγοῦντο: «Ξέρετε, ἔφαγα ποντικὸ στὰ 1870». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὸ θυμόνταν, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀναστήσουν καὶ τὸ ρῖγος τῆς ἀπεχθείας ποὺ τοὺς προκάλεσε αὐτὸ τὸ γεῦμα τους.

Μετὰ τὶς πρῶτες προδοσίες, τὴν ἐξέγερσι ποὺ ἔνοιωσα καὶ τὴν ὑποταγὴ ποὺ τὴν διαδέχθηκε, γιατὶ ὁ ἔρωτάς μου ἐπέμενε νὰ ἐλπίζη καὶ νὰ θέλη νὰ ζήση, ἐβάλθηκα νὰ ὑποφέρω μὲ τέτοιο πεῖσμα καὶ ὑπερηφάνεια, ποὺ κανένας δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ μὲ μεταπείση. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἄρχισα νὰ γράφω. Γιὰ τὴ χαρὰ καὶ μόνο, νὰ μπορῶ νὰ καταφύγω στὰ περασμένα, τὰ τόσο κοντινά, ἔγραψα ἕνα ρωμάντσο τῆς ἐπαρχιώτικης ζωῆς, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Κισσός». Ἦταν γελαστὸ καὶ δίχως ἀφηρημένες ἔννοιες, εἶχε κάτι ἀπὸ τὴ διαύγεια τῶν λιμνῶν τοῦ τόπου μου αὐτὸ τὸ ρωμάντσο ποὺ μιλοῦσε γιὰ ἔρωτα καὶ γάμο. Ἐγνώρισε μιὰ ἐπιτυχία ἀπροσδόκητη καὶ δυσανάλογη πρὸς τὴν ἀξία του. Ἔβλεπα τὴ φωτογραφία μου σὲ ὅλα τὰ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ καὶ «Ἡ Σύγχρονη Ζωή» μοῦ ἀπένειμε τὸ ἐτήσιο βραβεῖο της. Ὁ Ἀδόλφος κι' ἐγὼ γινήκαμε «τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ζεῦγος τοῦ Παρισιοῦ», τ' ἀνδρόγυνο ποὺ καλοῦνε σὲ γεύματα καὶ δὲν παραλείπουν νὰ τὸ παρουσιάσουν στοὺς ἀξιόλογους ξένους. «Δὲν γνωρίζετε τοὺς Ταγιαντύ: Ἡ Ρενὲ Ταγιαντὺ ἔχει πάρα πολὺ ταλέντο». «Κι' ἐκεῖνος;» «Ἐκεῖνος εἶναι ἀκαταμάχητος σὲ ὅλα»!

Τὸ δεύτερο μυθιστόρημά μου «Δίπλα στὸν ἔρωτα» πουλήθηκε λιγώτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο μου, ἀλλὰ μοῦ ἀπέφερε τὴν ἐκτίμησι τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων. Ὅσο γιὰ τὸ τρίτο ρωμάντσο μου, «Τὸ δάσος χωρὶς πουλιά», ἐπέρασε ἀπαρατήρητο. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἔργο μου ποὺ προτιμοῦσα ἀπὸ τὰ τρία μου, «τὸ ἄγνωστο ἀριστούργημά μου». Οἱ κριτικοὶ τὸ βρῆκαν ἀκατανόητο, ἐκτενές, συγκεχυμένο. Ἀκόμη καὶ τώρα, ὅταν τὸ ἀνοίγω, μοῦ εἶναι εὐχάριστο καὶ ἀγαπῶ τὸν ἑαυτό μου ὅπως παρουσιάζομαι στὶς σελίδες του. Ἀκατανόητο; Γιὰ τοὺς ἄλλους ἴσως. Γιὰ μένα ὅμως, τὸ χλιαρὸ σκοτάδι του φωτίζεται ἀπὸ ὑπέροχες ἀνταύγειες. Ἡ μιὰ λέξι ἢ ἡ ἄλλη μοῦ φτάνει γιὰ ν' ἀναστήσω τὸ ἄρωμα καὶ τὸ χρῶμα τῶν ὡρῶν ποὺ ἔζησα. Μερικὲς λέξεις εἶναι εὔηχες καὶ γεμᾶτες μυστήριο, σὰν κοχύλια ποὺ κλείνουνε τὸ τραγοῦδι τῆς θάλασσας. Νομίζω πῶς θ' ἀγαποῦσα λιγώτερο τὸ βιβλίο μου αὐτό, ἂν τ' ἀγαποῦσε κι' ἄλλος κόσμος. Μείνετε ἥσυχοι ὅμως! Δὲν πρόκειται νὰ γράψω κι' ἄλλο τέτοιο βιβλίο. Καὶ νὰ τὸ ἤθελα, δὲν θὰ μποροῦσα πιά.

Τώρα ἔχω ἄλλες σκοτοῦρες καὶ ἀσχολίες καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ νὰ κερδίσω τὴ ζωή μου, ἀνταλλάσσοντας μὲ χαρτονομίσματα τοὺς χορούς μου, τὸν ἦχο τῆς φωνῆς μου καὶ τὶς χειρονομίες μου. Ἀπέκτησα γρήγορα τὴ συνήθεια καὶ τὸ γοῦστο τοῦ θεάτρου. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε καὶ ἡ φιλοχρηματία ποὺ διακρίνει τὶς γυναῖκες. Κερδίζω τὴ ζωή μου. Ὅταν εἶμαι στὶς καλές μου, λέω κι' ἐπαναλαμβάνω στὸν ἑαυτό μου μ' εὐχαρίστησι ὅτι κερδίζω τὴ ζωή μου. Τὸ μιούζικ-χώλ, ὅπου ἔγινα μῖμος, χορεύτρια καὶ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ἔπαιξα καὶ δραματικοὺς ρόλους, μ' ἔκανε — παρὰ τὴ μεγάλη ἀπορία μου ν' ἀγωνίζωμαι καὶ νὰ παζαρεύω — μιὰ ἐμπορευόμενη ἔντιμη ἀλλὰ σκληρή. Εἶναι ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ οἱ γυναῖκες ἀκόμα κι' ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν μεγάλα προσόντα, τὸ μαθαίνουνε γρήγορα, ὅταν ἡ ἐλευθερία τους καὶ ἡ ζωή τους ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτό.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στὸ προσεχές.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

ΠΑΛΗΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ

Φαίνεται ὅτι οἱ ξένοι ἀγαποῦν καὶ προσέχουν τὴν ἑλληνικὴ Τέχνη πολὺ περισσότερο ἀπὸ μᾶς τοὺς Ἕλληνας.

Ἀφότου ἱδρύθηκε τὸ Βασιλικό μας Θέατρο δὲν καταδέχθηκε νὰ παίξη οὔτε ἕνα — μάλιστα — οὔτε ἕνα ἔργο τοῦ Ἀριστοφάνους!

Εἶχε γοῦστο νὰ προφασιζόντανε ὅτι ὁ μεγαλύτερος κωμῳδιογράφος τοῦ κόσμου — ποὺ ἔτυχε κι' αὐτὸς νὰ γεννηθῆ στὴν Ἑλλάδα — εἶναι ἐλευθερόστομος σὲ βαθμὸ ποὺ θὰ σοκάριζε ἐπικινδύνως τὰ σεμνοπρεπῆ σημερινά μας ἤθη!

Καὶ τόσο ἄσεμνο κι' ἐκτραχηλισμένο τάχα εἶναι τὸ κοινὸν τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ὥστε ἀνέχεται νὰ βλέπη διασκευὲς τοῦ Ἀριστοφάνους; Κι' ἐμεῖς ἐδῶ θὰ κοκκινίζαμε ἀπὸ ντροπὴ ἀκούγοντας τοὺς στίχους του, ποὺ ὕστερα ἀπὸ δυόμιση αἰῶνες ἔχουν ἕνα σωρὸ σημεῖα μὲ ἐπίκαιρους πάντοτε στοχασμούς, δροσιά, χαριτολογία, ζωντάνια καὶ ἀττικὴ νοοτροπία, πιὸ ἐνδιαφέρουσα νομίζω ἀπὸ τὴν ἰρλανδικὴ τοῦ Μπέρναρ Σῶ;

Στὶς παραπάνω χῶρες ποὺ ἀνέφερα, ἔχουν συχνὰ παιχθῆ καὶ παίζονται ἀριστοφάνεια ἔργα μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, ὅπως λ.χ. ἡ «Λυσιστράτη» διασκευασμένη καταλλήλως ἀπὸ τὸν Μωρὶς Ντοννάϊ καὶ κατόπιν ἀπὸ Γερμανοὺς καὶ Ἄγγλους λογοτέχνες σὲ φόρμα ἔργων «καταλλήλων δι' οἰκογενείας» καί, παρ' ὅλα τὰ τολμηρὰ ἀστεῖα καὶ λογοπαίγνιά των, δὲν ἐσκανδάλισαν οὔτε τὸ κοινὸν οὔτε τὴν θεατρικὴ κριτική. Αἱ «Σφῆκες», αἱ «Νεφέλαι», τὰ «Πουλιά» ἰδίως, στὸ Παρίσι, ἄφηκαν ἐποχή.

Οἱ δικοί μας μεταφρασταὶ δηλαδὴ τόσο πολὺ φοβοῦνται νὰ φορέσουν ἕνα σουτιὲν-γκόρζ ἢ ἕνα φύλλο συκῆς στὴν χαριτωμένη Μοῦσα τοῦ ἀριστοφανικοῦ Θεάτρου;

Τόσα βουνὰ ἀπὸ δυσκολίες βρίσκουν στὸ νὰ συγχρονίσουν ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς τὸν ἀττικὸ κωμῳδιογράφο στὴν ἀττικὴ γῆ; στὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Στὸ Κυδαθήναιο ποὺ γεννήθηκε δηλώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του «Κυδαθηναιεύς», μὲ ἄλλους λόγους Πλακιώτης, γιατὶ ἀσφαλῶς γνωρίζετε ὅτι ἡ Πλάκα εἶναι τὸ Κυδαθήναιο διασκευασμένο ... εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς.

Πατριώτης εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος! Πῶς τὸν παραπέταξε ἔτσι ἡ Κρατικὴ Σκηνή !

Στὸ Παρίσι λοιπὸν σήμερα ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς Ἀνρὺ Ντυγκαὶρ παρουσιάζει δυὸ διασκευές του σὲ μοντέρνα φόρμα τῶν κωμῳδιῶν «Εἰρήνης» καὶ «Νεφελῶν».

Τὴν πρώτη τὴν ἐτιτλοφόρησε «Ὁ Κύριος τοῦ Πολέμου» καὶ τὴ δεύτερη «Ἕνας καλοκάγαθος ἀστός».

Στὸν «Κύριο τοῦ Πολέμου», ποὺ ὁ φιλειρηνικὸς πολίτης τοῦ ἀρχαίου ἔργου ἀνεβαίνει μέχρι τοῦ οὐρανοῦ γιὰ νὰ βρῆ τὴν εἰρήνην καὶ νὰ τὴν φέρη στὸν τόπο του νὰ ἐγκατασταθῆ ὁριστικά, ὁ Γάλλος συγγραφεὺς ἀνεβάζει τὸν πρωταγωνιστὴ στὸν Παράδεισο τοῦ... Στάλιν καὶ τὸν μπερδεύει μέσα στὰ συρματοπλέγματα καὶ σιδηρᾶ παραπετάσματα σὲ βαθμὸ ποὺ πάει νὰ χάση τὸ νοῦ του ὁ χριστιανός. Ἀντὶ Ἑρμῆς-θυρωρός, ἐδῶ βγαίνει ὁ Ἅγιος Πέτρος καὶ στὴ θέσι τοῦ χοροῦ τῶν εἰρηνοφίλων, ἕνα παρδαλὸ μπαλλέτο μὲ φάτσες ὅλων τῶν χρωμάτων, δηλαδὴ ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Φαντάζεσθε πιὰ πόσο ἐνδιαφέρουσα εἶναι μιὰ πολιτικὴ κωμῳδία μὲ μοτίβα αὐτοῦ τοῦ τύπου.

Ἂς ἀφήσωμε καὶ ὡρισμένους στίχους τοῦ Ἀθηναίου κωμῳδιογράφου ποὺ εἶναι καὶ τώρα τόσο ἐπίκαιροι ὥστε δὲν χρειάζονται τὴν παραμικρὴ τροποποίησι ἢ ἀναπροσαρμογή. Ὅπως λ.χ. ὁ ἀγρότης ποὺ κάηκε ἀπὸ τὸν συνεχῆ πόλεμο καὶ χαιρετίζει τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Εἰρήνης στὸ χωριό του:

Ὢ χαρά μου! Τί χαρά!
Πάνε κράνη καὶ λεπίδια
κουραμάνες καὶ κρεμμύδια!
Ὄχι πιὰ ὀχτροὶ κοντά σου!
Μὰ στὸ ἥσυχό σου τζάκι
ποὺ ξεροὶ τ' ἀνάβουν τάκοι
θάχης φίλους συντροφιά σου!

Τί χαρὰ μέσ' τὴ γωνιὰ
ρεβυθάδα νὰ ξαχνίζη,
καὶ ν' ἀκοῦς νὰ γλυκοτρίζη
βελανίδι στὴ φωτιά!
Κι' ὅταν κοιμηθῆ ἡ κυρά σου
σὺ μὲ τὴ γειτόνισσά σου...
τὸ χωράφι νὰ φροντίζης
καὶ τ' ἀμπέλι νὰ ποτίζης!

ΛΕΛΙΟΣ

Καθαρίζει τὸ πρόσωπον
Τονώνει τὸ δέρμα
μὲ ἁγνὰ ὑλικὰ
Ἡ Κρέμα
«MIREILLE»

Χιοῦμορ τῆς Ἐποχῆς
ΤΟ ΒΑΡΙΕΤΕ ΤΟΥ "ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ,,

ΤΟ ΓΕΛΙΟ

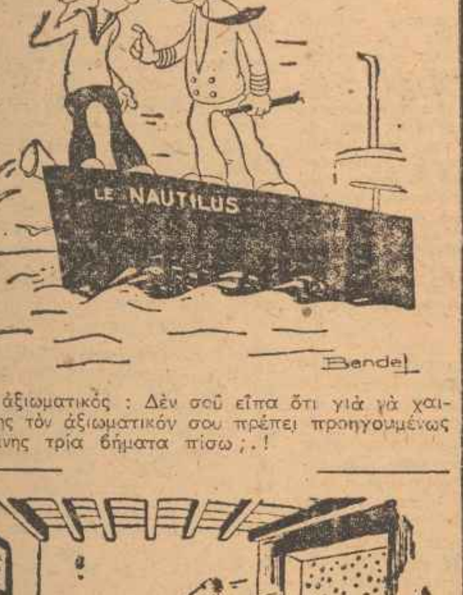

Ὁ ἀξιωματικός : Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι γιὰ νὰ χαιρετήσης τὸν ἀξιωματικόν σου πρέπει προηγουμένως νὰ κάνης τρία βήματα πίσω ;.!

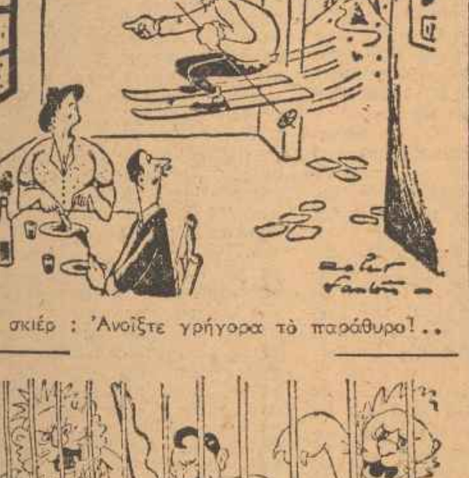

Ὁ σκιέρ : Ἀνοῖξτε γρήγορα τὸ παράθυρο!..

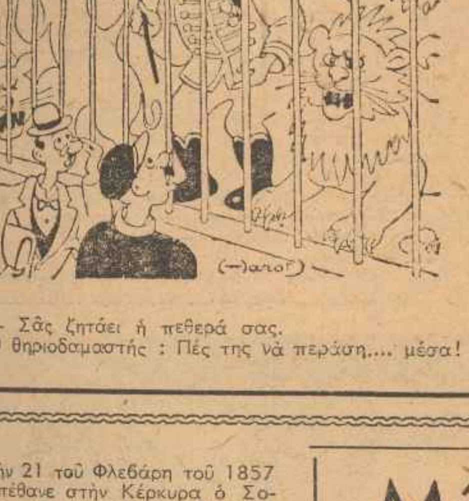

— Σᾶς ζητάει ἡ πεθερά σας.
Ὁ θηριοδαμαστής : Πές της νὰ περάση.... μέσα!

Ο ΚΟΝΦΕΡΑ
ἁρπάξας τοῦ ἀρ
τοῦ, ἀγαπηταὶ
καὶ ἀναγνῶσται,
χωριὰ τῆς Ἑλλά
καὶ... ἀντιδρο
ται ὅλο καὶ ἁρπα
γέλλονται αὐτὴ
Τὸ ἔχει φαίνεται
ὁ τόπος μας ἀ
τοῦ Πάριδος καὶ
νὰ μὴν ἡσυχάζη
παγές...

Ἁρπαγὴ ἀνδρῶν
ἔξωθεν τοῦ Ζαγο
ἁρπαγὴ ἐκ τῶν
ἁρπαγὴ ἐκ Πωγ
ἁρπαγὴ ὡραίας
ἁρπαγὴ τῶν Λευ
ἁρπαγὴ τῆς Ὠρ
ἁρπαγὴ τῶν Δ
Ἁρπαγὴ καὶ τ
ὥστε ὁ Ζεὺς ὁ
μέσα στ' ἄλλα
ἦτανε καὶ...

ΤΑ ΚΛ

Εὐτυχῶς...
μᾶς σώσουν
Ἀπὸ τοὺς «ἐγκ
ριμένους» νὰ
κακό. Ἡ ψευτο
βουνῶν τραγου
ὕμνο τῆς Ἐλευ
βουνὸ ποὺ πάει
κλουβί, κι' ἔτσι
λοὺς κλωβοὺς ἡ
ταντήση... θηρ
Ὁ ὕμνος τῆ
μοκρατίας μπο
ν' ἀρχίζη μὲ τ
τράστιχο :

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ
τοῦ σπαθιοῦ κα
κι' ἀπὸ τῶν βια
ποὺ κλουβιά...

ΗΤΑΙ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΣΑΝ ΤΣΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΛΕΤΤΑΣ

Ι Ἀμερικανοὶ ποὺ
χουν μανία στις σ
τιστικές, κατέταξαν
ἔρωτα σὲ διάφορες
τηγορίες, ὅπως ξεχω
ζουμε τὰ...ἐμπορεύμα
κατὰ ποιότητες. Πε
τὸ νὰ λεχθῆ ὅτι αὐ
δὲν συνετέλεσε καθο
στὴ λύσι τοῦ αἰων
ατος.
: «Κρύα χέρια, ζεστὴ κ
ἐλέγχεται ἀνακριβές. Μ
ἶνε ἄξιος νὰ νοιώση ἕνα
τω καὶ ἂν συμβαίνη νὰ κ
χέρια του. Τὰ ψυχρὰ χέρ
ἔνδειξις νευρικότητος, βρ
ας καὶ ἀνεπαρκείας τοῦ
ντύπωσις ὅτι οἱ ἄνθρω
ρισσότερο τὴν ἄνοιξι πα
τοῦ ἔτους. Οἱ φυσιολό
ὅτι δὲν μπορεῖ να πρ
ὴ ποὺ ἐρωτεύονται οἱ ἄ
νὰ
ᾶς λένε ὅτι ὁ ἔρως εἶνα
ῆς τοῦ ἀνθρώπου. Κάνου
ἔρχεται τρίτος στὴ σει
αὶ ὁ δεύτερος λόγος, δη
ῶν προσπαθειῶν μας στὴ
ε καὶ νὰ πιοῦμε. Ζοῦμε
δίχως νερὸ καὶ φαγητὸ

υν ξεχωριστὴ
ὰ ἐμπορεύων-
περισσότερες
ἤδη νὰ γί-
ζύγων μας..
τὴν ἡσυχία
χασε τὴ γα-
ποὺ τὴν ἐ-
μος! Ὁ κυ-
ρεῖ ἢ δὲν θέ-
ὰ κατάλληλα
ηση τὸ κακὸ
αὐτὲς τὶς πα-
ριπὸν τί σκε-
θὰ τὸ ἐπι-
νθρωπος σὰν

λαγόρας ἐμά-

ὁ Βροντῖνος
ασίλεμμα τοῦ
δενδροφυτευέ-
νὰ κάνη τὸν
νὸ περίπατο.
τοῦ εἶπε ὁ
τον μὲ σε-
με νὰ σοῦ
ξήγησε, ἡ-
παλλακί-
ταντήσουν
τῆς ἡδο-
σοφός.

συνεύαν τας χιλιάδας
δολλαρίων.
Οἱ τυχεροὶ νέοι ἐδήλωσαν, ὅτι
δὲν εἶχαν κανένα καρδιοχτύπι κατὰ
τους, δεδομένου ὅτι

τρίας ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη συν
τησι μίλησε στὴν καρδιὰ τοῦ Πυθ
γόρα γιὰ τὴν εὐπέρτατη εὐτυχί
ποὺ φανταζότανε... γιὰ τὸν κόσ
τῶν ἀκτίνων καὶ τῶν χρωμάτων κ
τῆς ἁρμονίας.... γιὰ τὸν κόσ
ποὺ ἡ ψυχὴ ἐμφανίζεται διάφανη
τὴν πραγματική της μορφή, φῶς μ
σα σὲ φῶς...

⁂

Ἀπὸ τὴν ἐπαύριο ἄρχισε δυὸ μ
γάλους ἄθλους.
Ὁ ἕνας ἦταν νὰ πείση τοὺς Κρ
τωνιᾶτες μὲ εἰδικὲς σειρὲς διαλέξ
ων, κηρυγμάτων καὶ ρητορικῶν διδ
σκαλιῶν νὰ διώξουν ἀπὸ τὸν τόπ
τους τοὺς φορεῖς τῆς αἰσθησιακ
διαφθορᾶς καὶ ν' ἀφοσιωθοῦν μον
χα στὴν γυναίκα ποὺ θὰ ἦταν ἀ
τὸν τόπο τους, ἀντάξιά τους κ
συντρόφισσά τους παρμένη μὲ σ
φάνι.
Ὁ ἄθλος αὐτὸς ἐπέτυχε.
Ὁ δεύτερος ἄργησε λιγάκι, ἀ
λὰ... ἐπέτυχε λαμπρότερα.
Τὸν ἐπισφράγισε ὁ ἔρως.
Ὁ μεγάλος διδάσκαλος τῆς φι
σοφίας δὲν τὰ κατάφερε νὰ ἀντα
ξέλθη στὴν ἐμορφιὰ τῆς μαθητρί
του.
Τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν ἐπόθησε
κή του.
—Θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου! τ
εἶπε, γιατὶ μὲ ἔπεισες νὰ φαντάζ
μαι τὸ ἄκρο ἄωτο τῆς εὐτυχί

μιᾶ Τράπεζα ἕνα χρηματοκιβώτιο
γιὰ τὴν ἀσφαλῆ διαφύλαξι τῶν πο
λυτίμων καρνὲ τους. Τὰ σημειω-

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ — ΚΟΛΑΣΙΣ

Τώρα ἐσχάτως εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι καλὰ - καλὰ δὲν ξαίρουν οὔτε οἱ δορυφόροι τῆς Ρωσίας οὔτε οἱ Γάλλοι ἢ ἄλλοι φίλοι τῶν συμμάχων, ποῦ εἶναι ὁ πραγματικὸς παράδεισος, γιατὶ αἱ εἰδήσεις συχνὰ ἀλληλοσυγκρούονται... Ἂν πιστεύσωμε π.χ. ὡρισμένα γαλλικὰ φύλλα ποὺ δὲν μοιάζουν «χρωματισμένα» στὸ Παρίσι ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι κόλασις (τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν) καὶ στὴν Ἀθήνα παράδεισος.

Ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὸ ζήτημα τῶν τροφίμων οἱ Γάλλοι τὰ ἔχουν ἴσως πιὸ σκοῦρα ἀπὸ μᾶς ἐδῶ καὶ μὴν ἀπαισιοδοξῆτε. Ὑπάρχουν καὶ χειρότερα. Ἀφοῦ καὶ ἡ Ἀμερική, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ κάποιο γαλλικὸ περιοδικό, ἀνέθεσε στὸν κ. Τσάρλς Λάκμαν ἀντιπρόσωπον τῆς προπαγάνδας, νὰ πείση τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ συνηθί-

Λεῦκες, μὲ τοὺς λευκοὺς κορμοὺς καὶ τ' ἀσημένια φύλλα
στὴ θολωτὴ δεντροστοιχιά,
ὅταν τὸ ἀέρι, σὰν ψυχῆς χάδι, ἁπαλὰ φυσᾶ,
τὸν ἀσημόφεγγό σας θρὸ ποὺ ζῶ μὲ ἀνατριχίλα·
ψηλόλιγνα, μ' ὀρθόστητα τὰ κλώνια, κυπαρίσσια,
μὲ τὶς σκεβρὲς κορφές,
μὲ τὰ θολὰ φυλλώματα καὶ τὶς μακριὲς σκιές,
στὴ γνώριμη δεντροστοιχιὰ ποὺ πάει γιὰ κάποια Ἠλύσια,
πόσες φορὲς τὸ δειλινὸ καὶ τὸ αὐγινὸ σᾶς εἶδα
θριαμβευτικὰ ὑψωμένα,
μὲ γύρω χρυσοστέφανα, σὰ νικητήρια ἁψῖδα,
ἐνῶ διαβαίναν κάτω σας τὰ ξόδια τὰ θλιμένα!

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

* * *

Στροφὲς

Ἀστέρι, διάφανο, χρυσό, ποὖσαι γιομάτο ἀγνότη
καὶ κρέμεσαι ψηλά,
καὶ πότε σύννεφα σὲ κλειοῦν καὶ πότε μὲ λαμπρότη
τὸ θῶρι σου γελᾶ,
καὶ πάλι ξανακρύβεσαι καὶ πάλι ἀπ' αὐτοῦ πάνω
νὰ λάμψεις δὲν ἀργεῖς,
μὲ τὴ χαρά, μὲ τὸν καημὸ τέτοιο παιγνίδι κάνω
κ' ἐγὼ στὴ μαύρη γῆς.

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

Ἔχει καὶ τὸ τάκτ τὰ ὅριά του. Σχετικὸ μ' αὐτὸ ποὺ λέμε, εἶναι καὶ τὸ Ἀμερικανικὸ ἀνέκδοτο τοῦ καθηγητοῦ μὲ τὴν ὀμπρέλλα τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ἐδῶ παρακάτω !

Ἕνας καθηγητὴς ἐπεσκέφθη τελευταίως μιὰ μικρὴ κωμόπολι τῆς Ἀμερικῆς τόσο μικρή, ποὺ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα ξενοδοχεῖο κι' ἐκεῖνο γεμᾶτο.

Μὲ χίλια παρακάλια, ἔπεισε τὸν ξενοδόχο νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ κοιμηθῆ σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ ἦταν ἀγκαζὲ γιὰ τὴν ἐπομένη νύκτα ἀπὸ ἕνα ζεῦγος νεονύμφων...

Μόλις μπῆκε μέσα γιὰ νὰ ἀφήση τὴν ὀμπρέλλα του, ὁ ξενοδόχος τοῦ εἶπε :

— Προσέξετε καλά. Νὰ εἴμαστε ἐξηγημένοι : Αὔριο βράδυ νὰ φροντίσετε νὰ κοιμηθῆτε ὅπου ἀλλοῦ μπορεῖτε. Θὰ κοιμηθοῦν ἐδῶ μέσα οἱ νεόνυμφοι.

— Σύμφωνοι : ἀπήντησε ὁ καθηγητὴς καὶ ἔφυγε στὴ δουλειά του.

Τὸ ἄλλο βράδυ τὴν ἴδια ὥρα, μόλις ἀνέβηκε τὸ ζεῦγος νὰ κοιμηθῆ, καταφθάνει ὁ καθηγητὴς λαχανιασμένος καὶ εἰδοποιεῖ τὸν ξενοδόχο ὅτι ἔχασε τὴν ὀμπρέλλα του στὸ δωμάτιο.

— Ἀδύνατο κύριε καθηγητά, τοῦ λέγει, νὰ ἐνοχλήσουμε τώρα τοὺς νεονύμφους μόλις μπήκανε μέσα !... Καταλαβαίνετε, κύριε καθηγητά... Βραδυὰ ποὺ εἶναι, κύριε καθηγητά...

— Καταλαμβάνω, κύριε ξενοδόχε... Ἀλλὰ σὲ λίγο φεύγει τὸ τραῖνο, κύριε ξενοδόχε. Δὲν μπορῶ νὰ φύγω καὶ ν' ἀφήσω τὴν ὀμπρέλλα μου κύριε ξενοδόχε...

— Τότε πηγαίνετε σεῖς ὁ ἴδιος καὶ χτυπῆστε τους τὴν πόρτα. Ἐγώ, δὲν ἀναλαμβάνω...

Ὁ καθηγητὴς ἀμέσως πηγαίνει καὶ κοντοστέκει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Ἀπὸ διάκρισι, δὲν κτυπᾶ ἀκόμη ἀλλὰ κρυφακούει γιὰ νὰ ψυχολογήση ἂν τὸ ζεῦγος ἔχει πλαγιάσει ἢ ὄχι.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ἄρχιζαν αἱ τρυφεραὶ φάσεις τῆς ὑπερτάτης εὐτυχίας. Ὁ γαμπρὸς ἔλεγε στὴν νύφη :

— Οἱ θησαυροὶ τοῦ κόσμου ἀπόψε εἶναι δικοί μου... Ἀγάπη μου ! Ποιανοῦ εἶναι αὐτὰ τὰ ὡραῖα ματάκια : Δικά μου ! Κι' αὐτὰ τὰ κόκκινα μαγουλάκια : Δικά μου ! Κι' αὐτὸ τὸ γλυκὸ στοματάκι : Δικό μου ! Κι' αὐτὴ ἡ ἐλίτσα στὸ λαιμάκι : Δική μου

Τότε διακόπτει ἀνυπόμονα ὁ καθηγητὴς καὶ κτυπῶντας τὴν πόρτα, τοὺς φωνάζει :

— Ὅταν φθάσετε στὴν ὀμπρέλλα... εἶναι δική μου !...

ΚΟΝΦΕΡΑΝΣΙΕ

Μία ἐπέτειος τοῦ Σολωμοῦ

Τοῦ κ. ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑ

Τὴν 21 τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1857 πέθανε στὴν Κέρκυρα ὁ Σολωμός. Ἡ 21 τοῦ Νοέμβρη ποὺ γράφει ὁ Πολυλᾶς στὰ «Προλεγόμενά» του εἶναι λάθος ἀπὸ παραδρομὴ καὶ πρέπει νὰ διορθωθῆ.

Ὁ Δ. Σολωμὸς γεννήθηκε στὴ Ζάκυνθο στὶς 8 τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1798. Πατέρας του ἦταν ὁ Νικόλαος Σολωμὸς καὶ μητέρα του ἡ Ἀγγελικὴ Νίκλα. Σὲ ἡλικία 9 χρονῶν ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα κι' ὁ κηδεμόνας του Νικόλαος Μεσσαλᾶς ἐφρόντισε γιὰ τὴ μόρφωσή του μὲ πατρικὴ στοργή.

Τὰ πρῶτα γράμματα τἄμαθε στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα τῆς Ζάκυνθος καὶ τὸ 1808, σὲ ἡλικία 10 χρονῶν, ὁ κηδεμόνας του τὸν ἔστειλε στὴν Ἰταλία νὰ συμπληρώση τὶς σπουδές του μὲ τὸν παιδαγωγό του Ἀββᾶ Σάντο ντὲ Ρώσση, ποὺ γύριζε στὴν πατρίδα του τὴν Κρεμώνα. Ὁ Ρώσσης ἔβαλε τὸ Σολωμὸ ἐσωτερικὸ σ' ἕνα Λύκειο τῆς Βενετιᾶς, μὰ ἐπειδὴ ὁ ζωηρὸς χαραχτῆρας του δὲ μποροῦσε νὰ συμβιβαστεῖ μὲ τὴν αὐστηρότητα τοῦ σχολείου ἐκείνου τὸν ἐτοποθέτησε στὸ Λύκειο τῆς Κρεμώνας γιὰ νὰ τὸν ἔχει κοντά του ! Ἐκεῖ διδάχτηκε τὰ ἰταλικὰ καὶ λατινικὰ γράμματα καὶ πρωτάρχισε νὰ γράφει στίχους ἰταλικούς, ποὺ τόση ἐντύπωση κάνανε, ποὺ ἕνας καθηγητής του τοῦ εἶπε: «Ἕλληνα, ἐσὺ θὰ μᾶς κάμεις νὰ ξεχάσουμε τὸ Μόντη μας».

Τὸ 1815 τέλειωσε τὸ Λύκειο τῆς Κρεμώνας κ' ἐγράφηκε στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παβίας, ἀπ' ὅπου τὸ 1818, παίρνοντας τὸ δίπλωμα, γύρισε στὴ Ζάκυνθο. Ἐκεῖ ξακολούθησε νὰ καταγίνεται μὲ τὴν ἰταλικὴ λογοτεχνία, μὰ ἡ προετοιμασία ποὺ γινότανε γιὰ τὴν ἀπελευθερωτικὴν Ἐπανάσταση τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ξύπνησε στὴν ψυχή του τὴν ἐθνικὴ συνείδηση, καὶ παρατώντας τὴν ἰταλικὴ λογοτεχνία, ἔταξε σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ μορφώσει τὴ νέαν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ νὰ γράφει ἑλληνικά.

Ἀπὸ τὰ λίγα νεανικά του ἰταλικὰ στιχουργήματα ποὺ ἔφτασαν ὡς τὰ χέρια μας, τὸ σημαντικώτερο εἶναι ἡ «Ὠδὴ γιὰ πρώτη στιχουργία» ποὺ ἀσφαλῶς εἶναι λαμπρὸ καὶ μὲ γαλόπνευστο θρησκευτικὸ ποίημα καὶ προμηνάει τὸ μελλοντικὸ μεγάλο ποιητή! Ἀντίθετα, τὰ αὐτοσχέδια ἰταλικὰ στιχουργήματα ποὺ ἔγραφε τότε στὰ φιλολογικὰ σαλόνια τῆς Ζάκυνθος γιὰ παιγνίδι, ἔφτασαν σχεδὸν ὅλα στὰ χέρια μας, γιατὶ τὰ φύλαγαν οἱ φίλοι του, ἐνῶ ἐκεῖνος τὰ πετοῦσε τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ τάγραφε.

30 ἀπὸ τ' αὐτοσχέδια αὐτὰ στιχουργήματα, ὅλα σονέττα, τὰ τύπωσε ὁ Λ. Στράνης στὴν Κέρκυρα τὸ 1822. Ἡ ἔκδοση ἐκείνη ἔχει μεγάλη σημασία, γιατὶ ἀπὸ τὴν ἀφιερωτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Στράνη πρὸς τὸ Φώσκολο, ποὺ δημοσιεύεται μπροστά, μαθαίνουμε πῶς ὁ Σολωμὸς εἶχε γράψει ἀπὸ τὸ 1821 πολλὰ ἑλληνικὰ ποιήματα καὶ σὲ τερτσίνες καὶ σ' ὀχτάστιχες στροφὲς καὶ σ' ἐλεύθερο στίχο κι' ἀνάμεσα στ' ἄλλα εἶχε γράψει καὶ τὴν «Τρελλὴ Μάνα», ποὺ εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ ὡραῖο καὶ δυνατὸ ποίημα.

Τὸ 1823 οἱ πρῶτες σημαντικὲς νίκες τῶν Ἐπαναστατῶν, ἐμπνεύσανε στὸ Σολωμὸ τὸν «Ὕμνο εἰς τὴν ἐλευθερίαν», ὅπου ἐγκωμιάζονται τὰ πρῶτα μεγάλα κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων. Τὸ ποίημα χωρίζεται σὲ πέντε μέρη καὶ καθένα ἀρχίζει μὲ τὴν ἐπανάληψη τῆς πρώτης ἢ τῆς δεύτερης στροφῆς του, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ συνδετικὸ κρίκο ὅλου τοῦ ποιήματος. Τὸ πέσιμο τῆς Τριπολιτσᾶς, ἡ καταστροφὴ τοῦ Δράμαλη κ' ἡ ἀποτυχία τῆς πρώτης πολιορκίας τοῦ Μεσολογγιοῦ μὲ τὸν πνιγμὸ τῶν Τούρκων στὸν Ἀχελῶο, περιγράφονται μὲ δύναμη. Ὁ «Ὕμνος» τυπώθηκε τὸ 1824 στὸ Μεσολόγγι, ὅπου τὸν πῆγε ὁ Τρικούπης γιὰ νὰ τὸν διαβάσει στὸ Μπάϊρον. Ὁ Μπάϊρον ὅμως εἶχε πεθάνει κι' ὁ θάνατος ἐκεῖνος ἐνέπνευσε στὸ Σολωμὸ ἕνα ἄλλο ποίημα, ποὺ ἀπόμεινε ἀνεπεξέργαστο. Ἐπίσης ἀποσπασματικὸ σώζεται τὸ ποίημα στὸ θάνατο τοῦ «Μάρκου Μπότσαρη». Τὸ ἐπίγραμμα ὅμως «Ἡ καταστροφὴ τῶν Ἰταλῶν», εἶναι πραγματικὸ ἀριστούργημα.

Ἡ σκληρὴ συμπεριφορὰ μερικῶν ἀριστοκρατῶν πρὸς τοὺς πρόσφυγες Ἕλληνες, ποὺ κατάφευγαν στὴ Ζάκυνθο γιὰ νὰ ξεφύγουν τὴ μανία τῶν Τούρκων, ἐνέπνευσε στὸ Σολωμὸ τὸ 1826 τὴ σάτιρα «Ἡ Γυναίκα τῆς Ζάκυνθος», ὅπου κύριο πρόσωπο εἶναι ἡ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του Ροβέρτου ἀπὸ ἄλλη μητέρα. Ἡ σάτιρα αὐτὴ ἔμεινε ἀνεπεξέργαστη, μὰ ἔχει ξεχωριστὴ σημασία, πρῶτα σὰ νεοελληνικὸς πεζὸς λόγος, κ' ἔπειτα γιατὶ μέσα σ' αὐτὴ βρίσκεται ἡ πρώτη σύλληψη τοῦ «Ἐλεύθερου Πολιορκημένου». Τὸ Α' Σχεδίασμα δὲν εἶναι παρὰ τὸ ὅραμα ποὺ εἶδε ὁ ἱερομόναχος Διονύσιος. Κι' ἂν σώζεται ἀποσπασματικό, εἶναι γιατὶ ὁ ποιητής, ἔχοντάς το γραμμένο σ' ἄλλο χειρόγραφο, δὲν ἐθεώρησε ἀπαραίτητο νὰ τὸ ξαναγράψει ὁλόκληρο στὸ σχετικὸ μέρος τῆς σάτιρας, ποὺ ἦταν ἀκόμα δοκίμιο. Τὸ χειρόγραφο μὲ τ' ὅραμα ὁλόκληρο δυστυχῶς δὲν ἔφτασε στὰ χέρια μας.

Ἐπίσης τὸ 1826, δυὸ ἐπεισόδια τοῦ ἐμπνεύσανε δυὸ ποιήματα τελείως διαφορετικά. Τὸ ἕνα ἦταν ἡ αὐτοχτονία τῆς Μαρίας Παπαγεωργοπούλου, ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τὸ ποίημα «Ἡ Φαρμακωμένη», ποὺ τὸ κυκλοφόρησε ἀμέσως χειρόγραφο κ' ἐσταμάτησε τὴν ἄδικη καταλαλιὰ τοῦ κόσμου ἐναντίον τῆς νέας, καὶ τὸ ἄλλο ἦταν ἡ μεγαλόπρεπη κηδεία ἑνὸς ἄρπαγα τοκογλύφου ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τὸ σατιρικὸ τὸ «Ὄνειρο», ποὺ κι' αὐτὸ κυκλοφόρησε ἀμέσως χειρόγραφο κ' ἔκαμε τὸν κόσμο νὰ μιλεῖ μὲ περιφρόνια γιὰ τὸ σκληρὸ κ' ἐγκληματικὸ ἄνθρωπο.

Τὸ 1827 πέθανε στὴν Ἀγγλία ὁ Φώσκολος καὶ στὸ μνημόσυνο ποὺ δόθηκε στὴν ἐκκλησία τῶν Καθολικῶν στὴ Ζάκυνθο, τὸν ἐπιτάφιο λόγο τὸν ἀπάγγειλε ὁ Σολωμός. Καὶ στὸ λόγον ἐκεῖνο δὲ βλέπουμε μόνο τὸ γνώστη τῆς ἰταλικῆς λογοτεχνίας, μὰ βλέπουμε καὶ τὸν ἀξιόλογο καὶ δυνατὸ κριτικό. Κ' ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσω πὼς ἐπίσης καὶ στὸν περίφημο «Διάλογό» του, ποὺ ἔγραψε κατὰ τὸ 1824, φαίνεται γερὰ καταρτισμένος στὰ φιλολογικὰ ζητήματα. Ὅμως ἡ ἀξία τοῦ «Διαλόγου» δὲ βρίσκεται μόνο στὶς ἰδέες ποὺ ἀναφέρει, μὰ καὶ στὴ λογοτεχνική του ἀξία, γιατὶ παρουσιάζει τὸ Σολωμὸ ἀξιολογώτατο πεζογράφο.

Τὸ 1828, γιὰ νὰ μπορέσει ν' ἀφοσιωθεῖ ἀπερίσπαστος ἀπὸ συγγενικὲς προστριβὲς στὶς λογοτεχνικές του μελέτες, ἔφυγε κ' ἐπῆγε στὴν Κέρκυρα, ὅπου εὖρηκε ἐγκάρδιαν ὑποδοχή. Ἐκεῖ τὸ 1829, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν Ἄννα Γεωργομίλα ποὺ ἔγινε καλόγρηα, ἔγραψε τὴν «Ὠδὴ εἰς Μοναχήν», ὅπου ἐγκωμιάζει τὴν ἤρεμη μοναχικὴ ζωὴ καὶ κατακρίνει τὴν πολυτάραχη κοσμικότητα. Τὸ ποίημα αὐτό, ποὺ φέρει στὸ νοῦ τὸ «Πρὸς Παρθένον παραινετικὸς» τοῦ Ναζιανζηνοῦ, εἶν' ἀσφαλῶς ἕν' ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα θρησκευτικὰ ποιήματα τῆς ὀρθοδοξίας.

Τοῦ κάκου ὅμως ὁ Σολωμὸς ἐζήτησε καταφύγιο στὴν Κέρκυρα γιὰ ν' ἀφοσιωθεῖ ἀπερίσπαστος στὶς λογοτεχνικὲς ἀσχολίες του, τοῦ κάκου ὑμνοῦσε τὴν ἤρεμη ζωὴ τῆς μοναξιᾶς γιατὶ τὸ 1833 ξέσπασε μιὰ τρομερὴ δίκη ἐναντίον του, ποὺ φοβέριζε νὰ τοῦ ἁρπάξει ὅλη του τὴν περιουσία. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἐπείραξε βαθύτερα, ἦταν πὼς σ' ἐκείνη τὴ δίκη εἶδε ν' ἀνακατευτοῦν γιὰ κερδοσκοπικοὺς λόγους στενώτατοι συγγενεῖς του.

Κάτω ἀπὸ τὰ βαρειὰ συναισθήματα ποὺ τοῦ προξένησε ἐκείνη ἡ δίκη, ἔγραψε τότες τὴ «Φαρμακωμένη στὸν Ἅδη», ὅπου φτάνει νὰ ἐγκωμιάζει τὴν αὐτοχτονία! Ἐμπνεύτηκε τὸν «Κρητικό», ὅπου ἕνα κρητικὸ παλληκάρι, ἔπειτ' ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης του, καταντάει ἀνθρώπινο κουρέλι, ποὺ γυρίζει ζητιάνος καὶ λέγοντας τὴν περιπέτειά του. Καὶ τέλος ἐπεξεργάστηκε τὸ «Λάμπρο», ποὺ οἱ ἥρωές του, ἔπειτ' ἀπὸ ἐγκλήματα οἰκογενειακῆς φύσεως κ' αἱμομιξίας, καταλήγουν στὴν τρέλλα καὶ στὴν αὐτοχτονία. Ἕνα ἐπεισόδιο τοῦ ποιήματος, τὸ «Ὅραμα τοῦ Λάμπρου», ποὺ ὁ Σολωμὸς τὄδωσε στὴ δημοσιότητα τὸ 1834, ἐπροκάλεσε τὴ δίκαιη σύγκριση μὲ τὴ Λαίδυ Μάκβεθ τοῦ Σαίξπηρ. Μάλιστα ὁ Ρεγάλδης, κρίνοντας τὸ ἀπόσπασμα, βρίσκει τὴ σκηνὴ τοῦ ξεσπάσματος τῆς συνειδήσεως ἀνώτερη στὸ «Λάμπρο» τοῦ Σολωμοῦ, παρὰ στὴ Λαίδυ Μάκβεθ τοῦ Σαίξπηρ.

Τὸ 1838 ὁ Σολωμὸς κέρδισε τὴ δίκη. Ἡ καρδιά του ἀπὸ κείνη ἔμει-

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἔργα - Ἠθοποιοὶ - Εἰδήσεις

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἡ κ. Σύλβια Χὼκς φυλλομέτρησε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὰ γυναικεῖα περιοδικά, χωρὶς νὰ βρῆ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Ὁ ἄνδρας της, ὁ περίφημος σκηνοθέτης τοῦ Χόλλυγουντ, Χόουαρντ Χὼκς, τῆς εἶχε πῆ:

—Μοῦ χρειάζεται μιὰ καινούργια πρωταγωνίστρια, μιὰ κοπέλλα μὲ ὡραῖο κι' ἐκφραστικὸ βλέμμα, ἀπὸ κεῖνα ποὺ μένουν ἀλησμόνητα σὲ ὅποιον τὰ ἀντικρύση.

Ἐπὶ πολλὲς βδομάδες ἡ κυρία Σύλβια Χὼκς κυττοῦσε προσεκτικὰ τὶς φωτογραφίες τῶν ὡραίων Ἀμεμερικανίδων ποὺ διεφήμιζαν ὀδοντόπαστες καὶ καλλυντικά. Ἦσαν ὅλες πολὺ ὄμορφες, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὴν ξεχωριστὴ ἐκείνη γοητεία ποὺ κάνει μιὰ φυσιογνωμία νὰ μᾶς ἐντυπώνεται μόλις τὴν πρωταντικρύσωμε.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀμερικανοῦ σκηνοθέτου, ἀποθαρρυμένη ἀπ' τὶς ἄκαρπες ἀναζητήσεις της, ἐπῆρε στὴν τύχη ἕνα φύλλο τοῦ περιοδικοῦ «Χάρπερ' ς Μπαζάρ».

Ὅπως εἶπε ἡ κ. Σύλβια Χὼκς ἀργότερα στοὺς δημοσιογράφους, δὲν εἶχε πιὰ μεγάλες ἐλπίδες νὰ βρῆ τὸν τύπο τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ ζητοῦσε ὁ ἄνδρας της γιὰ τὸ φίλμ του. Καὶ ὅμως, τὸ βλέμμα της ἐσταμάτησε στὸ ἐξώφυλλο τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ εἰκόνα του παρίστανε μιὰ κοπέλλα μὲ πονεμένη ἔκφρασι, μ' ἕνα ἱκετευτικὸ βλέμμα ποὺ δὲν ξεχνιόταν ποτέ. Ἡ λεζάντα αὐτῆς τῆς φωτογραφίας ἐξηγοῦσε ὅτι ἡ εἰκονιζόμενη κοπέλλα ἱκέτευε τοὺς ὑγιεῖς Ἀμερικανοὺς νὰ προσφέρουν λίγο αἷμα στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, λίγο αἷμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σώση τὴν πολύτιμη ζωὴ νεανικῶν ὑπάρξεων.

Δίχως νὰ χάση καιρὸ ἡ σύζυγος τοῦ σκηνοθέτου Χόουαρ τ Χὼκς ἐσήκωσε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ ἐσχημάτισε τὸν ἀριθμὸ τοῦ γραφείου τοῦ ἀνδρός της:

—Χόουαρντ — τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι — εὐρῆκα αὐτὸ ποὺ ζητᾶς!

—Τί ἔκανε λέει; — ρώτησε κεῖνος.

—Εὑρῆκα τὸ κορίτσι μὲ τὸ ἐκφραστικὸ χαμόγελο καὶ μὲ τὸ βλέμμα ποὺ μένει ἀλησμόνητο. Τὸ βρῆκα στὸ ἐξώφυλλο τοῦ «Χάρπερ' ς Μπαζάρ» καὶ θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως στὸ περιοδικὸ νὰ μάθω τὴν διεύθυνσι τῆς κοπέλλας αὐτῆς.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἔγινε ἡ ἀνακάλυψις τῆς Λῶρεν Μπάκαλ, καὶ ὁ περίφημος σκηνοθέτης Χὼκς, μιλῶντας περὶ αὐτῆς στοὺς δημοσιογράφους, τὴν ὠνόμασε «ἡ κοπέλλα μὲ τὸ βλέμμα ποὺ μένει ἀλησμόνητο γιὰ πάντα σὲ κεῖνον ποὺ τ' ἀντικρύζει».

Ὁ καιρὸς περνοῦσε, ἀλλ' ὁ σκηνοθέτης δὲν εὕρισκε ἕνα ἐνδιαφέροντα ρόλο γιὰ νὰ παρουσιάση τὴν κοπέλλα μὲ τὸν ξεχωριστὸ τύπο.

Παρενέβη τότε ὁ Τζὰκ Γουῶρνερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας Γουῶρνερ Μπρόδερς, ὁ ὁποῖος καὶ ἐπρότεινε στὴν Λῶρεν Μπάκαλ νὰ δεχθῆ νὰ παίξη μὲ τὸν Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ εἰς τὸ ἔργον «Ἡ νὰ ἔχης ἢ νὰ μὴν ἔχης». Ἡ κοπέλλα ποὺ ὡς χθὲς ἀκόμη ἁπλῶς ἐπόζαρε γιὰ τὰ διαφημιστικὰ ἐξώφυλλα τῶν περιοδικῶν, ἐδίστασε νὰ δεχθῆ τὴν σοβαρὰν αὐτὴν καλλιτεχνικὴ πρότασι. Πῶς νὰ τολμήση νὰ ἀναλάβη τὴν ἑρμηνεία ἑνὸς πρώτου ρόλου, κοντὰ σ' ἕναν τέτοιο ἠθοποιό, παγκόσμιας φήμης; Ὡς τώρα ἡ Λῶρεν Μπάκαλ τὸν εἶχε ἰδῆ νὰ παίζη ρόλους ἀλαζονικῶν τύπων, ποὺ ἐξευτέλιζαν τὶς γυναῖκες μὲ τὸ νὰ τοὺς φέρεται πότε βάναυσα καὶ πότε περιφρονητικά. Ἕνας ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο ταίριαζαν τόσο πολὺ οἱ ρόλοι τοῦ εἴδους αὐτοῦ, μποροῦσε νὰ διαφέρη ἀπὸ τὸν τύπο ποὺ ἀπέδιδε μὲ τέτοια ἀληθοφάνεια στὰ φίλμ στὰ ὁποῖα πρωταγωνιστοῦσε; Ἡ Λῶρεν Μπάκαλ τὸ διηρωτᾶτο μὲ ἀνησυχίαν. Ἡ σκέψις ὅτι ὁ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ θὰ συμπεριεφέρετο μὲ ἀκαταδεξίαν σὲ μιὰ νεοφανῆ ἠθοποιόν, τὴν ἔκαμε νὰ σκεφθῆ νὰ παίξη μαζί του. Ὁ σκηνοθέτης Χὼκς ἐπέμεινε ὅμως:

—Σᾶς βεβαιῶ ὅτι πλανᾶσθε. Τί θὰ χάσετε νὰ δοκιμάσετε; Ὅταν τὸν γνωρίσετε θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ εἶναι ἕνας εὐγενέστατος ἄνθρωπος, καταδεκτικὸς καὶ γεμᾶτος καλὴ θέλησι. Δὲν ἐπῆρε διόλου ἀπάνω του, τὸ ὅτι εἶναι ἕνας παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνης.

Ἡ Λῶρεν Μπάκαλ ἐπείσθη νὰ γνωρίση τὸν διάσημον πρωταγωνιστὴν τοῦ κινηματογράφου. Ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεώς των εἰς τὸ στούντιο, ὁ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ παρεμέριστε μὲ τὴν μεγάλην ἁπλότητά του κάθε της δυσπιστίαν. Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ δημοφιλέστατος καλλιτέχνης εἶχε ἐρωτευθῆ τόσο πολὺ τὴν Λῶρεν Μπάκαλ, ὥστε δὲν ἔκρυψε ἀπὸ κανένα ὅτι θὰ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν εὐτυχέστερο θνητό, ἂν ἡ νεοφανὴς ἠθοποιὸς δεχόταν νὰ γίνη σύζυγός του. Ἡ Λῶρεν Μπάκαλ συνεμερίσθη τὸν ἔρωτα τοῦ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ καὶ ὅλο τὸ Χόλλυγουντ μιλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο ποὺ ἄρχισε νὰ πλέκεται κατὰ τὸν ὡραιότερο ἀνοιξιάτικο μῆνα.

Αὐτὴ ἡ ἀπασχόλησι τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν ἐφημερίδων μαζί τους στενοχώρησε τὴν Λῶρεν Μπάκαλ καὶ τὸν Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ, οἱ ὁποῖοι, σὰν ὅλους τοὺς ἐρωτευμένους, δὲν ἤθελαν νὰ ἔχουν μάρτυρες τῆς εὐτυχίας των. Οἱ δυὸ καλλιτέχναι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καὶ πῆγαν νὰ παντρευτοῦν κρυφὰ στὸ Ὀχάϊο.

Ὅταν ἐπέστρεψαν στὴ βασιλίδα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, αἱ φιλανθρωπικαὶ ὀργανώσεις τοῦ Χόλλυγουντ ἄρχισαν νὰ προσκαλοῦν τὴν Λῶρεν Μπάκαλ εἰς διαφόρους κοσμικὰς συγκεντρώσεις, τὰς ὁποίας ὠργάνωνον οἱ φιλανθρωπικοὶ αὐτοὶ ὀργανισμοὶ πρὸς ὑλικήν των ἐνίσχυσιν. Ἡ ἐρωτευμένη καλλιτέχνις ὅμως δὲν ἐδίστασε νὰ ἀρνηθῆ τὴν συμμετοχήν της εἰς τὰς κοσμικο-φιλανθρωπικὰς αὐτὰς ἑορτάς. Προτίμησε νὰ διέρχεται τὶς ὧρες τῆς σχολῆς της μὲ τὴν συντροφιὰ τοῦ ἀνδρός της. Καὶ γιὰ νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο τους πιὸ βέβαιοι ὅτι ὁ κόσμος θὰ τοὺς ἄφηνε ἥσυχους, ἀγόρασαν ἕνα γιὼτ τὴν πάλλευκη «Σαντάννα», μὲ τὴν ὁποία ἄρχισαν τὰ ταξίδια, μόλις τοὺς ἐπέτρεπαν αἱ καλλιτεχνικαὶ των ἀσχολίαι. Ἔτσι συλιτεχνικαὶ των ἀσχολίαι.

Ἀκόμη καὶ σήμερα, μόλις τοὺς περισσεύει λίγος καιρὸς μεταξὺ δύο φίλμς τους, ἡ Λῶρεν Μπάκαλ καὶ ὁ Χάμφρεϋ Μπόκαρτ γίνονται ἄφαντοι ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Οἱ φίλοι τους ξεύρουν ὅτι τὸ πιὸ ταιριαστὸ ζευγάρι τοῦ κινηματογραφικοῦ παραδείσου πῆγε νὰ κρύψη τὴν εὐτυχία του ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα.

Κανένας ὅμως δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ πῆ γιὰ ποῦ τράβηξε τὸ πάλλευκο γιὼτ μὲ τὸ μελῳδικὸ ὄνομα, γιατὶ κανένας δὲν συνάντησε ποτὲ τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι αὐτὲς τὶς ρωμαντικώτατες ἐκδρομές του.

— ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ

Καπνίζοντας τὸ αἰώνιο ποῦρο του ὁ Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στὸ Λονδῖνο. Ἀλλὰ τί ἔκανε καὶ πῶς πέρασε τὶς σύντομες διακοπές του στὸ Μαρόκο; Οἱ πιὸ παράδοξες φῆμες ἐκυκλοφόρησαν ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα: Γλέντια στὸ σεράϊ ἑνὸς πασσᾶ, μυστικὴ συνάντησις μὲ τὸν σουλτᾶνο, βαρειὰ ἀρρώστεια ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκινδύνευσε, ὅλα ἐλέχθησαν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πολλὲς φορὲς πολὺ πιὸ ἁπλῆ καὶ ἐνδιαφέρουσα.

— Ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴ τύχη καὶ τὴν ὑγεία του, ὁ «Γάλλος Κλεμανσὼ» — γράφει ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος — ξυπνοῦσε κατὰ τὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ, ἔτρωγε ἕνα λουκούλλειο μπρέκφαστ, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μισὸ κοττόπουλο, μερικὰ αὐγὰ μὲ χοιρομέρι καὶ κάμποσα πορτοκάλλια τὰ ὁποῖα τὰ.. ἐπότιζε μὲ μερικὰ ποτήρια Σκωτσέζικου οὐΐσκυ.

Εἰς τὶς 9 μὲ τὸ ποῦρο στὰ χείλη ὁ θαλερὸς ἡγέτης ὑπαγόρευε τὰ ἀπομνημονεύματά του στὸν γραμματέα του ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς γραμματεῖς του — διότι ἔχει τρεῖς — καὶ μετά, στὶς 2 πάνω-κάτω, κατέβαινε στὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ γευματίση. Τὸ ἀπόγευμα, ὅ-

τοὶ «πίθηκοι» — ὅπως εἰρωνικῶς τοὺς ἀπεκάλει ὁ κ. Τσῶρτσιλ — δὲν τὸν προστάτευαν ἀπὸ κακοποιοὺς ἀλλὰ ἀπὸ ὁλόκληρες στρατιὲς δημοσιογράφων καὶ φωτορεπόρτερ, οἱ ὁποῖες προσπαθοῦσαν διὰ παντὸς τρόπου νὰ πλησιάσουν «ἐνῶ ἔβοσκε στὰ λιβάδια τὸ γηραιὸ πολεμικὸ

Ὁ Τσῶρτσιλ ὅταν ἔμενεν εἰς τὸ Μαρρακὲς

Ὁ Σοῦμπερτ κατηγορεῖ ἀπὸ τὸν... Τάφο του τὸν Τίνο Ρόσσι

ΜΙΑ... ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

(Εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν «Σινεβόγκ», δημοσιεύεται μιὰ χαριτωμένη ἐπιστολὴ μὲ τὴν ὑπογραφήν ...Φράντς Σοῦμπερτ. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ προέρχεται — δῆθεν — ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν συνθέτη τῆς ὁμωνύμης σερενάτας καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Τίνο Ρόσσι, εἰς τὸν ὁποῖο τάχα, ὁ Βιεννέζος μουσουργὸς παρέχει κατόπιν ἑορτῆς ἀπὸ τὸ...ὑπερπέραν, μερικὰς συμβουλάς, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσιν ποὺ προξένησε στὸν Σοῦμπερτ ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἑρμηνευτοῦ του στὸ φίλμ «Ἡ ὡραία μυλωνοῦ», τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς θέμα τὴν ζωὴν τοῦ Φράντς Σοῦμπερτ).

—Ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες μαθαίνω διάσημε καλλιτέχνα Τίνο Ρόσσι, ὅτι μοῦ ἐκάνατε τὴν τιμὴν νὰ καταδεχθῆτε νὰ ζωντανέψετε στὸν κινηματογράφο μερικὰ ἐπεισόδια τῆς ἀσήμαντης ζωῆς μου. Τὸ γεγονὸς μὲ συγκινεῖ ἀκόμη πιὸ πολύ, ὅταν σκέπτωμαι ὅτι στὴν ἡλικία σας, βρισκόμουν ἤδη στὸν.. παράδεισο! Ξαίρω ὅμως ὅτι ἡ αἰωνία νεότης σας σᾶς ἐπιτρέπει ὅλα τὰ θαύματα. Ἐπὶ παραδείγματι, νὰ μιμηθῆτε τὴ φωνὴ ποὺ εἶχα κατὰ τὴν παιδική μου ἡλικία ὅταν βοηθοῦσα τὸν ἱερέα τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ παρεκκλησίου τῆς Βιέννης καὶ τὴν ἄτονη φωνὴ ποὺ εἶχα, τὶς στιγμὲς κατὰ τὶς ὁποῖες ἀποχαιρετοῦσα τὴ ζωή, στὶς παραμονὲς τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Ἐπιτρέψτε μου, νὰ σᾶς παρακαλέσω, ὅταν ἐπαναλαμβάνετε ναλλικὰ ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγα γερμανικά, νὰ τὰ μεταφράζετε πιστά, δηλαδὴ νὰ μὴ ἀλλάζετε τὸ νόημα τῶν λόγων μου.

Ἐδιάβασα στὶς ἐφημερίδες ὅτι εἴχατε μεγάλο καυγᾶ μὲ τὸν κομμωτή σας ποὺ ἤθελε καὶ καλὰ νὰ σᾶς κάνη μιὰ ἀπομίμησι τοῦ κτενισματός μου, γιὰ νὰ μοῦ μοιάζετε. Πῆτε σ' αὐτὸν τὸν ἀνόητο, ὅτι κατὰ τὸ 1818 (λίγο μετὰ τὴ σύνθεσι τῆς Εἰσαγωγῆς μου, σὲ ἰταλικὸ στύλ, εἰς «ρέ» μεῖζον) θὰ ἄλειβα εὐχαρίστως τὰ μαλλιά μου μὲ λάδι τοῦ Μπακασὰρ γιὰ νὰ τὰ ἰσιώσω ἂν οἱ μποῦκλες μου δὲν ἦσαν τόσο πεισματάρικες, ὥστε νὰ μὴ ἐννοοῦν νὰ ἰσιώσουν. Ἑπομένως, ἡ ἐπιθυμία σας νὰ διατηρήσετε τὸ συνηθισμένο χτένισμά σας μὲ τὰ ἴσα μαλλιά σας τὰ στιλπνὰ ἀπὸ τὴ μπριγιαντίνη, ποὺ σᾶς πάει τόσο καλά, ὥστε σᾶς ἐξησφάλισε πολὺ περισσότερες θαυμάστριες ἀπ' ὅσες ἀξιώθηκα ποτὲ νὰ γνωρίζω ἐγώ, δὲν ἀποτελεῖ καθόλου ἔνδειξιν αὐταρεσκείας καὶ ἐγωπαθείας γιὰ τὶς ὁποῖες σᾶς κατηγοροῦν τόσο ἄδικα. Ἀπεναντίας, φανερώνει ὅτι ἐμαντεύσατε τὶς συμβουλὲς ποὺ θὰ σᾶς ἔδινα μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν τόσο μελαγχολικὴ αἰώνια ζωὴ ποὺ διάγω στὸν παράδεισο.

Ὅσο γιὰ τὴν περιβολή σας στὸ μουσικὸ φίλμ τῆς «Ὡραίας μυλωνοῦς», ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ παρουσιασθῶ σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Γιατὶ δὲν προτιμήσατε τὸ μαῦρο ψάθινο καπέλλο μου, τὰ ἄσπρα γάντια μου, τὰ μακρυά μου γιλέκα, τὰ πολωνέζικα παντελόνια μου, τὶς τούρκικες κίτρινες μπότες μου: Μὲ εἴχατε ἄξιο νὰ κυκλοφορήσω ποτὲ στὸ Πράτερ, μὲ τὴν πανάθλια καὶ τσαλακωμένη γραβάτα ποὺ φορέσατε σεῖς ὅταν μὲ ... «ὑποκριθήκατε»: Ἦταν τόσο εὔκολο νὰ συμβουλευθῆτε στὴν Ἐθνική σας Βιβλιοθήκη τὴ λαογραφία τοῦ Λεὸν Νοέλ, ποὺ δείχνει ποιὰ ἦταν ἡ μόδα στὶς γραβάτες κατὰ τὴν ἐποχή μου: Ἔπειτα, γιατὶ ἀφοῦ εἶσθε τόσο ρωμαντικός, δὲν ἐβάλατε ποτὲ στὴ μπουτονιέρα σας, τὸ τριαντάφυλλο ποὺ συνήθιζα νὰ φορῶ ἐγὼ μέρα — νύχτα στὴν κομβιοδόχη μου.

Ἄσχετα ὅμως πρὸς αὐτὲς τὶς ἐπιφυλάξεις μου, ποὺ ἀναφέρονται ἀποκλειστικὰ στὴν ἐξωτερική σας ἐμφάνισι σας, δὲν παραλείπω νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὁλόψυχα, ἐπειδή, μετὰ 120 ὁλόκληρα χρόνια καταδεχθήκατε νὰ μὲ θυμηθῆτε καὶ νὰ μὲ ζωντανέψετε, ἐμένα καὶ τὴ μουσική μου, πρὸς χάριν τῶν συγχρόνων σας. Τὸ ὅτι σκεφθήκατε ὅτι πέθανα τόσο νέος ὥστε νὰ μὴν ἔχω γευτῆ τὴ ζωή, μὲ συγκινεῖ βαθειά. Ἦταν πολὺ ὡραία ἡ ἔμπνευσίς σας, νὰ θέλετε νὰ συνεχίσετε ὁ ἴδιος τὶς κατακτήσεις μου ποὺ θὰ τὶς μοιραστοῦμε τρόπον τινά, ἐφ' ὅσον τὶς ἐξασφαλίσατε μὲ τὸ ὄνομά μου. Εἶναι μιὰ μαύρη παρηγοριά, ἀλλὰ στὸν μάταιο κόσμο ποὺ βρίσκεσθε, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀξιωθῆ μεγαλυτέρων ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐφήμερες ἱκανοποιήσεις. Μιὰ στιγμή, ἕνα λεπτό, μιὰ ὥρα χαρᾶς, εἶναι κάτι σημαντικὸ σημαντικώτατο, στὴν ἀφόρητη, στὴν ἀτελείωτη πλῆξι τῆς αἰώνιας ζωῆς ἐκείνων ποὺ νοσταλγοῦν τὸν κόσμο ὅπου οἱ χαρὲς εἶναι πιὸ ἁπτές, ἡ ζωὴ πιὸ γλυκειὰ καὶ οἱ γυναῖκες πιὸ ἄξιες νὰ δικαιολογήσουν τὶς τρέλλες ποὺ ὅλοι εἴμεσταν ἕτοιμοι νὰ κάνωμε γιὰ χάρι τους ἄσχετο ἂν δὲν προφθάσαμε ὅλοι λόγω τῆς μεγάλης συντομίας τῆς ζωῆς μας.

» Ἀγαπητὲ διάσημε φίλε Τίνο Ρόσσι, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν ποὺ μὲ ἀναστήσατε στὸν κινηματογράφο δίπλα στὴ Ζαγκλὶν Μπουβιέ, ποὺ εἶναι τόσο ὄμορφη, ὥστε ἄξιζε ἀληθινὰ νὰ ξαναζήσω γι' αὐτὴν ἔστω καὶ ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικά σας μόνον...

ΦΡΑΝΤΣ ΣΟΥΜΠΕΡΤ»

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν ΠΙΕΡ ΖΥΡΙΕ

Ο ΤΙΝΟ ΡΟΣΣΙ ὡς Σοῦμπερτ.

ve πληγωμένη βαθειά, τὸ πνεῦμα του ὅμως ἐβγῆκε δυναμωμένο. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἀρχίζει γιὰ τὸ Σολωμὸ μιὰ νέα περίοδος, ποὺ εἶναι ἀσφαλῶς ἡ προσωπικώτερή του, ἡ πρωτοτυπώτερη του κ' ἡ σημαντικώτερή του. Παράτησε τὴν ἐπεξεργασία τοῦ «Λάμπρου», παράτησε τὴν ποίηση μὲ τοὺς τραγικοὺς ἥρωες, τοὺς νικημένους ἀπὸ τὴ ζωή, καὶ στὸ πνεῦμα του παρουσιάστηκαν ἄλλες Μορφές, ἰσχυρότερες, ποὺ ἡ Μοῖρα κ' οἱ ἐξωτερικὲς ἐναντιότητες μπορεῖ νὰ τοὺς συντρίβουν τὸ σῶμα καὶ νὰ τοὺς ἀφαιροῦν τὴ ζωή, μὰ δὲν καταντοῦν ἥρωες τραγικοί, ποὺ νὰ γεννοῦν τὸν τρόμο καὶ τὴν ἐσπλαχνία, μὰ ἥρωες ποὺ διατηροῦν ὁλόκληρη τὴν ἠθικὴν ἀνεξαρτησία τους. Μάρτυρες, ποὺ γεννοῦν τὸ θαυμασμό.

Τὸ σημαντικώτερο ποίημα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς εἶναι «Οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι». Θέμα του ἔχει τὶς τελευταῖες 15 μέρες τῆς τελευταίας πολιορκίας τοῦ Μεσολογγιοῦ. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴ μάχη τῆς Κλείσοβας καὶ τελειώνει μὲ τὴν ἔξοδο. Φαντάζεται ὁ ποιητὴς πὼς μέσα σ' ἕνα «πανέρμο δάσος», ποὺ συμβολίζει τὴν ἀκαταστασία τοῦ Κόσμου, ἐπειδὴ ἔμειν' ἔρημος ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ παρουσιάζεται ἡ «Μεγαλόψυχη Μητέρα», δηλαδὴ ἡ Ἑλλάδα καὶ τὸν προστάζει νὰ ψάλει τὴν πολιορκία τοῦ Μεσολογγιοῦ, ποὺ τὴ βλέπει δραματικά.

Τὸ ποίημα εἶναι συνθεμένο μ' ἕναν τελείως πρωτότυπο τρόπο, γιατὶ τὴν ἑνότητά του δὲν τὴ δίνει ὁ πρωταγωνιστής του ἥρωας, μὰ τὸ γεγονὸς ποὺ περιγράφει, ποὺ εἶν' ἕνα κομμάτι ζωῆς μὲ ἀρχή, μέση καὶ τέλος, μ' ἑνότητα τόπου καὶ χρόνου καὶ μέσα σ' αὐτὸ κινοῦνται πολλοὶ πρωταγωνιστὲς ἥρωες καὶ πολλὰ ἐπεισόδια. Εἶναι τὸ νόμιμο μίγμα τοῦ ρωμαντισμοῦ καὶ τοῦ κλασσικισμοῦ, ποὺ γι' αὐτὸ μίλησα κι' ἄλλη φορά.

Τὸ ἴδιο ὑψηλὸ φρόνιμα χαραχτηρίζει καὶ τοὺς ἥρωες ὅλων τῶν ἄλλων ποιημάτων τῆς περιόδου αὐτῆς: τοῦ «Πόρφυρα», τοῦ «Νικηφόρου τοῦ Βρυέννιου», τῆς Ἐλεγείας στὴν «Αἰμίλια Ροδόσταμο», τοῦ ἐπιγράμματος στὴ «Φραγκίσκα Φρέζερ», τοῦ στρατιώτη ποὺ παράτησαν πληγωμένο οἱ σύντροφοί του στὸν τόπο τῆς μάχης, τοῦ «Ἑλληνικοῦ Καραβιοῦ», τῆς «Ἑλληνίδας Μητέρας», ποὺ μὲ τὸ ὑψηλό της φρόνιμα καὶ μὲ τὴν ἀνατροφὴ ποὺ δίνει στὰ παιδιά της, προετοιμάζει τοὺς ἠθικῶς ἀνεξάρτητους ἀνθρώπους, ποὺ περιφρονοῦν τὴν ἐξωτερικὴ ὑλικὴ βία, ὡς που τέλος στὸ «Κάρμεν Σεκουλάρε» περιγράφει τὸ μέλλον τοῦ λαοῦ ποὺ ἐμπνέεται ἀπὸ τὰ τέτοια ἰδανικά.

Ἡ ποίηση τοῦ Σολωμοῦ γενικὰ εἶναι χριστιανική. Στὴν τελευταία του περίοδο δὲν ἐκράτησε κανένα ἐξωτερικὸ στοιχεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ, μὰ ζήτησε ἡ ποίησή του νὰ κλείνει μέσα της τὴ βαθύτερην οὐσία του, ποὺ κατὰ κάποιον τρόπο τὴ θεωρεῖ σὰν τὸ ἰδανικὸ ποὺ λαχταροῦσε νὰ φτάσει τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα. Καὶ σὲ τρία ποιήματα τῆς τελευταίας του περιόδου, στὴ «Σαπφώ», στὸ σονέττο «Ὀρφέας» καὶ στὰ δυὸ πεζὰ δοκίμια, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα μονάχα, στὸ «Ὀρφέας», παρασταίνει δυὸ Ἑλληνικὰ ποιητικὰ πνεύματα, τὸν Ὀρφέα καὶ τὴν Σαπφώ, νὰ τὰ συντρίβει ἡ λαχτάρα νὰ ξεσκεπάσουνε τὴν Ἀλήθεια, ποὺ δὲν εὕρισκαν στὴν εἰδωλολατρεία. Καὶ εἶναι σὰ νὰ θέλει ὁ ποιητὴς νὰ πεῖ πὼς τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα προαισθάνθηκε τὴ χριστιανικὴν ἀποκάλυψη, ποὺ, ὅταν ἔγινε, τὴ δέχτηκε γιὰ δική του.

Μορφολογικὰ ἡ ποίηση τοῦ Σολωμοῦ ἔφτασε τὸ τέλειο. Κ' ἡ πλαστικότητα, ἡ δραματικότητα κ' ἡ μουσικότητα τῶν στίχων του, ὥς τὴ στιγμὴ εἶναι κάτι μοναδικὸ καὶ ἀπλησίαστο. Κ' ἐνῶ μορφολογικὰ προσφέρει στὸν ἀναγνώστη της μοναδικὲς καλλιτεχνικὲς ἀπολαύσεις, μὲ τὸ ὑψηλό της πνεῦμα χαλυβδώνει τὴν ψυχὴ τοῦ μελετητῆ της καὶ τὸν κάνει ἱκανὸ ν' ἀντιστέκεται στὶς ἐναντιότητες τῆς Μοίρας, ποὺ ὁ κόσμος εἶναι πλημμυρισμένος.

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

Ο ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΡ ΧΟΡΕΥΕΙ ΠΑΛΙ...

Ὅπως εἶναι γνωστόν, ὁ διάσημος «βασιλεὺς τῆς κλακέττας» Φρέντ Ἀσταιρ εἶχε δηλώσει ἐπισήμως, μετὰ τὸ «γύρισμα» τῆς ταινίας του «Γαλάζιοι Οὐρανοί», ὅτι θὰ ἐγκατέλειπε ὁριστικὰ τὸν κινηματογράφο, τὸ θέατρο καὶ τὸν χορό. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

Ἡ ἑταιρία αὐτὴ ἑτοίμαζε ἀπὸ καιρὸ μιὰ μεγάλη θεαματικὴ ἔγχρωμη ρεβὺ μὲ τίτλο «Πασχαλινὴ Παρέλασις», μὲ πρωταγωνιστὰς τὸν Τζίνε Κέλλυ καὶ τὴν Τζούντυ Γκάρλαντ. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς δοκιμὲς ὁ Κέλλυ τραυματίσθηκε ἀρκετὰ σοβαρὰ στὸ πόδι καί, φυσικά, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συνεχίση τὸν ρόλο του. Τί θὰ γινόταν τώρα, ἐνῶ τὸ φίλμ ἔπρεπε νὰ συνεχισθῆ; Καθὼς ὁ Κέλλυ συνδέεται στενὰ μὲ τὸν Ἀσταιρ, καὶ εἶχε συνεργασθῆ μαζί του στὸ ἄλλο ἔγχρωμο - θεαματικὸ φίλμ «Ζίγκφελντ Φόλλις», τοῦ πρότεινε νὰ τὸν ἀντικαταστήση ὁ Φρέντ στὴν ἀρχὴ δίστασε, τὴν ἄλλη μέρα ὅμως κι' ὅλας παρουσιάσθηκε στοῦ στούντιο καὶ συνέχισε:

— Ἀπ' ἐδῶ καὶ χρόνια ὁλόκληρα ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ χοροῦ. Διάφορα ἐν τούτοις γεγονότα δὲν μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἀπόφασί μου αὐτή. Τώρα, ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀναπαύωμαι λίγο, γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ πολύτιμου φίλου μου καὶ διάσημου χορευτοῦ Τζίνε Κέλλυ, ἀναγκάσθηκα νὰ ξαναγυρίσω στὰ στούντιο.

Ματιές σ' ὅλο τὸν Κόσμο

Ἡ ὡραία μνηστὴ τοῦ Μιχαὴλ

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἀποδεικνύεται, ὅτι οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ. Ἡ παραίτησις τοῦ Βασιλέως Μιχαήλ, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἐξηνάγκασε ἡ κυβέρνησίς του, θὰ ἐπιτρέψη τουλάχιστον εἰς τὸν νεαρὸν ἐστεμμένον, νὰ νυμφευθῆ τὴν ἐκλεκτήν του κατὰ τὸν προσεχῆ Αὔγουστον. Κυκλοφορεῖ ἡ φήμη, ὅτι τὸ ζεῦγος σκοπεύει μετὰ τοὺς γάμους του, νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀμερική. Ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἄννα τῶν Βουρβώνων — Πάρμας, ἀπολαύουν ἐξαιρετικῶν συμπαθειῶν ἀνὰ τὸν κόσμον. Διότι, — ἀνεξαρτήτως τῆς ὑψηλῆς των καταγωγῆς καὶ τοῦ πλούτου τοῦ μνηστῆρος — ἀποτελοῦν ἕνα πραγματικὰ ταιριαστὸ ζευγάρι ποὺ θὰ παντρευθῆ ἀπὸ ἀμοιβαῖον ἔρωτα, καὶ ὄχι κατ' ἐπιταγὴν τῶν πολιτικῶν συμφερόντων τῆς χώρας τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἐκ τῶν μελλονύμφων.

Πλὴν τοῦ σπανίου προηγουμένου ποὺ ἀνεφέραμεν, ἡ ἕνωσις τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ καὶ τῆς πριγκηπίσσης Ἄννης παρουσιάζει καὶ τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἕνας ἀπόγονος τῆς πρωσσικῆς βασιλικῆς γενεᾶς, θὰ νυμφευθῆ μίαν ἀπόγονον τοῦ Ἐρρίκου τοῦ 4ου καὶ τοῦ Λουδοβίκου 14ου τῆς Γαλλίας.

Δύο δεκαετεῖς γκάγκστερς

Ἡ Γαλλὶς ἐφημεριδοπῶλις ποὺ ἔχει τὸ κιόσκι τοῦ Σταθμοῦ τῆς Βαστίλλης, στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο Παρισίων, ἔλαβε μιὰ ἀπειλητικὴ ἐπιστολή, μὲ τὴν ὑπογραφὴν «Οἱ κουκουλοφόροι». Οἱ ἀποστολεῖς τοῦ γράμματος αὐτοῦ, ἀπαιτοῦσαν νὰ τοὺς δώση δωρεὰν ἡ ἐφημεριδοπῶλις παιδικὰ περιοδικὰ τὰ ὁποῖα καὶ τὴν διέτασσαν νὰ τ' ἀποθέση μέσα στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων τοῦ Σταθμοῦ. Τὴν εἰδοποιοῦσαν, ὅτι ἂν δὲν εὕρισκαν τὰ περιοδικὰ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, στὴ θέσι ποὺ τῆς ὑπέδειξαν, ἡ ἐφημεριδοπῶλις θὰ ἔκανε ἕνα ταξίδι ἐκεῖ, ὁπόθεν κανεὶς δὲν ὑπιστρέφει!

Ἡ ἐφημεριδοπῶλις, ποὺ κατάλαβε ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παιδικοῦ κατορθώματος, δὲν συνεμορφώθη μὲ τὴν διαταγὴν τῶν μικρῶν γκάγκστερς, ἀλλ' ἐνεπιστεύθη τὸ γράμμα τους στὴν ἀστυνομία. Οἱ μαθητευόμενοι μικροὶ κακοποιοί, συνελήφθησαν τὴν στιγμὴ ποὺ ἔψαχναν τὸ δοχεῖο τῶν σκουπιδιῶν τοῦ Σταθμοῦ, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἡ ἐφημεριδοπῶλις τοὺς εἶχε ἀφήσει τὰ παιδικὰ περιοδικά, ὅπως τὴν διέταξαν. Ἦσαν δυὸ πιτσιρίκοι ποὺ ὁ καθένας τους δὲν εἶχε ἀκόμη συμπληρώσει τὰ δέκα χρόνια.

Ὁ ἀστυνόμος, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰ δάκρυά τους, τοὺς συγχώρεσε γιὰ πρώτη φορά. Τοὺς ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ εἰδοποιήση τοὺς γονεῖς των, ἀλλὰ τοὺς ἐδήλωσε ὅτι ἂν ἐπαναλάβουν τὸ κατόρθωμά τους «θὰ φᾶνε παρὰ μία τεσσαράκοντα καὶ κατόπιν θὰ ἐγκλεισθοῦν σὲ μιὰ φυλακὴ γεμάτη ποντικούς».

ΔΥΟ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΣΑΝ ΤΑ ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΛΕΤΤΑΣ...

Δυὸ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, ποὺ ἔχουν ἤδη διακριθῆ σὲ παντοειδῆ «μάτς», εἴτ ἐρωτικά, εἴτε ἀθλητικά, ἐπέτυχα ἕνα νέο κατόρθωμα, πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ προηγούμενά τους. Ὑπέταξαν τὴν Τύχη, χάρις εἰ τὴν ἐπινόησιν μιᾶς νέας χαρτοπα κτικῆς μεθόδου. Πρόκειται περὶ ξαιρετικοῦ θριάμβου, δεδομένο ὅτι ἡ τυφλὴ θεὰ εἶναι, ὡς γνω στόν, μιὰ ἐρωμένη ποὺ ἔχει περισσότερα καπρίτσια ἀπὸ κάθε ἄλλ

Ἂς ἐπανέλθωμε ὅμως στοῦ δυὸ Ἀμερικανοὺς σπουδαστά Μόλις κατέστρωσαν τὸ νέο το σύστημα, οἱ φερέλπιδες αὐτοὶ νέ τράβηξαν ἴσα γιὰ τὸ Ρένο πο εἶναι ταυτοχρόνως ἡ πόλις τῶ διαζυγίων καὶ ἡ βασιλὶς τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν στὴν Ἀμερική

ἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ ουν ξεχωριστὴ
χουν μανία στις σ ὰ ἐμπορεύων-
τιστικές, κατέταξαν περισσότερες
ἔρωτα σὲ διάφορες ἤδη νὰ γί-
τηγορίες, ὅπως ξεχ υζύγων μας..
ζουμε τὰ...ἐμπορεύμα ν τὴν ἡσυχία
κατὰ ποιότητες. Πε χασε τὴ γα-
τὸ νὰ λεχθῆ ὅτι αὐ ποὺ τὴν ἐ-
δὲν συνετέλεσε καθο μος! Ὁ κυ-
στὴ λύσι τοῦ αἰων ρεῖ ἢ δὲν θέ-
ατος. ὰ κατάλληλα
ήση τὸ κακὸ
: «Κρύα χέρια, ζεστὴ κ αὐτὲς τὶς πα-
ἐλέγχεται ἀνακριβές. Μ οιπὸν τί σκε-
νε ἄξιος νὰ νοιώση ἕνα ὺ θὰ τὸ ἐπι-
τω καὶ ἂν συμβαίνη νὰ κ ἄνθρωπος σὰν
χέρια του. Τὰ ψυχρὰ χέρ
ἔνδειξις νευρικότητος, βρ
ας καὶ ἀνεπαρκείας τοῦ θαγόρας ἐμά-
ντύπωσις ὅτι οἱ ἄνθρωπ ι ὁ Βροντῖνος
ισσότερο τὴν ἄνοιξι πα ασίλεμμα τοῦ
τοῦ ἔτους. Οἱ φυσιολό δενδροφυτευμέ-
ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ πρ νὰ κάνη τὸν
ὴ ποὺ ἐρωτεύονται οἱ ἄ νὸ περίπατο.
τοῦ εἶπε ὁ
τον μὲ σε-
ᾶς λένε ὅτι ὁ ἔρως εἶνα ζμε νὰ σοῦ
ῆς τοῦ ἀνθρώπου. Κάνουν
ἔρχεται τρίτος στὴ σει- ξήγησε, ἡ-
αἱ ὁ δεύτερος λόγος, δη- παλλακί-
ῶν προσπαθειῶν μας στὴ ταντήσουν
ε καὶ νὰ πιοῦμε. Ζοῦμε τῆς ἡδο-
δίχως νερὸ καὶ φαγητὸ
σοφός.

Ἡ ἐμορφιὰ τῆς μικρούλας μα τρίας ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη συν τησι μίλησε στὴν καρδιὰ τοῦ Πυθ γόρα γιὰ τὴν «ὑπέρτατη εὐτυχ ποὺ φανταζότανε... γιὰ τὸν κόσ τῶν ἀκτίνων καὶ τῶν χρωμάτων τῆς ἁρμονίας.... γιὰ τὸν κόσ ποὺ ἡ ψυχὴ ἐμφανίζεται διάφανη τὴν πραγματική της μορφή, φῶς σα σὲ φῶς...

⁂

Ἀπὸ τὴν ἐπαύριο ἄρχισε δυὸ γάλους ἄθλους.

Ὁ ἕνας ἦταν νὰ πείση τοὺς Κρ τωνιᾶτες μὲ εἰδικὲς σειρὲς διαλέξ ων, κηρυγμάτων καὶ ρητορικῶν διδ σκαλιῶν νὰ διώξουν ἀπὸ τὸν τόπ τους τοὺς φορεῖς τῆς αἰσθησιακ διαφθορᾶς καὶ ν' ἀφοσιωθοῦν μο χα στὴν γυναῖκα ποὺ θὰ ἦταν ἀ τὸν τόπο τους, ἀντάξιά τους συντρόφισσά τους παρμένη μὲ σ φάνι.

Ὁ ἄθλος αὐτὸς ἐπέτυχε.

Ὁ δεύτερος ἄργησε λιγάκι, λὰ... ἐπέτυχε λαμπρότερα.

Τὸν ἐπισφράγισε ὁ ἔρως.

Ὁ μεγάλος διδάσκαλος τῆς φι σοφίας δὲν τὰ κατάφερε νὰ ἀντα ξέλθη στὴν ἐμορφιὰ τῆς μαθητρ του.

Τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν ἐπόθησε κή του.

—Θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου! εἶπε, γιατὶ μὲ ἔπεισες νὰ φαντά μαι τὸ ἄκρο ἄωτο τῆς εὐτυ

Ἐπὶ ἕξη μέρες οἱ δυὸ φίλο μελέτησαν τὰ ἀποτελέσματα τῶ παιχνιδιῶν τῆς ρουλέττας εἰς τὴν Λέσχη Πάλας, «μιζάροντες» ἐ λευκῶ σὲ κάθε παιχνίδι, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν οἱ ὑπολογισμοὶ των θὰ ἀπεδεικνύοντο ἀκριβεῖς.

Τὴν ἑβδόμη μέρα ἀντὶ νὰ ἀναπαυθοῦν, δανείσθηκαν ἀπὸ τὸ θυρωρὸ τοῦ ξενοδοχείου τους ποὺ συνέβαινε νὰ εἶνε γνωστός τους, τὸ ποσὸ τῶν 100 δολλαρίων. Διαθέτοντας τὸ μικρὸ αὐτὸ κεφάλαιον, τράβηξαν στὴ Λέσχη καὶ ἄρχισαν νὰ «μιζάρουν» κατὰ διαλείμματα ὑπολογισμένα μὲ ἀκρίβεια, στὸν ἀριθμὸ 9.

Μετὰ 40 ὧρες τὰ 100 δολλάρια τῶν δυὸ φοιτητῶν εἶχαν γίνει 5.000. Ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου των, οἱ ἄσσοι τῆς «τεχνικῆς» τῆς ρουλέττας, ἀπεφάσισαν νὰ ἐφαρμόσουν τὸ σύστημα των σὲ μιὰ ἄλλη λέσχη. Μετέβησαν στὸ χαρτοπαικτικὸ κέντρον «Χάρολντ» καὶ ἐκεῖ οἱ 5.000 δολλαρίων ποὺ τὶς διεκινδύνευσαν ὅλες μαζὶ ἔγιναν 14.500 δολλάρια. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὄρεξις ἔρχεται τρώγοντας, οἱ δυὸ φοιτηταὶ ἐξηκολούθησαν τὸ παιχνίδι. Ἡ τελευταία «μίζα» τους ἀνήρχετο εἰς 20.000 δολλάρια, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτήν, ἡ μέθοδός τους χρεωκόπησε. Οἱ σπουδασταὶ ὅμως δὲν ἀποθαρρύνθηκαν. Ἀπέδωσαν τὴ χασοῦρα τους σὲ ἐσφαλμένο ὑπολογισμό τους καὶ ὄχι εἰς μεταστροφὴ τῆς τύχης, τὴν ὁποία «ἐδάμασαν» ὁριστικά, ὅπως δήλωσαν οἱ ἴδιοι. Ἡ συνέχεια τοῦ παιχνιδιοῦ τους, δὲν τοὺς διέψευσε, ἀφοῦ οἱ δυὸ νεαροὶ παῖκται τῆς ρουλέττας, ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Ρένο, μὲ κέρδη 6.500 δολλαρίων.

Ἡ ἀσυνήθης αὐτὴ περίπτωσις ἐκίνησε τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον καὶ οἱ φοιτηταὶ ἐδέχθησαν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν δημοσιογράφων, ποὺ τοὺς ἐζήτησαν νὰ ἐκθέσουν τὰς ἐντυπώσεις των ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου των καὶ τὰς συγκινήσεις τὰς ὁποίας ἐδοκίμαζαν ὅταν διεκινδύνευαν τὰς χιλιάδας [illegible] δολλαρίων.

Οἱ τυχεροὶ νέοι ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν εἶχαν κανένα καρδιοχτύπι κατὰ τὸ παιχνίδι τους, δεδομένου ὅτι διατηροῦσαν ἀπόλυτον ψυχραιμίαν, σὰν ἄνθρωποι σίγουροι γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεθόδου των.

Εἰς ἐρώτησιν τῶν δημοσιογράφων, πῶς συνέβη τότε νὰ χάσουν τὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς «μίζες» των, δηλαδὴ τὶς 20.000 δολλάρια, οἱ δυὸ φοιτηταὶ ἀπήντησαν:

— Τὴν πάθαμε ἢ ἀπὸ λανθασμένο ὑπολογισμὸ μας κατ' ἐκεῖνο τὸ παιχνίδι, ἢ ἐπειδὴ ὁ «κρουπιέρης» τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴν ἐξαιρετική μας τύχη, «γύρισε» τὴ ρουλέττα μὲ κάποιο μυστικὸ τέχνασμα τὸ ὁποῖο τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐξουδετερώση τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπολογισμοῦ ποὺ εἴχαμε κάνει ἐμεῖς. Πάντως, ὁποιοδήποτε καὶ ἂν ἦταν τὸ κόλπο ποὺ μετῆλθε στὴν προκειμένη περίπτωσι ὁ «κρουπιέρης», δὲν θὰ ἀργήσωμε νὰ ἀνακαλύψωμε τὸ τέχνασμά του ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ χάσωμε τὶς 20.000 δολλάρια. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως ἐπιμένουμε ὅτι στὸ πάθημά μας τοῦτο δὲν ἔπαιξε κανένα ἀπολύτως ρόλο ἡ Τύχη. Αὐτὴ τὴν ἔχουμε ἤδη ὑποτάξει στὴ θέλησί μας. Δὲν μᾶς μένει λοιπὸν παρὰ νὰ ἀνακαλύψωμε τὸ τέχνασμα τοῦ «κρουπιέρη», ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ μόνο προῆλθε τὸ ἀπρόοπτο ποὺ μᾶς συνέβη καὶ τὸ ὁποῖο ἀπρόοπτο θὰ φροντίσωμε νὰ μὴν ἐπαναληφθῆ στὸ μέλλον!

Ἐγνώσθη ὅτι οἱ δύο φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, ποὺ ἀπεφάσισαν νὰ πλουτίσουν ἀ σὲ μιὰ Τράπεζα ἕνα χρηματοκιβώτιο γιὰ τὴν ἀσφαλῆ διαφύλαξι τῶν πολυτίμων καρνὲ τους. Τὰ σημειωματάριά τους αὐτά, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀποχωρίζονται στὸ τραπέζι τοῦ παιχνιδιοῦ, περιλαμβάνουν τὰ ἀνεκτίμητα μυστικὰ τῆς μεθόδου των τὰ ὁποῖα πλουτίζονται κάθε τόσο, μὲ νέα διδάγματα τῆς χαρτοπαικτικῆς των πείρας. Οἱ δυὸ φοιτηταὶ σημειώνουν ἀνελλιπῶς τὸ ἀποτέλεσμα κάθε μίζας των.

⁂

Ὁ ἰδιοκτήτης μιᾶς λέσχης τοὺς ἐπρότεινε ἕνα σεβαστὸ ποσὸν γιὰ νὰ ἀγοράση τὸ μυστικὸν τῆς μεθόδου των, ἀλλ' οἱ δυὸ σπουδασταὶ ἠρνήθησαν τὴν πρότασιν τοῦ Λεσχιάρχου αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπήντησαν:

— Τὸ μυστικὸ τῆς μεθόδου μας εἶνε τόσο πολύτιμο γιὰ μᾶς, ὅσο γιὰ τὰ ἔθνη, τὸ μυστικὸ τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Θὰ τὸ διαφυλάξωμε ἐπιμελῶς, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μπορέση ποτὲ νὰ τὸ ἀνακαλύψη. Ἀρκεῖ νὰ μὴ μᾶς τὸ κλέψουν, ὁπότε καὶ μόνον θὰ κατορθώσουν νὰ ἐπωφεληθοῦν καὶ τρίτοι τοῦ συστήματος τοῦ παιχνιδιοῦ τὸ ὁποῖον ἐφεύραμεν. Θὰ προσθέσωμε ἄφοβα, ὅτι ἡ μέθοδός μας εἶναι ἁπλούστατη. Ὅσο πιὸ ἁπλὸ εἶνε κάτι, τόσο δυσκολώτερο τὸ νὰ πάη ὁ νοῦς τοῦ κόσμου σ' αὐτήν.

Ὁ πρωταθλητὴς δολοφόνος

Ὁ φοιτητὴς Τζόσεφ Μάϊς, πρωταθλητὴς τῆς ὁμάδος ποδοσφαίρου τῶν σπουδαστῶν τῆς Οὐάσιγκτον, ἐμαχαίρωσε ἀπὸ ἐρωτικὴν ζηλοτυπίαν τὴν συμφοιτήτριάν του Νιόννα Ἰόζας. Ἡ Ἀμερικανικὴ δικαιοσύνη δὲν ἀναγνωρίζει ἐλαφρυντικὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σκοτώνουν ἀπὸ ἐρωτικὸν πάθος καὶ ὁ Τζόσεφ Μάϊς ἐπρόκειτο νὰ πληρώση τὸ ἔγκλημα του μὲ τὴν ζωήν του. Δὲν ἔμενε πιὰ εἰς τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς τοῦ φονέως, παρὰ νὰ προσευχηθοῦν διὰ τὴν ψυχήν του. Φαίνεται ὅτι προσευχήθηκαν μὲ τέτοια πίστι, ὥστε, μιὰ ὥρα πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ δολοφόνου φοιτητοῦ, ὁ διοικητὴς Οὐώλγκριν, μετέτρεψε τὴν ποινὴν τοῦ Μάϊς «εἰς φυλάκισιν ....99 ἐτῶν». Κατὰ τὸν Ἀμερικανικὸν νόμον, οἱ κατάδικοι πρέπει νὰ ἐκτίσουν τὸ ἓν τρίτον τῆς ποινῆς τους διὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα νὰ ὑποβάλουν αἴτησιν χάριτος. Ἑπομένως, ὁ παράφορα ἐρωτευμένος ποὺ σκότωσε τὴν φίλην του, θὰ πρέπει νὰ συμπληρώση 33 χρόνια στὴ φυλακή, καὶ κατόπιν νὰ ἀπευθύνη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Χαρίτων τὴν σχετικὴν αἴτησιν διὰ νὰ τοῦ χαρισθῆ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του.

Καὶ πάλιν ἡ βόμβα ἀτόμου

Ὁ Ρῶσσος ἐπιστήμων Λακιρσκι ὁ ὁποῖος ἔχει εἰδικευθῆ εἰς τὰ τεχνικὰ προβλήματα τῆς ρωσσικῆς βιομηχανίας ἐπεσκέφθη τελευταίως τὴν Ὀττάβαν τοῦ Καναδᾶ καὶ συνωμίλησε μὲ Καναδοὺς συναδέλφους των. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Καναδούς, τοῦ εἶπε:

— Ἔμαθα ὅτι ὁ Σέργιος Βαβίλωφ, ὁ πρόεδρος τῶν Σοβιετικῶν Ἐπιστημόνων, δήλωσε ὅτι ἔπαυσε πλέον νὰ ὑπάρχη «μυστικὸν τῆς ἀτομικῆς βόμβας».

— Μάλιστα, ἔτσι εἶναι καὶ τὸ ἐπεβεβαίωσε ἤδη καὶ ὁ σύντροφος Μολότωφ — ἀπήντησε ὁ Λακίρσκι.

Ὁ Καναδὸς κύτταξε τὸν Ρῶσσο στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ φίλε μου, εἶνε μόνον ἐν μέρει ἀληθές. Γιὰ νὰ καταστῆ καθ' ὁλοκληρίαν ἀκριβές, οἱ Ρῶσσοι πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ στάδιο τῶν πειραματισμῶν, εἰς τὸ στάδιον τῆς βιομηχανικῆς κατασκευῆς βομβῶν τοῦ ἀτόμου. Εἰς αὐτὸν τὸν τομέα ὅμως οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τὰ πρωτεῖα. Οἱ τεχνικοί των εἶναι τῆς γνώμης, ὅτι θὰ σᾶς χρειασθοῦν εἴκοσι χρόνια γιὰ νὰ κατορθώσετε στὴ Ρωσσία νὰ κατασκευάσετε ἀτομικὲς βόμβες.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρουν αὐτὸ οἱ Ἀμερικανοί; — ρώτησε ὁ Ρῶσσος ἐπιστήμων Λακίρσκι.

— Ἀπὸ μίαν ἁπλουστάτην διαπίστωσιν: Εἰς τὰ αὐτοκίνητα, τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ δὲν ἔχει ἐν τούτοις κανένα τεχνικὸ μυστικό, ἡ ρωσσικὴ βιομηχανία παρουσιάζει ἀκόμη μεγάλην καθυστέρησιν. Κατὰ ποίαν λογικὴν λοιπὸν ἐλπίζετε, ὅτι μπορεῖ νὰ συμβῆ διαφορετικὰ μὲ τὴν κατασκευὴν ἀτομικῶν βομβῶν, ἡ ὁποία συνεπάγεται τεράστια τεχνικὰ κ. ἄ. προβλήματα; — ρώτησε ὁ Καναδὸς ἐπιστήμων.

Ἀλλ' ὁ Ρῶσσος συνάδελφός του, δὲν ἀπήντησε...

Μοντέρνο ἑστιατόριο

Ἕνας καταπληκτικὸς νεωτερισμὸς εἰς τὴν ἐπίπλωσιν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἑστιατορίων ἐπενοήθη ὑπὸ ἑνὸς Βρεταννοῦ μηχανικοῦ.

Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς βασίζεται ἐπὶ τοῦ συστήματος τῶν κινητῶν ἱμάντων, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἰσχυρίζονται, θὰ ἐξουδετερώση τὰ κύρια ἐλαττώματα τοῦ κοινοῦ ἑστιατορίου, π. χ. τὴν οὐρὰ ἀναμονῆς κλπ.

Τὸ ἑστιατόριον μὲ τὸ σύστημα τῶν κινητῶν ἱμάντων ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ τρεῖς συντονισμένους κινητοὺς ἱμάντας αἱ ὁποῖαι κινοῦνται συγχρόνως μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν. Αἱ κινήσεις εἶναι οὕτω συνδυασμέναι ὥστε μόνον ἐὰν συγκρίνη κανεὶς τὴν θέσιν του μὲ ἕνα σταθερὸν ἀντικείμενον δύναται νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι κινεῖται.

Οἱ γευματίζοντες, καθισμένοι εἰς ἐλαφρὰ καὶ ἀναπαυτικὰ καθίσματα, μεταφέρονται ἀπὸ τὴν σοῦπα εἰς τὸ γλυκὸν ἐντὸς 20 λεπτῶν, διάστημα τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς κανονικὸν διὰ νὰ φάγη κανεὶς ἕνα γεῦμα μὲ τρία φαγητά. Ὕστερα ἀπὸ 5 λεπτά, ἀφοῦ τελειώση ἡ σοῦπα ἢ τὰ ὀρντέβρ, τὸ κάθισμα ἔχει μετακινηθῆ εἰς τὸ σημεῖον ὅπου σερβίρεται τὸ κύριον γεῦμα καὶ 10 λεπτὰ ἀργότερον μετατοπίζεται εἰς τὸ τμῆμα τοῦ γλυκοῦ καὶ τοῦ καφέ. Κάτω ἀπὸ κάθε κάθισμα τοῦ ἱμάντος ὑπάρχει χῶρος διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν καπέλλων, τῶν ἐπανωφορίων καὶ τῶν ὀμπρελλῶν.

Η ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΟΥ

Τέσσαρες Βρεταννοὶ μόλις συνεπλήρωσαν μίαν ἐξερεύνησιν, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἕνα ἐξαιρετικὸν κατόρθωμα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐξερευνήσεως τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Ἔκαμαν ἕνα ταξίδιον διαρκείας 80 ἡμερῶν δι' ἑνὸς ἑλκύθρου συρομένου ὑπὸ σκύλων εἰς τὴν παγωμένην ὕφαλον, τῆς ὁποίας δὲν ἔχει γίνει ἀκόμη ἡ τοπογραφία, πλησίον τῆς χώρας τοῦ Γκράχαμ. Κατὰ τὸ ταξίδιόν των αὐτὸ διήνυσαν 500 μίλια. Οὗτοι εἶνε μέλη τοῦ ὁμίλου τῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν Ἀνατολικῶν Νήσων τῶν Φάλκλαντ, καὶ ἡ ἀποστολή των ἦτο ἡ τοπογραφία καὶ ἡ κατασκευὴ χαρτῶν τῆς παραλίας τῆς χώρας τοῦ Γκράχαμ, κατόπιν νὰ διέλθουν μίαν πεδιάδα 8000 ποδῶν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν βρεταννικὴν βάσιν ἐπὶ τῆς Δυτικῆς Παραλίας. Ἕως τώρα ἡ Ἀνατολικὴ Παραλία δὲν σημειώνεται σαφῶς εἰς τοὺς ὑπάρχοντας χάρτας, οἱ ὁποῖοι βασίζονται μόνον ἐπὶ τῶν ἀπὸ ἀεροπλάνου παρατηρήσεων αἱ ὁποῖαι ἔγιναν κατὰ τὸ 1928. Ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ποῦ ἀκριβῶς τελειώνει ἡ ξηρὰ καὶ ἀρχίζει ὁ ὠκεανὸς κάτω ἀπὸ τὴν παγωμένην αὐτὴν ἔκτασιν, ἦτο νὰ γίνη ἡ ἐπικίνδυνος αὐτὴ τοπογραφικὴ ἐκστρατεία.

Οἱ εἰδικοὶ τοῦ Ἀποικιακοῦ Γραφείου λέγουν ὅτι τὸ ταξίδιον εἶχε πολὺ μεγάλην ἐπιτυχίαν. «Ὁ ὅμιλος ἔπρεπε νὰ τροφοδοτῆται ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του μόνον πόρους καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον. Αἱ μερίδες εἶχον ἐπιμελῶς διαμοιρασθῆ. Ἐδίδετο μία λίμπρα κρέατος τὴν ἡμέραν εἰς κάθε σκύλον, καὶ 26 οὐγγιὲς τροφῆς εἰς κάθε ἄνδρα. Μὲ ὅλας των τὰς σκηνάς, τὰ σκεπάσματα, τὰ μαγειρικὰ σκεύη καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ ἐπιστημονικά των ὄργανα, τὰ ἕλκυθρά των ἔπρεπε νὰ εἶνε βαρειὰ φορτωμένα καὶ δυσκολομετακόμιστα. Ὁ κυριώτερος κίνδυνος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου ἦσαν αἱ ρωγμαὶ τοῦ πάγου αἱ ὁποῖαι συνήθως εἶνε βαθεῖς λάκκοι γεμᾶτοι νερὸ καὶ σκεπασμένοι μὲ σωροὺς ἀπὸ χιόνι. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς ηὐξάνετο κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν ὁμίχλην τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ συναντοῦσαν κατὰ τὸ ταξίδιόν των καὶ ἡ ὁποία διαρκεῖ πολλὰς ἡμέρας.»

Ἡ πεζὴ αὐτὴ ἐξιστόρησις τῶν γεγονότων κρύβει μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἡρωικὰς ἱστορίας αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν Ἐπιστήμην. Χάρις εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ ἡ Μ. Βρεταννία παρέχει διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν συμβολήν της εἰς τὴν παγκόσμιον γεωγραφικὴν Ἐπιστήμην.

Αὐτόματος ἔλεγχος τῶν σιδηροδρομικῶν μηχανῶν

Ἡ Ἑταιρία Βρεταννικῶν σιδηροδρόμων (Λ. Μ. Σ.) Λονδίνου, Μίντλαντς καὶ Σκωτίας εἰσήγαγεν ἕνα νέον σύστημα αὐτομάτου ἐλέγχου τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν μεταξὺ Λονδίνου — Σάουθεντ, τὸ ὁποῖον θὰ προλαμβάνη τὰ ἀτυχήματα ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ ὁρατότης θὰ εἶναι μηδέν. Ἡ συσκευὴ ἀποτελεῖται ἐκ δύο ἠλεκτρομαγνητικῶν ἀγωγῶν οἱ ὁποῖοι εἶναι τοποθετημένοι εἰς τὸ κέντρον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς εἰς ἀπόστασιν 15 γιαρδῶν ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον, οἱ ὁποῖοι θέτουν εἰς κίνησιν ἕνα κώδωνα εὑρισκόμενον εἰς τὴν καμπίνα τοῦ ὁδηγοῦ, ἐὰν τὸ ἑπόμενον σῆμα δείχνει ὅτι τὸ τραῖνο πρέπει νὰ σταματήση. Ἐὰν ὁ ὁδηγὸς ἀμέσως — τουτέστιν ἐντὸς 3 δευτερολέπτων — χρησιμοποιήση τὰ φρένα, ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν του τὴν μηχανήν, ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἀκούση τὸν κώδωνα, τὰ φρένα λειτουργοῦν αὐτομάτως καὶ σταματοῦν τὸ τραῖνο πρωτοῦ νὰ φθάση εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εὑρίσκεται τὸ σῆμα κινδύνου. Ὅταν τὰ σήματα δεικνύουν ὅτι ἡ γραμμὴ εἶναι ἐλευθέρα τότε οἱ ἀγωγοὶ δὲν ἔχουν καμμίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν φρένων. Ἡ αὐτόματος αὐτὴ συσκευὴ ἐλέγχου τῆς μηχανῆς ἔχει ἀνυπολόγιστον ἀξίαν ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ὁμιχλώδης.

ΤΗΣ ΛΟΥΪΖΑΣ ΜΕΡ

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ ΤΟΥ 1948

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΪΣΑ

Πολυάριθμοι εἶνε, στὶς πλατεῖες, στὶς πόρτες τῶν τζαμιῶν καὶ τῶν παλαιῶν ἀνακτόρων τοῦ Μαρακές, οἱ αὐτοσχέδιοι ραψωδοί, καὶ ὅλοι ἔχουν τὸ ἀφωσιωμένο τους ἀκροατήριο, ποὺ ἄλλοτε ξεσπάει σὲ γέλια κι' ἄλλοτε κυ
ἀπὸ συγκινησι. Ἀλλὰ ὁ πιὸ ξακουστὸ
ὅλους, ὁ πιὸ διάσημος, εἶνε, χωρὶς
λία, ὁ γέρο-τυφλὸς ποὺ στέκεται κ
δυ κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ μιᾶς παληᾶς
Πόσες φορές, κατὰ τὸ διάστημα
ριπάτων μας στὴν πόλη μὲ τὸ τρια
χρῶμα καὶ τὰ νεκρὰ φύλλα, δὲν στ
γιὰ ν' ἀναμιχθοῦμε ἀνάμεσα στὸ
στὰ ζωηρὸ καὶ ποικιλόχρωμο πλῆ
τὸν περιτριγύριζε. Ὅταν ἡ μεγάλ
τῆς ἡμέρας ἔπεφτε, ὁ γέρος ἔφθανε
μενος σ' ἕνα παιδάκι ὡραῖο σὰν τὸ
τα. Τὸ παιδὶ ἅπλωνε στὴ γῆ ἕνα κ
στρωσίδι. Ὁ τυφλὸς δὲν εἶχε ἀνάγκ
πᾶ τὸ ταμποῦρλο, ὅπως γινόταν σ
λους, γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή.
Μόλις καθόταν σταυροπόδι, ἀκίν
σοβαρός, τὸν περικύκλωνε ἀμέσως
θος κόσμου. Δὲν ἔκανε καμμιὰ χειρ
δὲν ὕψωνε ποτὲ τὴν φωνή, κι' ὅμως
ἀπ' τὰ λόγια του, μερικὲς ἐκφράσ
προκαλοῦσαν μιὰ περίεργη συγκίν
ἀκροατήριο, κι' ἔβλεπα στὰ μάτια
λαφῶν αὐτῶν προσώπων νὰ λάμπῃ
νούργια φλόγα.
— Μὰ τί διηγεῖται λοιπόν; ρωτή
να βράδυ τὸν φίλο ποὺ μᾶς συνώδ
Γάλλος σήκωσε τὸ κεφάλι.
— Μιὰ ἱστορία ποὺ φαίνεται πολ
Τὴν ἱστορία ἑνὸς μεγάλου Σεΐχη,
δοὺλ Μπὲν Καλέντ, καὶ τῆς ὡραίας
Ἀλλά...

— Ἀλλά;

— Νομίζω πὼς δὲν εἶναι ἡ ἱστορ
καθ' ἑαυτὴ ποὺ τοὺς συγκινεῖ τόσο. Ἡ
ἰσᾶ γι' αὐτοὺς εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ σύμβολο τῆς ἀνυποταξίας, τοῦ παράφορου ἔρωτα, τῆς ἐλευθερίας. Γι' αὐτὸ τοὺς δελεάζει. Φυσᾶ πάνω ἀπ' ὅλη τὴν Ἀνατολὴ ἕνας ἄνεμος ἐπαναστατικός... Θέλετε ν' ἀκούσετε αὐτὴν τὴν ἱστορία; Ἀκοῦστε την, παρ' ὅλο ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὴν διηγηθῶ σὰν τὸ γέρο-τυφλό:

Ὁ Ἀβδοὺλ Μπὲν Καλὲντ ἦταν ἕνας σεΐχης δυνατός, γενναῖος στὶς μάχες σὰν λιοντάρι, μεγαλειώδης σὰν κέδρος τῶν βουνῶν. Βασίλευε σ' ἀπέραντες ἐκτάσεις καὶ ὁ πύργος του, ὁ πύργος τοῦ Ἄτλαντος, ὅπως τὸν ὠνόμαζαν, ἦταν πραγματικὰ ἕνα φρούριο κι' ἕνα παλάτι γεμᾶτο πλούτη. Τ' ἄλογά του ἦσαν τόσο γρήγορα, ὅσο καὶ τοῦ Ἄλ Μπορὰκ τοῦ ξακουστοῦ καβαλλάρη. Οὔτε κι' ὁ ἴδιος ἤξερε πόσους σκλάβους, πόσα πρόβατα καὶ πόσες καμῆλες εἶχε. Στοὺς ἀγῶνες του μὲ τοὺς ἔνδοξους ἀντιπάλους του ποτὲ δὲν γνώρισε τὴν ἧττα. Καὶ συνεχῶς μεγάλωνε τὶς ἐκτάσεις του, μάζευε λάφυρα καὶ θησαυροὺς ἀμέτρητους. Οἱ δυό του γυναῖκες τοὔχαν δώσει πολλὰ παιδιά, ἐκ τῶν ὁποίων τρία ἀγόρια ποὺ μεγάλωναν γεμᾶτα γνώσεις, εὐρωστεία καὶ ὡραιότητα. Πραγματικὰ ὁ Ἀβδοὺλ Μπὲν Καλὲντ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος εὐτυχής.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ Μαρρακὲς μὲ πλῆθος ὑπηρετῶν, τὸν σταμάτησε μιὰ αἰφνίδια καταιγίδα, τέτοια, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε ξαναϊδῆ στὴ ζωή του. Μὲς στὸ μεσημέρι ξαφνικὰ ὁ οὐρανὸς ἔγινε κατάμαυρος σὰν τὴ νύχτα. Οἱ ἐκθαμβωτικὲς ἀστραπές, ὁ κρότος τῶν κεραυνῶν, τρόμαξαν τ' ἄλογα, ποὺ παύοντας νὰ ὑπακούουν στοὺς ὁδηγούς, ἐξηφανίσθησαν. Ὁ Ἀβδοὺλ Μπὲν Καλὲντ βρέθηκε ξαφνικὰ μονάχος του μέσα στὴν καταιγίδα καὶ στὶς ἀπόκρημνες χαράδρες. Κατέβηκε ἀπ' τὸ ἄλογό του κι' ἔψαξε νὰ βρῇ καταφύγιο, γιατὶ τὰ ροῦχα του ἦσαν καταμουσκεμμένα. Ξαφνικὰ παρετήρησε ἀνάμεσα στοὺς βράχους κάποια σπηλιὰ μέσα στὴν ὁποία μπῆκε. Κάποιος ἄλλος βρισκόταν ἐκεῖ μέσα ἤδη: μιὰ γυναῖκα ποὺ βαστοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα πρόβατο. Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει νὰ διαλύεται καὶ ὁ Ἀβδοὺλ Μπὲν Καλὲντ εἶδε ὅτι ἡ γυναῖκα, ποὺ δὲν φοροῦσε γιασμάκι, ἦταν νέα καὶ τόσο ὡραία, ποὺ ἀκόμα καὶ οἱ Παναγίες μὲ τὰ κατάμαυρα μάτια τοῦ Παραδείσου τοῦ Ἀλλάχ, θὰ φάνταζαν ἁπλὲς θνητὲς δίπλα της. Τὰ μάτια της ἦταν κατασκότεινα σὰν τὸ νερὸ τῶν πηγαδιῶν τῆς ἐρήμου τὴν νύχτα, καὶ τὸ πρόσωπό της καθαρὸ καὶ κατάλευκο σὰν τὸν καρπὸ τοῦ φρέσκου μύγδαλου.

—Ποιά εἶσαι; ρώτησε ὁ Ἀβδουλλάχ, τοῦ ὁποίου τὰ γόνατα ἔτρεμαν μὲ τὴν σκέψι πὼς ἴσως ἦταν μιὰ ὀπτασία.

— Εἶμαι ἡ Αἰσᾶ! Ἔψαχνα νὰ βρῶ ἕνα χαμένο πρόβατο ὅταν ἡ καταιγίδα ξέσπασε.

Καμμιὰ μουσικὴ δὲν μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν γλύκα αὐτῆς τῆς φωνῆς.

— Εἶσαι ὡραία! εἶπε ὁ σεΐχης.

Αὐτὴ χαμογέλασε. Τὰ δόντια της ἦσαν σὰν μαργαριτάρια τῆς θάλασσας τοῦ Ὀμὰν καὶ τὸ στόμα της εἶχε τὴν φρεσκάδα τοῦ ρόδου ποὺ ἡ αὐγὴ τὸ μισανοίγει. Εἶπε μόνον:

— Κύριε, κύττα, ἡ βροχὴ παύει καὶ τὰ ροῦχα σου εἶναι βρεγμένα. Ἄφησέ με νὰ σὲ ὁδηγήσω στὴν κατασκήνωσι. Οἱ σκηνὲς εἶνε ἐκεῖ, πίσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βράχους. Θὰ βρῇς φωτιὰ καὶ τσάϊ...

Προχώρησε γιὰ νὰ βγῇ, μὰ ὁ σεΐχης τὴν σταμάτησε:

— Περίμενε! Ξέρεις ποιός εἶμαι; Εἶμαι ὁ Ἀβδοὺλ Μπὲν Καλέντ, μὲ ὀνομάζουν ὁ δυνατός, ὁ Νικητής, ὁ Μεγαλειώδης. Ἔχω παλάτια, ἔχω σκλάβους, ἄλογα, καμῆλες, τῶν ὁποίων δὲν ξέρω τὸν ἀριθμό, καὶ μέσα στὶς μυστικὲς σάλλες τῶν διαμερισμάτων μου ἔχω μπαοῦλα κέδρινα, ἐπιχρυσωμένα, γεμᾶτα θησαυρούς! Ὅλ' αὐτὰ θὰ εἶνε δικά σου,

σπηλιὰ τὸν ἀπέραντο οὐρανὸ καὶ τὴν λάμψι τῶν ἄστρων, ἔχω τὸν ἄνεμο, τ' ἄρωμα τῆς γῆς καὶ τὸ νερὸ τῶν ὀάσεων...

Καὶ τότε φώναξε τοὺς ἀνθρώπους τῆς κατασκηνώσεως.

Δέχτηκαν τὸν Ἀβδουλλὰχ στὴν καλύτερη σκηνὴ καὶ ἅπλωσαν γι' αὐτὸν τραπεζομάντηλα μὲ ζωηρὰ χρώματα. Τοῦ ἔφεραν καινούργια ροῦχα, νερὸ φρέσκο καὶ τσάϊ. Οἱ γυναῖκες ἑτοίμασαν τὸ τραπέζι καὶ οἱ ἄνδρες ἔσφαξαν τὸ καλύτερο ἀρνί.

Ἡ μπόρα εἶχε σταματήσει. Οἱ ὑπηρέτες ποὺ εἶχαν διασκορπισθῆ ξαναγύρισαν κοντά
υς καὶ ἀμέσως ἡ ἐπίσημη συ

Ἀλλὰ ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀβδουλλὰχ εἶχε ἀλλάξει καὶ δὲν ἦταν πιὰ εὐτυχής. Διαρκῶς ὁ σεΐχης ξανάβλεπε τὸ ἐλεύθερο καὶ ὑπερήφανο ἐκεῖνο πλᾶσμα, ποὺ συνήντησε μέσα στὴ σπηλιά, καὶ ὅταν θυμόταν τὸ πρόσωπό του, τὰ μάτια του, τὸ χαμόγελό του, τὴν φωνή του, εὕρισκε ὅλα τὰ πράγματα μάταια καὶ πληκτικά.

Μιὰ νύχτα τέλος κάλεσε ξαφνικὰ τοὺς ὑπηρέτες του καὶ τοὺς ἔδωσε διαταγὲς μὲ τόνο ἀπότομο καὶ τραχύ. Ἡ αὐγὴ δὲν εἶχε ἀκόμα ἔλθει, ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι ἀνεβαίνοντας στὰ πιὸ γρήγορα ἄλογα, ἔφυγαν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Οἱ δυὸ γυναῖκες τοῦ Ἀβδουλλάχ, παρ' ὅλο ὅτι ἦσαν ὤμορφες καὶ πιστές, διώχτηκαν ἀπ' τὸ παλάτι, γεμᾶτες ἀπορία γι' αὐτό. Ἀμέσως ἔφτασαν καραβάνια ἀπὸ καμῆλες, φορτωμένες μὲ δέματα, ἐνῶ πλῆθος σκλάβων ἐργαζόταν μέρα-νύχτα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παλατιοῦ, κάνοντας γενικὲς μεταρρυθμίσεις στὶς σάλλες, στὶς αὐλὲς καὶ στὰ διαμερίσματα. Ὁ Ἀβδουλλὰχ ἐπιτηροῦσε τὶς ἐργασίες καὶ οἱ σκλάβοι ἔτρεμαν κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

Τέλος, ὅταν ἑτοιμάσθηκαν, ἔστειλε δυὸ ὑπηρέτες του τοὺς πιὸ ἀφωσιωμένους πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κατασκηνώσεως. Τὴν ἀνεκάλυψαν καὶ αἰφνιδιάζοντες τὴν Αἰσᾶ τὴν στιγμὴ ποὺ ἔβγαζε νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι, τὴν ὡδήγησαν μὲ τρελλὸ καλπασμὸ στὸ φρούριο. Ὁ σεΐχης τὴν περίμενε ὄρθιος κάτω ἀπὸ τὴν ψηλὴ πόρτα. Φοροῦσε τὰ πιὸ πολυτελῆ του ροῦχα καὶ πραγματικὰ βλέποντάς τον δικαιολογοῦσες τὸν τίτλο τοῦ «Μεγαλειώδη» ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει. Ἔδιωξε μὲ μιὰ κίνησι τοὺς ὑπηρέτες καὶ γονάτισε μπροστὰ στὴν νέα:

— Σὲ χαιρετῶ, ὦ φῶς τῆς ψυχῆς μου, ὦ Αἰσᾶ! Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ, γιατὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ σὲ εἶδα, οἱ μέρες μου εἶνε βουτηγμένες στὴν πλῆξι καὶ τὴν δυστυχία... Ἔδιωξα τὶς δυό μου γυναῖκες, καὶ θὰ γίνῃς γυναῖκα μου!.. Ὅ,τι ἔχω σοῦ ἀνήκουν!.. Μὴ μοῦ πῇς τίποτ' ἀκόμα. Ἔλα!

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ περνῶντας την ἀπὸ διαδρόμους ραντισμένους μὲ πέταλα ρόδων, τὴν ὡδήγησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παλατιοῦ. Παντοῦ ὑπῆρχαν κέδρινα μπαοῦλα σκεπασμένα μὲ μεταξωτὰ ὑφάσματα, ὑφασμένα μὲ χρυσῆ κλωστή, χαλιὰ ἀπὸ δέρματα ζώων, ἔπιπλα σκαλισμένα μὲ ἀσῆμι καὶ μὲ σπάνια πετράδια. Ἀραβικὰ ἀρώματα ἔκαιγαν μέσα σὲ τρίποδες. Οἱ ὑπηρέτες κρατοῦσαν πολύτιμα ὑφάσματα ποικιλμένα μὲ κοσμήματα, ποὺ ἀνάμεσα στὰ μελαχροινὰ δάχτυλα ἔλαμπαν περισσότερο ἀπὸ τ' ἄστρα κι' ἀπὸ τὴν σελήνη.

— Ἔχεις ἀκούσει τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀνέμου μὲ τοὺς φοίνικες; ρώτησε ἡ Αἰσᾶ.

— Κύτταξε! εἶπε ὁ Ἀβδουλλάχ.

Τράβηξε μιὰ κουρτίνα καὶ φανερώθηκε τὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς αὐλῆς. Ἕνας κῆπος τέτοιος ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ οὔτε στοὺς κήπους τοῦ Ἀλλάχ, φάνηκε. Νερὰ δροσερὰ ἔτρεχαν μέσα σὲ λίμνες ἀπὸ πορσελάνη καὶ ἀνάβρυζαν σὲ γλάστρες μαρμάρινες.

— Ἔχεις δῆ, ρώτησε ἡ Αἰσᾶ τὴν αὐγὴ ν' ἀντανακλᾷ μέσα στὴν ὄαση;

Ἀλόες ἀπὸ λουλούδια μὲ ζωηρὰ χρώματα σερνόντουσαν κάτω ἀπὸ τὶς πορτοκαλλιὲς καὶ τὶς λεμονιὲς καὶ μπουκέττα ἀπὸ βιολέττες καὶ γεράνια μὲ τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος καὶ τῆς φλόγας. Τὸ γιασεμὶ ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ χιλιάδες χιλιάδων ἀστράκια λευκά.

— Εἶναι ὡραία! εἶπε ἡ Αἰσᾶ μὲ τὴν τραγουδιστή της φωνή, ἀλλ' ἔχω δῆ τὴν ἔρημο ὅταν ἡ ἄνοιξι τὴν σκεπάζῃ μὲ λουλούδια...

— Ὦ Αἰσᾶ! φώναξε ὁ Ἀβδουλλάχ. Ξέρεις τί ἀξίζουν αὐτὲς οἱ πέτρες, αὐτὰ τὰ σμαράγδια καὶ τὰ ρουμπίνια;

— Τίποτα δὲν ἀξίζει ὅσο ἡ ἐλευθερία! ἀπήντησε ἡ νέα κόρη.

— Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω! Θέλω νὰ σὲ κρατήσω ἐδῶ, παντοτεινά!..

Τὸ ἄγριο κορίτσι ἀπελευθερώθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ πέπλα ποὺ τοῦ ἔκρυβαν τὸ πρόσωπο καὶ ἀπήντησε ἁπλᾶ:

— Μὲ τράβηξες κοντά σου, κύριε. Μπορεῖς νὰ μὲ κλείσῃς μὲς στὸ παλάτι σου, μπορεῖς ν' ἀποκτήσῃς τὸ σῶμα μου, ἀλλὰ ἡ ψυχή μου καὶ ἡ καρδιά μου δὲν θὰ σοῦ ἀνήκουν ποτέ!

Τότε ὁ δυνατὸς σεΐχης Ἀβδουλλὰχ ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Εἶχε πάντοτε στὴν διάθεσί του ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε: Νίκες, πλοῦτη. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνα πρᾶγμα τοῦ ἦταν ἀπηγορευμένο, καὶ πραγματικὰ δὲν εἶχε ποτὲ ποθήσει πιὸ φλογερὰ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς ὡραίας Αἰσᾶ. Κι' ὅμως ἤξερε ὅτι αὐτὸς ὁ ἔρωτας ποτὲ δὲν θὰ τοῦ δινόταν.

Σήκωσε τὰ χέρια:

— Κανένας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἐναντιωθῇ στὸ πεπρωμένο του. Τὸ δικό μου εἶνε νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷς, ὦ Αἰσᾶ! Εἴθε ὁ Ἀλλάχ, ὁ Μεγάλος Ἀλλάχ, νὰ σοῦ δώσῃ ὅλη τὴν εὐτυχία αὐτοῦ τοῦ κόσμου!..

Ὡδήγησε πίσω τὴν νέα στὴν ὄασι, καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἀβδουλλὰχ ζῇ σκεπτικὸς καὶ ἔρημος μέσα στὸ φρούριο τοῦ Ἄτλαντος, διαβάζοντας τὸ Κοράνι, προσευχόμενος στὸν Ἀλλάχ, διαβάζοντας καὶ συνθέτοντας ποιήματα.

Πέρασε ἄπειρες ὧρες μέσα στὸν κῆπο του ὅπου κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἰσδύσῃ. Σκορποῦσε τὰ φύλλα τῶν γιασεμιῶν μέσα στὰ νερὰ τῆς λίμνης. Ἀκολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια τοὺς ἄσπρους κάλυκες τῶν λουλουδιῶν καὶ ἐπαναλάμβανε χίλιες χιλιάδες φορὲς τὸ ὄνομα τῆς πολυαγαπημένης του:

— Αἰσᾶ! Ὦ Αἰσᾶ!

ΛΟΥΪΖΑ ΜΕΡ

ίνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα: Γλεντ.α
στὰ λιβάδια. τὸ γηραιὸ πολεμικὸ
σεράϊ ἑνὸς πασσᾶ,
υστικὴ συνάντησις μὲ
ὸν σουλτάνο, βαρειὰ
ρρώστεια ἀπὸ τὴν ὁ-
οια ἐκινδύνευσε, ὅλα
λέχθησαν. Ἡ ἀλήθεια
ως εἶνε πολλὲς φο-
ὲς πολὺ πιὸ ἁπλῆ καὶ
διαφέρουσα.
— Ἐνῶ ὅλος ὁ κό-
μος ἀνησυχοῦσε γιὰ
τὴν τύχη καὶ τὴν ὑγεία
ου, ὁ «Γάλλος Κλεμαν
ώ» — γράφει ἕνας Γάλ
ος δημοσιογράφος —
ὑπνοῦσε κατὰ τὶς ὀκ-
τὼ τὸ πρωΐ, ἔτρωγε ἕ-
α λουκούλειο μπρέκ-
φαστ, ποὺ ἀπετελεῖτο
ἀπὸ μισὸ κοττόπουλο,
ἕξι αὐγὰ μὲ χοιρο-
κρέας καὶ κάμποσα ποτ
κάλλια τὰ ὁποῖα τὰ
πότιζε μὲ μερικὰ πο-
τήρια Σκωτσέζικου οὐ-
ίσκυ.
Εἰς τὶς 9 μὲ τὸ ποῦ
ρο στὰ χείλη ὁ θαλε-
ρὸς ἡγέτης ὑπαγόρευε
ἀπομνημονεύματα
του στὸν γραμματέα
του ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς
γραμματεῖς του — δι-
ότι ἔχει τρεῖς — καὶ με
στὶς 2 πάνω-κάτω,
στὴν τραπε-

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΕΙΝΕ ΦΙΛΟΣ "Η ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ;

«Στὸν τόπο μου τὸ φεγγάρι εἶναι πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ ὦμορφο» — ἔλεγε ἕνα παιδὶ τοῦ Βορρᾶ. Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἦταν ποιητής, δηλαδὴ ρωμαντικὸς κι' ἐρωτευμένος. Ὅταν τὸν ρωτοῦσε κανείς, ἂν ἡ σελήνη εἶχε ἐπίδρασι στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα ἀπαντοῦσε:

— Καὶ βέβαια ἔχει, ἀφοῦ μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε τὸν κόσμο ἀνάμεσα σ' ἕνα ἀχτιδένιο πέπλο ὀνείρου...

Ἦταν μιὰ ἄποψι ποιητῆ, ποὺ ἐπήγαζε ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ διάθεσί του, νὰ ἐξωραΐσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἔργα τους. Δὲ βγῆκε σὲ καλὸ στὸν ποιητὴ αὐτόν, ἀφοῦ οἱ γυναῖκες τὸν βασάνισαν σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν πρὶν ἀκόμα γεράσῃ. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ αὐτοῦ. Ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ ἀπαντήσῃ μὲ κάποια θετικότητα στὸ ἐρώτημα: «Ἡ σελήνη εἶναι φίλη ἢ ἐχθρὰ τῶν ἐρωτευμένων»: — πρέπει νὰ λάβῃ πρωτίστως ὑπ' ὄψιν, πόσο διαφέρει ἡ γνώμη τῶν σοφῶν, ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω γνώμη τοῦ ποιητοῦ. Ἄλλα εἶναι τὰ συμπεράσματα τῆς ἐπιστημονικῆς παρατηρήσεως, ποὺ βασίζονται στὴ λογική, καὶ ἄλλες οἱ θεληματικὲς ἢ ἄθελες αὐταπάτες τῶν ποιητῶν, ποὺ βλέπουν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ ρωμαντισμοῦ των.

Ἕνας Ἄγγλος καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς, μᾶς λέει:

— Ἂν θέλετε νὰ διαπιστώσετε τὴ μεγάλη ἐπίδρασι ποὺ ἔχουν οἱ ἀκτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, μπορεῖτε νὰ ὑποβληθῆτε οἱ ἴδιοι σ' ἕνα σχετικὸ πείραμα: Κοιμηθῆτε στὸ ὕπαιθρο, μὲ ξέσκεπο πρόσωπο, ὅταν θὰ εἶναι πανσέληνος. Θὰ ξυπνήσετε τὸ πρωῒ μὲ τέτοιο πονοκέφαλο, ὥστε θὰ πεισθῆτε ὅτι οἱ ἀκτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ἀκίνδυνες...

Ἕνας Πέρσης ἀστρολόγος μᾶς λέει:

— Ἂν τὴ βραδυὰ ποὺ γεννηθήκατε, ἄρχιζε καινούργιο φεγγάρι, ἢ ἦτανε πανσέληνος, αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐξήγησι τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ χαρακτῆρος σας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ σᾶς ἀπελπίζῃ, ἀφοῦ ὅπως θὰ ἔχετε παρατηρήσει καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἡ δυσθυμία ποὺ σᾶς καταλαμβάνει ὅταν ἀρχίζῃ καινούργιο φεγγάρι καὶ ὅταν πλησιάζῃ πανσέληνος, παραχωρεῖ τὴ θέσι της στὴν πιὸ μεγάλη εὐδιαθεσία κατὰ τὸ δεύτερο καὶ τρίτο τέταρτο τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ αὐτὸς ἀστρολόγος προσθέτει:

— Οἱ ἀρραβωνιασμένες θὰ γνώριζαν πληρέστερα τὸν χαρακτῆρα τοῦ μέλλοντος συζύγου των, ἂν οἱ γονεῖς του φρόντιζαν νὰ ἀναγράφουν στὴ ληξιαρχικὴ πρᾶξι τῆς γεννήσεώς του σὲ ποίαν φάσιν βρισκόταν ἡ σελήνη ὅταν ὁ γυιός τους ἦρθε στὸν κόσμο.

Ὁ ἀστρολόγος ἐξηγεῖ, ὅτι δὲν προτείνει καὶ εἰς τοὺς γονεῖς τῶν κοριτσιῶν νὰ κάνουν στὴν προκειμένη περίπτωσι τὴν ἀνωτέρω διασάφησι, ἀπὸ ἁβρότητα καὶ μόνον πρὸς τὸ ὡραῖον φῦλον. Πάντως ὅμως, συνιστᾷ στοὺς νέους ἀσχέτως τοῦ ποιὰ ἦταν ἡ φάσις τοῦ φεγγαριοῦ, ὅταν γεννήθηκαν νὰ παντρεύωνται κατὰ προτίμησιν, περὶ τὸ τέλος τοῦ φεγγαριοῦ, ὁπότε αἱ πιθανότητες νὰ εὐτυχήσουν στὸ γάμο τους, θὰ διπλασιασθοῦν!

Κανένας βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ ἂν οἱ ἀνωτέρω παρατηρήσεις καὶ συμβουλὲς θὰ ἰσχύουν μετὰ παρέλευσιν μερικῶν δεκαετιῶν. Τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον, ἂν ληφθῇ μάλιστα ὑπ' ὄψιν ἡ προφητεία ἑνὸς Ἰρλανδοῦ Ἐπισκόπου ὅτι ἡ σελήνη θὰ διαρραγῇ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ 5ου διαδόχου τοῦ σημερινοῦ Πάπα! Ἕως τότε οἱ ἐρωτευμένοι καὶ οἱ ποιηταὶ θὰ ἔχουν ὅλον τὸν καιρὸ νὰ κάνουν ρωμαντικοὺς περιπάτους ὑπὸ τὸ σεληνόφως καὶ νὰ θεωροῦν τὸ φεγγάρι ὡς τὸν πιὸ ἐχέμυθο φίλο τους ἀφοῦ βλέπει, φωτίζει, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μιλεῖ!

ΜΑΛΕΚ ΡΑΚΟ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Φεβρουάριος 1948.

Ἡ μουσικὴ κίνησις στὸ φόρτε της. Δὲν ξέρει κανεὶς ποῦ νὰ πρωτοπάῃ! Ποιὸν νὰ πρωτοακούσῃ! Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν Μετροπόλιταν Ὄπερα, τὴν «Μέτ», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ συντομία, ὅπου ἀκούσαμε πρὸ ἡμερῶν τὴν Μποέμ μὲ πρώτην ἐμφάνισιν στὸ ρόλο τῆς Μιμῆς, τὴν Κλώντια Πίντσα, κόρην τοῦ διασήμου μπάσου τῆς «Μέτ» Ἔριο Πίντσα. Ἔχει ὡραία φωνὴ καὶ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Ὁ μεγάλος μας Μοσχονᾶς στὸν ρόλο τοῦ Σωνιὲ ἦταν ὑπέροχος. Ἐπίσης ἀκούσαμε τελευταῖα τὴν διάσημη σοπράνο Λίλυ Πὸντς στὴ Λουτσία. Ἦταν πραγματικὰ ἄφθαστη, αὐτὸς ἄλλως τε ὁ ρόλος εἶνε τὸ φόρτε της.

Ἀπὸ βιολὶ καὶ τραγοῦδι κλασσικὸ δὲν εἴχαμε ἀφθονία, ἀνηγγέλθησαν ὅμως ρεσιτὰλ τῶν Μένουχιν, Χάϊφετς, δηλαδὴ τῶν δύο πρώτων βιολιστῶν τοῦ κόσμου, καθὼς καὶ τῶν περιφήμων τραγουδιστριῶν Λότε Λέμαν καὶ Ἐλιζαμπὲτ Σιοῦμαν.

Μεγάλη ὅμως πανδαισία εἴχαμε στὰ πιάνα. Πρῶτος ἐμφανίσθηκε στὸ Κάρνεγκυ Χὼλλ ὁ θεῖος ἑρμηνευτὴς τοῦ Σοπὲν Μπραϊλόβσκυ μὲ ἔργα Μπάχ, Σκαρλάτι, Μπράμς, 12 Ἐτύντ τοῦ Σοπέν, Ραβέλ, Σκριάμπιν καὶ Μπαλακίρεφ. Ἡ αἴθουσα ἦτο ὑπερπλήρης, αἱ κριτικαὶ ἐνθουσιώδεις. Κατόπιν ἀκούσαμε ἕναν ἄλλο μεγάλον πιανίστα, ἴσως ὄχι πολὺ γνωστὸ στὴν Ἑλλάδα: τὸν Μωΰζεβιτς. Στὸ πρόγραμμά του ἡ Σονάτα τοῦ Λίστ, ἕνα γκρούπ Σοπὲν μὲ τὴν Μπαρκαρόλλα καὶ τὴν ὡραιοτάτη Μπαλλάντ σὲ φὰ ἔλασσον, μερικοὶ μοντέρνοι καὶ οἱ περίφημες βαριασιὸν Παγκανίνι—Μπράμς, τὲς ὁποῖες ἔπαιξεν ἀφθάστως ὡραῖα. Ἦτο ἴσως ἡ καλυτέρα ἀπόδοσις τοῦ τόσον συχνὰ παιζομένου αὐτοῦ ἔργου ποὺ ἄκουσα.

Ἡ Μάϊρα Χές, ἡ τόσον δημοφιλὴς Ἀγγλὶς πιανίστρια, μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ μουσικότητά της, μᾶς ἔδωσε μιὰ ὡραία ἑρμηνεία τῆς 3ης Σονάτας τοῦ Μπετόβεν καὶ τοῦ «Καρναβαλιοῦ» τοῦ Σοῦμαν. Τὸ «Καρναβάλι» ἀπέδωσεν ἐπίσης ἐξαιρετικὰ καλὰ ἡ διάσημος Βραζιλιανὴ πιανίστρια Γκουϊομάρ Νοβάες στὸ Κάρνεγκυ Χὼλλ. Τρεῖς Γάλλοι πολὺ καλοὶ πιανίσται, εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία: οἱ Ἐρικούρ, Λυονὲ καὶ Φρανσουᾶ.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ, κατὰ τὴν γνώμην μου καὶ τὴν γνώμην σχεδὸν ὅλων τῶν κριτικῶν ἦτο ἴσως ἀνώτερος ὅλων ἀπὸ ὅσους παρήλασαν ἀπὸ τὸ Κάρνεγκυ Χὼλλ τὸν Ἰανουάριο, εἶνε ὁ Ἄγγλος Κώρζον. Ἔπαιξε τὴν Φανταιζὶ τοῦ Σοῦμπερτ, μιὰ Σονάτα τοῦ Μπετόβεν, 2 καπρίτσια καὶ 2 ἰντερμέτζια τοῦ Μπράμς καὶ τὴν Σονάτα τοῦ Λίστ μὲ ἀφάνταστη τέχνη, χρῶμα καὶ δεξιοτεχνία. Τὸν ἀκούσαμε καὶ στὸ κοντσέρτο τοῦ Τσαϊκόφσκυ μὲ τὴν Φιλαρμονικὴ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὕστερα ἀπὸ τοὺς ξένους πιανίστες, ἂς ποῦμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ τὶς δυὸ Ἑλληνίδες πιανίστριες, ποὺ ὅπως ἀνέφερα στὸ προηγούμενο σημείωμά μου ἀντιπροσωπεύουν ἐπαξίως τὴν ἑλληνικὴ Τέχνη στὴν Ἀμερική.

Τὸν Ἰανουάριο ἡ Ἄννα Ξύδη (Ἀντωνιάδου) ἔδωσε ρεσιτὰλ στὸ Κάρνεγκυ Χὼλλ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, ἀποσπάσασα ἐνθουσιώδεις κριτικὰς τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων. Ἡ Τότα Οἰκονόμου βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ ὅπου θὰ δώσῃ ρεσιτάλ, τὸν Μάρτιο θὰ παίξῃ στὸ Σὰν Φραντζίσκο, τὸν Ἀπρίλιο δὲ στὸ Σικάγο καὶ στὸ Κάρνεγκυ Χὼλλ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ καλοκαίρι στὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ πρῶτα ἐμφανισθῇ στὸ Παρίσι, στὸ Λονδῖνο καὶ στὶς Βρυξέλλες.

Τὴν περασμένη Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου, συναγερμὸς στὸ Κάρνεγκυ Χὼλλ. Τὸ ρεσιτὰλ τοῦ χαϊδεμένου παιδιοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ διασήμου πιανίστα Βλαδιμὶρ Χόροβιτς. Ἔπαιξε τὴν Σονάτα τοῦ Χάϋδν, ἀρ. 78, τὴν Ἐμπρομπτὺ τοῦ Σοῦμπερτ ἀρ. 90, μιὰ σονάτα τοῦ Καμπαλέβσκυ, δύο ποιήματα καὶ 2 Ἐτὺντ τοῦ Σκριάμπιν καὶ ἀπὸ τὸν Σοπὲν τὴν Φανταιζὶ ἀρ. 49, τὴν Νοκτύρν ἀρ. 72, τὸ Βὰλς ἀρ. 34 καὶ τὴν Πολοναὶζ ἀρ. 53. Ἡ ἐπιτυχία του ἦταν ἀφάνταστη καὶ ὁλόκληρο τὸ θέατρο τὸν ἐπευφήμησε μὲ παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ.

ΝΙΟΥΓΙΟΡΚΕΖΑ

Ἡ στ Α
ρων μας
ας

Οἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ
χουν μανία στὶς σ
τιστικές, κατέταξαν
ἔρωτα σὲ διάφορες
τηγορίες, ὅπως ξεχω
ζουμε τὰ...ἐμπορευμα
κατὰ ποιότητες. Πε
τὸ νὰ λεχθῇ ὅτι αὐ
δὲν συνετέλεσε καθο
στὴ λύσι τοῦ αἰων
αὐτοῦ προβλήματος.
Μερικοὶ λένε: «Κρύα χέρια, ζεστὴ κ
διά!» Κι' αὐτὸ ἐλέγχεται ἀνακριβές. Μ
ρεῖ κανεὶς νὰ εἶνε ἄξιος νὰ νοιώσῃ ἕνα
γάλο ἔρωτα, ἔστω καὶ ἂν συμβαίνῃ νὰ κ
νε συνήθως τὰ χέρια του. Τὰ ψυχρὰ χέρ
εἶνε ἁπλῶς μία ἔνδειξις νευρικότητος, βρ
δείας κυκλοφορίας καὶ ἀνεπαρκείας τοῦ
ροειδοῦς.
Ὑπάρχει ἡ ἐντύπωσις ὅτι οἱ ἄνθρω
ἐρωτεύονται περισσότερο τὴν ἄνοιξι πα
τὶς ἄλλες ἐποχὲς τοῦ ἔτους. Οἱ φυσιολό
ὅμως βεβαιώνουν ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ πρ
διορισθῇ ἡ ἐποχὴ ποὺ ἐρωτεύονται οἱ ἄ
θρωποι.
Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς λένε ὅτι ὁ ἔρως εἶνα
ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Κάνουν
λάθος. Ὁ ἔρως ἔρχεται τρίτος στὴ σειρά. Ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος λόγος, δηλαδὴ τὸ κίνητρο τῶν προσπαθειῶν μας στὴ ζωή, εἶνε νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε. Ζοῦμε χωρὶς ἔρωτα, ἐνῶ δίχως νερὸ καὶ φαγητὸ μᾶς εἶνε ἀδύνατο νὰ ζήσωμε.

Ἀρκετοὶ ἄνθρωποι πιστεύουν ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ἡ ἰσχυρότερη συγκίνησί μας στὸν κόσμο. Ὅσοι τὸ νομίζουν, γελιοῦνται. Ἡ πεῖνα καὶ ὁ τρόμος μποροῦν νὰ γεννήσουν πιὸ ἔντονες καὶ πιὸ αἰφνιδιαστικὲς συγκινήσεις στὸν ἄνθρωπο.

Οἱ κοινωνιολόγοι καὶ οἱ ψυχολόγοι βεβαιώνουν ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ὁ κυριώτερος λόγος τῶν γάμων. Αὐτὸ εἶνε ἀκριβὲς κατὰ 50 τοῖς ἑκατόν. Στοὺς ἄλλους 50 γάμους ἐπὶ μιᾶς ἑκατοντάδος, οἱ 44 γίνονται ἐκ μέρους μὲν τῶν γυναικῶν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ ζωή τους, ἐκ μέρους δὲ τῶν ἀνδρῶν γιὰ νὰ μποῦνε σὲ κάποια τάξι καὶ νὰ νοικοκυρευθοῦν. Ἕνα 3% τῶν ἀνδρογύνων τῆς ἐποχῆς μας παντρεύονται γιὰ νὰ πειραματισθοῦν ἂν τοὺς ταιριάζῃ ὁ ἔγγαμος βίος, καὶ ἕνα 3% ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ν' ἀποκτήσουν παιδιά.

Μιὰ λαϊκὴ παροιμία λέγει πώς, ὅταν ἡ φτώχεια κτυπᾷ τὴν πόρτα, ὁ ἔρως φτερουγίζει ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ προϋπολογισμὸς τῆς οἰκογενείας κατὰ τὴν ἐποχή μας δὲν ἔχει μεγάλη ἐπίδρασι στὴ συζυγικὴ εὐτυχία. Ἕνα ζεῦγος ποὺ βιοπαλαίει μαζὶ γιὰ νὰ ἐπαρκέσῃ στὶς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ του, συνδέεται ἀκόμη στενώτερα ὅταν συναντήσῃ μιὰ ἀναποδιά. Εἶνε διαπιστωμένο ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων αὐξάνει μεταξὺ τῶν ἀνδρογύνων ποὺ ἔχουν μεγάλη οἰκονομικὴ ἄνεσι, ἐνῶ ἀντιθέτως μειοῦται μὲ

ουν ξεχωριστὴ
νὰ ἐμπορεύων-
περισσότερες
ν ἤδη νὰ γί-
συζύγων μας..
ν τὴν ἡσυχία
ἔχασε τὴ γα-
ου ποὺ τὴν ἔ-
σμος! Ὁ κυ-
ρεῖ ἢ δὲν θέ-
τὰ κατάλληλα
τήσῃ τὸ κακὸ
αὐτὲς τὶς πα-
λοιπὸν τί σκε-
οῦ θὰ τὸ ἐπι-
ἄνθρωπος σὰν
υθαγόρας ἐμά-
ει ὁ Βροντῖνος
βασίλεμμα τοῦ
δενδροφυτεμέ-
νὰ κάνῃ τὸν
ινὸ περίπατο.
τοῦ εἶπε ὁ
τον μὲ σε-
αμε νὰ σοῦ
ἐξήγησε, ἢ-
ν παλλακί-
αταντήσουν
α τῆς ἡδο-
ὁ σοφός.
ὰ σοῦ φα-
ν μικροῦ-
γιὰ νὰ κερ

του... Θέλω νὰ γίνω μαθήτριά σου... Μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθῇς καλέ μου διδάσκαλε!

—Δὲν σοῦ τὸ ἀρνοῦμαι, παιδί μου. Ἐξ ἐναντίας. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ μάθω πῶς θὰ γίνῃς μιὰ σοφὴ νοικοκυροῦλα ὅπως τὸ ἐπιθυμεῖς.

Ἡ ἐμορφιὰ τῆς μικροῦλας μαθητρίας ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη συνάντησι μίλησε στὴν καρδιὰ τοῦ Πυθαγόρα γιὰ τὴν «ὑπέρτατη εὐτυχία» ποὺ φανταζότανε... γιὰ τὸν κόσμο τῶν ἀκτίνων καὶ τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ἁρμονίας... γιὰ τὸν κόσμο ποὺ ἡ ψυχὴ ἐμφανίζεται διάφανη μὲ τὴν πραγματική της μορφή, φῶς μέσα σὲ φῶς...

⁂

Ἀπὸ τὴν ἐπαύριο ἄρχισε δυὸ μεγάλους ἄθλους.

Ὁ ἕνας ἦταν νὰ πείσῃ τοὺς Κροτωνιάτες μὲ εἰδικὲς σειρὲς διαλέξεων, κηρυγμάτων καὶ ρητορικῶν διδασκαλιῶν νὰ διώξουν ἀπὸ τὸν τόπο τους τοὺς φορεῖς τῆς αἰσθησιακῆς διαφθορᾶς καὶ ν' ἀφοσιωθοῦν μονάχα στὴν γυναῖκα ποὺ θὰ ἦταν ἀπὸ τὸν τόπο τους, ἀντάξιά τους καὶ συντρόφισσά τους παρμένη μὲ στεφάνι.

Ὁ ἄθλος αὐτὸς ἐπέτυχε.

Ὁ δεύτερος ἄργησε λιγάκι, ἀλλὰ... ἐπέτυχε λαμπρότερα.

Τὸν ἐπισφράγισε ὁ ἔρως.

Ὁ μεγάλος διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας δὲν τὰ κατάφερε νὰ ἀνταπεξέλθῃ στὴν ἐμορφιὰ τῆς μαθητρίας του.

Τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν ἐπόθησε δική του.

—Θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου! τῆς εἶπε, γιατὶ μὲ ἔπεισες νὰ φαντάζωμαι τὸ ἄκρο ἄωτο τῆς εὐτυχίας σ' ἕνα ταιριαστὸ γάμο. Εἶμαι πολὺ μεγαλύτερός σου, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια...

Γενικῶς παρατηροῦνται πολὺ περισσότερα διαζύγια στὶς περιπτώσεις τῶν νέων ποὺ παντρεύτηκαν κάτω τῶν 25 χρόνων. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ ἀπειρία τους τοὺς ἔκανε νὰ νομίσουν ἕνα νεανικὸ ἐνθουσιασμό τους γιὰ ἔρωτα, καὶ νὰ ὑποτιμήσουν ὅλους τοὺς ἄλλους συντελεστὰς τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας.

Ἡ γνώμη ὅτι οἱ ἄνθρωποι γίνονται εὐτυχέστεροι ὅταν διαλέγουν ὡς σύντροφο τῆς ζωῆς τους μιὰ γυναῖκα ποὺ παρουσιάζει ριζικὲς ἀντιθέσεις μὲ τὸν χαρακτῆρα τους, εἶνε ἐσφαλμένη. Ἕνα 62% τῶν ἀνθρώπων παντρεύονται γυναῖκες ποὺ τοὺς μοιάζουν στὸ χαρακτῆρα καὶ στὰ γοῦστα. Οἱ γάμοι αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἐξασφαλίζουν ἁρμονικώτερη συμβίωσι ἀπὸ τὰς λοιπὰς ἑνώσεις.

Μερικοὶ πιστεύουν ὅτι, τόσο οἱ ἄνδρες ὅσο καὶ οἱ γυναῖκες μποροῦν νὰ γνωρίσουν ἕνα μεγάλο ἔρωτα στὴ ζωή τους μόνον ὅταν εἶνε πολὺ νέοι. Πρόκειται περὶ πλάνης. Καὶ στοὺς ἄνδρες καὶ στὶς γυναῖκες οἱ μεγάλοι ἔρωτες γεννῶνται μεταξὺ 30-45 χρόνων. Δὲν ἀποκλείεται βέβαια νὰ γεννηθοῦν καὶ πρὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἰσχυρὰ ἐρωτικὰ αἰσθήματα, ἀλλ' ἡ πλειονότης τῶν ἐρώτων ποὺ μποροῦν νὰ γεμίσουν ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, παρατηρεῖται στὴν ἡλικία ποὺ προαναφέραμε.

εἶνε ὁ πιὸ δυνατός. Ὁ ποιητὴς ἔχει δίκηο ποὺ τραγουδεῖ: «Ἀγαπῶντας μαθαίνω ν' ἀγαπῶ!». Ἡ στοργὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐξάνει μαζὶ μὲ τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς ποὺ ἀποκτᾷ.

Οἱ γυναῖκες λένε ὅτι ἔχουν περισσότερη ἀνάγκη ἀγάπης ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Ἔχουν δίκηο, γιατὶ εἶνε πιὸ εὐαίσθητες καὶ ἔχουν ἀνάγκη προστασίας. Φυσικὰ σὰν ὅλους τοὺς κανόνες ἔχει κι' αὐτὸς τὶς ἐξαιρέσεις του, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ γράφουμε, ἰσχύει γιὰ τὶς πιὸ πολλές.

Μερικοὶ μυθιστοριογράφοι προσπαθοῦν νὰ μᾶς πείσουν ὅτι τὸ τέλος τῶν περισσότερων ἐρωτικῶν δεσμῶν εἶνε ἡ ἀπογοήτευσις. Οἱ συγγραφεῖς αὐτοὶ γελιοῦνται. Τὰ 50% τῶν ἐρωτικῶν ζευγαριῶν ποὺ χωρίζουν εἶνε ἀπολύτως ἀδιάφορα πιὰ γιὰ τὸν τερματισθέντα σύνδεσμό τους. Τὰ 30% δὲν ἔχουν ἀνάγκη μεγάλης προσπαθείας γιὰ νὰ βροῦν ἕνα ἄλλο αἰσθηματικὸ σύντροφο. Τὰ 10% κλαῖνε ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ἕνας μόνο στοὺς 10.000 ἐραστὰς μένει ἀπαρηγόρητος γιὰ ὅλη του τὴ ζωή, ποὺ τὰ χάλασε μὲ τὴ φίλη του. Οἱ ἄλλοι 9 στοὺς 10 διατηροῦν καλὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸ δεσμό τους, ποὺ διεκόπη ἴσως γιὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς τους ἢ τῆς γυναίκας μὲ τὴν ὁποία συνεδέοντο.

ΖΑΝ ΡΙΓΚΩ

Σημειώσεις ἀπὸ τὴν Κρήτη

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΙ

Νά τὸ φίλοο καλῶς τὸ φίλοο — μουρμούρισε ὁ Κωνσταντῆς ὁ Ἀντρίκος ἀναμεσὸς στὴν καρπερὴ ἐληά ραβδίζοντας καὶ τὸν κύτταξε μὲ χαμόγελο καταπρόσωπο. Πχοιος ἄλλος, ὁ ἥλιος — ἔκανε στὴ γυναῖκα του ἀπορῶντας μὴ βλέποντας καθένα γύρω. Θές ξανάπε καλύτερο: ποὺ ὅπως ἀγαπᾷ τὸ Βασιληᾶ ἀγαπᾷ κι' ἐμᾶς: ἀγαπᾷ τὸν ὄφι, τ' ἀηδόνι, τὸ λιοντάρι, τὸ μελίτακα (μυρμήγκι): Μὰ καλλονὴ θὰ ξετελέψῃ — ἀπηλοήθηκε ἀπὸ παρακάτω τὸ Ρηνιὸ μαζεύοντας χαμωτὲς ἐληές· πεσμένες ἀπ' τὸ χθεσινὸ σφοδρὸν ἀέρα. Χεγέε κι' ἄλλο δά εἶπε ἡ Ἀντρίκαινα ποὺ μᾶς φοβέριζε τὴν ταχινὴ ὁ Καμάρης μὴ βγοῦμε ἔξω πῶς ἔκανε πλημμύρα. Ἄνοιξ ταχινή, ξανάπε ἡ νύφη της τὸ Ρηνιὸ καλωσυνάτη μέρα. Τὸ λένε ὅμως κι' ἀλλοιῶς: ἀπ' τὴ ταχινὴ φαίνεται ἡ καλὴ μέρα· πχοιὸ νὰ πρωτοπιστέψῃς: Παπποῦ αἱ παπποῦ: ὥριζε Κωστάκι — Ἐκκλησιὰ μολυβδωτὴ καὶ ὕστερα παπποῦ: Κοντυλοπελεκητὴ πχοιος τὴν ἐμολυβοκοντυλοπελέκησε: τοῦ μολυβοκοντυλοπελεκητῆ ὁ γυιός. Ἴσα δὰ καὶ σὺ νὰ σὲ χαρῶ μὴ ξεκαθαρίσῃς εἶπε ἡ Ἀντρίκαινα τοῦ χρόνου στὸ σχολειὸ μὴ μπερδευεῖ ἡ γλῶσσα σου. Ἔλα δὰ ἄφησε τσὶ κουβέντες Κατερίνα — κάνει κατόπι στὴ γυναῖκα του — στρῶσε ἀποκάτω μου ἀνάπλα (κουβέρτα) δὲ θωρεῖς πῶς πᾶνε ὄξω οἱ ἐληές. Κι' ἀφόθυμος τὸν πῆρε ὁ θυμὸς βλαστημῶντας. Ἀπομονή, ἀπομονὴ Κωνσταντῆ μ' — ἔκαμε τότε ὁ Θεοχάρης ὁ Μύρτης σὰ σίμωσε σπέρνοντας τὴ σημαδεμένη μ' αὐλάκι σποριά. Ὥρα καλή σας — πῶς πάει σώπησε τὸ ραβδιστό: Ἐγὼ εἶχα πάλι

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΣΙΛΒΙΑΣ ΡΙΣΕΡ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ

Ἐπάνια τὸ ἑδώλιο «ἐφιλοξένησε» μιὰ τόσο ὤμορφη κατηγορουμένη ὅσο ἡ Ζακότ, στὴν ὁποία ταιριάζει πλήρως ἡ προσωνυμία τῆς Κίρκης ποὺ τῆς ἀπέδωσαν οἱ γοητευμένοι θαυμασταί της.

Ὅλοι οἱ κύριοι τοῦ ἀκροατηρίου τῆς ρίχνουν ἐρωτικὰ βλέμματα, ἐκτὸς ἑπτὰ ἀνδρῶν, ποὺ βρίσκονται στὴν πρώτη σειρά. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐνάγοντες.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου ἐρωτᾷ:

—Ὀνοματεπώνυμον, ἡλικία, ἐπάγγελμα:

Ἡ κατηγορουμένη ἀπαντᾷ:

Ὀνοματεπώνυμον Ζακὸτ (χαϊδευτικὸ τοῦ Ζακλίν), Γκρενέτ. Ἡλικία, ὅσο φαίνομαι. Ἐπάγγελμα, Διπλωματοῦχος ἰατρὸς - αἰσθητικός.

—Τί ἔκανε λέει; ἐρωτᾷ ὁ Πρόεδρος.

—Ἐξασκῶ μιὰ ἐπιστήμη κοινῆς ὠφελείας. Ξανανειώνω τὶς γρηὲς καὶ ὠμορφαίνω τὶς ἄσχημες. Ἔχω Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς — ἀπαντᾷ ἡ κατηγορουμένη, ἡ ὁποία, ὅπως ἀναφέραμε ἤδη, εἶναι τόσο ὡραία, ὥστε ἀποτελεῖ τὴν... ἑλκυστικώτερη ζωντανὴ διαφήμισι τοῦ Ἰνστιτούτου ποὺ διευθύνει.

Ὁ Πρόεδρος λέγει:

—Ἡ μήνυσις ἀναφέρει ὅτι εἶσθε 27 χρόνων. Εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἡλικία σας;

—Ὄχι κύριε Πρόεδρε. Ἔχω συμπληρώσει τὰ τριάντα.

Ἡ δήλωσις αὐτὴ κάνει αἴσθησι στὸ ἀκροατήριο. Ἡ κατηγορουμένη προσθέτει:

—Κύριε Πρόεδρε, γι' αὐτὸ σᾶς ἀπήντησα, ὅταν μὲ ρωτήσατε τὰ χρόνια μου, ὅτι εἶμαι ὅσο φαίνομαι. Τί σημασία ἔχει κι' ἂν τὰ ὁμολογήσω ἀφοῦ ὅλοι μοῦ ἀποδίδουν λιγώτερα ἀπὸ τὰ πραγματικά;

—Παρακαλῶ νὰ διαφωτίσετε τὸ Δικαστήριον καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἄλλου σημείου: Οἱ μηνυταὶ σᾶς ὀνομάζουν «Κίρκην» εἰς τὴν ἀγωγήν των. Γιατί αὐτό;

—Εἶναι ἡ ἐπωνυμία τοῦ Ἰνστιτούτου Καλλονῆς ποὺ διευθύνω. Εἶναι ὅμως καὶ τὸ παρατσοῦκλι ποὺ μοῦ ἀπέδωσαν μερικοὶ φίλοι ποὺ ἔχουν γοῦστο καὶ βρίσκουν ὅτι ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ βάφτιζε ὁ νουνός μου.

Τὸ ἀκροατήριον ἐπιδοκιμάζει. Ὁ Πρόεδρος συνεχίζει:

—Οἱ ἑπτὰ μηνυταὶ καταγγέλλουν ὅτι σᾶς κατέβαλαν συνολικῶς 4 ἑκατομμύρια φράγκα γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς νέου τύπου κρέμας τοῦ προσώπου. Προσθέτουν ὅτι ἀγοράσατε εἰς χονδρικὴν ποσότητα ἀγγούρια, φράουλες καὶ ζαρζαβατικά, ὡς πρώτας ὕλας αὐτοῦ τοῦ καλλυντικοῦ. Τοὺς ὑποσχεθήκατε ὅτι θὰ ἐκμηδένιζε ἡ κρέμα σας αὐτὴ τὶς ἤδη ἐν χρήσει, ἀλλ' οὐδέποτε κατεσκευάσατε τὴν ἐν λόγῳ κρέμαν. Οἱ ἐνάγοντες ἔχασαν τὴν ὑπομονή τους καὶ σᾶς κατήγγειλαν διεκδικοῦντες τὴν ἐπιστροφὴ τῶν κεφαλαίων τους καὶ ἐπὶ πλέον τοὺς τόκους τῶν χρημάτων τους.

Ἐπεμβαίνει ἕνας ἀπὸ τοὺς μηνυτάς, σεβάσμιος κύριος, μὲ γενειάδα πατριαρχικήν:

—Ἐγνώρισα τὴν κατηγορουμένη σ' ἕνα μπὰρ τοῦ Μονπαρνάς. Εἶχα ἔλθει ἀπὸ τὴ Βρετάνη ποὺ κατάγομαι καὶ πῆγα σ' αὐτὸ τὸ κέντρο νὰ ξεσκάσω λίγο. Μὴ γνωρίζοντας κανένα στὸ Παρίσι, ἔπιασα κουβέντα στὴν κυρία. Μοῦ ἀνέφερε ὅτι θέλει νὰ φτιάσῃ ἕνα καλλυντικό, ποὺ θὰ προκαλέσῃ ἐπανάστασι στὰ χρονικὰ τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς, ἀλλ' ὅτι δὲν διαθέτει τὰ ἀπαιτούμενα κεφάλαια γιὰ τὴν κατασκευή του. Ἔχοντας κάποια εἰδικότητα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐνδιαφέρθηκα γι' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρηση καὶ ἐπρότεινα τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυσή μου στὴν κατηγορουμένη.

— Εἴπατε ὅτι ἔχετε εἰδικότητα στὰ καλλυντικά. Τί ἐπαγγέλλεσθε; ἐρωτᾷ ὁ Πρόεδρος.

—Εἶμαι... κτηνίατρος, ἀπαντᾷ μὲ σοβαρότητα ὁ μηνυτής.

Μιὰ γενικὴ ἱλαρότης διαδέχεται τὴν δήλωσίν του αὐτήν.

Ὁ Πρόεδρος ἀπευθύνει ἐρωτήσεις στοὺς ὑπολοίπους μηνυτάς. Εἶναι ὅλοι τους μεσόκοποι ἐπαρχιῶται ποὺ τὴν ἔπαθαν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τὸν προηγούμενο ἐνάγοντα.

Ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν μηνυτῶν λέγει μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

—Ἔδωσα σ' αὐτὴν τὴν ἀπατεῶνα 260 χιλιάδες φράγκα. Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀντιπροσώπευε τὶς οἰκονομίες ἑνὸς πτωχοῦ δασκάλου, ποὺ ἐμόχθησε 25 χρόνια γιὰ νὰ μάθῃ γράμματα σὲ χιλιάδες παιδιά.

Ὁ Πρόεδρος ἐκφράζει τὴν ἀπορία του:

—Πῶς ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας σας, μὲ τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς ποὺ ἔχετε, ἐνεπιστεύθη στὴν πρώτη τυχοῦσα ἕνα τέτοιο χρηματικὸ ποσόν;

—Μὲ παρέσυραν οἱ τίτλοι της, κύριε Πρόεδρε. Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι μία ἐπιστήμων θὰ ἀπεδεικνύετο κοινὴ ἀπατεών;

—Σᾶς ἔδειξε τὸ δίπλωμά της;

Ἡ κατηγορουμένη ἐπεμβαίνει διαφωτιστικά:

—Κανένας ἀπὸ τοὺς μηνυτὰς δὲν μοῦ ζήτησε τὸ δίπλωμά μου. Ὅλοι τους, κύριε Πρόεδρε, εἶναι σάτυροι.

Ὁ Πρόεδρος ὅμως, ποὺ δὲν φρονεῖ ὅτι ἡ ἰδιότης αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἡ κατηγορουμένη ἀποδίδει συλλήβδην στοὺς μηνυτάς της, σημαίνει καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς ληστέψῃ, καταδικάζει τὴν Κίρκη εἰς διετῆ φυλάκισιν.

Ἡ ἐνδιαφερομένη, ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν, ἠρκέσθη νὰ εἰπῇ:

— Ἂν ἤμουν Κράτος, θὰ ἔκλεινα στὰ ἄσυλα ὅλους τοὺς ἄνδρες, τὸ ἀργότερο στὰ πενῆντα τους χρόνια!

ΣΥΛΒΙΑ ΡΙΣΕΡ

ΤΗΣ ΛΟΥΪΖΑΣ ΜΕΡ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Πολυάριθμοι εἶνε, στὶς πλατεῖες,
στὶς πορτες τῶν τζαμιῶν καὶ τῶν
παλαιῶν ἀνακτόρων τοῦ Μαρα-
κές, οἱ αὐτοσχέδιοι ραψωδοί, καὶ ὅλοι ἔχουν
τὸ ἀφωσιωμένο τους ακροατήριο, ποὺ ἄλ-
λοτε ξεσπάει σὲ γέλια κι' ἄλλοτε κυ
ἀπὸ συγκινησι. Ἀλλὰ ὁ πιὸ ξακουσ
ὅλους, ὁ πιὸ διάσημος, εἶνε, χωρὶς
λία, ὁ γέρο-τυφλὸς ποὺ στέκεται κ
δυ κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ μιᾶς παληᾶς
Πόσες φορές, κατα τὸ διάστημα
ριπάτων μας στὴν πόλη μὲ τὸ τρια
χρῶμα καὶ τὰ νεκρὰ φύλλα, δὲν στ
γιὰ ν' ἀναμιχθοῦμε ἀνάμεσα στὸ
στα ζωηρὸ καὶ ποικιλόχρωμο πλη
τὸν περιτριγύριζε. Ὅταν ἡ μεγάλ
τῆς ἡμέρας ἔπεφτε, ὁ γέρος ἔφθανε
μενος σ' ἕνα παιδάκι ὡραῖο σὰν τὸ
τα. Τὸ παιδὶ ἅπλωνε στὴ γῆ ἕνα κ
στρωσίδι. Ὁ τυφλὸς δὲν εἶχε ἀνάγκ
πᾶ τὸ ταμποῦρλο, ὅπως γινόταν σ
λους, γιὰ νὰ τραβάη τὴν προσοχή.
Μόλις καθόταν σταυροπόδι, ἀκίν
σοβαρός, τὸν περικύκλωνε ἀμέσως
θος κόσμου. Δὲν ἔκανε καμμιὰ χει
δὲν ὕψωνε ποτὲ τὴν φωνή, κι' ὅμως
ἀπ' τὰ λόγια του, μερικὲς ἐκφράσ
προκαλοῦσαν μιὰ περίεργη συγκίν
ἀκροατήριο, κι' ἔβλεπα στὰ μάτια
λαϊκῶν αὐτῶν προσώπων νὰ λάμπη
νούργια φλόγα.
— Μὰ τί διηγεῖται λοιπόν; ρωτή
να βράδυ τὸν φίλο ποὺ μᾶς συνώδ
Γάλλος σήκωσε τὸ κεφάλι.
— Μιὰ ἱστορία ποὺ φαίνεται πολ
Τὴν ἱστορία ἑνὸς μεγάλου Σεΐχη, τ
δοὺλ Μπὲν Καλέντ, καὶ τῆς ὡραίας
Ἀλλά...
— Ἀλλά;
— Νομίζω πὼς δὲν εἶναι ἡ ἱστορ
καθ' ἑαυτὴ ποὺ τοὺς συγκινεῖ τόσο. Ἡ
ἰσὰ γι' αὐτοὺς εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ
σύμβολο τῆς ἀνυποταξίας, τοῦ παράφωσαι

λάτια, ἔχω σκλάβους, ἄλογα, καμῆλες
ὁποίων δὲν ξέρω τὸν ἀριθμό, καὶ μέσα
μυστικὲς σάλλες τῶν διαμερισμάτων μ
χω μπαοῦλα κέδρινα, ἐπιχρυσωμένα, γε
θησαυρούς! Ὅλ' αὐτὰ θὰ εἶνε δικά
σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα: Γλεντω στὰ λιβάδια

ὸ σεράϊ ἑνὸς πασσᾶ,
στικὴ συνάντησις μὲ
ν σουλτᾶνο, βαρειὰ
ρώστεια ἀπὸ τὴν ὀ-
ια ἐκινδύνευσε, ὅλα
έχθησαν. Ἡ ἀλήθεια
ως εἶνε πολλὲς φο-
ς πολὺ πιὸ ἁπλῆ καὶ
διαφέρουσα.
— Ἐνῶ ὅλος ὁ κό-
ιος ἀνησυχοῦσε γιὰ
τύχη καὶ τὴν ὑγεία
υ, ὁ «Γάλλος Κλεμαν
»—γράφει ἕνας Γάλ
ς δημοσιογράφος —
πνοῦσε κατὰ τὶς ὀκ-
τὸ πρωΐ, ἔτρωγε ἕ-
λουκοῦλειο μπρέκ-
στ, ποὺ ἀπετελεῖτο
ὁ μισὸ κοττόπουλο,
ρικὰ αὐγὰ μὲ χοιρο-
οι καὶ κάμποσα πορ
άλλια τὰ ὁποῖα τὰ..
ότιζε μὲ μερικὰ πο-
ια Σκωτσέζικου οὐ-
υ.
Εἰς τὶς 9 μὲ τὸ ποῦ
στὰ χείλη ὁ θαλε-
ηγέτης ὑπαγόρευε
ἀπομνημονεύματά
στὸν γραμματέα
ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς
αμματεῖς του — δι-
ἔχει τρεῖς — καὶ με
στὶς 2 πάνω-κάτω,
στὴν τραπε-

ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας Διεύθυνσις: Κ.Ε.Μ.Κ. Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ ἐπιλοχίας ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΝΤΟΥΛΗΣ ὁ λοχίας ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΤΑΚΗΣ καὶ ὁ δεκανεὺς ΣΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡ. ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις των: 555 τάγμα πεζικοῦ, 4ος λόχος, Σ.Τ.Γ. 915β.

Οἱ στρατιῶται ΝΕΣΤΟΡΑΣ Ν. ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ ΓΕΩΡ. καὶ ΧΑΝΤΖΑΡΑΚΗΣ ΚΩΝ. ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας Διεύθυνσις: 772 Μ. Λ. Μεταφορῶν, Σ.Τ.Γ. 912.

Οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Ἐφέδρων ἀξιωματικῶν ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΑΓΓ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚ. καὶ ΜΑΛΕΚΑΚΗΣ ΣΤΥΛ. ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: Σ.Ε.Α.Σ. 1ος λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ πυροβολητὴς ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ ΓΕΩΡ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: 108 Σ. Π. πυροβολικοῦ, 1. Μοῖρα, Σ.Τ.Γ. 915α.

Ὁ μαθητὴς τῆς Σ.Ε.Α.Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις Σ.Ε.Α.Σ., 1ος λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ ὑποδεκανεὺς ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: 530 Ἀνεξάρτητος Λόχος Μ. πολυβόλων Σ.Τ.Γ. 918.

Ὁ δυσιωματικὸς ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ ΜΙΧ. καὶ ὁ στρατιώτης ΒΛΑΧΟΣ ΠΑΝΑΓ., ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: Διαβιβάσεις 37ης ταξιαρχίας, Σ.Τ.Γ. 916γ.

Οἱ στρατιῶται - ὁδηγοὶ ΒΟΡΡΙΑΣ ΙΩΑΝ., ΞΑΝΘΟΥΛΗΣ ΒΑΣ. καὶ ΚΙΤΣΟΣ ΑΛΕΞ. ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: 132α Μοῖρα Ὅλμων, Ἐπιτελεῖον Σ.Τ.Γ. 918.

Ὁ μηχ. πυροβόλων ΣΠΕΡΝΟΒΑΣΙΔΗΣ ΙΩΑΝ. καὶ ὁ ὁδηγὸς ΣΑΡΛΑΣ ΒΑΣ. ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: Δ)νσις: 132α Μοῖρα Ὅλμων 1η Ὁλμαρχία, Σ.Τ.Γ.918.

Ὁ στρατιώτης ΚΟΥΝΑΛΗΣ ΔΗΜ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. 132α Μοῖρα Ὅλμων. Σ.Τ.Γ. 918.

Ὁ στρατιώτης ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: 555 τάγμα πεζικοῦ. 3ος λόχος, Σ.Τ.Γ. 915α.

Ὁ δεκανεὺς ΔΑΠΟΝΤΕΣ ΝΙΚ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: 652 Π.Α.Υ.Π., Β.Σ.Τ. 903.

Ὁ στρατιώτης ΚΑΛΛΙΤΣΗΣ ΕΜΜ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας.

Α. Σύρου, 4ος λόχος Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ μαθητὴς τῆς Σ.Ε.Α.Σ. ΤΡΟΥΛΛΑΚΗΣ ΑΝΤ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: Σ.Ε.Α. Σύρου, 2ος λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ στρατιώτης ΝΕΛΣΩΝ ΕΝΤΥ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: 22 ταξιαρχία, 509 τάγμα 1ος λόχος, Σ.Τ.Γ. 912γ.

Ὁ στρατιώτης - ὁδηγὸς ΛΕΡΗΣ ΜΙΧΑΗΛ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: Κ.Ε.Ε.Μ. τάγμα Μηχανοδηγήσεως, 2ος λόχος Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ στρατιώτης ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: 22α ταξιαρχία, 509 τάγμα, 1ος λόχος Σ.Τ.Γ 912γ.

Ὁ μαθητὴς τῆς Σ.Ε.Α.Σ. ΑΣΠΡΑΔΑΚΗΣ ΔΗΜ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις Σ.Ε.Α. Σύρου, 4ος λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Οἱ μαθηταὶ τῆς Σ.Ε.Α.Σ. ΣΑΝΙΝΟΣ ΤΑΚΗΣ καὶ ΣΤΙΓΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: Σ.Ε.Α. Σύρου. 1ος λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ δεκανεὺς ΣΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: 555 τάγμα πεζικοῦ. 3ος λόχος Σ.Τ.Γ. 915β.

Ὁ λοχίας ΦΡΥΣΙΡΑΣ ΙΩΑΝ. καὶ οἱ στρατιῶται ΚΑΤΟΥΦΑΣ ΓΕΩΡΓ. ΡΟΚΚΑΣ ΛΟΥΚΑΣ ΚΡΙΕΚΟΥΚΗΣ ΙΩΑΝ. καὶ ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΔΗΜ., ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: 602 τάγμα, 4ος λόχος, Σ.Τ.Γ.902.

Ἡ δὶς ΒΙΑΜΑ ΜΑΡΚΕΤΟΥ δέχεται νὰ ἀλληλογραφῆ μὲ ἡρωϊκοὺς Ἀκρίτας. Διεύθυνσις, Περιοδικὸν «Ἐδῶ Ἀθῆναι», λεωφ. Ἐλ. Βενιζέλου 41 Ἀθῆναι.

Οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν Σύρου ΛΙΟΔΗΣ Ι. καὶ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Κ. ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσίς των Σ.Ε.Α.Σ., 4ος λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δεκανέα ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ ΠΑΥΛΟΝ (Σ.Τ.Γ. 912): Δὲ νομίζω ὅτι ἔχει γίνει λάθος στὴ διεύθυνσι διότι καὶ ἐγὼ ἔκαμα ἐπαλήθευσί της ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ εἶχα λάβει καὶ μὲ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐδίδετο ἡ διεύθυνσις. Κάτι ἄλλο θὰ ἔχει συμβῆ.

Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ (Σ.Τ.Γ.918α) Διεβίβασα τὴν παράκλησί σας.

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ - ΘΕΑΤΡΟΝ „ΟΛΥΜΠΙΑ"

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΤΑΜΕΙΟΥ 24.377

ΣΗΜΕΡΟΝ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΩΡΑ 7.30	ΤΡΑΒΙΑΤΑ
ΑΥΡΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ	7.30	ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ : ΜΑΝ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ : Ο ΠΡΩΤΟΜΑΣΤΟΡΑΣ

ΤΑ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΒΟΜΒΑΝ
ΔΙΩΡΥΞ ΤΗΣ ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ

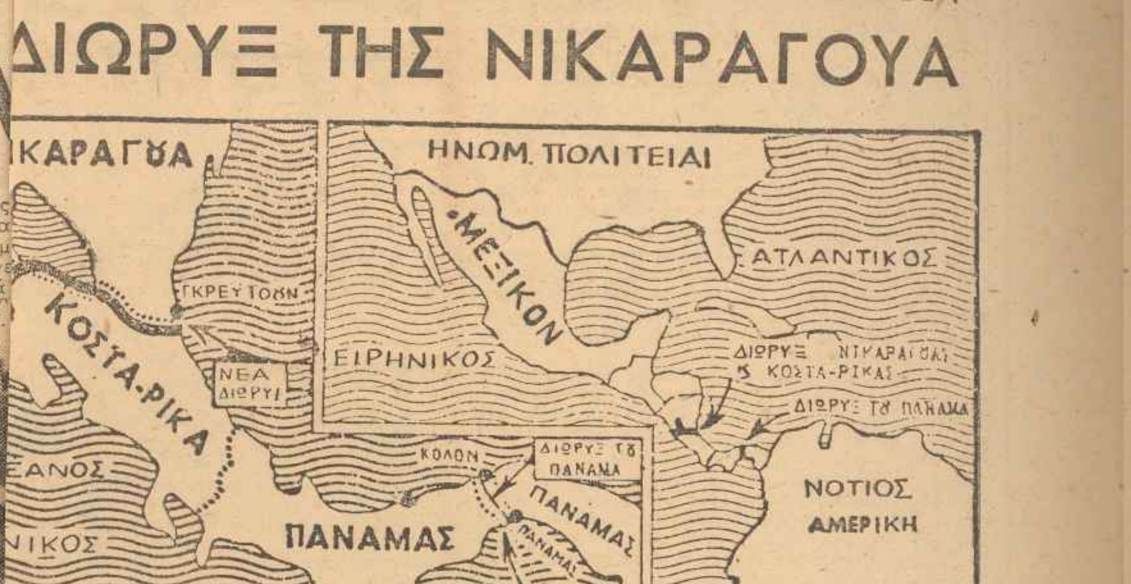

μμα τῆς ὑπὸ κατασκευὴν διώρυγος τῆς Νικαράγουα ἡ ὁποία θὰ ἑνώση τὸν Ἀτλαντικὸ καὶ τὸν Εἰ- θὰ χωρίση τὴν Νικαράγουα ἀπὸ τὴν Κοσταρίκα. Τὰ τόξα δείχνουν τὴν κατεύθυνσι ποὺ θὰ ἀκολου- ρυξ χαμηλότερα δὲ διακρίνεται ἡ ἤδη χρησιμοποιουμένη διῶρυξ τοῦ Παναμᾶ. Ἡ λωρὶς ἡ σημειουμένη μὲ τελείας εἶναι ἔδαφος ἀνῆκον εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας

οἱ ἤρχισαν νὰ πι-
κατασκευὴ τῆς διώρυ-
ὑπῆρξε μέγα σφάλ-
ν. Πολιτείας καὶ σή-
νικοὶ τῶν ἀσχολοῦν-
δια ἑνὸς τεχνικοῦ ἔρ-
ρήση ἐποχήν: τὴν διά-
ς μεταξὺ τοῦ Ἀτλαν-
Βορειοαμερικανικὴν δη-
ς Νικαράγουα. Ἡ ἐκ-
σχεδίου τούτου δὲν εἶ-
νέον. Ἤδη ἀπὸ τὸ 1529
ματι Ἀλβάρο ντὲ Σπα-
ν εἶχε προτείνει κάτι τὸ
εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ ὁ
Ναπολέων ὁ 3ος μερικὲς ἑκατοντάδες χρόνια ἀργότερα ἐσκέφθη τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Πράγματι τὸ 1845 ἡ κυβέρνησις τῆς Νικαράγουα, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ἐκτελέση τὸ σχέδιον διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς διώρυγος, ἐζήτει ἕνα μεγάλο ὄνομα διὰ νὰ τὸ θέση ὡς «φίρμα» ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργασιῶν οὕτως ὥστε νὰ προσελκυσθοῦν τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν δουλειὰ ξένα κεφάλαια. Ἐπροτάθη λοιπὸν εἰς τὸν Λουδοβίκον Βοναπάρτην, τότε κρατούμενον εἰς τὸ Χάμ, νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργασιῶν καὶ εἰς ἀντάλλαγμα ἡ διῶρυξ θὰ ὠνομάζετο «Κανάλε Ναπολεόνε ντὶ Νικαράγκουα».

Τὸ πρᾶγμα ἤρεσε πάρα πολὺ εἰς τὸν Βοναπάρτην ἀλλ' αἱ πολιτικαὶ ἐξελίξεις εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἡ παλινόρθωσις τοῦ 1846 δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Νικαράγουαν, μολονότι καὶ ὅταν ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ ὁ Ναπολέων ὁ Γ' δὲν ἐλησμόνησε τὴν διώρυγα καὶ ἐτύπωσε δι' ἐξόδων του εἰς τὸ Λονδῖνον μίαν μελέτην τοῦ θέματος τούτου.

Πάντως τὸ 1879 τὸ διεθνὲς Συνέδριον Ὠκεανογραφίας ἐπροτίμησε τὴν διώρυγα τοῦ Παναμᾶ καὶ ἐτάχθη ἐναντίον τῆς κατασκευῆς τῆς διώρυγος τῆς Νικαράγουα.

Τὸ 1898 κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἀμερικανοϊαπωνικοῦ πολέμου διὰ τὰ γεγονότα τῆς Κούβας ἐχρειάσθησαν 90 ἡμέραι εἰς τὸ ἀμερικανικὸν πολεμικὸν «Ὄρεγκον» διὰ νὰ ταξιδεύση ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο ἕως τὸ Σαντιάγο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔδωσε νέα ἀφορμὴ σὲ συζητήσεις ὅσον ἀφορᾶ τὴν κατασκευὴ μιᾶς διώρυγος ἡ ὁποία θὰ ἤνωνε τοὺς δύο ὠκεανούς. Αἱ συζητήσεις αὐταὶ διήρκεσαν ἔτη πολλὰ καὶ τέλος μόλις τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1902 ἡ ἀμερικανικὴ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων ἀπεφάσισε σχεδὸν ὁμοφώνως τὴν κατασκευὴ τῆς διώρυγος τῆς Νικαράγουας.

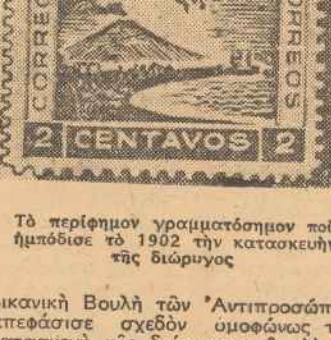

Τὸ περίφημον γραμματόσημον ποὺ ἠμπόδισε τὸ 1902 τὴν κατασκευὴν τῆς διώρυγος

Ἀλλὰ τότε ἀνακατεύεται στὴν ὑπόθεσι ὁ Γάλλος μηχανικὸς καὶ βοηθὸς τοῦ Λεσσὲψ, Βανώ, ὁ ὁποῖος θέλει ὁπωσδήποτε νὰ τερματισθῆ τὸ ἔργον ποὺ εἶχεν ἀναλάβει ὁ Λεσσὲψ εἰς τὸν Παναμᾶ. Ἀκριβῶς εἰς τὰς 6 Μαΐου τοῦ 1902 τὰ ἡφαίστειον Πέλε βγάζει λίγη λάβα καὶ ἀρκετὸ καπνό. Κατὰ δυστυχίαν ἡ κυβέρνησις τῆς Νικαράγουα ἐκδίδει ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναπαρίσταται ἡ ἔκρηξις τοῦ ἡφαιστείου. Ὁ Γάλλος μηχανικός, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ ἰδῆ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου Λεσσὲψ στὸν Παναμᾶ νὰ ἐγκαταλείπεται, δὲν χάνει καιρό. Ἀγοράζει 90 γραμματόσημα καὶ τὰ στέλνει στοὺς 90 γερουσιαστὰς τοῦ ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου μὲ τὴν ἀκόλουθη λεζάντα:

—«Γραμματόσημο τῆς Δημοκρατίας τῆς Νικαράγουα. Ἐπίσημος ἀπόδειξις τῆς ἡφαιστειογενοῦς δράσεως εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Νικαράγουα».

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι ἐγκατέλειψαν τὴν Νικαράγουα καὶ ἐπανήρχισαν τὸ ἔργον τοῦ Φερδινάνδου Λεσσὲψ εἰς τὸν Παναμᾶ τοῦ ὁποίου ἡ διῶρυξ παρεδόθη εἰς τὴν ναυσιπλοΐαν τὸ 1914.

Σήμερα ὅμως οἱ πύραυλοι καὶ ἡ ἀτομικὴ βόμβα ἔθεσαν ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἀξίαν τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ διότι ἡ τελευταία αὐτὴ μὲ τὶς δεξαμενές της καὶ τὰ φράγματα τὰ ὁποῖα ἀναγκαστικῶς ἔχει λόγω τοῦ ὅτι ἡ στάθμη της εἶναι ὑψηλοτέρα τῆς στάθμης τοῦ ὠκεανοῦ, εἶναι πολὺ ἀκατάλληλη πρὸς χρησιμοποίησιν εἰς ἕνα νέον πόλεμον. Τὸ 1945 ἐγένοντο ὡρισμέναι σκέψεις ὅπως ἡ διῶρυξ τοῦ Παναμᾶ λάβη τὴν μορφὴν τῆς ἰδικῆς μας τῆς Κορίνθου, ἀλλ' αἱ τεχνικαὶ δυσκολίαι ἦσαν σχεδὸν ἀνυπέρβλητοι καὶ ἔτσι ἤρχισε καὶ πάλιν ἡ συζήτησις διὰ τὴν Νικαράγουα. Εἰς τὰς 7 Ἰανουαρίου τοῦ 1948 κατετέθη εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Γερουσίαν ἕνα προσχέδιον ποὺ προβλέπει διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς διώρυγος αὐτῆς, ἡ ὁποία θὰ ἔχη μῆκος 260 χιλιομέτρων!

Ἔτσι ἐλπίζεται ὅτι συντόμως θὰ ἀρχίσουν τὰ ἔργα διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς μεγαλυτέρας διώρυγος τοῦ κόσμου ἡ ὁποία θὰ ἑνώση τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὸν Εἰρηνικόν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

3ον (Τελευταῖον)

Ἀλλά, συζητῶντας τὶς πιθανότητες νὰ ἐπιζήση καταλήγω στὸ συμπέρασμα πὼς ὑπάρχε πολλὴ σύγχιση, πολὺς θόρυβος καὶ παραφορὰ ποὺ δὲ θἄχει καμμιὰ ἔννοια γιὰ τοὺς ἐπιγόνους. Οἱ κριτικοὶ τῆς ἐποχῆς τῶν παιδιῶν μας δὲ θἄχουνε τὴν ὑπομονὴ νὰ ξεδιαλύνουν ὅλη αὐτὴ τὴν μάζα, ποὺ εἶναι τὸ μυαλό του.

Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ βρῶ τίποτα ποὺ νὰ τὸν ἐπαινέσω πιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄνθρωπο. Δὲ θὰ ἐπιζήση. Ἡ ρητορική του εἶναι πειστικώδικη... ἔμφυτα καλή, ἀλλὰ δίχως ἔμπνευση, καί, ἂν καὶ συχνὰ λαμπρή ποτὲ δὲ φτάνει στὴ μεγαλοφυΐα. Ἕνα ἢ δυὸ ἔργα του μπορεῖ νὰ σταθοῦν κοντὰ στὰ ἔργα τοῦ Σέριδαν, τοῦ Κρόγκερ καὶ τοῦ Οὐάϊλδ, ἀλλὰ ποτὲ βέβαια πάνω ἀπ' αὐτά. Ἂν καὶ παραμένει συγγραφέας σημαντικός, τὰ ἔργα του εἶναι ἀνιαρά, ἂν ξαναδιαβαστοῦν. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ μοῦ φαίνεται πὼς μπορεῖ νὰ ζήσουν.

Γιὰ ὁλόκληρα εἴκοσι πέντε χρόνια περίμενα μόνο γιὰ ἕνα βιβλίο τοῦ Σῶ, μ' ὅλη τὴν ψυχὴ τὴν δύναμι, τὸ πνεῦμα μιᾶς νοητικῆς ζωῆς μέσα του ἕνα δρᾶμα συγκλονιστικό, μιὰ ἱστορία.. Εἰπωμένη μὰ καὶ καλή, κι' εἰπωμένη καταπληκτικά, νὰ μᾶς ἀνατριχιάζει ἀπὸ σκηνὴ σὲ σκηνὴ νὰ μᾶς κρατάει δίχως ἀναπνοὴ ἀπὸ πράξη σὲ πράξη, νὰ σταλάζει μέσα μας σκηνὲς καὶ δράματα ἀνθρώπων σὲ σκληρὴ πάλη μὲ τὴ μοῖρα, ἔπειτα νὰ μᾶς ἀφήνει ταραγμένους, παραλυμένους, συντριμμένους ἀπὸ συγκίνηση, τυφλωμένους ἀπὸ νέες ἄποψες συγκλονισμένους ἀπὸ ἀφάνταστες ἐλπίδες. Ἀλλὰ μάταια τὸ περίμενα. Ὁ Σῶ ὁ δραματικὸς συγγραφέας, γινόταν καὶ πιὸ ἀδύναμος — πέθαινε.

Κι' ἔτσι φτάνει στὸ τέλος του. ἕνας ἀντάρτης Πουριτάνος ποὺ πρόσβαλε τὸν καιρό του καὶ πληρώνεται καλὰ γι' αὐτό.

«Ἡ ζωὴ ἰσοπεδώνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους — πιστεύει ὁ Σῶ — κι' ὁ θάνατος ἀποκαλύπτει τοὺς ἄξιους». Δυστυχῶς ὁ θάνατος εἶναι κεῖνος ποὺ ἰσοπεδώνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κι' ὁ χρόνος ποὺ ἀποκαλύπτει τοὺς μεγάλους.

* * *

Καὶ ὅμως ἂν τὸ ἤθελε μποροῦσε νὰ εἶτονε ἀσυζήτητα, μεγάλος προσθέτουμε μεῖς. Δὲ τὸ θέλησε γιατὶ δὲν τὸ φιλοδόξησε. Γιατὶ νόμισε πὼς ἔτσι θὰ εἴτανε πιὸ κοντὰ στὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ εἶπε: «Ὁ λογικὸς ἄνθρωπος προσαρμόζεται στὸ περιβάλλον, ὁ παράλογος ἄνθρωπος πασκίζει νὰ προσαρμόση τὸ περιβάλλον. Γι' αὐτὸ ἡ πρόοδο εἶναι πάντα ἔργο τῶν ἀνοήτων».

Τὸ θέλησε γέρος πιὰ κάπου στὰ ἑβδομῆντα του καὶ μᾶς ἔδωκε ἔργο ποὺ τοῦ ἐξησφάλισε τὸ βραβεῖο Νόμπελ. Διαβάστε τὴν ἀποστροφὴ τῆς Ἰωάννας δ' Ἀρκ πρὸς τὸν ἀρχιδικαστή της καὶ πέτε πὼς δὲν εἶναι ὑπέροχη:

«Ἰωάννα, (σηκώνεται μὲ κατάπληξι καὶ τρομερὸ θυμό) ὥστε δὲ θὰ μὲ λυτρώσης: Ἄναψε τὴ φωτιά σου. Μήπως νομίζεις πὼς τὴν φοβᾶμαι περισσότερο ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ ποντικοῦ σὲ μιὰ τρύπα: Ἄκουσα πραγματικὰ ὅ,τι μοῦ παράγγελναν οἱ φωνὲς ἀπ' τὸ ὑπερπέραν. Μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μὴ μὲ θανατώσης, μὰ εἶπες ψέμματα. Νομίζεις πὼς ἡ ζωὴ εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἀναίσθητη πέτρα. Δὲ φοβᾶμαι πὼς θὰ περιορισθῶ σὲ ψωμὶ καὶ σὲ νερὸ μόνο. Μπορῶ νὰ ζήσω μόνο μὲ ψωμί. Πότε ζήτησα περισσότερα: Νὰ πιῶ νερό: Ἂν τὸ νερὸ εἶναι καθαρὸ τοῦτο δὲν εἶναι βασανιστήριο. Τὸ ψωμὶ δὲν ἔχει λύπηση γιὰ μένα καὶ τὸ νερὸ πίκρα. Μὰ νὰ μ' ἀποστερήσης τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴ χαρὰ νὰ βλέπω τὰ λειβάδια καὶ τὰ λουλούδια νὰ ἀλυσσοδένης τὰ πόδια μου γιὰ νὰ μὴ μπορῶ πιὰ νὰ συντροφεύω τοὺς στρατιῶτες καὶ νὰ ἀνεβαίνω τὰ βουνά, νὰ μ' ἀναγκάζης ν' ἀναπνέω πνιχτικὴ ὑγρὴ σκοτεινιὰ καὶ νὰ μ' ἀποστερῆς ἀπὸ κάθε τι ποὺ μὲ ξαναφέρνει στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὴν ὥρα ποὺ σὺ στὴν τρέλλα σου καὶ τὴν κακομοιριά σου προσπαθεῖς νὰ μὲ κάνης νὰ τὸν μισήσω... ὅλα αὐτὰ εἶναι χειρότερα ἀπ' τὴν γέεννα τοῦ πυρὸς τῆς Βίβλου, ποὺ εἶχε πυρωθῆ ἑφτὰ φορές».

Αὐτὸν τὸ Σῶ θὰ τὸν ἀγαπούσαμε

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ

ΡΟΜΑΝΤΣΑ τῶν φιλοσόφων μας

ΘΕΑΝΩ και ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Ο ΣΑΜΙΟΣ

Ἡ Κρότων, μιὰ μεγάλη ἐμορφοκτισμένη πόλις τῆς Κάτω Ἰταλίας πάνω στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Αἰσάρου, πλαισιωμένη ἀπὸ γόνιμα μαγευτικὰ χωράφια, φημιζότανε στὰ 540 π. Χ. γιὰ τὴν τάξι καὶ τὴν εὐνομία τῶν πολιτῶν της καθὼς καὶ γιὰ τὸ θαυμάσιο κλῖμα της στὸ ὁποῖο χρωστοῦσαν τὴν ἀκμὴ καὶ τὴν ἀνθηρότητά τους ἕνα πλῆθος ὀνομαστοὶ ἀθληταὶ τῆς τότε ἐποχῆς.

Ἐδέχθηκε μὲ ἐξαιρετικὴ εὐμένεια τὸν τότε διάσημο φιλόσοφο τῆς Σάμου — τὸν Πυθαγόρα, ἡλικίας ὡς 40 ἐτῶν — ποὺ συμπληρώσας ἕνα μεγάλο κύκλο ἐπιστημονικῶν του ταξιδιῶν, ἔκρινε καλὸ νὰ ἔλθη νὰ ἐγκατασταθῆ ἐδῶ, γιατὶ τὸ τυραννικὸ καθεστὼς τῆς πατρίδας του, ὅπως ἦταν κακομαθημένο καὶ διεφθαρμένο ἀπὸ τὴν μαλθακὴ λυδικὴ νοοτροπία τοῦ βασιλέως Πολυκράτη, δὲν ἦταν καθόλου κατάλληλο γιὰ νὰ δεχθῆ τὴν ἐπαναστατικὴ μεταρρύθμισι ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ ἀναστήματος τοῦ Πυθαγόρα.

Γιὰ τὴ μορφὴ τοῦ Πυθαγόρα κάθε περιγραφὴ παρέλκει. Λίγο πολὺ ὅλοι ἔχουμε μιὰ ἰδέα τοῦ τί ἦταν αὐτὸς ὁ «ὑπεράνθρωπος», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν πολλοί. Ἐκεῖνο ποὺ γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες προέχει, εἶναι ὅτι πρέπει νὰ κολακευώμαστε γιατὶ ὡς σήμερα οἱ κορυφαῖοι ξένοι φιλόλογοι καὶ ἐπιστήμονες — οἱ σημερινοὶ ἐρευνηταὶ τῆς «ἀτομικῆς ἐνεργείας», τῆς «ραδιενεργείας» κτλ. — ἀποκαλύπτονται μπροστὰ στὶς θεωρίες του.

Ὁ Ἕλλην αὐτός, ποὺ γεννήθηκε γύρω στὰ 580 π.Χ. σ' ἕνα νησὶ τοῦ Αἰγαίου καὶ ἄρχισε φιλοσοφικὲς σπουδὲς ἀπὸ 15 ἐτῶν, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴ Λέσβο ποὺ δίδασκε τότε ὁ Φερεκύδης καὶ ταξιδεύοντας διαδοχικά, στὴν Αἴγυπτο, στὴ Φοινίκη, στὴ Βαβυλῶνα, πίσω στὴ Σάμο καὶ κατόπιν στοὺς Δελφοὺς γιὰ νὰ καταλήξη τώρα στὴν Κρότωνα, ἐπῆρε ἀπὸ ἱερεῖς Αἰγυπτίους, Χαλδαίους, μάγους, ὀρφικοὺς καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλους σοφοὺς τὸ ὑλικὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐδημιούργησε θεωρίες ἀλάνθαστες καὶ ἀδιαφιλονίκητες κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ προκάλεσε πραγματικὰ τὸ θάμβος στοὺς συγχρόνους ἐπιστήμονας.

Ἡ θεωρία του ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν ὄντων εἶναι οἱ ἀριθμοί, εἶναι καὶ σήμερα ἀσπαστὴ ἀπὸ μεγάλους ἐπιστήμονας.

Τὰ διάφορα εἴδη τῆς ὕλης — τὰ στοιχεῖα — 92 ἢ περισσότερα, τὰ διεῖδε πρῶτος ὁ Πυθαγόρας. Τὰς ἀντιθέσεις των, δηλαδὴ τὸν θετικὸν καὶ ἀρνητικὸν ἠλεκτρισμὸν (ἠλεκτρισμὸς τῶν ἀτόμων) τὶς παρεδέχθησαν καὶ τὶς ἀνέπτυξαν σύγχρονοι ἐπιστήμονες σύμφωνα μὲ τὴν νοοτροπία τοῦ ἀρχαίου διδασκάλου.

Τὸ «μονόχορδον», τὸ σύνολον τῶν γεωμετρικῶν ἀνακαλύψεών του, δὲν ἔχουν διαμφισβητηθῆ ἀπὸ κανένα ἐπιστήμονα ποὺ ἀσχολήθηκε μὲ τὴ θεωρία τῆς μουσικῆς ἢ τὴ μελέτη τῆς γεωμετρίας. Εἴκοσι ἕνα αἰῶνα πρὶν ἀπὸ τὸ Γαλιλαῖο ὁ Πυθαγόρας ἐδίδαξε ὅτι ἡ γῆ κινεῖται καὶ 20 αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὸν Κοπέρνικο, ὅτι ἡ κίνησίς της γίνεται «κατ' ἔλλειψιν γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο» καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, αὐτὸς πρῶτος ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς «ἀτομικῆς ὑποστάσεως τῆς ὕλης», τὴν ὁποίαν ἐξεμεταλλεύθη κατόπιν ὁ Δημόκριτος — μαθητής του — στὸν ὁποῖον χρεωστεῖ ἡ Ἐπιστήμη τὴν περίφημη θεωρία τῶν ἀτόμων!

⁂

Στὴν Κρότωνα ἡ σχολὴ τοῦ Πυθαγόρα ἀπέκτησε περὶ τοὺς 20 μαθητὰς καὶ ἔφθασε στὸ κατακόρυφο τῆς δόξης της.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς σχολῆς ἦτο καὶ ὁ Βροντῖνος, Κροτωνιάτης πολίτης ποὺ εἶχε μιὰ ὡραιότατη καὶ ἐξυπνότατη γυναῖκα, τὴν Δεινώ, ἡ ὁποία παρακολουθοῦσε ἐπίσης τὴν πυθαγορικὴ διδασκαλία.

Ἡ κόρη των Θεανώ, μικρούλα μόλις 16 ἐτῶν τότε, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ βλέπη καὶ ν' ἀκούη συχνὰ τὸν ἐξαιρετικὸ ἄνθρωπο, ποὺ ἡ πατρίδα της θεωροῦσε σὰν ἡμίθεο ἐνσαρκωμένο.

Πολλὲς φορὲς συζητοῦσε γι' αὐτὸν μαζὺ μὲ τὴν μητέρα της.

—Μητέρα! τῆς εἶπε μιὰ μέρα μὲ χαριτωμένο παιδιάστικο ἐνθουσιασμό. Θὰ ξεκλέψω μὲ κάθε τρόπο καιρὸ ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νἄρχωμαι στὴ Σχολή.

Μιὰ δούλη μπῆκε κείνη τὴ στιγμὴ στὸ δωμάτιο τῆς Κροτωνιάτισσας ἀρχόντισσας:

—Κυρία! Ἡ γειτόνισσά σας ἡ Τιμύχα ἦλθε νὰ σᾶς δῆ. Εἶναι, λέγει, ἀνάγκη νὰ σᾶς μιλήση.

—Ὁδήγησέ την ἐδῶ, εἶπε ἡ Δεινώ.

—Τί σοῦ συμβαίνει, Τιμύχα; ἐρώτησε ἡ Δεινώ.

—Ἄκουσε, ἀγαπημένη μου. Ὅλες οἱ ἀρχόντισσες τοῦ Κρότωνα ξέρουν τὴ μεγάλη ἐπιρροὴ ποὺ ἔχεις ἐσὺ κι' ὁ ἄνδρας σου στὸν Πυθαγόρα. Αὐτὸς ὁ θεοτικὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔκαμε τόσα καὶ τόσα καλὰ στὸν τόπο, εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ σώση τὴν πατρίδα μας ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

—Πρόκειται γιὰ κάποιον κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ γενικὰ τὴν χώρα;

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρόκειται. Ἀνέθεσαν σὲ μένα νὰ σοῦ κάνω τὴ σχετικὴ ἀνακοίνωσι. Τώρα ἐσχάτως ἄρχισαν κι' ἔρχονται ἀπὸ τὴν Σύβαρι ἕνα σωρὸ ὡραῖες ἀλλὰ διεφθαρμένες γυναῖκες ποὺ ἔχουν ξεχωριστὴ τέχνη καὶ εἰδικότητα νὰ ἐμπορεύωνται τὸ σῶμα τους. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς κατώρθωσαν ἤδη νὰ γίνουν παλλακίδες τῶν συζύγων μας.. Τὰ σπίτια μας ἔχασαν τὴν ἡσυχία τους... Ὁ Κρότωνας ἔχασε τὴ γαλήνια τακτικὴ ζωή του ποὺ τὴν ἐζήλευαν ἡ γῆ κι' ὁ κόσμος! Ὁ κυβερνήτης μας δὲν μπορεῖ ἢ δὲν θέλει φαίνεται νὰ λάβη τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ σταματήση τὸ κακὸ ἀπελαύνοντας ἀπὸ δῶ αὐτὲς τὶς παληογυναῖκες... Ξεύρεις λοιπὸν τί σκεφθήκαμε; Ὁ μόνος ποὺ θὰ τὸ ἐπιτύχαινε θὰ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σὰν τὸν δάσκαλό σου.

⁂

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Πυθαγόρας ἐμάθαινε τὰ διατρέχοντα.

Τὸν εἶχαν συναντήσει ὁ Βροντῖνος καὶ ἡ Δεινὼ περὶ τὸ βασίλεμμα τοῦ ἥλιου κοντὰ σὲ μιὰ δενδροφυτεμένη ὡραία παλαίστρα νὰ κάνη τὸν συνηθισμένο του βραδυνὸ περίπατο.

—Διδάσκαλέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Βροντῖνος, χαιρετῶντας τον μὲ σεβασμό. Δυὸ χάρες ἤλθαμε νὰ σοῦ ζητήσωμε...

Ἡ πρώτη, ὅπως τοῦ ἐξήγησε, ἦταν τὸ ζήτημα τῶν ξένων παλλακίδων ποὺ ἐκινδύνευαν νὰ καταντήσουν τὸν τόπο «Σύβαρι», χώρα τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀπωλείας...

—Ἡ δεύτερη; ρώτησε ὁ σοφός.

—Ἡ δεύτερη... Χμ!... Θὰ σοῦ φανῆ περίεργο... Ἔχουμε τὴν μικρούλα μας τὴν κόρη, τὴ Θεανώ, ποὺ θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ γίνη μαθήτριά σου! Εἶναι δὲν εἶναι 16 χρονῶν! Φαντάζεσαι πὼς μπορεῖ νὰ βγῆ τίποτα ἀπὸ δαύτη;

— Στείλετέ μου την αὔριο. Θὰ τὴν ψυχολογήσω ἐγὼ ἰδιαιτέρως. Κατόπιν θὰ σᾶς πῶ... Ἂν πραγματικὰ ὁ πόθος τῆς σπουδῆς τὴν φέρνει σ' ἐμένα, θὰ τὸ καταλάβω.

Ὅταν τὴν ἐπαύριο ὁ Πυθαγόρας πρωταντίκρυσε τὴν μικρούλα κόρη τοῦ Βροντίνου ἔμεινε κατάπληκτος. Δὲν περίμενε νὰ δῆ καὶ ν' ἀκούση ἕνα τέτοιο παιδί.

—Σὺ εἶσαι ἡ Θεανώ, ποὺ μοῦ εἶπε ἡ μητέρα σου ὅτι θέλεις νὰ γίνης μαθήτριά μου;

—Ἐγὼ εἶμαι.

—Τί θὰ ἤθελες νὰ γίνης; Ἱέρεια ἴσως; Προφήτισσα.... Νὰ διαβάζης δηλαδὴ τὰ ἱερὰ βιβλία ποὺ μιλοῦν τὴν γλῶσσα τῶν θεῶν;

—Ὄχι, ὄχι. Θέλω νὰ μάθω τὴ σοφία ποὺ διδάσκεις ἐσὺ γιὰ νὰ τὴ διδάξω ἔπειτα καὶ στὶς ἄλλες γυναῖκες. Μιὰ γυναῖκα χωρὶς τὸ ἐφόδιο τῆς μόρφωσης εἶναι δυστυχισμένο πλάσμα.

—Ἄ! Θέλεις νὰ ποῦμε νὰ γίνης φιλόσοφος;

—Ναί. Μὰ νὰ κυττῶ καὶ τὸ σπίτι καὶ τὴν δουλειά μου καὶ τὸν ἄνδρα μου νὰ φροντίζω, νὰ μὴ τοῦ λείπη τίποτε!

—Μπᾶ! Σκέπτεσαι καὶ... νὰ παντρευθῆς;

—Βεβαίως. Τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ πάρω ἕνα σύζυγο σοφό... ποὺ νὰ τὸν ἀγαπήσω ὅμως ἀπὸ τὴν ἀξία του... Θέλω νὰ γίνω μαθήτριά σου... Μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθῆς καλέ μου διδάσκαλε!

—Δὲν σοῦ τὸ ἀρνοῦμαι, παιδί μου. Ἐξ ἐναντίας. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ μάθω πῶς θὰ γίνης μιὰ σοφὴ νοικοκυρούλα ὅπως τὸ ἐπιθυμεῖς.

Ἡ ἐμορφιὰ τῆς μικρούλας μαθητρίας ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη συνάντησι μίλησε στὴν καρδιὰ τοῦ Πυθαγόρα γιὰ τὴν «ὑπέρτατη εὐτυχία» ποὺ φανταζότανε... γιὰ τὸν κόσμο τῶν ἀκτίνων καὶ τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ἁρμονίας.... γιὰ τὸν κόσμο ποὺ ἡ ψυχὴ ἐμφανίζεται διάφανη μὲ τὴν πραγματική της μορφή, φῶς μέσα σὲ φῶς...

⁂

Ἀπὸ τὴν ἐπαύριο ἄρχισε δυὸ μεγάλους ἄθλους.

Ὁ ἕνας ἦταν νὰ πείση τοὺς Κροτωνιᾶτες μὲ εἰδικὲς σειρὲς διαλέξεων, κηρυγμάτων καὶ ρητορικῶν διδασκαλιῶν νὰ διώξουν ἀπὸ τὸν τόπο τους τοὺς φορεῖς τῆς αἰσθησιακῆς διαφθορᾶς καὶ ν' ἀφοσιωθοῦν μονάχα στὴν γυναῖκα ποὺ θὰ ἦταν ἀπὸ τὸν τόπο τους, ἀντάξιά τους καὶ συντρόφισσά τους παρμένη μὲ στεφάνι.

Ὁ ἄθλος αὐτὸς ἐπέτυχε.

Ὁ δεύτερος ἄργησε λιγάκι, ἀλλὰ... ἐπέτυχε λαμπρότερα.

Τὸν ἐπισφράγισε ὁ ἔρως.

Ὁ μεγάλος διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας δὲν τὰ κατάφερε νὰ ἀνταπεξέλθη στὴν ἐμορφιὰ τῆς μαθητρίας του.

Τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν ἐπόθησε δική του.

—Θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου! τῆς εἶπε, γιατὶ μὲ ἔπεισες νὰ φαντάζωμαι τὸ ἄκρο ἄωτο τῆς εὐτυχίας σ' ἕνα ταιριαστὸ γάμο. Εἶμαι πολὺ μεγαλύτερός σου, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια...

—Ὅταν ταιριάζουν οἱ ψυχές, ταιριάζουν ὅλα, τοῦ εἶπε σπαράζοντας ἀπὸ χαρὰ ἡ Θεανώ. Δὲν θὰ ὠνειρευόμουν ὡραιότερο γάμο στὴ ζωή! Ἡ σοφία καὶ τὸ σπίτι! Ἡ τέχνη τοῦ νὰ ζῆς ξένοιαστα καὶ ἡ φροντίδα μιᾶς ἀγαπημένης φωλῆς! Τὰ ὡραιότερα «σύμβολά» σου, οἱ σοφώτερες γνῶμες ποὺ εἶπες, καλέ μου, εἶναι ἡ βάσις μιᾶς ἰδανικῆς συζυγικῆς ζωῆς... Ἔλα νὰ ξαναθυμηθοῦμε μερικά: «Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἢ τὰ ὅπλα ἢ ἡ ἐξουσία ἢ ἡ πολιτική. Τῆς γυναίκας: Τὸ νὰ μένη στὸ σπίτι, τὸ νὰ ξέρη νὰ κρύβεται μέσα καὶ νὰ ξέρη νὰ περιποιῆται τὸν ἄνδρα της».

—Νἆναι «λευκοφορεμένη», ἁπλοϊκὴ καὶ ἀπροσποίητη σ' ὅλα της συνεπλήρωσε ὁ σοφός.

—«Νὰ μὴν ἐμορφαίνη τὸ πρόσωπο μὲ τὴ βαφή, μὰ νὰ τ' ἀφήνη στὴ φυσική του θωριά...»

—«Νὰ βγαίνη γιὰ ψώνια της τὴν ὥρα ποὺ πρέπει, καὶ νὰ συνοδεύεται πάντα ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριά της».

—Ἐγὼ θἄλεγα καὶ κάτι ἄλλο, ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας ἡ Θεανώ... Ἀλλάζοντας λιγάκι τὸν στίχο τοῦ Ὁμήρου, θἄλεγα πὼς θἄπρεπε δυὸ πράγματα, μὲς τὴ ζωή, νἄχη στὸ νοῦ της πάντα:

«Μονάχα τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὸν καλό της ἄνδρα...»

Ἡ Θεανὼ δὲν διέψευσε τὰ λόγια της. Ὑπῆρξε ἡ πρώτη σοφὴ γυναῖκα ἡ ὁποία ἔγραψε τὴν πρώτη μελέτη γιὰ «τὴ συζυγικὴ εὐτυχία»...

ΛΕΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Σημειώσεις ἀπὸ τὴν Κρήτη
ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΙ

Νά τὸ φίλοο κελῶς τὸ φίλοο — μουρμούρισε ὁ Κωνσταντῆς ὁ Ἀντρῖκος ἀναμεσὺς στὴν καρπερὴ ἐληὰ ραβδίζοντας καὶ τὸν κύτταξε μὲ χαμόγελο καταπρόσωπο. Πχοιός ἄλλος ὁ ἥλιος — ἔκανε στὴ γυναῖκα του ἀπορῶντας μὴ βλέποντας καθένα γύρω. Θές ξανάπε καλύτερο: ποὺ ὅπως ἀγαπᾶ τὸ Βασιλῆ ἀγαπᾶ καὶ μᾶς: ἀγαπᾶ τὸν ὄφι, τ' ἀηδόνι, τὸ λιοντάρι, τὸ μελίτακα (μυρμήγκι):

Μιὰ καλλονὴ θὰ ξετελέψη — ἀπηλοήθηκε ἀπὸ παρακάτω τὸ Ρηνιὸ μαζεύοντας χαμωτὲς ἐληές πεσμένες ἀπ' τὸ χθεσινὸ σφοδρὸν ἀέρα. Χεγέε κι' ἄλλο δὰ εἶπε ἡ Ἀντρίκαινα ποὺ μᾶς φοβέριζε τὴν ταχινὴ ὁ Καμάρης μὴ βγοῦμε ἔξω πὼς ἔκανε πλημμύρα. Ἄνοιξ ταχινή, ξανάπε ἡ νύφη της τὸ Ρηνιὸ καλωσυνάτη μέρα. Τὸ λενε ὅμως κι' ἀλλοιῶς: ἀπ' τὴ ταχινὴ φαίνεται ἡ καλὴ μέρα' πχοιὸ νὰ πρωτοπιστέψης: Παπποῦ αἲ παπποῦ: ὥριζε Κωστάκι — Ἐκκλησιὰ μολυβωτὴ καὶ ὕστερα παπποῦ: Κοντυλοπελεκητὴ πχοιος τὴν ἐμολυβοκοντυλοπελέκησε: τοῦ μολυβοκοντυλοπελεκητὴ ὁ γυιός. Ἴσα δὰ καὶ σὺ νὰ σὲ χαρῶ μὴ ξεκαθαρίσης εἶπε ἡ Ἀντρίκαινα τοῦ χρόνου στὸ σχολειὸ μὴ μπερδεύει ἡ γλῶσσα σου. Ἔλα δὰ ἄφησε τσὶ κουβέντες Κατερίνα — κάνει κατόπι στὴ γυναῖκα του — στρῶσε ἀποκάτω μου ἀνάπλα (κουβέρτα) δὲ θωρεῖς πῶς πᾶνε ὄξω οἱ ἐληές. Κι' ἀψόθυμος τὸν πῆρε ὁ θυμὸς βλαστημῶντας. Ἀπομονή, ἀπομονὴ Κωνσταντῆ μ' — ἔκαμε τότε ὁ Θεοχάρης ὁ Μύρτης σιγάσιμωσε σπέρνοντας τὴ σημαδεμένη μ' αὐλάκι σπορά. Ὥρα καλή σας — πῶς πάει ρώτησε τὸ ραβδιστό: Ἐγὼ εἶχα πάλι ἀστοχιά' μὲ τὸ νὰ σπειρη λέει δυὸ χρονιὲς κριθάρι καὶ ροβί' γι' αὐτὸ φέτος ἂν καὶ περυσινὴ καλουργιά (ἄσπορο ὄργωμα) θἄσπερνε κουκιὰ μὲ υπόλικη κοπρά. Ὅλα τὰ λογίσιματα εἶπε ὁ Ἀντρῖκος, παπούλες, ρίκο, λαθοῦρι κουκιά... ἐκτὸς ρόβι φακὴ καὶ ροβίθια, φελοῦνε δὲ παίρνου ἀλλ' ἀφίνου στὸ χῶμα ἄζωτο' ποὺ θέλου τὰ δέντρα νὰ βλαστοσύρου νὰ καμου καρπό.

Οὔφ κούρασι, κούρασι εἶπε κατόπι ὁ Μύρτης σὰν ἀπόσπειρε τὴ σημαδεμένη σπορά.

Ἀντρίκοο φώναξε ὕστερα' νἄρθη νὰ φουμάρου λέει νὰ πγιοῦν καὶ κανὰ δυὸ ρακὲς νὰ ξεδρώσου. Μὴ συνερίζεσαι τσὶ δουλειᾶς ξανάπε' ἡ δουλειὰ δὲ σκλαβώνεται. Ἄκου τοῦ σχολειοῦ τὴ καμπάνα ἔχει ἀκόμη πολλὴ ὥρα. Ἔλα Κωνσταντῆ — τὸν κόσμο τοῦτο ἄλλοι τὸν εἶχα κι' ἄλλοι θὲ νὰ τὸν παρεντέψου' ἡ δουλειὰ ἔλεγε ὁ Δουλαγληγόρης ὁ πχιὸ καλός μας ρεσπέρης, φοβήθηκε τὸν ἀπομονευτικό. Ὁ Θχιὸς χωρέστου τὸν καλό μου γείτονα κάνει ὁ Ἀντρῖκος σὰν ἦρθε' ρίχνοντας θλιβερὸ βλέμμα ἀντικοὺ στὰ δασειὰ ψηλὰ κυπαρίσσα. Εἰς ὑγεία Θεοχάρη κι' ὁ Θχιὸς νὰ πέψη πλούσια σοδειά...

ΕΥΑΓ. ΔΙΑΛΥΝΑΣ
Βραχάσι — Κρήτης

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΜΠΕΣΥ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΜΠΡΟΜΦΙΛΝΤ

Ἡ Μπέσυ Μποντὰν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς χορεύτριες τοῦ Καζίνου, ποὺ ὑπῆρξε ἐπὶ καιρὸ ἐρωμένη μου. Μιὰ μέρα ποὺ ἤμουν μαλωμένος μαζί της, ὅταν γύρισα σπίτι μου ὁ ὑπηρέτης μου Λέστερ, μοῦ ἀνέφερε ὅτι ἡ Μπέσυ εἶχε ἔρθει νὰ μὲ δῆ. Τὸν ρώτησε ἂν ἐκάθησε πολλὴ ὥρα νὰ μὲ περιμένη.

— Δὲν τὴν ἄφησα νὰ μπῆ οὔτε στὸ χὼλ! μοῦ ἀπήντησε ὁ Λέστερ.

— Γιατί αὐτό:

— Ἐπειδὴ εἶδα τὴ φωτογραφία της τεμαχισμένη μέσα στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων καὶ φοβήθηκα ὅτι ἡ μὶς Μπέσυ Μποντὰν ἐρχότανε νὰ σᾶς κάνη καμμιὰ σκηνή.

— Μπράβο Λέστερ! Ἂν ξανάρθη ἄλλη φορά, νὰ βάλης ἀμέσως στὴν πόρτα τὴν ἀλυσσίδα τῆς ἀσφαλείας!

Ὁ ὑπηρέτης μου εἶχε δίκηο ποὺ ἐμπόδισε τὴν Μπέσυ νὰ περάση μέσα στὸ σπίτι. Ἦταν ὡραιότατη κοπέλλα, μὰ σωστὸς σίφουνας. Ὅταν θύμωνε μποροῦσε νὰ πετάξη στὸ κεφάλι τοῦ ἀντικρυνοῦ της, ὅ,τι δήποτε βρισκότανε κοντά της. Μοῦ ἔκανε ὅμως ἐντύπωσι, ὅτι ὁ ὑπηρέτης μου δὲν ἔχανε καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὶς ἐρωτικές μου ὑποθέσεις. Ἐπὶ μῆνες, οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου του ἦσαν γεμᾶτοι φωτογραφίες τῆς Πόλλυ Ράνσον ποὺ τὶς εἶχε κόψει ἀπὸ θεατρικὰ περιοδικά.

Τὴν ἑπομένη τῆς σκηνῆς ποὺ ἀνέφερα, μπῆκα στὸ δωμάτιο τοῦ Λέστερ. Οἱ φωτογραφίες τῆς Πόλλυ Ράνσον εἶχαν ἐξαφανισθῆ.

Σὲ μερικὲς μέρες συμφιλιώθηκα μὲ τὴ Μπέσυ καὶ ξαναπῆγα στὰ παρασκήνια. Πέρασα τὴ βραδυά μου μεταξὺ τῶν καμαρινιῶν τῆς Μπέσυ καὶ τῆς φίλης της Ἑρμίνας. Ὅταν ἡ μιὰ βρισκότανε στὴ σκηνή, καθόμουν στὸ καμαρίνι τῆς ἄλλης. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μάθαινα ὅλα τὰ νέα τοῦ θιάσου. Λησμόνησα ν' ἀναφέρω, ὅτι ἡ Μπέσυ καὶ ἡ Ἑρμίνα, τὰ πήγαιναν μιὰ χαρά. Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ πῶ, ὅτι ἡ Ἑρμίνα δὲν φοβότανε τὴ Μπέσυ, μήπως τῆς κλέψη κανέναν ἐραστὴ παρ' ὅλο ποὺ ἡ φίλη μου ἦταν ὡραιότατη. Ἡ Ἑρμίνα ἤξαιρε, ὅτι ἡ Μπέσυ ἀπεχθανόταν τοὺς κοσμικοὺς τύπους καὶ ἂν δὲν τῆς ἄρεσε πραγματικὰ ἕνας ἄνδρας, τὸν ἔδιωχνε, ὁσοδήποτε πλούσιος κι' ἂν τύχαινε νὰ εἶναι. Εἶχε ἀδυναμία στοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς φερόταν μὲ στοργὴ ὅταν τοὺς ἔβλεπε λυπημένους. Ἄλλωστε καὶ ὁ σύνδεσμός της μαζί μου, μ' ἀπόδειξε τὴν ἀνιδιοτέλειά της. Ἤμουν ἕνας μέτριος καλλιτέχνης ποὺ κέρδιζα 200 δολλάρια καὶ ἡ Μπέσυ δὲν μποροῦσε νὰ περιμένη τίποτα ἀπὸ μένα. Ἄρα, γιὰ νὰ μοῦ θυσιάση τόσους πολυτάλαντους ὑποψήφιους ἐραστάς της, αὐτὸ σήμαινε δυὸ πράγματα:

1) ὅτι δὲν ἦταν συμφεροντολόγα,
2) ὅτι τῆς ἄρεσα.

Μερικὲς φορὲς ὁ ὑπηρέτης μου ἔκανε νὰ μὲ ἰδῆ δυὸ καὶ τρεῖς μέρες. Ὁ καϋμένος ὁ Λέστερ ἦταν ἀπελπισμένος. Ἀναρωτιότανε ποιός μοῦ ἑτοίμαζε τὸ βραδυνό μου τσάϊ καὶ ποιός φρόντιζε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι τὸ κοστοῦμι μου δὲν τσαλακώθηκε. Ἡ ζωὴ τοῦ Λέστερ γινόταν πληκτικὴ κατὰ τὴν ἀπουσία μου. Τοῦ ἄρεσε νὰ σερβίρη τοὺς φίλους μου στὶς μικροεσπερίδες ποὺ ἔδινα σπίτι μου γιὰ ν' ἀκούη τοὺς κομπασμούς τους περὶ ἐρωτικῶν κατακτήσεών τους, καὶ γιὰ νὰ τρώη μὲ τὰ μάτια του, τὶς ὡραιότερες καλεσμένες μου.

Ὁ Λέστερ μοῦ εἶχε πῆ συχνά:

— Ἀπορῶ πῶς ὁ κύριος δὲν φέρνει τὴ μὶς Μποντὰν νὰ προπονηθῆ ἐδῶ στὸ χορό της. Ποῦ ἀλλοῦ νὰ βρῆ ἕνα τέτοιο παρκέ, ποὺ νὰ γλυστρᾶ σὰν καθρέφτης:

Ἦταν ἕνα εὔσχημο παράπονό του. Τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ καλοῦσα τὴ φίλη μου σὲ μιὰ ἑσπερίδα πρὸς τιμήν της, ἀλλ' ἀνέβαλλα μέρα μὲ τὴ μέρα. Ἦταν ἡ εὐτυχέστερη ἐποχὴ τοῦ βίου μου. Ἡ ζωὴ μοῦ φαινότανε παράδεισος. Εἶχα γνωρίσει πολλὲς γυναῖκες, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν συγκρινότανε τότε γιὰ μένα μὲ τὴ Μπέσυ. Αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ μέθη, βάσταξε ἕξη μῆνες. Ἔχασα τὸν πατέρα μου ἐκεῖνο τὸν καιρό, καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω γιὰ τὸ Κάνσας Σίτυ. Θυμᾶμαι πὼς ἦταν Αὔγουστος καὶ ἔκανε πάρα πολὺ ζέστη. Ἐμπιστεύθηκα τὴ φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ μου στὸν Λέστερ κι' ἀποχαιρέτησα τὴ Μπέσυ μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ γύριζα τὸ ἀργότερο σὲ 8 μέρες. Οἱ κληρονομικὲς ὑποθέσεις μου ὅμως ἦσαν περίπλοκες καὶ οἱ ὀκτὼ μέρες ἔγιναν πολλὲς ἑβδομάδες ἀπουσίας μου. Τέλος ὅταν κανόνισα αὐτὰ τὰ ζητήματα, ἑτοιμαζόμουν νὰ γυρίσω νὰ βρῶ πάλι τὴ Μπέσυ, ἀλλὰ πῆρα ἕνα τηλεγράφημα τῆς Ἑρμίνας, ποὺ μοῦ φάνηκε ὅτι ἀνήγγελλε γιὰ μένα τὸ τέλος τοῦ κόσμου: Ἡ Μπέσυ εἶχε σκοτωθῆ σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα!

Πῆρα τὸ πρῶτο τραῖνο. Ὅταν ἔφτασα τράβηξα κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι μου. Ὁ Λέστερ εἶχε φύγει! Ὁ θυρωρός μοῦ ἔδωσε ἕνα σημείωμα, ἐξηγῶντας μου, ὅτι τὸ ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσι τοῦ ὑπηρέτη μου, γιατὶ ὁ Λέστερ δὲν ἤξαιρε γράμματα. Τὸ σημείωμα ἔλεγε περίπου τὰ ἑξῆς:

— Κύριε, λυπᾶμαι ποὺ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ φύγω. Λυπᾶμαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τὸ λόγο. Ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος στὸ σπίτι σας, γιατὶ εἴσασταν πάντα καλὸς μαζί μου, μὰ πρέπει νὰ φύγω. Συνέβη κάτι ποὺ ὕστερα ἀπ' αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ξαναδῶ, χωρὶς νὰ κοκκινίσω ὡς τ' αὐτιά. Μὲ σεβασμὸ Λέστερ Μπίτς».

Ξέχασα τὸν Λέστερ καὶ σκέφθηκα τὴ Μπέσυ. Ἡ Ἑρμίνα μοῦ διηγήθηκε τὸ τραγικὸ τέλος τῆς ἄτυχης φίλης μου. Εἶχε πάει σὲ μιὰ συγκέντρωσι λαϊκή, ὅπου τὴν ἀνεκήρυξαν βασίλισσα τῆς ὠμορφιᾶς. Ἡ Μπέσυ ἤπιε λίγο περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Ἤθελε καὶ καλὰ νὰ ὁδηγήση ἐκείνη τ' αὐτοκίνητο στὸ γυρισμὸ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ν' ἀνατραπῆ σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου. Τὴν ἀνέσυραν νεκρὴ ἀπὸ τὰ συντρίμματα. Στὴν κηδεία της ὑπῆρχε πολὺς κόσμος καὶ μεγάλη συγκίνησι. Τὴν ἐκφορὰ της ἀκολούθησαν ἕνα σωρὸ

Μπορεῖτε νὰ μᾶς ρωτᾶτε

Ὁ «ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.» ἀπαντᾶ σ' ὅλες τὶς ἀπορίες σας καὶ σᾶς δίνει συμβουλὲς γιὰ ὅ,τι σᾶς ἐνδιαφέρει. Γράψατε: Περιοδικὸν «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ», διὰ τὸν «Ἄγνωστον Χ.», Ἐλ. Βενιζέλου 41 (Μέγ. Νικολούδη), Ἀθήνας. Θὰ ἔχετε συντόμως τὴν ἀπάντησι.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΣΑΦ. ΓΑΛΙΑΤΣΟΝ (Β.Σ.Τ. 902) Συγκινητικὸ πράγματι τὸ γράμμα σας. Εἶναι μερικὲς ἐκδηλώσεις ὅπως αὐτὴ ἡ δική σας, ποὺ ἐνθαρρύνουν καὶ παρηγοροῦν καὶ δείχνουν τὴν ἀφάνταστη ζωτικότητα ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶναι γεμάτη ἡ φυλή μας. Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὔχομαι σύντομη ἀποθεραπεία καὶ εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

ΛΟΓΟΘΕΤΗΝ ΣΤΑΥΡΟΝ (Β. Σ. Τ. 902): Τὸ φρόντισα ἤδη ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ τετράστιχα ποὺ μποροῦν νὰ παρεξηγηθοῦν. Καὶ τὸ «Παράπονό» σας καλό. Χρηματικὸν ποσὸν δὲν χρειάζεται.

ΘΕΟΦ. ΡΑΠΤΗΝ: Εἶναι περίφημο στὴν ἔμπνευσι, παρὰ τὸ ὅτι σ' ὡρισμένα σημεῖα χωλαίνει ὁ στίχος. Ἐν τούτοις δημοσιεύεται, χάριν στὸ πνεῦμα του.

Ι. Π. Μ. Δὲν πρόκειται νὰ παραταθῆ ἡ ἀγωνία σας καὶ ἐλπίζω σύντομα νὰ βρῆτε τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ εὐχαριστήσετε.

ΧΡ. ΔΗΜ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΝ: Εἶναι ἐξαιρετικῶς κολακευτικὰ τὰ ὅσα μᾶς γράφετε γιὰ τὸ «Ἐδῶ Ἀθῆναι». Τὰ δεχόμεθα ὡς εἰλικρινῆ, διότι προέρχονται ἀπὸ καλὸν φίλον καὶ καλλιεργημένον ἄνθρωπον. Τὸ πλῆρες ὄνομα τοῦ διασήμου Ἰρλανδοῦ συγγραφέως εἶνε Γεώργιος Μπέρναρ Σῶ, ἀλλὰ συνήθως παραλείπεται τὸ πρῶτο μικρὸ ὄνομα. Τὸ δεύτερο δὲν εἶναι τὸ πατρικό του. Ἡ ἡλικία του εἶναι ὅπως τὴν ὑπολογίσατε καὶ σεῖς ἀφοῦ ἐγεννήθη τὸ 1856 ἀλλὰ ὁ κ. Λαμπρίδης ἔγραψε τὴ σχετικὴ μελέτη πέρυσι, καὶ δὲν ἔγινε κακῶς, ἡ σχετικὴ ἐνημέρωσις. Γιὰ τὴν ἀπάντησι τοῦ «κυρίου Μ.» ποὺ σᾶς ἀπησχόλησε, ἔχετε δίκηο καὶ θὰ ἀντελήφθητε ὅτι πρόκειται περὶ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἀπὸ τὶς μοιραῖες καὶ ἐνίοτε ἀναπόφευκτες.

ΔΗΜ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΝ - ΡΕΒΑΝ: Τὰ ἐπῆρα καὶ τὰ ἔδωσα στὴν κριτικὴ ἐπιτροπή.

Α. Β. Γ.: Ὑπῆρχε μέχρι τῶν προπολεμικῶν ἐτῶν καὶ στὴν Ἀθήνα ἐσπεραντικὸς σύλλογος. Μετὰ τὸν θάνατο ὅμως τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Α. Ἀνδρεάδη ἔπαυσε νὰ ὑφίσταται. Περιοδικὸ δὲν ἐκδίδεται. Ἔξω ὑπάρχουν τέτοιοι σύλλογοι, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω τὶ διεύθυνσι. Ἐζήτησα σχετικὲς πληροφορίες καὶ μόλις τὶς συγκεντρώσω θὰ σᾶς γράψω. Ἡ λατινικὴ ὡς νεκρὰ γλῶσσα δὲν εἶναι ἐν χρήσει.

«ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ» (Πάτραι): Συμμερίζομαι τὴ λαχτάρα σας καὶ θὰ δῶ πῶς θὰ βρῶ τρόπο νὰ ἱκανοποιήσω τὴν τόσο δικαιολογημένη ἐπιθυμία σας.

ΤΑΚΗΝ ΧΑΡΑΠΗΝ: Τὸ ἔδωσα στὴν ἐπιτροπή. Εἶναι καλό.

ΝΙΚΟΝ ΑΚΡΙΒΟΓΙΑΝΝΗΝ: Δὲν εἶναι ἀκατάλληλα. Σύντομα θὰ ἔλθη ἡ σειρά τους.

ΕΛΕΝΗΝ ΚΑΡΑΓΚΙΑΟΥΡΗ: Ἢ περάστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἢ στεῖλτε κάποιον νὰ πάρη τὴ φωτογραφία. Εἶναι εὔκολο ἐφ' ὅσον μένετε στὰς Ἀθήνας..

«ΣΑΠΦΩ»: Καὶ τὰ δυὸ καινούργια σας εἶναι καλά. Σύντομα θὰ τὰ δῆτε. Καὶ τὸ «Τῆς κατοχῆς ζητιάνα».

«ΕΝΑΝ ΕΛΛΗΝΑ»: Ἕνα λάθος τυπογραφικὸ ἔγινε στὴν προηγούμενη ἀπάντησι. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Λ. Καραντώνη εἶναι Ἐθνικὸν Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας, Ρηγίλλης 4 καὶ ὄχι τοῦ κ. Μ. Καραγάτση ποὺ εἶναι Σπάρτης 4.

«Χ.»: Ἀντιλαμβάνομαι ἄριστα καὶ σ' ὅλη τὴν ἔκτασί τους τὴν ἀγανάκτησί σας, ποὺ πρέπει νὰ γνωρίζετε δὲν εἶναι μόνον ἰδική σας. Κάτι πρέπει, πάντως, νὰ γίνη, διὰ νὰ διορθωθῆ ἡ κατάστασις.

ΑΓΓΕΛΙΚΗΝ ΠΑΧΗ: Θὰ μελετηθῆ τὸ σταυρόλεξό σας, διότι πρὶν δημοσιευθῆ, θέλει κάποιες διορθώσεις. Ὅπως οἱ λέξεις ΚΡ — ΑΤ κλπ.

ΒΑΣ. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Παρὰ τὸ ὅ,τι εἶναι, ὅπως λέτε τὸ πρῶτο σας, εἶναι ἐν τούτοις γεμᾶτο αἴσθημα καὶ φρεσκάδα. Θὰ τὸ κρίνη ἡ ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ δημοσιευθῆ σύντομα, ἐλπίζω.

ΓΕΡ. ΜΕΤΑΞΑΝ: Δὲν ἔχει σημασία ἡ προτεραιότης. Καὶ τὸ ἄλλο θὰ ἀποκτήση τὴ σειρά του.

ΣΟΝΙΑ ΟΛΛΑΝΔΕΖΟΥ: Πράγματι καλὸ καὶ θὰ τὸ φροντίσω.

«ΕΝΙΠΕΑ» (Καρδίτσα): Καὶ τὰ τρία ὡραῖα. Ἰδιαιτέρως τὸ πρῶτο μποροῦσε ἀξιόλογα νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς ἐμβατήριο τῆς ὀργανώσεως τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ νέων. Γι' αὐτὸ θὰ δημοσιευθῆ σύντομα.

ΓΕΩΡ. ΖΑΦΕΙΡΑΚΗΝ (Καισαριανήν): Ἀξιόλογο τὸ ποιηματάκι σας. Θὰ δημοσιευθῆ σύντομα.

ΓΡ. ΓΚΟΤΣΟΠΟΥΛΟΝ (Κυπαρισσίαν): Εἶναι πράγματι τρομερὸ αὐτὸ ποὺ διεπιστώσατε καὶ ὁ λογοκλόπος ἐνεγράφη στὸν μαῦρο πίνακα. Δυστυχῶς μᾶς ξέφυγε. Τὰ φύλλα σᾶς τὰ ἐταχυδρόμησα. Τὸ «Ἀντίδωρο» θὰ μπῆ στὸ 74ον. Μοῦ ζητᾶτε νὰ δημοσιευθῆ στὸ 64ον. Τὸ ἐκάνατε καὶ σεῖς τὸ λάθος. Διότι στὰς 7 Φεβρουαρίου ποὺ ἐγράψατε τὸ γράμμα σας εἶχε κυκλοφορήσει ἤδη τὸ 72ον.

ΒΑΣ. ΜΠΑΡΔΗΝ: Θὰ δημοσιευθῆ μόλις ὑπάρξη εὐκαιρία.

ΕΛΣΑΝ ΤΡΙΓΩΝΗ (Ἡράκλειον Κρήτης): Μὲ συνεκίνησαν οἱ ἐκδηλώσεις σας καὶ ὑπολογίζω στὴ φανατικὴ σας συμπάθεια.

Γ. ΓΑΛΙΑΤΣΟΝ — Σ. ΛΟΓΟΘΕΤΗΝ: Θὰ φροντίσω νὰ δημοσιευθῆ στὸ ἑπόμενο. Εἶναι ἐξαίρεσις αὐτὴ ποὺ γίνεται πρὸς χάριν σας.

ΕΜΜ. ΚΑΤΣΙΦΑΡΑΚΗΝ (Ἡράκλειον - Κρήτης): Εἶναι λίγο δύσκολο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. Ποιὸ πρόσωπο ὅμως εἶναι αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε; Χρειάζομαι ὄνομα καὶ καὶ κάποια ἔνδειξι, ὥστε νὰ βοηθηθῶ.

ΓΕΩΡ. ΤΣΑΤΣΑΝΗΝ: Πολὺ καλὸ εἶναι. Στὸ ἑπόμενο θὰ δημοσιευθῆ. Γιὰ σᾶς ποὺ ἐκτελεῖτε ὑψηλὸ ἔργο, ἐπιτρέπονται αἱ ἐξαιρέσεις.

ΓΑΛΑΤΕΙΑΝ ΚΑΠΛΑΤΖΗ: Καὶ αὐτὸ θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του.

«ΚΟΚΚΙΝΗ ΝΤΑΛΙΑ» — «ΚΑΜΕΛΙΑ Κ. Σ.»: Συνεχίζουμε καὶ θὰ συνεχίσουμε τὴν εἰκονογράφησι τῶν ἐξωφύλλων. Γιὰ τὰ γράμματά σας νὰ περνᾶτε ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ἢ νὰ μᾶς τηλεφωνῆτε.

ΑΡΙΣΤΟΝ ΒΟΓΙΑΤΖΑΚΗΝ (Ἡράκλειον - Κρήτης): Θὰ φροντίσω νὰ σᾶς στείλω ὅ,τι καὶ ὅποτε ἐξοικονομήσω. Δὲν θέλω ἀπὸ σᾶς τίποτα, παρὰ μόνον τὴ φανατικὴ προπαγάνδα σας γιὰ τὸ «Ἐδῶ Ἀθῆναι» στὸ μεγάλο σας νησί.

ΔΙΟΝ. ΜΟΝΤΣΕΝΙΓΟΝ: Εἶναι ἀξιόλογη ἡ προσπάθειά σας. Τὸ παρέδωσα στὴν κριτικὴ ἐπιτροπή.

«Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.»

ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

Μανόν Λεσκώ

14ον

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ραγητοῦ βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ διηγηθῶ στὸν κ. ντὲ Μ. ὅλη τὴν ἱστορία του, τὸ πάθημά του καὶ τὴν τύχη ποὺ τὸν περίμενε σὲ λίγο, ἀλλάζοντας ἐννοεῖται τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων!... Ὁ κ. ντὲ Μ. βρῆκε τὴν ἱστορία μου διασκεδαστικὴ καὶ ἀστειοτάτη καὶ γελοῦσε θορυβωδέστατα διαρκῶς! Οὔτε στιγμὴ δὲν πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του ἡ ἰδέα, ὅτι ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς ἀφηγήσεώς μου... Ἴσως νὰ τὸν ἐμπόδιζε ἡ φιλαυτία του σ' αὐτό· Γιατί πῶς μποροῦσε νὰ φαντασθῆ τὸν ἑαυτό του τόσο ἀφελῆ καὶ τόσο γελοῖον ὥστε νὰ πάθη ὅσο ἐπρόκειτο νὰ τοῦ «σκαρώσουμε» σὲ λίγο;

Ὅσο τὰ διηγόμουν ἐγὼ αὐτά, τόσο γελούσαμε κι' οἱ τέσσερις θορυβωδῶς, ἀλλὰ τόσο κρυφὰ τρέμαμε ἡ Μανὸν, ἐγὼ κι' ὁ ἀδελφός της, μήπως ὑποψιασθῆ τυχὸν κάτι ὁ γηραλέος ἐραστής!

Εἶχα ὅμως καὶ τὸν σκοπό μου ἐγώ, γιὰ νὰ διηγηθῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία, ὅπως θὰ τὸ δῆτε πιὸ κάτω...

Τέλος, ἔφθασε κι' ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Ὁ κύριος ντὲ Μ. ἄρχισε νὰ μᾶς μιλάη μὲ τρόπο περὶ ἀγάπης, περὶ ἀνυπομονησίας, περὶ κοπώσεώς του ἀπὸ τὶς συγκινήσεις καὶ τὶς ὑποθέσεις τῆς ἡμέρας κλπ. κλπ. Ὁ Λεσκὼ κι' ἐγώ, καταλάβαμε δῆθεν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, τὸν καληνυχτίσαμε κι' ἀποσυρθήκαμε. Ἡ Μανὸν, τότε, τὸν ἔστειλε στὸ δωμάτιό της νὰ τὴν περιμένη, λέγοντάς του ὅτι θὰ ἐπιστατοῦσε μιὰ στιγμὴ στὴν ταχτοποίησι τῆς τραπεζαρίας, καὶ ὕστερα θὰ πήγαινε κι' αὐτὴ κοντά του. Ἀντὶ ὅμως νὰ πάη στὴ κρεββατοκάμαρα, κατέβηκε σιγὰ—σιγὰ τὶς σκάλες μᾶς συνήντησε στὴν ἐξώπορτα ποὺ τὴν περιμέναμε, μπήκαμε κι' οἱ τρεῖς σ' ἕνα ἁμάξι καὶ φύγαμε ὁλοταχῶς!

Ὁ κ. ντὲ Μ. δὲν ἄργησε νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι τὸν περιπαίξαμε αἰσχρά. Δὲν ξέρω ἂν ἔκανε τίποτε ἐνέργειες ἐναντίον μας κατὰ τὴν ἴδια ἐκείνη βραδυά. Ἀλλὰ τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι ἦταν πανίσχυρος. Διέθετε τόσα πολλὰ μέσα καὶ τόση ἐπιρροή, ὥστε γρήγορα ἔμαθε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τῆς Μανὸν καὶ τὴ δική μου, καθὼς καὶ τὸν τόπο τοῦ κρυφοῦ καταφυγίου μας!

Ἔτσι, κι' ἐνῶ κοιμώμαστε ἀκόμα — ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες — ἑφτὰ ἀστυφύλακες ἔσπασαν ξαφνικὰ τὴν πόρτα καὶ ὤρμησαν μέσα στὸ δωμάτιό μας. Πρῶτα, ἔκαναν ἔρευνα καὶ κατέσχεσαν τὰ χρήματά μας, δηλαδὴ τὰ χρήματα τοῦ κ. ντὲ Μ. Καὶ ὕστερα συνέλαβαν τὴ Μανὸν κι' ἐμένα, μᾶς ἔβαλαν χωριστὰ σὲ δυὸ ἅμαξες καὶ μὲ ὡδήγησαν στὶς φυλακὲς τοῦ Σαὶν — Λαζάρ χωρὶς νὰ ξέρω καθόλου ποῦ ὡδηγήθηκε ἡ Μανόν!

Πρέπει νάχη δοκιμάσει κανένας τέτοιου εἴδους κατατρεγμοὺς τῆς τύχης, γιὰ νὰ καταλάβη σὲ τί σημεῖο ἀπογνώσεως βρέθηκα τότε.

Οἱ ἀστυφύλακες εἶχαν τὴ σκληρότητα, νὰ μὴ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ φιλήσω τὴ Μανὸν καὶ νὰ τῆς πῶ δυὸ λόγια παρηγορητικά. Γιὰ πολὺν καιρό, δὲν ἤξερα τίποτα τὸ σχετικὸ μὲ τὴν τύχη της καὶ τὴ διαμονή της. Κι' εὐτυχῶς ποὺ ἦρθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα γιατὶ ἂν ἤξαιρα σὲ τί κατάντια τὴν εἶχαν ρίξει, ἀσφαλῶς θὰ τρελλαινόμουν ἀπὸ ἀπελπισία καὶ θλῖψι!

Ἰδού, λοιπόν, τί ἔμαθα ἀργότερα γιὰ τὴν τύχη της: Ἡ φτωχή μου Μανόν, μόλις ἁρπάχτηκε τόσο σκληρὰ μπρὸς στὰ μάτια μου, ὡδηγήθηκε σ' ἕνα αἰσχρὸ δημόσιο κατάστημα, τὸ ὁποῖο ντρέπομαι νὰ ὀνομάσω, καὶ στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν πλήθος ἀπὸ ἐλαφρῶν ἠθῶν γυναῖκες, ποὺ πουλοῦσαν στὸν πρῶτον τυχόντα τὸ κορμί τους!...

Ὤ, Θεέ μου!...

Τί οἰκτρὴ τύχη γιὰ ἕνα τόσο θελκτικὸ πλάσμα, ὅπως ἡ Μανόν μου!

Εἶχε βλέπετε, μεγάλα μέσα αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ντὲ Μ. Ἀπεκάλυψε λοιπὸν στὴν Ἀστυνομία, τὴν προηγούμενη περιπέτεια τῆς ἀγαπημένης μου μὲ τὸν πλούσιο ἐκεῖνον βιομήχανο κ. ντὲ Β. κι' ἔτσι χαρακτηρίσθηκε ὡς «ἐλαφρῶν ἠθῶν» ἡ Μανόν μου καὶ κλείσθηκε στὸ βδελυρὸ αὐτὸ σπίτι!

Τὶς λεπτομέρειες αὐτὲς τὶς ἔμαθα ἀργότερα ἀφοῦ πρῶτα εἶχα ὑποστῆ κι' ἐγὼ πολύμηνη καὶ αὐστηρὴ φυλάκισι. Μόλις ὡδηγήθηκα τότε, στὶς φυλακὲς Σαὶν — Λαζάρ, ὁ τρόμος μου, ἡ ἀπέχθειά μου κι' ἡ ἀπόγνωσίς μου δὲν εἶχαν ὅρια. Οἱ φύλακες μ' ἔψαξαν καὶ πάλι, μήπως εἶχα πάνω μου χρήματα ἢ ὅπλα.

Ἔπειτα παρουσιάσθηκε ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, εἰδοποιημένος περὶ τοῦ ἀτόμου μου καὶ περὶ τῆς συλλήψεώς μου.

— Κύριε τοῦ εἶπα σπαραγμένος, διατάξτε νὰ μὲ σκοτώσουν. Προτιμῶ τὸν θάνατο, παρὰ τοὺς ἐξευτελισμοὺς αὐτοὺς ποὺ δοκιμάζω!

— Κύριε, μοῦ εἶπε κι' αὐτὸς, ἡσυχάστε! Δὲν πρόκειται νὰ ὑποστῆτε κανέναν ἐξευτελισμό... Ἁπλῶς θὰ φυλακισθῆτε... Λοιπὸν δεῖξτε σᾶς παρακαλῶ καλὴ διαγωγὴ γιὰ νὰ εἴμαστε ἀμοιβαῖα εὐχαριστημένοι...

Μὲ γλυκύτητα ὕστερα μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα ψηλὸ κι' εὐάερο κελλί. Μπῆκε μαζί μου σ' αὐτό, ἔννευσε στοὺς δεσμοφύλακας ν' ἀποσυρθοῦν καὶ μοῦ εἶπε:

— Ξαίρω καὶ τὄνομά σας καὶ τὸ παρελθόν σας... Ἐλπίζω πὼς ἡ μοναξιά σας ἐδῶ, καθὼς καὶ ὁ περιορισμός σας, θὰ σᾶς κάνουν νὰ σκεφθῆτε φρονιμώτερα, νὰ μετανοήσετε καὶ ν' ἀλλάξετε ζωή! Ἐγὼ πάλι προσφέρομαι νὰ σᾶς ἐνισχύσω ἠθικῶς, μὲ τὶς συμβουλές μου καὶ μὲ τὴν εὔνοιά μου!...

Ἐπὶ ὀχτὼ μέρες ὕστερα, ἤμουν σὰν ἀναίσθητος, σὰν μεθυσμένος, ἀπὸ ντροπὴ κι' ἀπὸ πόνο. Ντρεπόμουν, γιατὶ κηλίδωνα τὸ ἔντιμο ὄνομα τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας μου καὶ πονοῦσα γιὰ τὸν χωρισμό μου ἀπὸ τὴ Μανόν. Ἡ λύπη μου δὲ αὐτὴ φάνηκε τόσο βαθειὰ κι' ἀνησυχητικὴ — ὅπως κι' ἦταν ἄλλωστε — στὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν, ὥστε φοβήθηκε γιὰ τὴ ζωή μου.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ μὲ μεταχειρίζεται μὲ ἄπειρη γλυκύτητα. Μ' ἐπισκεπτότανε δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὴ μέρα στὸ κελλί μου καὶ μ' ἔπαιρνε μαζί του στὸν κῆπο, ὅπου κάναμε μαζὶ περιπάτους. Δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμὴ νὰ μὲ συμβουλεύη μὲ πατρικὴ τρυφερότητα, ἐνῶ ἐγὼ δεχόμουν μ' εὐγένεια τὶς συμβουλές του καὶ τοὔδειχνα κι' εὐγνωμοσύνη.

Ἔβλεπα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, ὅτι εἶχε πολὺ καλὴ ἰδέα γιὰ τὸν χαρακτῆρα μου. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἐνισχύσω — μὲ τὴν ἄμεμπτη διαγωγή μου — περισσότερο τὴν καλή του γιὰ μένα ἰδέα, μαντεύοντας ὅτι ἔτσι συντόμευα ἀσφαλῶς τὸν χρόνο τῆς φυλακίσεώς μου. Τοῦ ζήτησα λοιπὸν βιβλία, γιὰ ν' ἀφοσιώνουμε στὴ μελέτη.

Ἔδειξε μεγάλη ἔκπληξι, γιὰ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία μου. Μὲ ὡδήγησε μόνος του στὴ βιβλιοθήκη του καὶ μὲ ἄφησε στὴ διάθεσί μου νὰ διαλέξω ὅ,τι βιβλίο ἤθελα. Ἐγὼ φυσικά, διάλεξα τοὺς σοβαρωτέρους καὶ σπουδαιοτέρους συγγραφεῖς καὶ προσποιήθηκα κατόπιν ὅτι τοὺς μελετοῦσα μὲ ἄκρα προσοχὴ καὶ ζῆλο...

Ντρέπομαι, κύριε, ἀλλὰ τὸ ὁμολογῶ: Ἐκεῖ στὶς φυλακὲς τοῦ Σαὶν Λαζάρ, ἔπαιξα ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὰ τέλος ρόλο ἀναιδοῦς ὑποκριτοῦ. Ὅταν καταλάβαινα ὅτι δὲν μ' ἐπιτηροῦσε κανένας, στέναζα διαρκῶς γιὰ τὴν τύχη μου, ἀντὶ νὰ μελετῶ κι σκεπτόμουν κάθε στιγμὴ τὴ Μανόν μου.

Φρύαζα τότε ἀπὸ λύσσα, σὰν τὴ φανταζόμουν νὰ βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κ. ντὲ Μ. Δὲν ἤξαιρα, βλέπετε, τὴν οἰκτρὴ τύχη της ἀκόμα. Γιατὶ νόμιζα, ὅτι ὁ κ. ντὲ Μ. δημιούργησε ἐπίτηδες αὐτὴ τὴν κατάστασι, γιὰ νὰ μὲ χωρίση ἀπὸ τὴ Μανὸν καὶ νὰ τὴ χαίρεται αὐτὸς μόνος καὶ ἀνενόχλητος!

Περνοῦσαν ἔτσι γιὰ μένα, οἱ νύχτες καὶ οἱ μέρες. Δυνάμωνα περισσότερο τὴν ὑποκριτικὴ συμπεριφορά μου γιατὶ μονάχα ἀπὸ αὐτὴ ἤλπιζα τὴν εὔνοια τοῦ διευθυντοῦ καὶ τὴν ἀπελευθέρωσί μου. Γρήγορα κατάλαβα ὅτι μὲ συμπαθοῦσε πολύ. Καὶ δὲν ἔπαυε ἄλλωστε νὰ δείχνη ὁλοφάνερα τὶς καλύτερες διαθέσεις γιὰ μένα.

Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους, τόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω, ἂν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ αὐτὸν ἡ ἐλευθερία μου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές

φτωχοντυμένοι ἄνθρωποι, ποὺ ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα. Ὡς φαίνεται ἦσαν οἱ προστατευόμενοι τῆς Μπέσυ γιὰ τοὺς ὁποίους εἶχε κάνει ἀρκετὲς θυσίες.

Ὅσο γιὰ τὸν Λέστερ περίμενα νὰ γυρίση στὸ σπίτι μου νὰ ἀναλάβη πάλι ὑπηρεσία, χωρὶς νὰ μοῦ δώση καμμιὰ ἐξήγησι. Ἀλλ' ἐπέρασαν ἀρκετὲς ἑβδομάδες καὶ ὁ Λέστερ δὲν φάνηκε.

Γνώρισα μιὰ νέα γυναίκα, τὴ Μίνυ Σάντ, ποὺ ἔμοιαζε τῆς Μπέσυ καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν παντρευθῶ. Ἡ γυναίκα μου ἔπαιζε τὶς ἀθῶες κοπέλλες τοῦ ρεπερτορίου τοῦ θιάσου τους. Ταυτοχρόνως μὲ τὸ γάμο μου καὶ ἡ Ἑρμίνα παντρεύθηκε ἕναν ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της.

Τὰ χρόνια ἐπέρασαν γοργά. Τώρα ἡ Ἑρμίνα ἔγινε μιὰ ἡλικιωμένη φιλάνθρωπη κυρία, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴ φροντίδα ν' ἀνακουφίζη τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας γέρους καλλιτέχνες.

Τὴ συνάντησα τελευταίως σὲ μιὰ γιορτὴ ποὺ δινότανε γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ἡ Ἑρμίνα μὲ κάλεσε νὰ πάρωμε ἕνα τσάϊ στὸ σπίτι της. Ἐπῆγα καὶ δὲν τὸ μετάνοιωσα. Ἡ Ἑρμίνα μιλῶντας μου γιὰ τὸν παληὸ καλὸ καιρό, μοῦ ἀπεκάλυψε ἕνα μεγάλο μυστικό.

Ὅσο διαρκέσανε οἱ παραστάσεις τοῦ ἔργου ποὺ εἶχε παίξει μὲ τὴ Μπέσυ τὸν καιρὸ τῶν ἐρώτων καὶ τῶν καυγάδων μου μ' αὐτήν, οἱ δύο φίλες ἔλεγαν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὰ ἰδιαίτερά της.

Ἕνα βράδυ ἡ Μπέσυ εἶχε πῆ στὴν Ἑρμίνα:

— Ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες βρίσκω κάποιον ποὺ μὲ περιμένει μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῶν ἠθοποιῶν. Μὲ κυττάζει μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ θαρρῶ ὅτι θέλει νὰ μοῦ μιλήση, ἀλλὰ δὲν τολμᾶ. Φαίνεται τόσο φουκαρᾶς...

— Ἐσὺ φοβᾶσαι νὰ τοῦ μιλήσης; ρώτησε ἡ Ἑρμίνα.

Τὸ ἄλλο βράδυ ἡ Μπέσυ μπῆκε στὸ καμαρίνι τῆς φίλης της:

— Ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι καινούργιο: Ἐμίλησα σ' αὐτὸν ποὺ μὲ περίμενε στὴν εἴσοδο, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν πάρω στὸ σπίτι μου καὶ νὰ τὸν κρατήσω, δὲν ξέρω ἀκόμη γιὰ πόσες μέρες..

— Καλά, καὶ ὁ Τζάκ; ρώτησε ἡ Ἑρμίνα, ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ σκεφθῆ ἐμένα.

— Ὁ Τζὰκ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρη ἀπὸ κάτι ποὺ τὸ ἀγνοεῖ. Ἔπειτα, κι' ἂν ἀκόμη τὸ μάθη, ὡρισμένως κάποια μέρα θὰ καταλάβη...

Κι' ἡ Μπέσυ μίλησε στὴ φίλη της πιὸ διαφωτιστικά:

— Ὁ καϋμένος αὐτὸς ὁ καινούργιος ἐραστής μου, ἦταν τόσο συνεσταλμένος, ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀρθρώση λέξι ὅταν τὸν ρώτησα τί ἤθελε καὶ μὲ περίμενε κυττῶντας με ἔτσι. Τέλος κατάφερα νὰ τοῦ ἀποσπάσω τὴν ὁμολογία ὅτι μ' ἀγαποῦσε, ἀλλὰ δὲν τόλμαγε νὰ μοῦ τὸ πῆ, ἀπὸ φόβο μὴ τὸν διώξω. Τοῦ ἔφτανε νὰ μὲ βλέπη! Δὲν ἤξερε νὰ μιλῆ ὡραῖα κι' ὅμως κατάφερε νὰ μὲ συγκινήση! Τοῦ ἐπρότεινα νὰ πᾶμε σὲ κανένα ἑστιατόριο, ἀλλὰ μοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν τολμοῦσε νὰ ἐμφανισθῆ στὸ πλευρό μου σὲ δημόσιο κέντρο. Τότε τὸν πῆρα σπίτι μου, τοῦ ἐπρόσφερα σαμπάνια καὶ ἡ γλῶσσα του λύθηκε. Τὸν ἐνθάρρυνα στὶς ἐκμυστηρεύσεις του καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ὠρφάνεψε τριῶν χρονῶν καὶ πὼς δὲν ἐγνώρισε ποτὲ οὔτε τὴν παραμικρὴ στοργὴ στὴ ζωή του. «Καμμιὰ γυναίκα δὲν καταδέχτηκε ὡς τώρα νὰ κυττάξη στὰ μάτια!», εἶπε ὁ δύστυχος μὲ παράπονο. — «Θὰ σᾶς κρατήσω ἐγὼ κοντά μου! Σᾶς προσφέρω τὴ φιλοξενία μου!», τοῦ ἀποκρίθηκα.

Καὶ ἡ Μπέσυ ἔκανε ὅ,τι εἶπε, γιὰ νὰ μὴν ἀφήση αὐτὸν τὸν...φουκαρᾶ νὰ πεθάνη δίχως νὰ γνωρίση τὸν ἔρωτα...

Ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ καινούργιος φίλος τῆς Μπέσυ πῆγε στὸ θέατρο νὰ τὴν πάρη μετὰ τὴν παράστασι, ἡ Ἑρμίνα ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἐραστοῦ τῆς Μπέσυ, τὸν ὑπηρέτη μου Λέστερ. Ἀλλ' ἡ Μπέσυ δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ. Δὲν ἀξιώθηκε νὰ ξαναπάη στὸ καμαρίνι τῆς Ἑρμίνας γιατὶ τὴν ἑπομένη ἔγινε τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα ποὺ ἐστοίχισε τὴ ζωὴ τῆς Μπέσυ.

Αὐτὴ ἡ ἀναπόλησι τῆς Ἑρμίνας, μοῦ ἔφερε μεγάλη μελαγχολία. Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι της, δὲν ἐγύρισα ἀμέσως στὸ δικό μου. Προτίμησα νὰ πάω σ' ἕνα πολυσύχναστο κέντρο μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατώρθωνα ν' ἀποσπάσω τὴ σκέψι μου ἀπὸ κεῖνα ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ἡ Ἑρμίνα. Ἦταν ὅμως ἡ ἐποχὴ τῆς ποτοαπαγορεύσεως καὶ οἱ θαμῶνες τοῦ κοσμικοῦ ἑστιατορίου ἦσαν κάθε ἄλλο παρὰ εὐδιάθετοι. Ἕνας μαῖτρ ντ' ὀτὲλ κακοντυμένος, ποὺ εἶχε τὴν κατήφεια νεκροπομποῦ, ἦρθε στὸ τραπέζι μου γιὰ νὰ πάρη τὴν παραγγελία μου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι φαντάσματος τῶν περασμένων μου, καὶ ὅλη ἡ διήγησι ποὺ εἶχα ἀκούσει λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Ἑρμίνα ἄρχισε νὰ ἐκτυλίσσεται πάλι μπροστά μου. Θυμήθηκα τὴ φράσι τῆς Μπέσυ, ὅταν ἡ Ἑρμίνα τὴν εἶχε ρωτήσει «τί θὰ συνέβαινε ἂν μάθαινα ὅτι μ' ἀπάτησε». Ἡ Μπέσυ τῆς ἀποκρίθηκε: «Κι' ἂν ἀκόμη τὸ μάθη, κάποια μέρα ὡρισμένως θὰ καταλάβη...». Ἡ Μπέσυ εἶχε δίκηο. Ἂν συναντοῦσα πάλι τὸν Λέστερ ἐκεῖνο τὸν καιρό, σίγουρα θὰ τὸν ἔπνιγα, μὴ ξέροντας τότε, ὅτι ἡ Μπέσυ ἐφέρθηκε ἔτσι στὴν προκειμένη περίπτωσι ἀπὸ καλωσύνη, γιὰ νὰ δώση τὴ χαρὰ σ' ἕναν ἀπόκληρο ποὺ τὴν ἐστερήθηκε σὲ ὅλη του τὴ ζωή. Ὁ ρόλος της ἦταν τόσο ὡραῖος ἀπὸ ἀνθρωπιστικῆς ἀπόψεως, ὥστε ἡ δική μου ἀπογοήτευσι καὶ οἱ ἐπικρίσεις μου, δὲν θὰ εἶχαν καμμιὰ σημασία.

Καθὼς ἔτρωγα τὰ στρείδια μου, σκεφτόμουν ὅτι ὁ Λέστερ ὡρισμένως θὰ εἶχε ἀκολουθήσει τὴν κηδεία τῆς Μπέσυ κρυμμένος μέσα στὸν κόσμο, ἀπὸ μένα ποὺ ἤμουν ὁ μόνος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖο ἀγάπησε ἐκτὸς ἀπὸ τὴ νεκρὴ Μπέσυ, ποὺ τὴν θρηνοῦσε μυστικά. Ἀναρωτήθηκα τί εἶχε κάνει ὁ Λέστερ κατὰ τὰ 25 χρόνια, ποὺ ἐμεσολάβησαν ἀπὸ τότε. Ἄραγε εἶχε παντρευτῆ; Ἐδημιούργησε οἰκογένεια, ἢ μήπως ἐχήρεψε σὰν ἐμένα, στὸ ἀναμεταξύ;

Τὴν ἴδια στιγμὴ τ' ἀφτί μου πῆρε ἕνα διάλογο μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ κέντρου, ποὺ μοῦ ἐκίνησε πολὺ τὴν περιέργεια. Καθόμουν κοντὰ στὸ μικρὸ ἀσανσὲρ ποὺ ἀνέβαζε τὶς παραγγελίες ἀπὸ τὸ ὑπόγειο στὴν αἴθουσα τοῦ ἑστιατορίου, καὶ ἄκουγα καθαρὰ τὶς κουβέντες τῶν ὑπαλλήλων. Μιὰ νεανικὴ φωνὴ ἔλεγε:

— Ἄκουσα πὼς ἡ Μπέσυ σου δὲν ἄξιζε φράγκο, γέρο - ἀσκημούρη!

— Καὶ τί ξέρεις ἐσύ, κουτορνίθι; ρώτησε μιὰ γεροντικὴ φωνή, στὴν ὁποία ἀνεγνώρισα τὴ φωνὴ τοῦ Λέστερ.

Ὅταν ὁ γκροὺμ ἀνέβηκε πάλι στὴν αἴθουσα τοῦ ἑστιατορίου καὶ τὸν ἄκουσα νὰ μιλῆ στὸν παρακαθήμενό μου πελάτη, κατάλαβα πὼς αὐτὸς ὁ μικρὸς Τζὶμ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πειράξει πρὸ ὀλίγου τὸν γέρο μαῖτρ ντ' ὀτέλ. Ἔκανα νόημα στὸν γκροὺμ καὶ τὸν ρώτησα:

— Στὸν Λέστερ μιλοῦσες προηγουμένως ὅταν ἤσουν κάτω;

— Μάλιστα κύριε. Ξαναμωράθηκε πιὰ ἐντελῶς, κι' ὅλο μᾶς μιλεῖ γιὰ μιὰ δῆθεν ἐρωτικὴ κατάκτησί του στὰ νειᾶτα του. Μᾶς τρώει τ' αὐτιὰ γιὰ κάποια Μπέσυ Μποντάν, «μεγάλη πρωταγωνίστρια τοῦ Μπροντγουαίη ποὺ ἤτανε φίλη του». Κανένας μας δὲν ἄκουσε ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Θὰ εἶνε φανταστικὸ πρόσωπο, ποὺ ὁ γέρο - Λέστερ τὸ ἐφεῦρε ἀπὸ μεγαλομανία. Εἶνε ὁλότελα ξεκουτιασμένος πιά!

Συνέστησα στὸν Τζὶμ νὰ μὴν κοροϊδεύη πιὰ τὸν Λέστερ, γιατὶ ἡ ἱστορία ποὺ τοῦ διηγήθηκε ἦταν ἀληθινή. Ὁ γκροὺμ ὅμως δὲν μὲ πίστεψε καὶ ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια. Ἐκάλεσα τὴν ἴδια στιγμὴ τὸν ἐνδιαφερόμενο, καὶ τοῦ εἶπα ὅτι ἡ ἐρωτική μας ἀντιζηλία ἤτανε πιὰ τόσο παληά, ποὺ ἔπρεπε νὰ συμφιλιωθοῦμε, εἰς ἀνάμνησιν τῆς Μπέσυ Μποντάν. Ὁ Λέστερ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Τὸν συγκίνησε τὸ ὅτι μετὰ ἀπὸ 25 ὁλόκληρα χρόνια εὑρέθηκε ἕνας ἄνθρωπος νὰ καταλάβη τὸν ἀγιάτρευτο καϋμό του ἀπὸ τὸν μοναδικὸ ἔρωτα τῆς ζωῆς του, καὶ πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤμουν ἐγώ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐλπίζη λιγώτερο παρὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Μετὰ ἀπὸ τὴ συμφιλίωσί μας ὁ Λέστερ μοῦ ἐπρότεινε νὰ ἀναλάβη πάλι ὑπηρεσία στὸ σπίτι μου. Ὁ καϋμένος ἐπέμεινε τόσο, ποὺ δὲν εἶχα καρδιὰ νὰ τοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι. Ξανάγινε καμαριέρης μου καὶ εἶμαι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του, ὅπως ἄλλοτε.

ΛΟΥ·Ι· ΜΠΡΟΜΦΙΛΝΤ

Ὑποθέσεις τῆς καρδιᾶς τῶν ἀναγνωστριῶν μας

> Ἕνας νέος «ὑπερβολικὰ δειλὸς» ὅ,ως ὑπογράφεται, μοῦ ζητᾶ νὰ τοῦ δώσω τὴν συμβουλήν μου γιὰ ν' ἀποκτήση τὸ θάρρος ποὺ τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ μιλήση «σ' ἐκείνην» ποὺ ἀγαπάει.

Ποιά συμβουλὴ ὅμως νὰ σοῦ δώσω πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα: Καμμιὰ συμβουλή, ἀγαπητέ μου, δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ ἐξασφαλίση τὸ θάρρος. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πάρης μόνος σου. Πολὺ περισσότερο ἀφοῦ εἶσαι νέος δὲν συγχωρεῖται ἡ δειλία. Καὶ μάλιστα ἡ δειλία μπρος στὸν ἔρωτα, ποὺ γιὰ νὰ τὸν κερδίσης πρὶν ἀπ' ὅλα χρειάζεται τόλμη μέχρι καὶ ἀπερισκεψίας ἀκόμα. Ἀφοῦ τὴν συναντᾶς συχνὰ μὲ τὶς φίλες της κι' ἔχεις ὅλα τὰ σημάδια πὼς κι' αὐτὴ δὲν εἶναι ἀδιάφορη ἀπέναντί σου σταμάτησέ την θαρραλέα, μπροστὰ στὶς φίλες σου, νὰ σοῦ εἶναι παληὰ γνώριμη φώναξέ την μὲ τ' ὄνομά της καὶ πές της πῶς θέλεις νὰ τῆς μιλήσης ἰδιαιτέρως.

Ἔπειτα ὅλα τ' ἄλλα ἔρχονται μόνα τους...

> Μιὰ «κάποια ἀναγνώστρια» μὲ ρωτάει ἂν πρέπει νὰ πιστέψη στὴν ἀγάπη ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ποτὲ δὲν τῆς μίλησε γι' ἀγάπη.

Ποιές ἄλλες ἀποδείξεις ἔχετε ὅτι σᾶς ἀγαπάει: Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μιλοῦν γι' ἀγάπη, ἀλλ' ἀγαποῦν κάνουν χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα, μικρὲς ἢ μεγάλες θυσίες, ποὺ ἀναπληρώνουν τὰ λόγια. Κι' εἶναι αὐτὰ ἡ πιὸ ἀληθινὴ ἀγάπη. Στὴν περίπτωσί σας ὅμως ἀπ' ὅ,τι μοῦ γράφετε, αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Ὅταν συμβῆ, τότε βέβαια μὴ διστάσετε. Ἀφῆστέ την ἐσεῖς ἐλεύθερη τὴν καρδιά σας. Ἀλλὰ τότε μόνον.

> Μιὰ «μικρούλα» μοῦ γράφει: «ἀγαπῶ τὸν ἐξάδελφό μου», εἶναι ἔγκλημα αὐτό, ἀφοῦ κι' ἐκεῖνος μὲ λατρεύει;

Κανένα «ἔγκλημα» δὲν εἶναι. Κι' ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον ποὺ σᾶς δηλητηριάζει τὴν ἀγάπη σας, παραμερίστε το, χωρὶς δισταγμοὺς ἀφοῦ τίποτα δὲν τὸ ἀπαγορεύει.

> Μιὰ «ραγισμένη καρδιὰ» μοῦ γράφει ὅτι αὐτὸς ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τὴν ἐγκατέλειψε γιατὶ κάποιος ἄλλος ποὺ ἐπίσης τὴν ἀγαποῦσε, τὴν κατηγόρησε σ' αὐτόν»

Μὰ τὸ πρᾶγμα χωρὶς νὰ «ραγίση ἡ καρδιά» σας εἶναι ἁπλό. Ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ τὸν χάσετε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοῦ ἀποδείξετε πὼς ὅσα τοῦ εἶπαν ἦσαν ψέμματα. Ἂν κι' ἐκεῖνος σ' ἀγαπάει θὰ χαρῆ νὰ πεισθῆ — νὰ πεισθῆ ὅμως ἀληθινά — ὅτι ὅλα ἦσαν ψέματα. Καὶ θὰ σ' ἀγαπήση ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν τὴ διακοπὴ περισσότερο...

> Ἡ μητέρα μου ξαναπαντρεύτηκε. Ὁ πατρυιός μου εἶναι πολὺ καλὸς μαζί μου, ἀλλὰ ἔχει ἕνα μεγάλο γυιὸ ποὺ μ' ἐρωτεύθηκε. Τὸν ἀγάπησα κι' ἐγὼ καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Αὐτὸς ἐπιμένει νὰ παντρευθοῦμε, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι τὸ περιβάλλον μας θὰ σχολιάση δυσμενῶς τὴν ἕνωσί μας καὶ εἶμαι πολὺ διστακτική. Ἐσεῖς τί μὲ συμβουλεύετε·

Ἐφ' ὅσον δὲν σᾶς συνδέει καμμιὰ συγγένεια, γιατί νὰ μὴν παντρευτῆτε μ' αὐτὸν τὸν νέο ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀγαπᾶτε; Κανένας δὲν θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικρίνη τὸ γάμο σας. Ὑποθέτω πὼς ἡ μητέρα σας καὶ ὁ πατέρας τοῦ νέου δὲν θ' ἀντιταχθοῦν στὴν ἕνωσί σας. Ρωτῆστε τους σχετικὰ καὶ ἂν εἶναι σύμφωνοι μὴ διστάζετε καθόλου καὶ δεχθῆτε τὴν πρότασι τοῦ ἀγαπημένου σας.

> Εἶμαι παντρεμμένη 22 χρόνια καὶ ἔχω τρία παιδιά. Ὁ ἄνδρας μου ἦταν πάντα καλὸς μαζί μου καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πολὺ τρυφερὸς καὶ περιποιητικός. Τελευταίως ὅμως ἔμαθα ἐντελῶς κατὰ τύχην, ὅτι μέχρι πρὸ δύο χρόνων διατηροῦσε μιὰ παληὰ του ἐρωμένη. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἀπέθανε τὸ 1945. Βέβαια δὲν ζηλεύει κανεὶς μιὰ νεκρή, φοβᾶμαι ὅμως μήπως ὁ ἄνδρας μου τὰ φτιάση μὲ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα.

Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ τοῦ συγχωρέσετε αὐτὸ τὸ σύνδεσμο, ποὺ ἀποκλείεται πιὰ νὰ συνεχισθῆ. Ἀποφύγετε μάλιστα νὰ πῆτε στὸν ἄνδρα σας ὅτι ἐλάβατε γνῶσιν τῆς παληᾶς του ἀπιστίας. Ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπὸ σᾶς τὴν ἰδία, νὰ μὴ ἀναζητήση ὁ ἄνδρας σας μια ἀντικαταστάτιδα γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία ποὺ τέλειωσε πρὸ πολλοῦ θὰ διατρέχατε τὸν κίνδυνο νὰ προκαλέσετε μόνη σας μιὰ καινούργια ἀπιστία του. Ἕνα τέτοιο σφάλμα, θὰ ἦταν ἀσυγχώρητο σὲ μιὰ γυναῖκα τῆς ἡλικίας σας καὶ μὲ τρία παιδιά. Ὡρισμένως ἡ πεῖρα σας τῆς ζωῆς, θὰ σᾶς πείση ὅτι ἔχω δίκηο σ' αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω.

♥ ♥ ♥

> Ὁ γυιὸς τοῦ προϊσταμένου μου, μοῦ ζήτησε ραντεβοῦ. Εἶχα τὴν ἀδυναμία νὰ δεχθῶ, ἀλλ' ὕστερα σκέφθηκα, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶναι πολὺ ἀνώτερός μου καὶ δὲν πῆγα στὸ ραντεβοῦ. Τοῦ ἔστειλα ἕνα γράμμα γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ. Μετὰ 15 μέρες μοῦ ζήτησε πάλι νὰ συναντηθοῦμε. Δὲν τόλμησα νὰ τοῦ πῶ ὅτι δὲν θέλω καὶ δέχθηκα τὸ ραντεβοῦ ἀλλὰ πάλι δὲν πῆγα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τοῦ δικαιολογήθηκα καθόλου. Ὁ γυιὸς τοῦ προϊσταμένου μου, δὲν μοῦ ἔκανε κανένα παράπονο, μὲ χαιρετᾶ ὅμως πολὺ ψυχρά.

Σᾶς φέρεται ὅπως ἁρμόζη στὸ φέρσιμό σας ἀπέναντί του. Ναὶ μὲν ἦταν δικαίωμά σας νὰ ἀρνηθῆτε τὸ ραντεβοῦ ποὺ σᾶς ζητοῦσε, ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις θάρρους ποὺ σᾶς διακρίνει, σᾶς ἔκανε νὰ φερθῆτε ἄτοπα. Φαίνεσθε μετανοιωμένη, ἀλλ' ἡ μεταμέλειά σας δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτε. Ἂν τύχη καὶ σᾶς παρουσιασθῆ μιὰ νέα εὐκαιρία, ἐξηγῆστε μὲ εἰλικρίνεια στὸν ἐνδιαφερόμενο, τὸν πραγματικὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον ἀποφύγατε νὰ πᾶτε στὸ ραντεβοῦ σας, καὶ ὁμολογῆστε του καθαρά, ὅτι ἡ δειλία σας σᾶς εἶνε ἐμπόδισε νὰ τοῦ τὸ πῆτε ἐγκαίρως.

Ὁ κύριος Μ.

ΧΑΡΕΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟΥ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

ΤΑ 750 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΚΙ

Ὅπως ὅλα τὰ πράγματα, ἔτσι καὶ τὸ σκὶ ἔχει τὴν ἱστορία του, ἱστορία ἡ ὁποία χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων. Διὰ τοὺς πολλοὺς ἴσως τὸ σκὶ νὰ θεωρῆται ἕνα εἶδος σπὸρ τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἀλλὰ διὰ τοὺς φυσιοδίφας τὰ πράγματα παρουσιάζονται πολὺ πλέον διαφορετικὰ ἐφ' ὅσον σήμερα εἶνε τελείως ἀποδεδειγμένον ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος χρησιμοποιοῦσε ἕνα εἶδος ἑλκύθρου πάνω στὸ ὁποῖο μετέφερε τὰ ἐλάχιστα ὑπάρχοντά του καθὼς καὶ τὰ ἄγρια ζῶα ποὺ σκότωνε μὲ τὰ πρωτόγονα ὅπλα του.

Ἀναμφιβόλως τὸ ἕλκυθρο αὐτὸ τοῦ ἔδωσε τὴν πρώτη ἰδέα ὅτι γιὰ τὴν ἴδια δουλειὰ θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήση τὰ πόδια του ἂν κατὰ ἕνα τρόπο τὰ ἐμπόδιζε νὰ βυθίζωνται στὸ χιόνι.

Ἀνεκαλύφθησαν τελευταίως στὶς Σκανδιναυικὲς χῶρες λείψανα σκὶ τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησε ὁ ἄνθρωπος τῆς Παλαιολιθικῆς Ἐποχῆς, καὶ ὅπως ἦτο φυσικό, μιὰ καὶ τὸ σκὶ δὲν ἐπιδέχεται οὐσιώδεις τροποποιήσεις, τὰ προϊστορικὰ ἐκεῖνα σκὶ δὲν διαφέρουν σημαντικὰ ἀπὸ τὰ σύγχρονα. Εὑρέθησαν ἐπίσης ξύλινα σκὶ νεωτέρων ἐποχῶν καὶ μάλιστα εἰς τὸ Ραντοῦ τῆς Νορβηγίας εὑρέθη μία ὁλόκληρη ἱστορία ἡ ὁποία ἀναφέρεται στὶς περιπέτειες τοῦ Οὖϊ τοῦ θεοῦ τοῦ σκί, μὲ τὴν Σκέϊντ, τὴν νεράϊδα τοῦ χιονιοῦ.

Ἡ πρώτη ἱστορικὴ νύξις γιὰ τὸ σκὶ ἔγινε στὰ 1200 μ.Χ. ἀπὸ τὸν Δανὸν ἱστορικὸν Σάξο Γραμμάτικους, ὁ ὁποῖος περιέγραψε τὴν ζωὴν τῶν «Σκριντφίναρ» ἢ ἄλλέως τῶν «Φινλανδῶν ποὺ γλυστροῦν», οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 800 μ.Χ. γλυστροῦσαν πάνω σὲ καμπύλες σανίδες καὶ κατώρθωναν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ πλησιάζουν καὶ τὰ ταχύτερα ζῶα.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνος τὸ σκὶ χρησιμοποιήθηκε ὡς μέσο συγκοινωνίας καὶ μετακινήσεως τῶν κινητῶν μονάδων τῆς ἐποχῆς καὶ ἤδη τὸ 1555 ὁ βασιλῆας Γκούσταφ τῆς Σουηδίας διέθετε πολυαρίθμους χιονοδρόμους οἱ ὁποῖοι μποροῦσαν νὰ καλύψουν πλέον τῶν 100 μιλίων τὴν ἡμέρα.

Τὸν 18ο αἰῶνα τὸ σκὶ διεδόθη σὲ ὅλη τὴν βόρειο Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀσία ἀλλὰ ἡ ἀξία του ὡς σπὸρ δὲν ἀνεγνωρίσθη πρὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Τότε συνεστήθησαν οἱ πρῶτοι ὅμιλοι χιονοδρόμων καὶ τὸ 1892 εἰς τὸ Ὄσλο διωργανοῦντο οἱ πρῶτοι ἀγῶνες χιονοδρομιῶν. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ σκὶ ἦτο ἄγνωστο στὰ Βρεταννικὰ Νησιά, μολονότι μερικοὶ βεβαιοῦν ὅτι στὸ Ντεβόνσαϊρ ἤξεραν τὴν χρῆσι του ἀπὸ τὸ 1650 περίπου.

Ἡ μόδα τοῦ σκὶ στὰ 1908. Διακρίνονται τὰ πανύψηλα μπαστούνια καὶ ἡ κάθε ἄλλο παρὰ ἄνετη μακρυὰ φούστα.

Τὸ σκὶ στὰ 1929. Τὰ ροῦχα πολὺ πλέον ἄνετα, ἀλλὰ τὰ μακρυὰ μπαστούνια διατηροῦνται ἀκόμη.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ εἶνε κάπως ἀμφισβητήσιμο, ἀλλὰ πάντως εἶνε γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τοῦ 1865 τὸ σκὶ διεδόθη εὐρύτατα μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Βορείου Ἀγγλίας.

Ὁ διάσημος Νορβηγὸς ἐξερευνητὴς Νάνσεν ἦτο ὁ πρῶτος ποὺ ἐχρησιμοποίησε σὲ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ τὰ σκί. Χάρις σ' αὐτὰ κατώρθωσε νὰ ἐξερευνήση τὴν παγωμένη Γροιλλανδία τὸ 1888 καὶ ὁ Ἀμοῦνδσεν ἀκολούθησε τὸ παράδειγμά του στὸ περίφημο ταξίδι του στὸν Βόρειο Πόλο τὸ 1911.

Στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη ἐν τούτοις τὸ σκὶ παρέμεινε ἄγνωστο μέχρι τοῦ 1890, ὅταν διὰ πρώτην φορὰ ἱδρύθη ἕνας ὅμιλος σκιὲρ στὸ Μόναχο ὁ ὁποῖος τὸ 1893 βρῆκε μιμητὰς στὴν Ἑλβετία. Τέλος τὸ 1894 ὁ σὲρ Ἄρθουρ Κόναν Ντόϋλ, ὁ δημιουργὸς τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, ἵδρυε τὸν πρῶτο σύλλογο χιονοδρομιῶν στὴν Μεγ. Βρεταννία.

Τὸ 1921 οἱ σκιὲρ τῆς ἐποχῆς χρησιμοποιοῦσαν ἀντὶ γιὰ δύο, ἕνα μόνο μπαστοῦνι καὶ ἀρκετὰ χρόνια ἔπρεπε νὰ περάσουν γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν δύο τεράστια καλάμια μπαμποῦ σὰν μέσο προώσεως.

Ἀρκετὰ ἀργότερα, γύρω στὰ 1935, καταργήθησαν τα ὑψηλά, ἀκατάλληλα μπαστούνια, μὲ μικρότερα καὶ μόνον τελευταίως τὸ ἀτσάλι ἀντικατέστησε τὸ μπαμποὺ γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦν τέλος τὰ σκὶ μὲ τὴν σημερινή τους μορφή.

Σήμερα τὰ σκὶ κατασκευάζονται ἀπὸ εἰδικὸ ξύλο ποὺ συνδυάζει ἐλαφρότητα καὶ ἀντοχή, καὶ ἀρκετὲς τελειοποιήσεις ἔχουν ἐφαρμοσθῆ ὅσον ἀφορᾶ τὶς «δέστρες» καὶ ἄλλες λεπτομέρειες ποὺ καθιστοῦν ἀσφαλὲς τὸ θαυμάσιο αὐτὸ σπόρ, ποὺ τελευταῖα ἐνεφανίσθη καὶ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Ὀρειβατικὸ Σύνδεσμο, ὁ ὁποῖος μάλιστα στὸν πόλεμο τοῦ 1940 ἔθεσε στὴν διάθεσι τοῦ Ἐπιτελείου ἕναν λόχο χιονοδρόμων οἱ ὁποῖοι προσέφεραν πολλὲς ὑπηρεσίες στὰ χιονισμένα ἀλβανικὰ βουνά.

Πάντως τὸ σκί, μιὰ καὶ ἀποκαλύπτεται τώρα ὅτι ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν ἱστορία του εἰς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας εἶνε ἀναμφιβόλως τὸ μοναδικὸν «σπὸρ» ποὺ δὲν ἔχει τὴν καταγωγή του ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἡ ὁποία μὲ τὶς αἰώνιες καλοκαιρίες της δὲν ἐσοφίστηκε προφανῶς τίποτε περὶ χιονοδρομιῶν.

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ Μυθιστόρημα

Ἡ Ροδιὰ Μὲ Τὴ Φλώγα

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

10ον

Μὲ κύτταξε μὲ τὸ κεφάλι κάτω: Τὰ μαλλιά της εἴχανε πέσει μπροστὰ στὸ πρόσωπο. Καὶ τὰ μάτια της μὲ βλέπανε, πίσω ἀπὸ τὶς τοῦφες πικραμένα, ταπεινωμένα, σὰν ζώου, ποὺ παραμονεύει φοβισμένο πίσω ἀπὸ φράχτη, τὶς διαθέσεις σκληροῦ κυρίου:

— Τόσο μεγάλη ἀκαταδεξία! — εἶπε παραπονεμένα.

Καὶ ξαφνικά, ἔφυγε, τρέχοντας, γιὰ τὴν κάμαρή της. Ἅμα μούχρωσε κι' ἀνάψαν τὰ νυσταλέα φῶτα στὰ λασπωμένα δρομάκια ἡ βακχεία ξαπολύθηκε, ξεθαρρεμένη, μὲ λατέρνες, βραχνοὺς ἀμανέδες, κι' ἄναρθρες κραυγές ποὺ σπάραζαν τὴν ἀκοή μου. Ὅσο κατέβαινε ἡ νύχτα, γιὰ νὰ τυλίξη, μὲ τὴν ἀοριστία της ὅλες τὶς μορφές, ποὺ ἀναδεύονταν στὸ δρομάκο, τόσο ἡ ντροπὴ λιγόστευε καὶ ἡ ἄδεια πρόδινε τὸ λογικὸ στὸ κτῆνος, ποὺ κρύβει κάθε πελάτης τέτοιων δρόμων, νὰ φανερωθῆ μὲ τὴν πιὸ πρόστυχη μορφή του ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ γινώνατε πλατύτερη.

Εἶχα βγεῖ στὴν πόρτα καὶ παρακολουθοῦσα. Στὰ μαγαζάκια, στὸ βάθος τοῦ μικροῦ δρόμου οἱ μισὲς μὲ τὸ κρασὶ καὶ τὰ καραφάκια μὲ τὸ οὖζο πηγαινοέρχονταν μέσα σὲ δίσκους μὲ φτωχικοὺς μεζέδες. Ἀνάβαν σιγὰ — σιγὰ τὰ αἵματα, οἱ καπνοὶ θόλωναν τὰ μυαλὰ κι' οἱ γλῶσσες λύνονταν. Μπροστὰ στὰ πορτάκια τὰ παζάρια μὲ τὰ στραπατσαρισμένα κορμιὰ γίνονταν ὁλοένα καὶ πιὸ ξεσκισμένα. Καὶ — πρᾶμα παράξενο — αὐτὲς οἱ γυναῖκες, ποὔμοιαζαν ὅλες, ποιά λιγο, ποιά πολύ, μ' αὐτὸ τὸ λασπωμένο δρομάκο ποὔχε περάσει χιλιάδες κόσμος πάσχιζαν νὰ συγκρατήσουν τὴν ἀδιαντροπιὰ τῶν ἀντρῶν μὲ προσποιητὴ σεμνότητα. Μὰ στὸν ἀέρα τὰ μοτίβα τῆς ἀσύδοτης ἐνοχῆς ὅλο καὶ πύκνωναν.

Κατὰ τὶς ἐννιάμιση σ' ἕνα μαγαζάκι φούντωσε καυγὰς ἀπὸ ἀνόητη ἀφορμή. Φρόντισα νὰ ἡσυχάσουν. Ἔβαλα χέρι σ' ἕνα — δυὸ ταραξίες. Τοὺς ἔστειλα στὸ τμῆμα νὰ ἐξηγηθοῦν καλύτερα. Δὲν εἶχε περάσει μισὴ ὥρα ποὺ ἀκούστηκαν ξεφωνητὰ γυναίκας ἀπὸ μιὰ κάμαρη. Ἔτρεξα, ἔσπρωξα τὴ πόρτα· ἤτανε κλειστή. Χτύπησα δυνατά·

— Ἀνοῖξτε!...

— Βοήθεια, γλυτῶστε με ἀπὸ τὸ φονιᾶ!.. — ξεφώνισε ἀπὸ μέσα ἡ γυναίκα.

Κι' ἀμέσως ὕστερα μουγκρίσματα, σὰν νὰ τῆς εἶχε φράξει κάποιος τὸ στόμα. Πρόσταξα τοὺς δυὸ πυροβολητές, ποὺ ἀκολουθοῦσαν νὰ παραβιάσουν τὴν πόρτα. Τὴ ὑπάσανε μέσα μὲ δυὸ κλωτσιές. Ὁ ἄντρας, ποὺ ἤτανε μέσα πάσχισε νὰ κρύψη τὸ μαχαίρι. Τοῦ τὸ πῆραν. Ἦταν ἕνας τύπας μαυρειδερὸς κουμπωτιμένος μὲ λαϊκὸ ὕφος, μὲ γραβάτα κόκκινη καὶ σγουρὰ μαλλιά, καλοφτιασμένος, μὲ γερὰ μπράτσα. Εἶχε φέρει ἀντίστασι μὰ οἱ ἄντρες μου τὸν συγυρίσανε.

Ἡ γυναίκα ξεμαλλιασμένη λαγανιασμένη, ἀλαλιασμένη, μὲ τὸ πουκάμισο κουρελιασμένο, μ' ἔξω τὶς μαραμένες γύμνιες της ρίχτηκε πάνω μας:

— Σῶστε με... πάρτε τον!... Γύρευε νὰ μὲ σφάξει

— Γιατί: — ρώτησα. — Τί ἔτρεξε:

— Τοὔδωσα τὰ λεφτά μου... ὅλα τὰ λεφτά μου, κυρ λοχία... Καὶ πῆγα νὰ κρατήσω μονάχα μιὰ ρόμπα φανελλένια... Ἔρχεται χειμώνας... καὶ τουρτουρίζουμε...

Ἔβαλε τὰ κλάμματα:

— Ἔ, καὶ λοιπόν;..

— Λοιπὸν τἄθελε κι' αὐτά...Κι' ἔβγαλε μαχαίρι...

— Δόσε πίσω τὰ λεφτὰ τῆς γυναίκας — τοῦ εἶπα σταθερά.

Δὲν ἤθελε. Πρόσταξα τοὺς ἄντρες νὰ τοῦ τὰ πάρουν. Ἔκαμε ν' ἀντισταθεῖ. Τὸν ἅρπαξα ἀπὸ τὸ σβέρκο. Ἀναγκάστηκε νὰ τῆς γυρίσει τὴν εἴσπραξη τοῦ τρομεροῦ ἐμπορίου. Τ' ἄφησε πάνω στὸ κρεββάτι μὲ τὰ τσαλακωμένα σεντόνια. Ἡ γυναίκα δὲν τ' ἄγγιζε, ἀναποφάσιστη. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ πρόσταξα τοὺς ἄντρες νὰ τὸν πάρουν, γίνηκε κάτι ἀναπάντεχο. Ἡ γυναίκα ἔβαλε τὰ ξεφωνητά:

— Ὄχι, δὲ θέλω!... Ἀφῆστε τον! ...Ποῦ τὸν πᾶτε!... Δὲ θέλω!... Δόστε του καὶ τὰ λεφτά!...

Φούχτωσε τὴν πατσαβουριασμένη μονέδα, χύθηκε ἀνάμεσά μας καὶ τὴν πρότεινε στὸν ἄντρα:

— Πάρ τα τὰ λεφτά. Ἄριστο! — τοῦ φώναξε — Νά... πάρε κι' αὐτά!

Κι' ἀνασηκώνοντας τὸ πουκάμισο, τράβηξε ἀπὸ τὴν κάλτσα της μερικὰ χιλιοστριμμένα νομίσματα καὶ τοῦ τὰ πρότεινε κι' αὐτά:

— Νά τα... δικά σου, ἀφοῦ τὰ θέλεις... Τράβα νὰ τὰ παίξεις ὅλα στὸ ζάρι!...

Κι' ἐπειδὴ ἔκανα νὰ τὴν ἐμποδίσω, στρίγγλιασε:

— Δικά μου, δὲν εἶναι;... Ὅ,τι θέλω θὰ τὰ κάνω!... Ἄριστο, πάρ' τα... Πήγαινε νὰ τὰ χάσεις... Κι' ἔλα τὰ μεσάνυχτα νὰ μὲ μαυρίσεις στὸ ξύλο!...

Αὐτὸς δὲν τ' ἄγγιξε. Τῆς ἔρριξε ματιὰ παγερὴ καὶ μιὰ βρισιά:

— Βρῶμα!...

Τὴ δέχτηκε σὰ στολίδι πολύτιμο. Καί, ξεφρενιασμένη πιά, ἔπεσε πάνω μας νὰ μᾶς τὸν πάρει:

— Ὄχι, δὲ θέλω! — ἔσκουζε, βγαλμένη τώρα, μὲ τὸ σχισμένο πουκάμισο στὸ λασπωμένο δρόμο. — Ποῦ τὸν πᾶτε;... Δὲ θὰ σᾶς ἀφήσω!... Εἶναι ὁ ἄντρας μου!.. Ὁ ἄντρας μου, σᾶς λέω!...

Καί, γυρίζοντας σ' αὐτόν, τοῦ φώναζε μὲ κλάμματα:

— Ἄριστο μου ἀγόρι μου... συχώραμε! Δὲ θ' ἀφήσω νὰ σὲ πάρουνε οἱ ὑπόχηδες!...

Καὶ χύθηκε σ' ἕναν πυροβολητή, νὰ τοῦ βγάλη τὰ μάτια. Ὡς ποὺ νὰ τὴ φέρουν στὰ σύγκαλά της

Η ΚΟΥΚΛΑ μὲ τὰ ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
HENRY HOLT

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ Κ.
ΜΑΡ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

10ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19ον

Σάββατον 19 Ὀκτωβρίου.

Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἦταν ὅλοι οἱ καλεσμένοι τοῦ Κέρλιν Κάστλ συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς μεγαλοπρεποῦς τραπεζαρίας. Μόνον μιὰ καρέκλα εἶχε μείνει ἄδεια. Ἦταν ἡ θέσις τοῦ Χίραμ Πόρτερ.

— Γιατί ἀργεῖ τόσο πολύ ; ρώτησε ὁ Κόνροϊ.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν ὅσοι ἦταν ἐκεῖ αἰσθάνθηκαν μιὰ ἀνησυχία.

— Δὲν βλέπω τὸ λόγο νὰ ἀνησυχήσουμε, εἶπε ὁ Στάϊνμπεργκ, διότι ἀργεῖ κάποιος νὰ ἔλθη στὸ φαγητό. Ἴσως πῆγε περίπατο...

— Αὐτὸ εἶναι εὔκολο νὰ τὸ δοῦμε, ἀπήντησε ὁ Μάϊκλ. Νὰ κυττάξη ὁ ὑπηρέτης ἂν τὸ καπέλλο καὶ τὸ πανωφόρι του εἶναι στὴ θέσι τους !

Σὲ λίγο ἐπέστρεψε ὁ ὑπηρέτης βαστῶντας στὸ χέρι τὸ καπέλλο καὶ τὸ πανωφόρι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σήμαινε ὅτι δὲν εἶχε βγῆ ἔξω ὁ Πόρτερ. Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε καὶ ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἐρχόταν νὰ φάη. Ἄθελα πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Κένεντυ ἡ μυστηριώδης σκιὰ ποὺ εἶχε δῆ τὴν περασμένη νύχτα.

— Πρέπει κάτι νὰ κάνουμε γιὰ νὰ βροῦμε τὸν Πόρτερ, εἶπε, νὰ ψάξουμε πρῶτα παντοῦ μέσα στὸ σπίτι καὶ ἂν δὲν τὸν βροῦμε νὰ φωνάξουμε τὴν Ἀστυνομία.

— Ἐξακολουθῶ νὰ μὴ βλέπω τὸ λόγο νὰ ἀνησυχοῦμε — ἐπανέλαβε ὁ Στάϊνμπεργκ, μπορεῖ νὰ βγῆκε χωρὶς πανωφόρι καὶ καπέλλο, νὰ περπάτησε μακρυὰ στὸ δάσος καὶ νὰ ἐπιστρέψη σὲ λίγο !

— Ἂς περιμένουμε λοιπὸν λίγο ἀκόμα. Ἴσως γυρίση εἶπε σκεπτικὰ ὁ Κόνροϊ.

— Ἴσως ; ρώτησε ὁ Στάϊνμπεργκ, γιατὶ ἴσως ; Τὸ βρίσκω ἀνόητο νὰ γίνεται τέτοια φασαρία γιὰ μιὰ ἀργοπορία ! Πᾶμε νὰ παίξουμε λίγο μπιλλιάρδο καὶ μὴ βάζετε συνεχῶς κακὸ στὸ νοῦ σας...

Τὸ παιχνίδι τους ἀπησχόλησε γιὰ λίγη ὥρα ὁ Πόρτερ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν παρουσιάζεται. Στὸ τέλος ὁ Μάϊκλ δὲν βάσταξε :

— Λυποῦμαι νὰ ἐπιμένω, κύριε Στάϊνμπεργκ, ἀλλὰ ἡ ἀπουσία τοῦ Πόρτερ δὲν μοῦ φαίνεται φυσικὴ καὶ ἐπιμένω νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ Ἀστυνομία. Ἐσεῖς, κύριοι, τί λέτε ; ἐστράφη πρὸς τοὺς ὑπολοίπους καλεσμένους

— Ἔχετε ἀπολύτως δίκηο ἀπήντησε ὁ Κόνροϊ, συμφωνῶ μαζί σας. Φρίκη εἶναι ὅταν τὸ σκεφθῆ κανείς, ὅτι πρῶτα σκότωσαν τὸν Κάρλ ὕστερα ἐξαφανίζεται ἡ Σάλλυ καὶ τώρα ὁ Πόρτερ. Πρὸς Θεοῦ, Στάϊνμπεργκ, τηλεφώνησε ἀμέσως στὴν Ἀστυνομία !...

Ὅταν ἀργότερα ἔφθασε ὁ ἀστυνόμος τοῦ χωριοῦ, τοῦ ἐξήγησαν τί συνέβη. Ἔστειλε ἀμέσως νὰ ψάξουν σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ ἀλλὰ οὔτε ἴχνος τοῦ Πόρτερ δὲν βρέθηκε.

— Μοῦ λέτε ὅτι ἔχετε ψάξει σὲ ὅλο τὸν πύργο, εἶπε τότε ὁ ἀστυνόμος Κίρμπυ στὸν Στάνϊμπεργκ, θὰ μποροῦσα νὰ ἀνακρίνω αὐτὸν ποὺ ἔψαξε

— Εἶναι ὁ Τρέντ ὁ ὑπηρέτης μου, ἀπήντησε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου καὶ ἔστειλα νὰ τὸν φωνάξουν. Ὁ ἀστυνόμος ἔμαθε ἀπὸ τὸν Τρέντ ὅτι κατὰ τὸ μεσημέρι εἶδε τὸν Πόρτερ νὰ κάθεται στὸ χὼλ σὲ μιὰ πολυθρόνα ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν πόρτα. Φοροῦσε τὸ καπέλλο του. Ἀργότερα ὁ Τρέντ ξαναπέρασε ἀπὸ τὸ χώλ. ὁ Πόρτερ δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ. εἶδε ὅμως τὸ καπέλλο του πεσμένο πλάϊ στὴν πολυθρόνα. Ὁ ἀστυνόμος ζήτησε νὰ τοῦ τὸ φέρη καὶ ὁ ὑπηρέτης πῆγε ἀμέσως νὰ ἐκτελέση τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Ὁρίστε, κύριε, κυττάξετέ το, εἶναι γκρὶ ἀνοιχτὸ χρῶμα καὶ πλατύτερο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ φοροῦν ἐδῶ στὴν Ἀγγλία. Ἔχει καὶ τὸ μονόγραμμα τοῦ κ. Πόρτερ !

— Ὥστε ἔχουμε ἐδῶ τὴν ἀπόδειξι ὅτι ὁ ἐξαφανισθεὶς καλεσμένος σας δὲν βγῆκε ἔξω, τόνισε ὁ Κίρμπυ στρεφόμενος πρὸς τὸν Στάϊνμπεργκ. ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι πρὶν ἔλθω ἐδῶ εἰδοποίησα τὸν Ἐπιθεωρητὴν Πὼπ τῆς Σκότλαντ Γυάρντ διότι εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις μπορεῖ νὰ ἔχη κάποιαν σχέσιν μὲ μιὰν ἄλλην ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει.

— Ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι κάνετε πολὺ φασαρία γιὰ τίποτα ! εἶπε μὲ ἐνοχλημένο ὕφος ὁ ἰδιοκτήτης.

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ ἀστυνομικὸς εἶπε :

— Κύριε Στάϊνμπεργκ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Πὼπ μοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐντολὴ νὰ μὴν ἀφήσω κανέναν ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους στὸν πύργο νὰ φύγη ! Ἐπίσης θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπισκεφθῶ κι' ἐγὼ ὅλο τὸ σπίτι καθὼς καὶ τὸ ὑπόγειο.

Ὁ Στάϊνμπεργκ ἀκούοντας τὰ τελευταῖα λόγια θέλησε νὰ πῆ κάτι, μιὰ ἀντίρρησι... Ὕστερα σκέφθηκε ὅτι ἴσως θὰ φαινόταν περίεργο, φώναξε τὸν ὑπηρέτη νὰ φέρη ἠλεκτρικὰ φανάρια καὶ ὡδήγησε τὸν ἀστυνομικὸ στὸ μεγάλο σαλόνι. Στάθηκε μπροστὰ στὸν τοῖχο ποὺ ἦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶπε :

— Πρὶν ἀνοίξω τὴ μυστικὴ πόρτα, θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί θὰ πῆ ἡ φράσις «ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴ Βενετία» δηλαδὴ θὰ διαλέξουμε τὸν τοῖχο ποὺ βρίσκεται στὸ Βορρᾶ δέκα καὶ δύο κάνουν δώδεκα δηλαδὴ μεσημέρι. «ἐπάνω ἢ κάτω» θέλει νὰ πῆ ὅτι ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς πέφτει ἡ ἀχτὶς τοῦ ἡλίου ἀλλοῦ ψηλότερα καὶ ἀλλοῦ χαμηλότερα !

— Ἀνοίξτε τὴν πόρτα, κύριε Στάϊνμπεργκ, τὸν διέκοψε ὁ Κίρμπυ. θέλω νὰ κάνω τὴν ἔρευνα τὸ ταχύτερον !

Ὁ ἰδιοκτήτης ἄγγισε κάποιο μέρος τοῦ τοίχου μὲ τὸ χέρι καὶ ἀμέσως ὑπεχώρησε μιὰ πόρτα. Ἕνας κρύος ἀέρας ὅλο μοῦχλα, χτύπησε ὅλους στὸ πρόσωπο. Ὁ Κίρμπυ ἄναψε τὸ φακὸ καὶ μπῆκε πρῶτος στὸ βαθὺ σκοτάδι ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ διάδρομος ἦταν στενός. μὲ μεγάλη προσοχὴ βῆμα πρὸς βῆμα προχωροῦσε ὁ ἀστυνόμος. Εἶδε ἐγκαίρως ἕνα πηγάδι καὶ παρακάτω λίγο πιὸ πέρα συνήντησε τρία σκαλοπάτια. Κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ σκαλοπάτια πεσμένος μπρούμυτα ἕνας ἄνθρωπος. Ὅταν τὸν γύρισε εἶδε ὅτι ἦταν ὁ Πόρτερ!

— Θεέ μου, ὁ Πόρτερ ! φώναξε ὁ Στάϊνμπεργκ ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο, πέθανε ;

— Ὄχι ἀκόμα ἀπήντησε ὁ Κίρμπυ, ἀλλὰ τὸν ἔχουν χτυπήσει πολὺ ἄσχημα στὸ κεφάλι...

Λίγο ἀργότερα μετέφεραν τὸ καινούργιο αὐτὸ θῦμα στὸ νοσοκομεῖο.

Ὁ Μάϊκλ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως βρῆ τὴ Σάλλυ προχώρησε μόνος του στὸ διάδρομο. ἔψαξε παντοῦ. ἡ Σάλλυ ὅμως δὲν ἦταν πουθενά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20ὸν

Σάββατο 19 Ὀκτωβρίου.

Ὅταν ἔφθασε ἀργότερα ὁ Ἐπιθεωρητὴς Πὼπ τῆς Σκότλαντ Γυάρντ παρεκάλεσε τὸν Στάϊνμπεργκ νὰ τὸν ὁδηγήση στὸν μυστηριώδη διάδρομον :

— Καὶ ποῦ καταλήγει αὐτὸς ὁ διάδρομος ; ρώτησε ὁ Ἐπιθεωρητής.

— Σ' ἕνα σπιτάκι ποὺ βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ κτήματός μου, ἀπήντησε ὁ Στάϊνμπεργκ, θέλετε νὰ πᾶμε νὰ τὸ δοῦμε ;

— Ναί εἶπε ξερὰ ὁ Πώπ, σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ προχωρήσετε ἐσεῖς πρῶτος !

— Αὐτὸ θὰ πῆ ἀπήντησε εἰρωνικὰ ὁ Στάϊνμπεργκ, ὅτι μὲ ὑποπτεύεσθε κύριε Ἐπιθεωρητά ! Ἂς εἶναι, πᾶμε λοιπὸν ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε...

Ὁ Πὼπ δὲν ἀπήντησε καὶ ἀκολούθησε σιωπηλὸς τὸν ὁδηγό του. Ἄναψαν τὰ ἠλεκτρικὰ φανάρια καὶ προχώρησαν μὲ προσοχή. Ἔφθασαν ὕστερα ἀπὸ λίγο μπροστὰ σὲ ἕναν τοῖχο. Ὁ Στάϊνμπεργκ ἀκούμπησε τὸ χέρι του σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ τοίχου καὶ ἄνοιξε ἀθόρυβα μιὰ κρυφὴ πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ κτήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21ον

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ Ἐπιθεωρητὴς Πὼπ καὶ ὁ Στάϊνμπεργκ γύρισαν πίσω στὸ Κέρλιν Κάστλ. Ὁ Πὼπ φώναξε τὸν ἀστυνόμο Κίρμπυ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ διηγηθῆ ὅ,τι ἤξαιρε γιὰ τὴν ὅλη ὑπόθεσι. Ὅταν ἔμαθε ὅ,τι ἤθελε γύρισε πρὸς τὸν Στάϊνμπεργκ :

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω, ρώτησε, ποῦ βρισκόνταν ὅλοι οἱ καλεσμένοι σας τὴν ὥρα ποὺ συνέβη τὸ ἀτύχημα στὸν κ. Πόρτερ.

— Γιατί σᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό ; εἶπε μὲ ἀναίδεια ὁ Στάϊνμπεργκ.

— Ἀφοῦ τὸ θέτετε ἔτσι τὸ ζήτημα, ἀπήντησε παγερὰ ὁ Πὼπ θὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅτι δὲν θεωρῶ ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα ἁπλὸ ἀτύχημα, ἀλλὰ γιὰ ἀπόπειρα φόνου. Καταλάβατε, κύριε Στάϊνμπεργκ ; Θέλω λοιπὸν νὰ μοῦ πῆτε λεπτομερῶς τί κάνατε καὶ ποῦ βρισκόσαστε ἀπὸ τὶς 12 τὸ μεσημέρι καὶ μετά :

— Στὶς δώδεκα ἡ ὥρα, ἔπαιζα γκόλφ μαζὶ μὲ τὴ δεσποινίδα Χέντσελ, τὸν κύριο Γκρέσσαμ καὶ τὸν ἀνηψιό μου Βίκτωρ, καὶ οἱ τρεῖς εἶναι ἐδῶ παρόντες καὶ μποροῦν νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσουν. Ἀργότερα ἄρχισε νὰ βρέχη δυνατὰ καὶ γυρίσαμε πίσω ἐδῶ. Σταθήκαμε λίγο στὸ χὼλ καὶ μιλήσαμε. Ὕστερα ἀνέβηκε ἡ δεσποινὶς Λέντσελ καὶ ὁ ἀνηψιός μου Βίκτωρ γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τὸ πρόγευμα.

— Ὅταν ξανακατέβηκα, πρόσθεσε παρεμβαίνοντας ὁ Βίκτωρ, ἔπαιξα μπιλλιάρδο μὲ τὸν κύριο Κένεντυ ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

— Ἐσεῖς κύριε Στάϊνμπεργκ, τί κάνατε ; ρώτησε ὁ Πώπ.

— Βρῆκα τὸν Κόνροϊ καὶ πήγαμε νὰ πιοῦμε ἕνα οὐΐσκυ μὲ τοὺς ὑπολοίπους μου καλεσμένους μου στὸ σαλόνι.

— Ποιός ἀπὸ ὅλους σας, ρώτησε ὁ Πώπ, εἶδε τὸν Πόρτερ τελευταῖος ;

— Ἐγὼ τὸν εἶδα νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν μεγάλη πόρτα, κατὰ τὶς 12 ἡ ὥρα ἀπάντησε ὁ Κέρλιν.

— Ποιός εἶσθε σεῖς ; ρώτησε ὁ Ἐπιθεωρητής.

— Εἶμαι ὁ Κέρλιν, πρώην ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ πύργου !

Ὁ Πὼπ τὸν κύτταξε μὲ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν πῆρε στὴ βιβλιοθήκη γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνη μόνος του. Ὁ Κέρλιν τοῦ εἶπε ὅτι περπατοῦσε παρ' ὅλη τὴ βροχὴ μιὰ ὥρα, μεταξὺ 12 καὶ 1 ὥρας ἔξω στὸ ὕπαιθρον. Πέρασε δυὸ φορὲς μπροστὰ στὸ σπιτάκι χωρὶς νὰ παρατηρήση πουθενὰ κανέναν καὶ τίποτα. Τὸν Πόρτερ, εἶπε τὸν εἶχε γνωρίσει μόνο τὴν προημονή. Ἡ Κάρολιν Τζόρνταν. ἡ πρώην σύζυγος τοῦ Κὰρλ Μάσσε, ἦταν ἡ ἑπομένη καλεσμένη τὴν ὁποίαν ἀνέκρινε ὁ Πώπ. Ἀπὸ τὸν Στάϊνμπεργκ εἶχε ἀκούσει ὅτι ὁ Πόρτερ ἦταν ἕνα πολὺ σπουδαῖο πρόσωπο στὸν κόσμο τοῦ κινηματογράφου. Ὅσο ὅμως ἦταν παντρεμμένη μὲ τὸν Μάσσε, δὲν εἶχε ποτὲ ἀκούσει νὰ μιλᾶ γι' αὐτὸν ὁ σύζυγός της. Ἦταν πολὺ περίεργο, ἐφ' ὅσον ἔλεγε ὁ Πόρτερ ὅτι ἦταν ὁ καλύτερος καὶ παληὸς φίλος τοῦ Κάρλ! Εἶχε ἔλθει στὴν Ἀγγλία γιὰ δουλειά, θὰ ἐπέστρεφε ἀμέσως καὶ ξαφνικὰ ἔμεινε γιὰ νὰ ἀνακαλύψη τὸν δολοφόνο τοῦ Μάσσε... Ὕστερα εἶπε ἡ Κάρολιν ὅτι μεταξὺ 12 καὶ 1 ὥρας ἔγραφε τὴν ἀλληλογραφία της στὴν βιβλιοθήκη δὲν θυμόταν ὅμως ἂν τὴν εἶχε δῆ κανείς.

Ὁ Πὼπ σκέφθηκε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ βεβαιωθῆ γιὰ μερικὰ πράγματα μόνον ὅταν ὁ Πόρτερ θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ μιλήση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22ον

Σάββατο 19 Ὀκτωβρίου.

Τὴν Κάρολιν Τζόρνταν διεδέχθη ἀμέσως ὁ Ντάνυ Μόστιν, ὁ ὁποῖος δήλωσε στὸν Πὼπ ὅτι κατοικοῦσε σ' ἕνα σπιτάκι στὸ Σέρβουντ 2 μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ Κέρλιν Κάστλ. Ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του στὶς 1 παρὰ 20 λεπτὰ καὶ ἔφθασε ἐδῶ στὶς 1 παρὰ δέκα.

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ, κύριε Ἐπιθεωρητά. πρόσθεσε, ἐλπίζω ὅμως μιὰ ὥρα γρηγορώτερα νὰ λύσετε τὸ καινούργιο αὐτὸ μυστήριο. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχει στενὴν σχέσιν μὲ τὸν θάνατον τοῦ καϋμένου τοῦ Κάρλ.

Ὁ Πώπ, ὅταν ἔφυγε ὁ Μόστιν, φώναξε τὸν Κένεντυ.

— Κύριε Κένεντυ τοῦ εἶπε. τί σκέπτεσθε γι' αὐτὸ τὸ καινούργιο ἔγκλημα ; Διότι ἄνευ ἀμφιβολίας δὲν πρόκειται γιὰ ἀτύχημα τυχαῖο !

Ὁ Μάϊκλ κύτταξε τὸν Πὼπ χαμογελῶντας :

— Θέλετε τὴ γνώμη μου, κύριε Ἐπιθεωρητά ; Δὲν ἔχω ἀκόμα ἀποκρυσταλλώσει σαφῆ ἰδέα. Ὁμολογῶ ὅτι, ὅταν ἦλθα ἐδῶ, στὸ Κέρλιν Κάστλ εἶχα ἀκούσει γιὰ τὰ κρυφὰ ὑπόγεια καὶ φαντάσθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι μποροῦσε νὰ ἦταν ἡ Σάλλυ κρυμμένη μέσα ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ ἀφοῦ μετέφεραν τὸν καϋμένο τὸν Πόρτερ στὸ νοσοκομεῖο, ἔκανα μιὰ ἔρευνα στὸν διάδρομο ποὺ τὸν βρῆκαν. Δὲν ἀνεκάλυψα ἴχνος τῆς Σάλλυ. ἀντιθέτως ὅμως βρῆκα λίγο παραπέρα ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶχε πέσει ὁ Πόρτερ αὐτὸ ἐδῶ (ἔδειξε στὸν Πὼπ ἕνα ἀναπτῆρα) καὶ ἐπίσης αὐτό, στὸ δεύτερο σκαλοπάτι, ἕνα καμμένο σπίρτο !

Ὁ Πὼπ πῆρε τὰ δυὸ ἀντικείμενα καὶ τὰ ἐξήτασε μὲ προσοχή.

— Κύριε Κένεντυ' αὐτὸ τὸ εὕρημά σας μπορεῖ νὰ ἔχη μεγάλη σημασία ! Ὁ ἀναπτῆρας ἀνήκει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στὸ θῦμα. Τὸ σπίρτο ὅμως :

— Ἄκουσα κάποτε τὸν Πόρτερ νὰ λέη, εἶπε ὁ Μάϊκλ, ὅτι ποτὲ δὲν μεταχειρίζεται σπίρτα ἀπὸ τότε ποὺ ἔχει αὐτὸν τὸν ἀναπτῆρα. Ὑποθέτω ὅτι βρῆκε τυχαίως τὸ μυστικὸ τῆς πόρτας καὶ ἄναψε τὸν ἀναπτῆρα γιὰ νὰ δῆ ποῦ πήγαινε !

— Καὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ τὸν κτύπησαν στὸ κεφάλι, τοῦ ξέφυγε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σωριάσθηκε χάμω ! πρόσθεσε ὁ Πώπ δὲν εἶναι ἀπίθανη αὐτὴ ἡ θεωρία. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ σπίρτο, πρέπει νὰ ψάξω νὰ δῶ μήπως ὑπάρχουν καὶ ἄλλα. Σήμερα ὅμως ἀνάφθηκε αὐτὸ τὸ σπίρτο διότι εἶναι ἐντελῶς στεγνό, καὶ καθὼς ξέρετε τὸ ὑπόγειο εἶναι ὑγρό ! Ποιός ἀπὸ ὅλους τοὺς καλεσμένους, κύριε Κένεντυ, μεταχειρίζεται σπίρτα ἀντὶ ἀναπτῆρα ; Ποιός δὲν εἶναι καπνιστὴς καὶ ποιός ἔχει ἀναπτῆρα τοῦ ἰδίου τύπου μὲ αὐτὸν ἐδῶ ;

— Οἱ μόνοι ποὺ δὲν καπνίζουν ἀπὸ ὅλους μας εἶναι ὁ Βίκτωρ Στάϊνμπεργκ καὶ ὁ Τζὶμ Γκρέσσαμ, ἀπήντησε ὁ Μάϊκλ. Δὲν παρετήρησα κανέναν ν' ἀνάβη τὸ τσιγάρο του μὲ σπίρτα. Τοῦ ἰδίου τύπου ἀναπτῆρα ἔχει ὁ Κόνροϊ !

Ὁ Πὼπ σκέφθηκε λίγο : «Κι' ἐγὼ δὲν καπνίζω ἀλλὰ ἔχω ποῦ καὶ ποῦ σπίρτα στὴν τσέπη μου. Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε Κένεντυ, γιὰ τὴν βοήθεια ποὺ μοῦ δίνετε καὶ αὐτὰ ἐδῶ, εἶπε βάζοντας στὴ θέσι του τὸν ἀναπτῆρα καὶ τὸ σπίρτο, εἶναι τὰ πρῶτα τεκμήρια στὴν ὑπόθεσι Πόρτερ» !

Ἀφοῦ ἀνέκρινε καὶ τοὺς ὑπολοίπους κατοίκους τοῦ Κέρλιν Κάστλ, ἔγραψε ὁ Πὼπ ἕναν κατάλογο:

Μωρὶς Στάϊνμπεργκ : Ἦταν μὲ ἄλλους καλεσμένους του στὸ σαλόνι, ἀπὸ τὸ μεσημέρι μέχρι τὴ 1 ἡ ὥρα.

Δαυῒδ Κόνροϊ : Ἐπίσης.

Ἀννίτα Χέντσελ : Λέει, ὅτι ἦταν στὴν κάμαρά της ἀπὸ τὶς 12 παρὰ τέταρτο ὥς τὴ 1 ἡ ὥρα.

Γκρέσσαμ : Ἔκανε διάφορες βόλτες στὸν πύργο, ψάχνοντας νὰ βρῆ τὴ μυστικὴ εἴσοδο στὰ ὑπόγεια καὶ πῆγε νὰ βρῆ τοὺς ἄλλους στὴ 1 παρὰ τέταρτο.

Κένεντυ : Ἦταν μόνος στὸ δωμάτιο τοῦ μπιλλιάρδου μέχρις ὅτου τὸν συνήντησε ὁ Βίκτωρ Στάϊνμπεργκ στὶς 12 καὶ εἴκοσι.

Βίκτωρ Στάϊνμπεργκ : Πῆγε νὰ ἀλλάξη παπούτσια στὶς 12 καὶ μετὰ πῆγε νὰ συναντήση τὸν Κένεντυ.

Κάρολιν Τζόρνταν : Λέει ὅτι ἦταν στὴ βιβλιοθήκη μόνη της.

Ντάνυ Μόστιν : Λέει ὅτι ἦλθε στὸν πύργο στὴ 1 παρὰ δέκα λεπτά.

Ἰωσὴφ Κέρλιν : Περπατοῦσε στὸ περιβόλι ὅταν εἶδε τὸν Πόρτερ νὰ μπαίνη στὸ πύργο στὶς 12 ἡ ὥρα (αὐτὸ ἐβεβαιώθη καὶ ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη).

Ὁ δολοφόνος, διερωτᾶτο ὁ Πώπ, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἢ ἦλθε ἀπ' ἔξω, πέρασε ἀπὸ τὸ μικρὸ σπιτάκι ποὺ εἶναι στὴν ἄκρη τοῦ κτήματος ; Ὁ Κέρλιν ξαίρει τόσο καλὰ τὰ κατατόπια !!!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στὸ προσεχές.

κάποια ὕποπτα πρόσωπα σηκώθηκαν ἀπὸ τὰ μαγαζάκια. Οἱ λατέρνες κι' οἱ ἀμανέδες σώπασαν ὅπως ἡ μουσικὴ στὰ ἱππόδρομια, πρὶν οἱ ἀκροβάτες κάνουν τὸ «σάλτο - μορταλε». Τὰ ὕποπτα πρόσωπα μᾶς ζύγωσαν, μᾶς περικύκλωσαν, ἕτοιμα νὰ λευτερώσουν τὸν Ἀρίστο. Ἦτανε κάτι τύποι σκοτεινοί, ψευτολεβέντες ποὺ γνώριζαν τὴ φυλακή, μ' ἀέρα ἰταμῶν παλληκαράδων, ποὺ σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ τοὺς λέγανε «κοριούς» γιατὶ ζοῦσαν ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν δυστυχισμένων γυναικῶν.

Στὴ στιγμὴ κάλεσα τὴ φρουρὰ στὰ ὅπλα.

Οἱ ἄντρες τοὺς περικύκλωσαν :

— Ψάξτε τους ! — πρόσταξα — Μὴν ἀφῆστε ἀπάνω τους οὔτε σουγιά!

Πέσανε δυὸ πιστολιές. Δὲν κατάλαβα ποιὸν πυροβόλησαν. Οἱ γυναῖκες πετάχτηκαν, οὐρλιάζοντας, στὸ δρομάκο, ἔτσι ὅπως βρέθηκε ἡ καθε μία. Ἔγινε ἀναστάτωσι. Ὅμως οἱ ψευτοπαλληκαράδες ξαρματώθηκαν. Κι' ὑποχρεώθηκαν ν' ἀκολουθήσουν τοὺς ἄντρες στὸ φυλακεῖο. Οἱ γυναῖκες μαζεύτηκαν ἀπ' ἔξω καὶ στρίγγλιζαν νὰ τοὺς ἀφήσω. Ἀναγκάστηκα νὰ φοβερίσω πὼς θὰ προστάξω τὴ φρουρὰ νὰ πυροβολήση. Κλείστηκαν, τρομαγμένες στὰ καμαράκια τους. Γίνηκε ἡσυχία νεκρική. Ἔτσι μπόρεσα νὰ στείλω τοὺς «κοριοὺς» στὸ τμῆμα, ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀρίστο καὶ μ' ἕνα σημείωμα ποὺ ἱστοροῦσα σύντομα τὰ περιστατικά.

Ἄνοιξα τὸν κανονισμὸ βολῆς καὶ πάσχισα, κάτω ἀπὸ τὴ νυσταγμένη φούσκα τοῦ ἠλεκτρικοῦ, νὰ συνεχίσω τὸ διάβασμα μου. Εἶχα ταραχτῆ ἀπ' αὐτὰ ὅλα κι' ἤθελα νὰ ἡρεμήσω. Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ παρακολουθήσω τὸ κείμενο. Τὸ φέρσιμο τῶν γυναικῶν καὶ πρὸ πάντων αὐτηνῆς μὲ τὸν Ἀρίστο μοῦχε κάνει βαθειὰ ἐντύπωσι. Τῆς εἶχε πάρει τὰ λεφτά, τὴν εἶχε καταχερίσει — οἱ μαυρίλες τοῦ κορμιοῦ της, τόπους, τόπους, δείχνανε τὸν τρόπο, ποὺ τὴν εἶχε μεταχειριστεῖ — τὴ φοβέρισε μὲ τὸ μαχαίρι... Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ πλάσμα, ποὺ φαινότανε σὰν μιὰ συνέχεια τῆς λάσπης, εἶχε μείνει κάτι πολύτιμο : Ἡ ἱκανότητα νὰ συχωράει καὶ νὰ ὑπερασπίζεται ἀκόμα τὸ δήμιό του... Ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ μὲ γέμιζε συμπόνια γι' αὐτὲς τὶς δυστυχισμένες. Ἦταν ὅμως ἔτσι τὰ πράματα, ὅπως τὰ φανταζόμουνα;.. Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ τριβέλιζε τὸ νοῦ μου.

Μιὰ καινούργια συντροφιὰ ἔκανε φασαρία στὸ δρόμο: Ἦτανε τρεῖς - τέσσερις σκαπανεῖς, κληρωτοί, νέα παιδιά, ποὺ τόχανε τσούξει καὶ καταστάλαξαν τώρα ἐδῶ, γιὰ τὴν ἀπαραίτητη συνέχεια. Μιὰ γυναῖκα εἶχε βγῆ στὴν πόρτα της, ξεθαρρεμένη πιὰ καὶ τραγουδοῦσε :

«Ὡς καὶ τὸ τακουνάκι σου
Κι' ἐκεῖνο ἔχει γνώση,
Πέτρα τὴν πέτρα περπατεῖ
τὴ γκέτα μὴ λερώσει».

Ἦτανε τὸ τραγοῦδι τῆς περιοχῆς γιὰ τὰ στρατιωτάκια τοῦ μηχανικοῦ. Οἱ πορτίτσες ἀνοίξανε σὲ λίγο καὶ τοὺς δέχτηκαν. Ξανάγινε ἡσυχία. Μπόρεσα τώρα νὰ παρακολουθήσω κάπως στὸ βιβλιαράκι μου τὸ κεφάλαιο τῆς «ἀπυρόβλητης ζώνης». Ὅμως κάθε τόσο ἐρχότανε στὸ νοῦ μου μιὰ δεύτερη ἐρώτησι: Ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ ἀλήθεια γιὰ τὶς γυναῖκες αὐτές, πῶς μποροῦμε νὰ λεγώμαστε κόσμος κι' ἄνθρωποι, ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ δεχόμαστε γιὰ φυσικὴ καὶ ἀνεχόμαστε αὐτὴ τὴν κατάστασι :

Κάποια στιγμὴ ἄκουσα βήματα στὸ φυλακεῖο. Σήκωσα τὸ κεφάλι.

Ἦταν ἡ γυναῖκα μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς χημείας καὶ τὴ γαλάζια ρόμπα μὲ τὰ κλαράκια :

— Μπορῶ νὰ μείνω λίγη ὥρα ;— Ρώτησε.

Καὶ στὰ μάτια της τὸ δάκρυ λαμπύριζε σὰν πετράδι :

— Τώρα, μπορεῖτε... Καθῖστε... Θάθελα νὰσᾶς ρωτήσω γιὰ κάποια πράματα... Καί, πρῶτα — πρῶτα, γιατί εἴσαστε κλαμμένη...

— Στείλατε καὶ τὸ δικό μου ἄνθρωπο στὴ φυλακὴ — εἶπε καὶ κάθισε δειλὰ στὴν ἄκρη ἑνὸς σκαμνιοῦ — ὅσο μποῖ σᾶς λείπει τόσο σκληρὸς ἄντρας φερθήκατε ἀπόψε... Γιατί τόση κακία ;

— Εἶμαι ἀρχιφύλακας, ἔκανα τὸ χρέος μου...

— Τὸ χρέος σας ! Παρὰ λίγο νὰ σκοτώσετε ὅλον τὸν κόσμο... Αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος σας ;

— Ὑπερασπίζεστε καὶ σεῖς τοὺς «κυρίους» ; Θέλετε, λοιπόν, νὰ σᾶς παίρνουν τὰ λεπτὰ καὶ νὰ σᾶς δέρνουν ;

— Σ' αὐτὸ τὸ βίο ἐδῶ, δὲ μπορεῖ νὰ γίνει ἀλλοιῶς... Δεχόμαστε νὰ μᾶς δέρνει ἕνας, γιὰ νὰ μᾶς προστατεύει ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους...

— Ἐγὼ δὲν τὰ καταλαβαίνω αὐτά... Τοὺς ἔπιασα ὅλους καὶ τοὺς ἔστειλα στὴν ἀστυνομία ! Θέλω νὰ σᾶς λευτερώσω ἀπὸ τοὺς «κυρίους» ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλεεινὰ παράσιτα... Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς γιατί αὐτὴ μὲ τὸν Ἀρίστο πῆγε νὰ μᾶς φάη ὅταν τὴν παίρναμε ;

— Γιατὶ ἐσεῖς — μοῦ εἶπε — θὰ φύγετε αὔριο... Εἴσαστ' ἐδῶ μονάχα γιὰ εἰκοσιτέσσερις ὧρες... Αὐτὸς ὅμως θὰ ξαναγυρίση, μόλις φύγετε. . Καὶ τότε ξαίρει αὐτὴ καλὰ τί τὴν περιμένει... Ἐδῶ εἴμαστε ὅλες μαγκοῦφες... ἔρμες... ἀπροστάτευτες... Οἱ «κύριοι» εἶναι τὸ στήριγμά μας... Τοὺς ἀκριβοπληρώνουμε γι' αὐτό... Ἂν μᾶς τύχη τίποτα θὰ μᾶς συντρέξουν...

— Μὰ σὰν τί μπορεῖ νὰ σᾶς τύχη ; Ὁ νόμος σᾶς προστατεύει... Ἡ ἐξουσία εἶν' ἐδῶ... Μόλις φώναξε «βοήθεια» ἔτρεξα καὶ τὴ γλύτωσα... Τί τὸν θέλει τὸν «κύριο» λοιπόν ;

— Ἂν ἀρρωστήσει, κὺρ λοχία, θὰ τὴν κυττάξει : Ποιός θὰ πάει νὰ τῆς πεῖ δυὸ λόγια στὸ νοσοκομεῖο... νὰ τῆς πάει ἕνα πακέττο τσιγάρα, ποὺ λέει ὁ λόγος... μιᾶς πεντάρας πράμα, ἔτσι, γιὰ νὰ δείξει πὼς τὴ νοιάζεται : Οἱ δικοί της : Αὐτοὶ δὲ θέλουν νὰ τὴ δοῦν στὰ μάτια τους. Ὁ ἄλλος κόσμος : Μᾶς ἀποφεύγει καὶ μὲ τὸ δίκηο του... Οἱ ἄλλες γυναῖκες : Αὐτὲς μισοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη κι' εὔχονται τὸ θάνατό της... Μιὰ λιγώτερη στὸν συναγωνισμό !... Δὲ μένει ἄλλος ἀπὸ τὸν «κύριο».

Βάλθηκε νὰ σιγοκλαίει :

— Ἄχ νὰ βρισκόταν ἕνας — μακάρι κι' ὁ τελευταῖος ἄντρας τοῦ κόσμου — νὰ μ' ἔπαιρνε ἀπὸ δῶ... Καὶ νὰ μοῦ δίνει μιὰ φέτα ψωμί... μιὰ φούχτα ἐλιὲς κι' ἕνα ποτῆρι νερὸ τὴν ἡμέρα... Καὶ νὰ μὲ εἶχε σκλάβα του... Μά, βλέπετε αὐτὰ εἶναι ὄνειρα... ὄνειρα !...

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι : — Ρώτησα — καὶ πῶςβρέθηκες ἐδῶ :

— Εἶμαι ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς Σπάρτης. Γι' αὐτὸ ἐδῶ μὲ λένε ἡ Σπαρτιάτισσα... Τ' ἀληθινὸ βαφτιστικό μου ἦτανε Γεωργία, ὅμως τ' ἄλλαξα, τώρα μὲ φωνάζουνε τώρα Στάσα... Ἔχω καὶ τὸ ἐπίθετό μου ἀλλάξει, γιὰ νὰ μὴ ντροπιάζω τοὺς δικούς μου...

— Τί δουλειὰ ἔκανες πρίν ;

— Δασκάλα !— εἶπε καὶ τὸ κορμί της τραντάχτηκε ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στὸ προσεχές.

ΟΙ ΠΛΑΣΤΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΟΥ ΜΗΓΚΕΡΕΝ

Ὁ Βὰν Μήγκερεν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πωλήσει εἰς τὸν Γκαῖριγκ 100 ἑκατομμύρια ἕνα ψεύτικον πίνακα τοῦ Βέρμερ (τὸν ὁποῖο ζωγράφισε ὁ ἴδιος), ἀπέθανε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Ἄμστερδαμ, σὲ ἡλικία 57 χρόνων. Ἡ δίκη τοῦ Μήγκερεν τὸν εἶχε καταστήσει πασίγνωστον. Θὰ τοῦ ἀπέφερε δὲ τεραστίαν περιουσίαν, δεδομένου ὅτι οἱ πίνακες τοὺς ὁποίους ζωγράφιζε καὶ ὑπέγραφε μὲ τὸ ὄνομά του, ὕστερα ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ ἐπροκάλεσεν ἡ δίκη του, ἐπωλοῦντο στὴν Ἀμερικὴ 300 ἕως 500 χιλιάδες φράγκα ὁ ἕνας. Ὁ Βὰν Μήγκερεν μποροῦσε νὰ λέη: «Τὸ πλαστὸν ἀποδίδει !» Τὸ ἀτύχημα δι' αὐτὸν ἦτο πὼς ἔκαμε τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ θανάτου του. Πρὸ τοῦ πολέμου, ὁ Βὰν Μήγκερεν μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωνε νὰ πωλῆ τὰ ἔργα του πρὸς 10 χιλιάδας φράγκα.

Κάποιος ποὺ ἐγνώριζε αὐτὴν τὴν τέχνη πρὶν ἀπὸ τὸν Βὰν Μήγκερεν, ἦταν ὁ Γάλλος Ἀνδρέας Μαλιφὲρ, ὁ ὁποῖος ἐσχημάτισε κολοσσιαίαν περιουσίαν. Ὁ Μαλιφὲρ ἐκαυχᾶτο μὲ κυνισμόν: «Ἀπέκτησα τὴν περιουσίαν μου πωλῶντας ψεύτικους «παλαιοὺς πίνακας», δηλαδὴ φτιάνοντας καινούργιους, τοὺς ὁποίους προσέφερα ὡς δῆθεν παληούς».

Ὁ Ἀνδρέας Μαλιφὲρ, ἐξ ἄλλου, κατεσκεύαζε καὶ παλαιὰ ἔπιπλα, εἰς... βιομηχανικὸν ἀριθμόν. Εἶχε ὁλόκληρο ἐργοστάσιο στὴν Ὀρλεάνη, τὸ ὁποῖον εἰργάζετο νυχθημερόν. Εἰς τὰ ἔπιπλα τοῦ Μαλιφὲρ, ἡ ἀπομίμησις τοῦ ἐφθαρμένου ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν ξύλου, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ τρόπος ἐργασίας τῶν ἐπιπλοποιῶν τοῦ παληοῦ καιροῦ, ἦσαν τόσον τέλεια, ὥστε ὅλοι οἱ ἐμπειρογνώμονες δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ ὑπογράψουν μὲ τὰ δυό τους χέρια ἕνα πιστοποιητικὸν τῆς αὐθεντικότητος τῶν κειμηλίων αὐτῶν. Τὰ ἔπιπλα τοῦ Μαλιφὲρ ἐλάμβαναν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν Ἀμερικήν,, ὅπου καὶ ἐπωλοῦντο εἰς ἑκατονταπλασίαν τιμὴν τῶν ὅσων ἐστοίχισαν στὸν δαιμόνιον αὐτὸν ἀντιγραφέα, ποὺ μποροῦσε ν' ἀναστήση ἐντὸς 24 ὡρῶν τὰ στὺλ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἐποχῆς, ὁσονδήποτε μακρυνῆς ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας.

ΞΕΠΕΣΜΕΝΕΣ ΔΟΞΕΣ...

Ἡ θαλαμηγὸς τοῦ Χίτλερ στὴ Μεσόγειο

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΛΟΣΣΥΡΟ ΔΙΚΤΑΤΟΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ

Ὅταν οἱ σύμμαχοι κατέλαβαν τὸ ἡττημένο Γ' Ράϊχ ἕνα ἀπὸ τὰ λάφυρα ποὺ τοὺς συνεκίνησε περισσότερο ἦταν ἕνα ὁλόλευκο γιὼτ μὲ κομψότατες γραμμὲς ποὺ λικνιζόταν στὸ ρημαγμένο λιμάνι τοῦ Ἀμβούργου.

Ἦταν τὸ «Γκρίλε», («Ἀκρίδα») τὸ ἰδιωτικὸ γιὼτ τοῦ Χίτλερ, δῶρο τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν «Φύρερ» του, τὸ ὁποῖο ἐγκαταλελειμμένο κι' ἔρημο περίμενε γαλήνιο τὴν τύχη του.

Δύο Βρεταννοὶ ἀξιωματικοὶ ἀνέβηκαν στὸ μισοκατεστραμμένο κατάστρωμά του, ὕψωσαν τὴν Βρεταννικὴ σημαία, κατέλαβαν τὸ πλοῖο ἐν ὀνόματι τῆς Αὐτοῦ Βρεταννικῆς Μεγαλειότητος καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔστειλαν πλήρωμα τὸ ἔθεσαν στὴν διάθεσι τοῦ Ναυαρχείου.

Κανεὶς δὲν συμπαθοῦσε τὸ «Γκρίλε». Οἱ Ἄγγλοι δὲν μποροῦσαν νὰ ξεχάσουν ὅτι κάποτε εἶχε φιλοξενήσει τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ ναυάρχου Νταῖνιτς ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰ σαλόνια του εἶχε διευθύνει τὸν ὑποβρύχιο πόλεμο ποὺ στοίχισε τὴν ζωὴ χιλιάδων ναυτῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας. Ἔτσι τὸ πλοῖο παρέμεινε σὲ κάποιο ἔρημο ἀγγλικὸ λιμάνι μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ τὸ ναυαρχεῖο ἀπεφάσισε νὰ τὸ πουλήση κατόπιν πλειστηριασμοῦ.

Οἱ παρουσιασθέντες ὑποψήφιοι ἀγορασταὶ δὲν ἦσαν εὐκαταφρόνητοι.

Ἡ «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ», ἡ Ἀμερικανὶς ἑκατομμυριοῦχος Βαρβάρα Χιοῦτον, ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς Μαὶη Γουὲστ καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Φαροὺκ ἔκαναν ἕναν ἄγριο ἀγῶνα διὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς θαλαμηγοῦ. Νικητὴς ὅμως ἀνεδείχθη ὁ ἀγγλικῆς ὑπηκοότητος Λιβανέζος βασιλεὺς τῶν πετρελαίων Τζὼρτζ Ἀρίντα ὁ ὁποῖος στὴν ἁλμυρὴ τιμὴ τῶν 150.000 λιρῶν ἔγινε κύριος τοῦ γιώτ.

Ὁ Ἀρίντα ἐξώδεψε ἄλλες 100.000 λίρες γιὰ ἐπισκευὲς καὶ τέλος, πρὶν λίγους μῆνες, φρεσκοβαμμένο τὸ «Γκρίλε» ἄρχιζε τὰ ταξίδιά του στὴν γαλανὴ Μεσόγειο.

Τὰ διάφορα Μεσογειακὰ λιμάνια μὲ ἀρκετὸ θαυμασμὸ εἶδαν τὸ κομψὸ πλοῖο νὰ ἀγκυροβολῆ στὰ νερά τους καὶ οἱ ναυτικοὶ καμάρωναν τὶς ὡραιότατες γραμμές του.

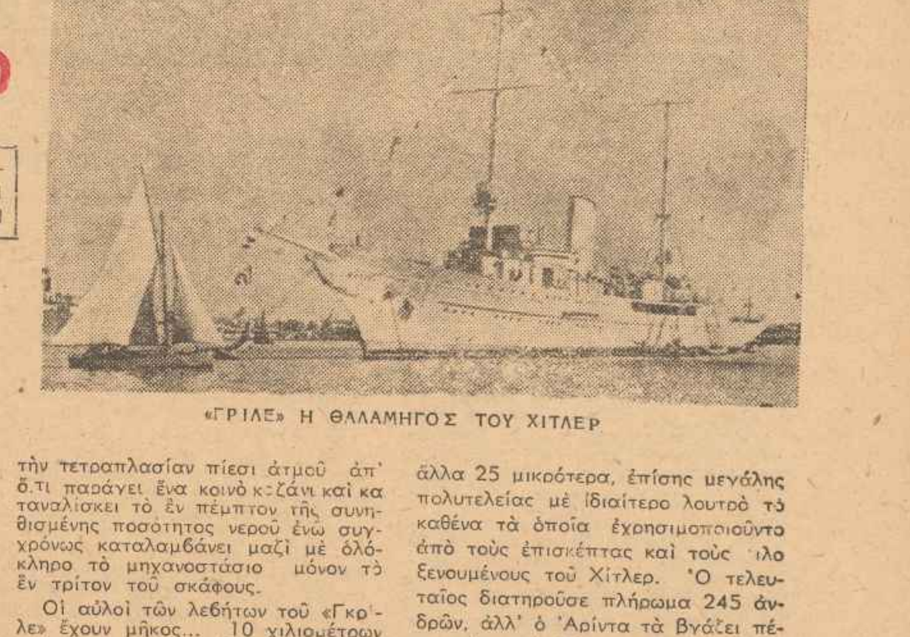

«ΓΡΙΛΕ» Η ΘΑΛΑΜΗΓΟΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Τὸ «Γκρίλε» εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἰδιωτικὰ γιώτ. Εἶναι ἐκτοπίσματος 3.600 τόννων, ἔχει μῆκος 486 πόδια, μηχανὲς δυνάμεως 27.000 ἵππων ποὺ τοῦ δίνουν εὐχερέστατα ταχύτητα 32 κόμβων ἡ ὁποία συγκρίνεται μὲ τὴν ταχύτητα ἀντιτορπιλλικοῦ.

Τὸ «Γκρίλε» ἔχει τὸ ἓν τρίτον τοῦ μήκους τῆς «Κουὴν Ἐλίζαμπεθ» καὶ εἶναι τρεῖς φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ γιὼτ τοῦ προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὸ ὁποῖο κατεῖχε τὰ σκῆπτρα μέχρι στιγμῆς. Οἱ δυναμοηλεκτρικὲς μηχανές του μποροῦν νὰ χορηγήσουν ρεῦμα σὲ μια πόλι 80.000 κατοίκων καὶ οἱ λέβητές του εἶναι μοναδικοὶ στὸν κόσμο ἀπὸ τότε ποὺ ἐβυθίσθησαν τὰ γερμανικὰ θωρηκτὰ «Βίσμαρκ» καὶ «Πότσδαμ» τὰ καζάνια τῶν ὁποίων ἦσαν τὰ μόνα ποὺ μποροῦσαν νὰ συγκριθοῦν μὲ τοὺς λέβητας τοῦ «Γκρίλε».

Κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα καζάνια του (πλοῖα πολὺ μεγαλύτερα ἔχουν μόνον δύο ἢ τρία) παράγουν τὴν τετραπλασίαν πίεσι ἀτμοῦ ἀπ' ὅ,τι παράγει ἕνα κοινὸ καζάνι καὶ καταναλίσκει τὸ ἓν πέμπτον τῆς συνηθισμένης ποσότητος νεροῦ ἐνῶ συγχρόνως καταλαμβάνει μαζὶ μὲ ὁλόκληρο τὸ μηχανοστάσιο μόνον τὸ ἓν τρίτον τοῦ σκάφους.

Οἱ αὐλοὶ τῶν λεβήτων τοῦ «Γκρίλε» ἔχουν μῆκος... 10 χιλιομέτρων καὶ οἱ μηχανικοὶ τοῦ ναυαρχείου οἱ ὁποῖοι τὰ ἐπιθεώρησαν κόντεψαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὸ πολύπλοκο σύστημα λειτουργίας των.

Ἀλλὰ τὸ «Γκρίλε» δὲν ὑστερεῖ καὶ σὲ πολυτέλεια. Ἔχει τρία ὑπερπολυτελῆ διαμερίσματα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσαν ὁ ναύαρχος Νταῖνιτς, ὁ Χίτλερ καὶ ἡ Εὔα Μπράουν καὶ ἄλλα 25 μικρότερα, ἐπίσης μεγάλης πολυτελείας μὲ ἰδιαίτερο λουτρὸ τὸ καθένα τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας καὶ τοὺς φιλοξενουμένους τοῦ Χίτλερ. Ὁ τελευταῖος διατηροῦσε πλήρωμα 245 ἀνδρῶν, ἀλλ' ὁ Ἀρίντα τὰ βγάζει πέρα μόνον μὲ 90.

Τὸ «Γκρίλε» καθειλκύσθη τὸ 1935 εἰς τὰ ναυπηγεῖα Μπλὸς καὶ Βὸμ τοῦ Ἀμβούργου καὶ ἐδωρήθη στὸν Χίτλερ ἀπὸ τὸν Γερμανικὸ λαό. Ὁ Μουσσολίνι, ὁ Τσιάνο καὶ ἄλλες προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς ὑπῆρξαν ἐπιβάται του ὅταν ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου τὸ ἔστειλε στὰ ναυπηγεῖα γιὰ μετασκευή. Πράγματι τὸ «Γκρίλε» μετεσκευάζετο εὔκολα σὲ πολεμικὸ γιατὶ τὸ πρᾶγμα εἶχε προβλεφθῆ στὰ σχέδια ναυπηγήσεως. Ἔτσι μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα τὸ κατάστρωμα ἄλλαξε ὄψι καὶ τρία πυροβόλα τῶν πέντε ἰντσῶν ἐτοποθετήθησαν σὲ σημεῖα ἐκ τῶν προτέρων προσδιωρισμένα. Ἐπίσης 8 περίπου ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα μετεφέρθησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἀρκετὲς νάρκες καὶ βόμβες βυθοῦ ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν πρύμναν.

Ἔτσι τὸ «Γκρίλε» ὡς ναρκοθέτις ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Νορβηγίας καὶ ὀλίγον ἀργότερον ὁ Νταῖνιτς μετέφερε ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸ ἀρχηγεῖον του καὶ δεκάδες ἀσυρμάτων τὸ συνέδεσαν κατ' εὐθεῖαν μὲ τὸ στρατηγεῖον τοῦ Χίτλερ.

Μὲ τὴν κατάρρευσιν τῆς Γερμανίας τὸ «Γκρίλε» εὑρέθη εἰς τὸ Ἀμβοῦργον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἡ ἱστορία του εἶναι γνωστή.

Στὸ σαλόνι τῆς θαλαμηγοῦ, ὅπου ὁ Χίτλερ ἐπερνοῦσε τὶς ἡμέρες του μὲ τὴν Εὔαν Μπράουν, τὸ σημερινόν της πλήρωμα διασκεδάζει ἀναπαριστῶντας τόν... Χίτλερ καὶ τὸν Γκαῖριγκ.

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Τὸ αἰγάκι κι' ἐγώ

Τῆς Μπέττυ Μακντόναλντ

21ον

Τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης τὸ χοιρομέρι καὶ τὸ μπέϊκον ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὸ κάπνισμα κι' ὁ Μπὸμπ ἁρματωμένος μ' ἕνα τεράστιο τσεκοῦρι ἀγωνιζόταν νὰ κόψη κάτι χοντρὰ κούτσουρα γιὰ τὴ φωτιά.

Ξάφνου, ἐνῶ ξεχώριζα τὸ λαρδὶ ἀπὸ τὸ χοιρινὸ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸ κάνω λουκάνικα ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' ὁ Μπὸμπ φάνηκε στὸ κατῶφλι κρατῶντας στὸ χέρι τὰ ματωμένα κεφάλια τῆς Γερτρούδης καὶ τοῦ Ἔλμερ. Μοῦ φάνηκε φρικτὴ ἡ σκέψι ὅτι ἤθελε μὲ τὰ κεφάλια τῶν δύο ἀγαπημένων μου γουρουνιῶν νὰ φτιάξη πηχτὴ καὶ τοῦ ἔμπηξα τὶς φωνές.

Ἔφυγε συγχισμένος.

Ἔστειλα ἕνα μεγάλο κομμάτι ψητὸ στὴν κυρία Κὴτλ καὶ στὴν Μπέρντυ Χὶκς, ἀλλὰ τὸ χοιρινὸ δὲν ἔλεγε νὰ σωθῆ καὶ πρώτη φορὰ ἔβλεπα γύρω μου κρέας σὲ τόση ἀφθονία ποὺ νὰ μὴ ξέρω τὶ νὰ τὸ κάνω. Εὐτυχῶς ὅτι ἀπρόσκλητος ἐθελοντής, ἦλθε ἡ κυρία Χὶκς ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ μοῦ δίνη διάφορες συνταγὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες διαλέγοντας τὴν καλύτερη, ἀπεφάσισα νὰ παστώσω τὸ ὑπόλοιπο χοιρινὸ γιὰ νὰ ἡσυχάση κι' ἐκεῖνο κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἀναπάντεχο τοῦτον μπελᾶ.

Κάτω λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῆς Μπέρντυ ἔρριξα σχεδὸν ὅλο τὸ ἁλάτι τοῦ Ἀτλαντικοῦ πάνω στὸ χοιρινὸ καὶ μετὰ ἄρχισα νὰ τοποθετῶ τὰ κομμάτια μέσα σ' ἕνα κιουπάκι ἀκριβῶς ὅπως χτίζονται οἱ πολυκατοικίες.

Πρῶτα κρέας μετὰ ἄφθονο λίπος, μετὰ πάλι κρέας καὶ πάλι λίπος μέχρις ὅτου ἔφθασε ἡ στιγμὴ ποὺ δὲν ἤξερα ποῦ ὑπῆρχε περισσότερο λίπος, μέσα στὸ κιοῦπι ἢ ἐπάνω μου; Ἡ Μπέρντυ ἰσχυριζόταν ὅτι μ' αὐτὴ τὴν μέθοδο τὸ κρέας δὲν θὰ χάλαγε. Δὲν κατάλαβα τὸ γιατί, ἀλλὰ πάντως ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶχε ἄδικο.

Ἀλλὰ δὲν ἑτοιμαζόμουν μόνον ἐγώ. Καὶ τὰ βουνὰ τριγύρω ἔκαναν τὶς χειμωνιάτικες προετοιμασίες τους καὶ κάθε πρωῒ ποὺ ξυπνοῦσα, τὰ ἔβλεπα ὅλο καὶ πιὸ πολὺ κουκουλωμένα μέσα στὸν ἄσπρο, χιονένιο μανδύα τους. Τώρα, μὲ τὶς τελευταῖες ἀνταύγειες τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου καταλάβαινα τὸ γιγάντιο ὕψος τους κι' ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι γι' αὐτὰ κάποιον σεβασμό. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ μ' ἐξενεύρισε ἀρκετά, γιατὶ προτιμοῦσα τὸ ἀδιάφορο βλέμμα ποὺ τοὺς ἔρριχνα πρίν. Ἴσως ν' ἄρχιζα τώρα ν' ἀγαπῶ ἀκόμη καὶ τὰ βουνά !

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Εἶχα ἀρκετὰ γερὰ μάτια γιὰ νὰ φυλάω τὸ σπίτι ἀπ' τοὺς κλέφτες, ἀλλ' ὁ Μπὸμπ πίστευε τὸ ἀντίθετο. Ἔτσι μιὰ μέρα κουβάλησε ἕνα μεγάλο, μαλλιαρὸ σκυλλί, ἐνῶ ἐγὼ ἀνεκάλυπτα ἀκόμη ἕνα μου μειονέκτημα.

—Τὸ σκυλλὶ αὐτό, μὲ ἐπληροφόρησε μὲ πολὺ σοβαρότητα ὁ Μπόμπ, εἶναι μοναδικὸ γιὰ κυνῆγι κι' ἐξαιρετικὸ γιὰ φύλακας. Πρόσεχε μονάχα γιατὶ εἶναι πολὺ - πολὺ ἄγριο.

Κι' ἐνῶ μιλοῦσε εἶχε πάρει μιὰ ἁλυσίδα ποὺ θἄκανε καὶ γιὰ ἄγκυρα καραβιοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ δέση τὸν σκύλο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σ' ἕνα χαλκᾶ. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ ζῶο καθόταν ἤρεμο καὶ μᾶς κύτταζε ἀδιάφορα μὲ τὰ πρασινωπὰ μάτια του χωρὶς νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνησι.

— Πρέπει νὰ προσέχης, ξανάρχισε ὁ Μπόμπ, ἔχει δαγκώσει σχεδὸν ὅλο τὸν κόσμο κάτω στὴν πόλι καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἐδῶ θὰ τὸν ἀναλάβω ἐγώ, ποὺ ξέρω ἀπὸ σκυλλιά. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω μὴν τὸν πλησιάζεις πολὺ — κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ πρὸς τὸ κοττέτσι, ἐνῶ ὁ σκύλος κι' ἐγὼ ἀνταλλάξαμε κάτι περίεργες ματιές. Ξαφνικὰ ὁ σκύλος τινάχτηκε μὲ δύναμι, ἡ ἁλυσίδα λύθηκε ἀπὸ τὸ κολλάρο του καὶ τὸ φοβερὸ ζῶο ἔκανε ἕνα βῆμα καὶ βρέθηκε δίπλα μου... δίνοντάς μου τὸ χέρι σὲ μιὰ πολὺ φιλικὴ χειρονομία. Σιωπηλοί, χαιρετηθήκαμε κι' ἀπὸ τὸ πεσμένο κατὰ γῆς κολλάρο του ἔμαθα πὼς λέγεται Σπὸρτ κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ ἄγριος εἶναι, ἀλλὰ τουναντίον πολὺ ἥμερος καὶ ντροπαλός.

Μετὰ ἀπὸ τὴν κατάρρευσι ὅλου αὐτοῦ τοῦ θρύλου γιὰ τὰ δῆθεν ἄγρια ἔνστικτα τοῦ Σπὸρτ ἀπεφάσισα νὰ δοκιμάσω τὶς κυνηγετικές του ἱκανότητες ποὺ εἶχε κυριολεκτικὰ ἐκθειάσει ὁ Μπόμπ. Τοῦ πέταξα μὲ δύναμι ἕνα κλαδὶ κι' ὁ σκύλλος ἔτρεξε νὰ τὸ πιάση. Τὸν εἶδα σὲ λίγο νὰ ἐμφανίζεται μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους κρατῶντας το στὸ στόμα. Περίμενα πὼς θὰ τὸ ἔφερνε, ἀλλὰ ὁ Σπόρτ, ἴσως γιὰ νὰ διαψεύση καὶ τὶς τελευταῖες λέξεις τοῦ Μπόμπ, μὲ ἠγνόησε τελείως καὶ πῆγε κι' ἔθαψε τὸ κλαδὶ κάτω ἀπὸ τὴν δαμασκηνιά ! Ἄκουσα ἀπὸ μακρυὰ νὰ ἔρχεται τ' αὐτοκίνητο τοῦ Μπόμπ καὶ γρήγορα ξανάδεσα τὸν σκύλο στὸν χαλκᾶ του. Ὁ Σπὸρτ ἤξερε πὼς ἤξερα πὼς οὔτε ἄγριος ἦταν οὔτε ἀπὸ κυνῆγι ἔνοιωθε, ἀλλ' ἀπεφασίσαμε γιὰ ἕνα διάστημα ν' ἀφήσουμε τὸν Μπόμπ στὴν αὐταπάτη του. Ἴσως θὰ ἦταν διασκεδαστικό.

Ὅταν κάποτε μιὰ ἀρκούδα ἐπετέθη στὸν Μπόμπ ὁ Σπὸρτ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ μολονότι ἄκουσε τὶς ντουφεκιὲς τοῦ Μπόμπ καὶ τὶς φωνὲς τὶς δικές μου, οὔτε κουνήθηκε κἂν ἀπὸ τὴν γωνιά του. Μάλιστα, μοῦ φάνηκε πὼς ἔριχνε φοβισμένες ματιὲς γύρω του κι' ὅταν γύρισε ὁ Μπόμπ κρύφθηκε ἀκόμη περισσότερο ντρεπόμενος γιὰ τὸ χάλι του.

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ ἄνδρας μου κατάλαβε γιὰ τὸν Σπόρτ, τοῦ ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ κι' ἐβγῆκε ἔξω κτυπῶντας τὴν πόρτα μὲ δύναμι. Ἡ αὐταπάτη του γιὰ τὸν «ὑπέροχο» σκύλο εἶχε διαλυθῆ.

Μιὰ μέρα ἀποφασίσαμε νὰ τὸν πάρουμε κυνῆγι μαζί μας κι' ἐκεῖ ἔδειξε μιὰ φοβερὴ ἱκανότητα στὸ νὰ κρύβεται μέσα στὰ πόδια μας σὲ κάθε ντουφεκιά. Ἦταν τὸ δειλότερο σκυλλὶ ποὺ εἶχα συναντήσει.

Ὁ Μπὸμπ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήση ὅτι εἶχε πέσει ἔξω στὴν ἐκλογή του κι' ἔτσι κάθε ἀπόγευμα προσπαθοῦσε νὰ γυμνάση τὸν Σπὸρτ ὁ ὁποῖος, ἂν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὶς βλαστήμιες τοῦ ἐκγυμναστοῦ ἦταν τελείως ἀνεπίδεκτος μαθήσεως.

Μὰ τὴν ἀλήθεια ἦταν ἕνα πολὺ περίεργο ζῶο. Ἀντιπαθοῦσε φοβερὰ τὸ κυνῆγι καὶ τίποτα δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε περισσότερο ἀπὸ ἕνα καλὸ ξάπλωμα, δίπλα στὴν φωτιὰ ἢ τὰ παιχνίδια μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολειοῦ. Ἦταν μὲ μιὰ λέξι ἕνα πολὺ φιλειρηνικὸ ζῶο κι' ἀσφαλῶς σὲ μιὰ διάσκεψι εἰρήνης θὰ ἔπαιζε ἕνα σημαντικώτατο ρόλο.

Ὁ Μπὸμπ πήγαινε συχνὰ κυνῆγι. Δὲν ἤμουν εὐκαταφρόνητη κυνηγός, ἀλλ' ὁ ἄνδρας μου ποτὲ δὲν μὲ ἔπαιρνε μαζί του στὶς πολεμικὲς του ἐπιχειρήσεις μὲ τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ κοντινοῦ δάσους. Ὁ Τζόνταк καὶ ὁ Κλαμφεῒς ἦσαν ἡ ἀχώριστη συντροφιά του καὶ πήγαιναν καὶ οἱ τρεῖς σὲ μιὰ λιμνούλα ἐκεῖ κοντὰ γεμάτη ἀπὸ ἀγριόπαπιες. Ἡ περιοχὴ ἀνῆκε σὲ μιὰ κυρία Πήτερσον ἡ ὁποία ἀγαποῦσε ὅσο κι' ὁ Μπὸμπ τὸ κυνῆγι καὶ ἡ ὁποία ἐξώδευε ὅλα σχεδὸν τὰ λεφτά της ἀγοράζοντας τροφὴ γιὰ τὶς χιλιάδες τὰ πουλιὰ ποὺ ζοῦσαν στὴν λίμνη της. Ὅταν ἡ κυρία Πήτερσον ἀγόρασε τὸ κτῆμα δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ οὔτε φτερό, ἀλλ' ὁ Τζόντακ καὶ ὁ Κλάμφεϊς τὴν συμβούλευσαν νὰ βάψη τὸ σπίτι της... πράσινο γιατὶ τὸ χρῶμα αὐτὸ ἀσκοῦσε μιὰ περίεργη γοητεία πάνω στὶς ἀγριόπαπιες. Ἀκολούθησε τὴν συμβουλή τους καὶ τὸν ἑπόμενο χρόνο, χωρὶς νὰ μάθη κανεὶς ποτὲ τὸ γιατί, ὁ τόπος γέμισε ἀπὸ χιλιάδες πουλιὰ ποὺ ἀναστάτωναν τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές τους. Ἡ Κα Πήτερσον δέχθηκε τὸ πρᾶγμα μὲ πολὺ ψυχραιμία κι' ὅταν συνῆλθε ἀπὸ μιὰ κρίσι ὑστερίας ποὺ τὴν ἔπιασε βλέποντας γύρω της τὰ ἀγαπημένα της πουλιὰ φώναξε τὸν Τζόντακ καὶ τὸν Κλάμφεις καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τους ἐξέφρασε τὴν αἰωνία εὐγνωμοσύνη της καὶ τοὺς ἔδωσε τὸ προνόμιο νὰ κυνηγοῦν ὅσο θέλουν στὴν λίμνη. Τὸ ρουσφέτι δὲν ἦταν εὐκαταφρόνητο ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψιν του ὅτι ἡ κυρία Πήτερσον, γυναῖκα μὲ καλὴ καρδιὰ κατὰ ἄλλα, πυροβολοῦσε οἱονδήποτε ἄλλον ὁ ὁποῖος θὰ τολμοῦσε νὰ πατήση τὸ πόδι του στὴν περιοχή της.

Οἱ πάπιες τῆς κυρίας Πήτερσον ἦταν καλοθρεμμένες καὶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἔβλεπα μὲ δυσφορία τὸν Μπόμπ νὰ γυρίζη ἀπὸ τὶς κυνηγετικὲς ἐκδρομές του μὲ τὸ σάκκο του γεμάτο ἀπὸ τὰ νόστιμα αὐτὰ πουλιὰ ποὺ γινόντουσαν ἕνα ἐξαιρετικὸ φαγητό.

Τὰ ἐπεισόδια στὴν ἤρεμη ζωή μας δὲν ἦσαν καὶ πολὺ σπάνια. Συχνὰ στὰ γύρω βουνὰ κυνηγοὶ ἔχαναν τὸν δρόμο τους καὶ τὸ σπίτι μας πολλὲς φορὲς ἔπαιζε τὸν ρόλο προκεχωρημένου φυλακίου Α' Βοηθειῶν.

Ἔτσι μιὰ μέρα δυὸ μακρυνὲς ντουφεκιὲς μᾶς ἔκαναν νὰ πεταχτοῦμε ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ὁ Μπὸμπ παίρνοντας τὸ ὅπλο του ἀπάντησε μ' ἕναν πυροβολισμὸ τὸν ὁποῖον ἀκολούθησαν δυὸ ἀκόμη ντουφεκιὲς ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ.

Ὅλο τὸ ἀπόγευμα κράτησε ὁ περίεργος αὐτὸς ἀσύρματος καὶ τέλος κατάκοπος κι' ἐλεεινὸς ἐμφανίσθηκε ὁ Κρούμπαρ Σβένσεν ὁ ὁποῖος ἤξερε τὸ βουνὸ καλύτερα κι' ἀπὸ τὰ ἐλάφια. Εἶχε χάσει λέει τὸ δρόμο του καὶ πάλι καλὰ ποὺ ἄκουσε τὶς ντουφεκιὲς τοῦ Μπὸμπ γιατὶ μιὰ ἀρκούδα τὸν εἶχε πάρει τὸ κατόπι καὶ δὲν ἤξερε πῶς θὰ ξέμπλεχε ἀπ' αὐτὴ τὴν συνάντησι. Ἤπιε μιὰ καφετιέρα γεμάτη, κατέβασε τρία ἢ τέσσερα ποτήρια οὐΐσκυ, δανείστηκε στεγνὰ ροῦχα ἀπὸ τὸν Μπόμπ, μουρμούρισε ἕνα εὐχαριστῶ καὶ χάθηκε μέσα στὴν νύχτα

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὸ ἐπόμενο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ

Ἡ χαμένη κληρονομία

του Ε. ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

25ον

Γιὰ νὰ πουλήσω τὸ σπίτι ἀναγκάσθηκα νὰ κάνω μεγάλη θυσία, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι ὅτι πῆρες κανένα μέτρο γιὰ νὰ μὲ προστατεύσῃς καὶ μὲ προειδοποιήσῃς ὅτι, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, οἱ πιστωταί σου θὰ μποροῦσαν νὰ ἔχουν δικαιώματα καὶ ἐπὶ τοῦ σπιτιοῦ. Φεύγω λοιπὸν ἀμέσως γιὰ τὸ Ἐξωτερικό, μολονότι δὲν ξαίρω πῶς θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ὑποφερτὰ ὁπουδήποτε μὲ τὰ ἀστεῖα εἰσοδήματα ποὺ μοῦ μένουν. Ἀφήνω τὸ γράμμα αὐτὸ γιὰ σένα, γιὰ τὴ περίπτωσι ποὺ θὰ ξαναγύριζες καὶ ἀναθέτω στὸν Ἄντριους νὰ βρῇ τὴ διεύθυνσί σου καὶ νὰ σοῦ τὰ στείλῃ, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ γινόταν κάτι χειρότερο.

»Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ξεχάσῃς τὴν ἐλεεινή μου θέσι, ἂν θὰ ἔχῃς τὴν ἐξυπνάδα νὰ κερδίσῃς κάποτε λίγα χρήματα. Θὰ βρίσκωμαι γιὰ μιὰ—δυὸ βδομάδες στὸ ξενοδοχεῖο «Νεγκρέσκο» στὴ Νίκαια. Ἔπειτα θὰ χρειασθῇ ἕνα διαμέρισμα πολὺ φθηνό. Ἡ ἰδέα αὐτὴ καὶ μόνη μοῦ φαίνεται ἀνυπόφορη.

Μίλτρεντ».

Ὁ Χάρβεϋ ξαναδιάβασε τρεῖς φορὲς τὴ καταπληκτικὴ ἐπιστολὴ τῆς γυναίκας του καὶ ἔπειτα τὴν ἔβαλε στὴ τσέπη του, μὲ ἕνα περίεργο χαμόγελο:

— Ποῦ εἶναι τὰ ροῦχα μου, Ἄντριους; ρώτησε.

— Εἶναι στὶς βαλίτσες, κύριε, ἕτοιμα. Ἐν ὅλῳ ἑπτὰ βαλίτσες. Ἡ λαίδη Κράνλεϋ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὶς βάλω μέσα σὲ ἕνα δωμάτιο. Μαζὶ εἶναι καὶ ὅλα τὰ σύνεργα τοῦ πόλο, τὰ τουφέκια καὶ τὰ μποστούνια τοῦ γκόλφ.

— Ἑπτὰ βαλίτσες!... ψιθύρισε ὁ Χάρβεϋ ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο.

— Θὰ μποροῦσα — πρότεινε ὁ ὑπηρέτης — νὰ βάλω μέσα σὲ δυὸ βαλίτσες καὶ μιὰ τσάντα ὅ,τι χρειάζεται στὸν κύριο γιὰ δεκαπέντε περίπου μέρες στὸ ξενοδοχεῖο.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο! Ἄφησε ὅλα τὰ ἄλλα ὅπου μπορέσῃς καὶ φέρε μου στὴ λέσχη ἐντὸς τῆς ἡμέρας ὅσα ροῦχα θὰ μοῦ χρειασθοῦν. Θὰ μείνω ἐκεῖ ὥσπου νὰ βρῶ ἕνα ἀπαρτεμάν... Μήπως ἡ κυρία σοῦ εἶπε τίποτα γιὰ τὴν ἠλίθια αὐτὴ διάδοσι ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίσω;

— Ἄφησε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ αὐτό.

— Ἡ κυρία εἶχε πάρει ἐντελῶς ἐσφαλμένες πληροφορίες. Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ πρόθεσι νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τίποτα δὲν μὲ ὑποχρεώνει νὰ τὸ κάνω. Θὰ περάσω ἀπὸ τὴ λέσχη γιὰ νὰ κρατήσω ἕνα δωμάτιο γιὰ ἀπόψε. Φρόντισε νὰ βρίσκεσαι ἐκεῖ γιὰ νὰ ἀνοίξῃς τὶς βαλίτσες μου καὶ ἔπειτα θὰ σοῦ δώσω νέες διαταγές.

Ἡ ἀνακούφισις ποὺ ἔδειξε ὁ ὑπηρέτης ἦταν πλέον φανερή.

— Ὁ κύριος θὰ μὲ συγχωρέσῃ ἂν ρωτήσω κάτι ἄλλο... Ὁ κύριος δὲν πρόκειται νὰ μὲ ἀπολύσῃ ἀμέσως;

— Ἀσφαλῶς ὄχι! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες σου, Ἄντριους.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἀκούω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸν κύριο.

Ὁ Χάρβεϋ ἔφυγε γιὰ τὴ λέσχη, κράτησε ἐκεῖ ἕνα δωμάτιο καὶ ἐκάλεσε στὸ τηλέφωνο τὸν Γκρέτορεξ, ὁ ὁποῖος ἦλθε ἀμέσως.

— Λοιπόν, Γκρέτορεξ νά ποὺ γύρισα σῶος καὶ ὑγιής. Ὅλα πᾶνε καλά;

— Περισσότερο ἀπὸ καλά, κύριε! ἀπάντησε ὁ ταμίας μὲ χαρούμενο τόνο. Οἱ ὑπάλληλοί μας ἐργάζονται τώρα σὲ δυὸ βάρδιες, ἡ μιὰ ὡς τὶς δέκα τὸ βράδυ καὶ χρειάσθηκε νὰ κάνουμε ἰδιαίτερες συμφωνίες μὲ τὶς σιδηροδρομικὲς ἑταιρίες.

— Καὶ τὰ νέα ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικό;

— Πολὺ εὐχάριστα, κύριε! Οἱ παρακαταθῆκες εἶχαν ἐξαντληθῆ χθὲς σχεδὸν ἐντελῶς. Ὅσοι ἀπέφευγαν ν' ἀγοράσουν ρίχνονται τώρα μὲ τὰ μοῦτρα στὸ ἐμπόρευμα.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ εἰδοποίησις ἀπὸ τὴν Τράπεζα;

— Τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, κύριε. Ὁ κ. Πῶλτον εἶπε μόνο ὅτι θὰ ἤθελε νὰ σᾶς δῇ ὅταν γυρίσετε.

— Ποιοί εἶναι οἱ ἀριθμοὶ τῆς κινήσεώς μας;

— Λυπᾶμαι πολύ, κύριε, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἐπακριβῶς, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἑτοιμάσω τὸ ἀπόγευμα.

— Τὸ συμβόλαιο μὲ τὸ ἐργοστάσιο Μὰκ — Ντέρμοντ ἱκανοποίησε ὅλους, ἐλπίζω:

— Ἄ, τὸ πιστεύω, κύριε! Ὅλο τὸ Μπέρμοντσεϋ μιλάει γι' αὐτό!

— Καλά. Θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ κατὰ τὶς τρεῖς, Γκρέτορεξ.

— Θὰ χαροῦμε ὅλοι πολὺ νὰ σᾶς ξαναδοῦμε κύριε.

Ὁ Χάρβεϋ κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ πέρασε στὸ καπνιστήριο, ὅπου μερικοὶ παλαιοὶ συνάδελφοί του τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἐντελῶς βρεταννικὴ ἀδιαφορία.

— Φαίνεται ὅτι ἐγίνατε ἐπιχειρηματίας, Χάρβεϋ; εἶπε ὁ ἕνας. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε ποὺ ἐγκαταλείψατε τὸ πόλο...

— Νόμιζα ὅτι βρίσκεσθε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, εἶπε ἕνας ἄλλος μὲ ἕνα χασμουρητό. Θὰ πάρετε ἕνα κοκταίηλ;

Ὁ Χάρβεϋ δέχθηκε κατ' ἀνάγκην ἕνα τσιγάρο. Ἕνας τρίτος, ὁ Φίλιππος Μπάρτλετ προσετέθη στὸν μικρὸ ὅμιλο.

— Ποῦ εἶναι ἡ Μίλτρνετ; ρώτησε. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πούλησες τὸ σπίτι σου, Χάρβεϋ;

— Ναί, ἐξήγησε αὐτός. Ἡ Μίλτρεντ τὸ εὕρισκε πάντα πολὺ μικρό. Πῆγε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ σαιζὸν στὴ μεσημβρινὴ Γαλλία. Εἶχα ἀναγκασθῆ νὰ τὴν φέρω ἐδῶ μαζί μου, δυὸ μῆνες νωρίτερα ἀπ' τὴ συνήθειά μας.

— Καὶ τώρα ποῦ θὰ μείνῃς;

— Σὲ ἕνα ὁποιοδήποτε ἀπαρτεμὰν ἐπὶ ἕνα — δυὸ μῆνες. Θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πηγαίνω στὸ Σίτυ λίγο καιρὸ ἀκόμη.

— Θὰ γευματίσῃς ἐδῶ;

— Δὲν ξαίρω ἀκόμη ἀπάντησε ὁ Χάρβεϋ, στὸν ὁποῖον ἦλθε ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα. Περιμένω ἕνα τηλεφώνημα. Ποιοί ἦλθαν στὸ Λονδῖνο τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρό;

Ἡ συζήτησις περιεστράφη γιὰ λίγο ἀκόμη γύρω ἀπὸ τὰ κοσμικὰ θέματα. Ὕστερα ὁ Χάρβεϋ βγῆκε ἀπὸ τὴ Λέσχη, πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο «Σαβόϊ». Τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ εἶδε στὸ χὼλ ἦταν ἡ Γκραίης. Μόλις τὸν εἶδε ἡ νέα σηκώθηκε χαρούμενη.

— Ἀγαπητὲ φίλε, φώναξε γελαστή, τί συμβαίνει; Τί χαρὰ ποὺ σὲ ξαναβλέπω τόσο γρήγορα!

Ὁ Χάρβεϋ κράτησε μερικὲς στιγμὲς τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του. Καταλάβαινε τώρα γιατί εἶχε αἰσθανθῆ ἀνακούφισι ὅταν διάβασε τὸ γράμμα τῆς Μίλτρεντ.

— Ἡ γυναῖκα μου, ὡμολόγησε ἀμέσως στὴ Γκραίης, ἔφυγε γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ καὶ θὰ μείνῃ λίγο καιρὸ ἐκεῖ. Ἔτσι ἔχω μείνει ἀλήτης, χωρὶς στέγη. Σκέφθηκα, λοιπόν, ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ φᾶμε μαζί.

— Τί εὐτυχία! φώναξε ἡ Γκραίης. Δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ πάω μόνη μου στὸ ρεστωρὰν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἑτοιμαζόμουν νὰ βγῶ ἔξω. Προτιμᾶτε νὰ ἀλλάξω φόρεμα ἢ φθάνει αὐτὸ τὸ κοστοῦμι τοῦ ταξιδιοῦ;

— Μείνετε ὅπως εἶσθε, παρακαλῶ. Θὰ πᾶμε στὸ γκρὶλλ — ροὺμ τοῦ ξενοδοχείου... Τί καλὰ ποὺ ἔκανα καὶ ἦλθα! Ἐσεῖς μπορούσατε νὰ μείνετε καὶ νηστική.

— Πραγματικά εἶπε ἡ νέα γελῶντας. Καὶ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι πεινῶ σὰν λύκος.

— Θὰ παραγγείλετε ὅ,τι θέλετε σεῖς, ἀγαπητή μου.

Ὅταν τέλειωσαν τὸ γεῦμα τους, ἡ Γκραίης ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του, ζητῶντας τὰ μάτια του.

— Εἶναι πολὺ κακὸ ἐκ μέρους μου τὸ ὅτι εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη; ψιθύρισε. Ἴσως ἡ ἀναχώρησις τῆς γυναίκας σας νὰ σᾶς ἀπογοήτευσε καὶ δὲν θὰ ἦταν εὐχάριστο γιὰ σᾶς νὰ βρῆτε τὸ σπίτι ἄδειο.

Ὁ Χάρβεϋ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του:

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο ἄδειο ἦταν καὶ πόσο εἶμαι ἐνθουσιασμένος γι' αὐτό.

ΙΥ

Στὶς τρεῖς καὶ μισὴ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ὁ Χάρβεϋ περνοῦσε τὴν πόρτα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ παραρτήματος τῆς Τραπέζης τοῦ Νότου. Τὴν φορὰ αὐτὴ ὁ χαρακτὴρ τῆς ὑποδοχῆς δὲν ἄφηνε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ κ. Πῶλτον ἦταν πάντοτε ἐνήμερος τῶν ἐργασιῶν τῶν κυριωτέρων πελατῶν του καὶ ἡ ἰδέα του περὶ τοῦ Γκάρραρ εἶχε παρακολουθήσει τὴν ὕψωσι τῶν τιμῶν τῆς ἀγορᾶς.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς ξαναβλέπω, κύριε Γκάρραρ! εἶπε σφίγγοντας ἐγκαρδίως τὸ χέρι καὶ προσφέροντάς του μιὰ πολυθρόνα. Ἀκούω πολλὰ θαυμάσια πράγματα γιὰ τὶς ἐνέργειές σας: Παίξατε ἕνα παιχνίδι στοὺς ἀνταγωνιστάς σας, ὅπως λένε.

— Δὲν ξαίρω... Πάντως πέτυχα τὸ συμβόλαιο ποὺ εἶχα πάει νὰ συνάψω.

— Ἐὰν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ λεγόμενα τῶν εἰδικῶν, ἐξηκολούθησε ὁ ἄλλος πάντοτε ἐπιφυλακτικός, πετύχατε κάτι πολὺ σπουδαῖο. Ἀγοράσατε, νομίζω, ὅλη τὴν παραγωγὴ τῶν ἐργοστασίων Μὰκ — Ντέρμοντ. Ὁ κ. Ἔντγκαρ Μάςς, ποὺ ἦταν ἐδῶ σήμερα τὸ πρωΐ, μὲ βεβαίωσε ὅτι εἶναι τὸ καλύτερο ἐργοστάσιο βυρσοδεψίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

— Οἱ συνεργάται μου φαίνονται ἀρκετὰ ἱκανοποιημένοι εἶπε ἥσυχα ὁ Χάρβεϋ. Ἔρχομαι τώρα ἀπὸ μιὰ σύσκεψι μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐπαρχιῶν. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἔχουν πουλήσει ἤδη ἐκ τῶν προτέρων πάνω ἀπὸ τὴ μισὴ ποσότητα τῶν ἐμπορευμάτων ποὺ φέραμε, μὲ μεγάλο κέρδος, καὶ καθημερινῶς παίρνουν νέες παραγγελίες.

— Περίφημα! Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συγχαρῶ, κύριε Γκάρραρ!... Ἐδῶ τὰ πράγματα πῆγαν πολὺ καλὰ κατὰ τὴν ἀπουσία σας. Ἔβλεπα τὸν κ. Γκρέτορεξ σχεδὸν καθημερινῶς καὶ ὁ οἶκος σας ἔκανε, ἐκτὸς τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς, καὶ ἄλλες ἀξιόλογες ἐπιχειρήσεις. Χωρὶς ἀμφιβολία, παίζει σ' αὐτὸ μεγάλο ρόλο ἡ γενικὴ ἀνατίμησις, πάντως ὅμως οἱ πωλήσεις ἦταν ἐξαιρετικές. Τὸ ἐκπληκτικώτερο εἶναι ὅτι ἀπὸ ὅσα λένε ὅλοι, πρῶτοι σεῖς προείδατε τὴν ἀνατίμησι καὶ κάνατε τεράστιες ἀγορές. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς τὸ πῶ ἀλλά, δεδομένης τῆς πολὺ μικρῆς πείρας σας, αὐτὸ μοῦ φαίνεται, ὅπως καὶ σ' ὅλους τοὺς εἰδικοὺς σχεδὸν ἀνεξήγητο!...

— Τὸ πρᾶγμα ἄρχισε κατὰ τρόπο ἀρκετὰ περίεργο, ἐξήγησε ὁ Χάρβεϋ χαμογελῶντας. Ὁ οἶκος μας, ξαίρετε, δὲν ἦταν σὲ ἐξαιρετικὰ καλὴ κατάστασι ὅταν γύρισα ἀπὸ τὴ Ριβιέρα. Ὅταν ἐξήτασα τὰ πράγματα ἀπὸ κοντά, διεπίστωσα ὅτι ἡ παρακαταθήκη τῶν ἐμπορευμάτων μας, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη, εἶχε ἀγορασθῆ ἀκριβά. Ἔτσι οἱ πωληταί μας δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν χαμηλὲς τιμές, ὅσο οἱ ἄλλοι, καὶ εἶχαν πολὺ μικρὴ κίνησι. Ἀπεφάσισα νὰ διακινδυνεύσω τὰ πάντα καὶ νὰ μειώσω τὶς τιμές μας στὸ ἐπίπεδο τῶν τιμῶν τῆς ἀγορᾶς ἀλλὰ γιὰ νὰ δημιουργήσω τὶς πιθανότητες μιᾶς ἀνορθώσεώς μας, ἔκανα προσφορὲς λίγο κατώτερες τῶν τρεχουσῶν τιμῶν προκειμένου περὶ μεγάλων ποσοτήτων ἐμπορευμάτων, ὥστε νὰ ἀποκαταστήσω τὴν ἰσορροπία. Μόλις ὁ ἀντιπρόσωπός μας ἄρχισε νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁδηγιῶν αὐτῶν στὴν Ἀμερική, ἐξεδηλώθη ἡ ἀνατίμησις. Διάβασα ὅλες τὶς ἐξωτερικὲς ἐφημερίδες, ἐξήτασα τὴν κατάστασι μὲ τοὺς διευθυντὰς τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ οἴκου μας καὶ κατελήξαμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι πολλὰ εἴδη δερμάτων ἔμεναν ἀκόμη σὲ πολὺ ἀνεπαρκεῖς τιμὲς καὶ ἔτσι μπορούσαμε νὰ προχωρήσουμε σὲ σταθερὸ ἔδαφος. Καὶ τότε, ὅπως ξαίρετε, ριχθήκαμε στὸν ἀγῶνα μ' ὅλη τὴ ψυχή μας...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

Τὰ ἐκλεκτότερα Καλλυντικά
Στὶς καλύτερες τιμές:

Φαρμακεῖον

ΓΕΡ. ΓΕΡΟΛΥΜΑΤΟΥ

Γιὰν Σμάτς (Βουκουρεστίου) 2.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 112

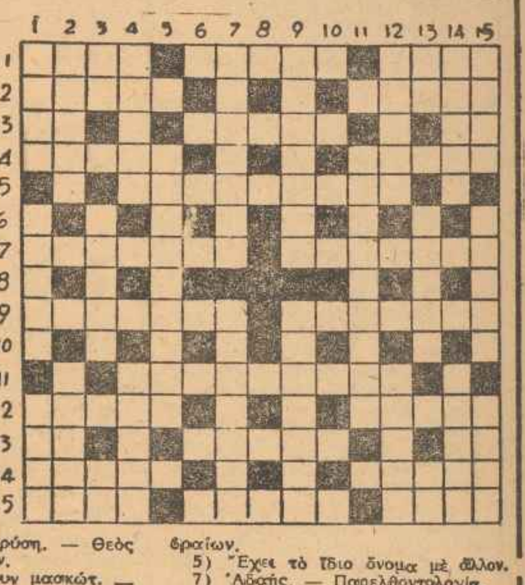

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Λέγεται καὶ ἅλς (ξεν.). — Πόλις τῆς Παλαιστίνης. — Φροῦτο (δημ.).
2) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. — Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.
3) Κλωστή. — Βουνὸ τῆς Κεφαλληνίας. — Ἄρνησις (ξεν.)
4) Κάτοικος τῶν πόλεων. — Γενάρχης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων..
5) Διάσκεψις, συνέλευσις.
7) Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. — Παλαιὸν εὐρωπαϊκὸν νόμισμα.
9) Δοχεῖον ἀπαραίτητον εἰς ἐκδρομὰς μὲ πορείαν. — Ἔλαβε μέρος εἰς τὸν φόνον τοῦ Καίσαρος.
11) Κόρος.
12) Ἕλλην δημοσιογράφος εἰδικὸς εἰς τὰ θεατρικά. — Χρησιμώτατον ζῶον (καθ.)
13) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). — Βρύση. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
14) Οἱ ξένοι τὸ λέγουν μασκώτ. — Καθημερινὴ τροφή.
15) Χαϊδευτικὸν τῆς συζύγου τοῦ Περικλέους! — Θεατρικὸν εἶδος. — Ὄνομα τουρκάλας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Μᾶς ἀκολουθεῖ κατὰ πόδας. — Ἐκλογικὸν σύνεργον. — Λέγεται καὶ χάρακας καὶ γραμμὴ εἶναι ὅμως καὶ πρωτεύουσα.
2) Εἷς τῶν μεγίστων Ἰταλῶν ποιητῶν τὸ μικρόν του ὄνομα εἶναι Τουρκουάτο (Ἰταλ.) — Ἐρωτηματικὴ καὶ ποσοτικὴ ἀντωνυμία.
3) Ἀναφορ. ἀντωνυμία. — Ἀρχαῖον ἀλλὰ καὶ σημερινὸν μέτρον ἀποστάσεων. — Πρόθεσις μὲ ἀπόστροφον καὶ ἀρχικὰ ὑπουργείου.
4) Ἄλγος. — Συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων.
5) Ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ ἄλλον.
7) Ἀδαής. — Παρελθοντολογία.
9) Εἶναι ἐντεταλμένος μὲ τὴν φύλαξιν θέσεων ἢ περιοχῆς. — Ἡ δοκιμή, δοκιμασία.
11) Ἐγκληματίαι.
12) Πατριάρχης καὶ ἀντιβασιλεὺς τῆς Ρουμανίας. — Ἀγροτικὴ Λειτουργία.
13) Ἀναφορ. ἀντωνυμία. — Τὰ ἱερὰ τῶν ἀρχ. ναῶν — Ἐρωτηματικόν.
14) Ὡραῖος υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος σπαραχθεὶς ὑπὸ κυνῶν. — Νησὶς τοῦ Ἀργολικοῦ.
15) Ἀναφ. ἀντωνυμία. — «Κοντὰ στὸ νοῦ κι' ἡ .». — Ὑποκοριστικὸν τῆς Ἀλεξάνδρας.

(Ἀποστολεύς: Ι. Α. Β.)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 113

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 113

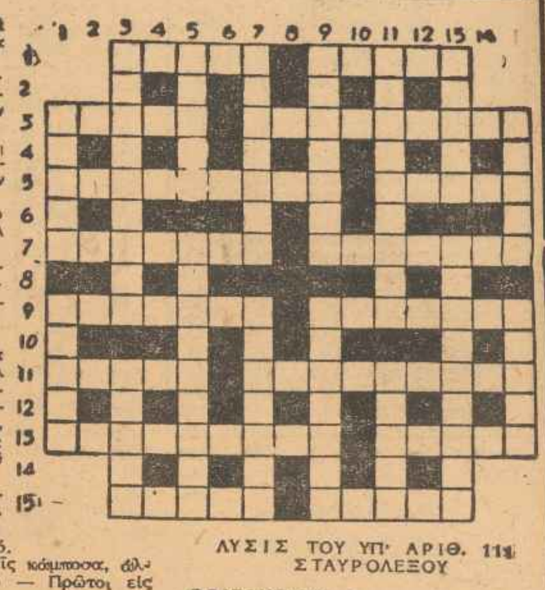

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἀπαραίτητη σὲ κάθε σπίτι. — Σωματικὴ κόπωσις.
3) Ἔπαινος ἐγκώμιον. — Τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου.
5) Ἐκεῖ πωλοῦνται διάφορα εἴδη. — Εἶναι συνήθως σοφὸν γνωμικόν.
7) Πόλις τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. — Μέταλλον.
9) Λεπτομερὴς ἐξέτασις πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας. — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
11) Ὀλέθριον διὰ τοὺς στρατούς. — Γάλλος ἀξιωματικὸς ὁ ὁποῖος ἔπεσε θῦμα δικαστικῆς πλάνης, ἀλλ' ἀποκατεστάθη κατόπιν ἐξεγέρσεως τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ.
13) Τρόπος ἐκτελέσεως θανατικῆς ποινῆς παρ' Ἑβραίοις.— — Κάτι πολὺ σκοτεινό.
15) Ἔχουμε κι' ἐμεῖς κάμποσα, ἀλλὰ μικρὰ (ὀνομαστ.) — Πρῶτοι εἰς τὸ εἶδος τους.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Χρῶμα (πληθ. δημ.). — Ἰδιότης ὅλων τῶν σωμάτων.
3) Ὑπηρετεῖ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἐπιπολαία ἢ ἄσκοπος πρᾶξις (δημ.)
5) Πόλις τῆς Ἰταλίας. — Τέρας τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μυθολογίας.
7) Ἀνεπιτήδειος. — Σωφροσύνη, περίσκεψις.
9) Αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει παιδιά. — Μεγάλη Θεσσαλικὴ πόλις.
11) Ὁ παίζων ἕνα μουσικὸν ὄργανον καὶ ᾄδων συγχρόνως. — Φυσιολογικὴ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.
13) Λεπτὸς στοὺς τρόπους, εὐγενικός. — Ἀπελεύθεροι δοῦλοι ὑπηρετοῦντες τοὺς Ρωμαίους ἄρχοντας.
15) Σήκωμα, κατάργησις. — Πόλις τῆς Νοτιοσλαυΐας.

(Ἀποστολεύς: Κ. Τ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ)

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 110 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Κῦρος — Τὶς — Σῖτος
2) Ἅμα — Ἄνω
3) Ἧπαρ — Ὁμοῦ
4) Ὄνειρον
5) Ἦν — Ἂς — Ἂν — ΠΑ
6) Τὰς — Ἐσθὴρ — ΕΣΑ
7) Τὲ — Κῶς — Ἄρα — Σῶ
8) Τὸ — Ἐκτὸς — Νὸ
9) ΚΙ — Πὰν — Σκι — Μὰ
10) Στὸ — Ἄνισα — Ἀεὶ
11) Μὴ — Νὰ — ΙΣ — Σὰ
12) Θετικὸς
13) Ρώμη — Βορὰ
14) Νῶε — Φῶς
15) Σῶσμα — Ἵνα — Ἴασις.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Κρήτη — Τὶκ — Μωρὸς
2) Ντὲ — Ἴση
3) Ρύαξ — Ὠμὸς
4) Ἄσκοπον
5) Σὰ — Ὃς — ΑΘ — Νὰ
6) Μὴν — Ἐσένα — Ἐνῶ
7) Τὰ — Εἷς — Νὸτ — Εἰ
8) Σὶ — Θετοὶ — Ἴα
9) Σὰ — Ροὴ — ΣΕΚ — Φὲ
10) Ντὸ — Ράσσα — Ἐρῶ
11) Σῶ — Νὰ — ΙΣ — Σὶ
12) Νεανίας
13) Τιμὴ — Ποῦς
14) Πᾶς — Μὶς
15) Σφῦρα — Ὥρα — Ἀδαής.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 111 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Πὰτ
2) Αἶνος
3) Ἂν — Ἂς
4) Ἀνάστασις
5) Ἂν — Τὰ
6) Πλάξ — ΕΚΑ — Ἄραψ
7) Μὶ — Ὀλικὰ — ΩΜ
8) Μαλακάσα — Ἀνατομία
9) Τὸ — Ἄτοκα — ΙΣ
10) Ταφὴ — Ἄρα — Φυτὰ
11) Ρὲ — Μὴ
12) Σανατόρια
13) Σὰ — ΓΑ
14) Ράτσα
15) Σῆς.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Μὰτ
2) Πιλὸτ
3) Ἂλ — ΑΡ
4) Ἀνασκαφὲς
5) Ἂν — Ἂς
6) Ἀνὰμ — Ὄσα — Ὄναρ
7) Πὶ — Ἔλατα — Ἂς
8) Κανατάκι — Ὁρατότης
9) Τὸ — Ἄκακα — ΣΣ
10) Σαὶ — Ἀνὰ — Ἀρνιὰ
11) Σὶ — Ἴα
12) Στράτευμα
13) ΑΑ — Τὶς
14) Ψωμιὰ
15) Μίς.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΥΚΙΟΥ
Ἀριστείδου 1
Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων

Κάλτσες γυν. μεταξωτ.	6.000
Κάλτσες μεταξ. ΒΙΚΑ	13.500
Κάλτσες ἀράχνη ζωϊκὴ	21.000
Κάλτσες λινὲς ἀντοχῆς	3.500
Κομπιναιζὸν μεταξ. Λαῖς	17.500
Κομπιναιζὸν μεταξ. Ριγὲ	10.500
Κομπιναιζὸν Σατινὲ Α'	16.500
Κυλότες ΜΑΚΚΟ	3.000
Κασκορσὲ Μερσεριζὲ ἔξτρα	4.000
Κάλτσες ἀνδρῶν ριγὲ	2.500
Κάλτσες ἀνδρ. μερσεριζὲ	3.700
Κάλτσες ἀνδρῶν μάλλ.	7.500
Μανδήλια ἀνδρῶν	1.600

Καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη μὲ τιμὰς πραγματικῶν ἐκπτώσεων.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ

Ὁ δημοσιογράφος: Καὶ σεῖς, δεσποινίς, εἶσθε ὑπὲρ τῆς μακρυᾶς ἢ τῆς κοντῆς φούστας;

— Ἀγαπητὴ δεσποινίς, σᾶς ἔφερα τὸν σκύλλο ποὺ χάσατε...

— Καὶ γιατί κρατᾶς ἐλεύθερο αὐτὸν τὸν πίθηκο καὶ δὲν τὸν κλείνεις στὸ κλουβί του;
— Τὸν ἔχει ὁ προϊστάμενος γιὰ τοὺς... πιστωτάς του!...

Οἱ νέοι ποὺ γράφουν

ΔΙΧΩΣ ΤΙΤΛΟ

Εἶσ' ἕνας ἀνθρωπάκος ταπεινὸς
(κι' ἐσύ,
δὲν ἔνοιωσες, δὲν νοιώθεις, δὲν
(θὰ νοιώσῃς
τὸ τί ζητᾶς ἀπὸ τὴ δόλια σου ζωή,
τὸ τί θὰ δώσῃς.

Περνᾶν οἱ μέρες σου φτωχές, χω-
(ρὶς παλμό,
στεῖρες οἱ ὧρες σου, πεζὴ ἡ ζωή
(σου
...σὰν χθές, σὰν καὶ προχθὲς τὸν
(ἴδιο τὸν καημὸ
κλεῖν' ἡ ψυχή σου.

Κλαῖς, κλαῖς, κλαῖς καὶ τὰ δά-
(κρυα σου τὰ θολὰ
λιμνιάζουν, τὶς ἐλπίδες σου νὰ
(πνίξουν
...ἐνῶ ὁ Χάρος κι' ἡ Καρδιά σου
(—δυὸ πουλιά—
θέλουν νὰ σμίξουν!

ΤΕΥΚΡΟΣ ΡΑΜΟΝΑΣ

♥ ♥ ♥

ΝΕΑΝΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

Εἶναι στιγμὲς ποὺ ἡ σκέψι μας
(γοργόφτερη πετάει
σὲ χῶρες ὑπερκόσμιες, ἐκεῖ ὅπου
(μεθάει
ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχή...
Σ' αὐτὰ τὰ ὕψη στήνουμε, τῆς
(νειότης μας παλάτια
μακρυὰ ἀπ' τὴν ἄδικη ζωὴ τὰ
(φθονερὰ τὰ μάτια
μακρυὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ γῆ....

Τέτοιες στιγμὲς ποὺ βλέπουμε μὲ
(τῆς ψυχῆς τὰ μάτια
ἀνάερα... νοσταλγικά, αἰθέρια μο
(νοπάτια,
πόσο σκιρτάει ἡ ψυχή.
Μ' ἀλλοίμονο εἶν' ὄνειρα ποὺ ξά-
(φνου μπρός μας σβήνουν
σὰν τὸν καπνὸ σκορπίζουνε καὶ πί-
(σω μόνο ἀφήνουν
εἰκόνα ἀπατηλή...

ΑΛΕΞΗΣ ΖΕΡΒΑΝΟΣ

♥ ♥ ♥

ΣΤΟΝ Π.Ε.Σ.Ν.

(Στὸν παγκόσμιο Ἐρυθρὸ Σταυρὸ Νέων)

Ξεπρόβαλες ὑπέρλαμπρη
ἀπὸ μολυβένιο φόντο τ' οὐρανοῦ
σὰν μιὰ παρηγορη τοῦ μέλλοντος
(ἐλπίδα
ποὺ βγαίνεις ἀπ' τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ.
Κι' ἁπλώνεις τὰ φτερά σου δὲν
(διστάζεις
στὰ πέρατα τῆς γῆς νὰ τριγυρνᾷς
τὴ νειότη ὅλου τοῦ κόσμου ν' ἀγ-
(καλιάζῃς
χαρὰ μέσ' στὴ ψυχὴ νὰ τὴν σκορ-
(πᾷς.

Τὸ γέλιο τῆς χαρᾶς ζωὴ καὶ πάλι
θὰ λάμψῃ ἡ ἀδελφωσύνη μακρυὰ
καὶ σὰν ἁγνὸ καθάριο μαεστράλι
θὰ πνέῃ σ' ὅλου τοῦ κόσμου τὰ
(παιδιά.

ΕΝΙΠΕΥΣ

♥ ♥ ♥

ΣΤΟΥΣ ΑΚΡΙΤΕΣ

Ἀδέλφια ὑπερήφανα
ἔνδοξα παλληκάρια,
ποὺ πολεμᾶτε τὸν ἐχθρὸ
σὰν νάσαστε λιοντάρια.

Ἐκεῖ ψηλὰ στὰ διάσελα
στοὺς βράχους καὶ στὰ δάση,
καὶ δὲν τοῦ δίδετε στιγμὴ
ποτὲ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ὁ κόσμος ὅλος σήμερα
στέκει καὶ σᾶς θαυμάζει,
καὶ ὁ ἐχθρὸς τῆς Λευτεριᾶς
σᾶς βλέπει καὶ τρομάζει.

ΒΑΣΟΥΛΑ Δ.
(Μαθήτρια — Πειραιεὺς)

ΚΡΙΜΑ!

Κι' ὡς ξεμακραίνει τῆς ζωῆς τὸ μισερὸ Καράβι
μὲς τὰ πελάγη πώταξαν τοῦ καθενὸς οἱ Μοῖρες
τοῦ χρόνου εἴμαστε ὅλοι μας—τοῦ καπετάνιου σκλάβοι!
Ὦ ἄνθρωπε! Ὅ,τι θωρεῖς στὸ δρόμο δὲν σὲ φτάνει;
στὸ σύντομο ταξίδι σου μ' ὅσα καλούδια πῆρες
τὸν Χάρο δὲν τὸν ξεγελᾷς ν' ἀφήσῃ τὸ Δρεπάνι!

Νά! Κύτταξε στὸ πέλαγος τοῦ καραβιοῦ τ' αὐλάκι
εἶναι ὁ δρόμος π' ἄφησες. Γραφτό σου νὰ τελειώσῃ,
σὰν τῆς ψυχῆς σου τὰ φτερὰ ἁπλώσουν σὲ λιγάκι
Κι' ἀπ' τ' ἄδειανὸ κουφάρι σου ποὺ θὰ δεχτῇ τὸ μνῆμα
δὲν θ' ἀπομείνῃ τίποτα, γιατὶ κι' αὐτὸ θὰ λυώσῃ.
Νά! Ἦρθες, εἶδες, κι' ἔφυγες γιὰ νἄρθουν ἄλλοι. Κρῖμα!!

4)4)47 ΧΡ. ΣΕΡΔΙΝΙΑΡΗΣ

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Σὲ καρτερῶ... Τί κι' ἂν δὲ ῥθῇς; Θὰ σὲ προσμένω αἰώνια,
λευκὸ χαμένο μου ὄνειρο, παληὲ χρυσὲ καημέ,
νὰ μ' ἀναστήσῃς τὰ παληά, σὰν ἔρθῃς μὲ τὰ χρόνια
πάλι σ' ἐμέ.

Θὰ σὲ προσμένω τὶς βαθειὲς νυχτιὲς ποὺ πνένε οἱ πόνοι
νἄρθῃς σὰν αὔρα ἐαρινὴ νὰ φέρῃς τὴ χαρὰ
στὶς ἀλησμόνητες στιγμὲς νὰ ξεχαστοῦμε μόνοι
μ' ἄλλα φτερά.

Σὲ καρτερῶ, σὲ καρτερῶ, ποὖναι τὰ βράδυα μόνα
κι' ἔρχονται κάποιες θύμισες πικρὲς καὶ μὲ λυποῦν
ποὖν' οἱ καρδιές μας πιὸ χλωμὲς κι' ἀπ' τὸν ὠχρὸ χειμῶνα
κι' ἀναριγοῦν...

Ἔλα καὶ λάμψε τὰ ὄνειρα· κι' ἄχ!.. φώτισέ μου ἀκόμα
τῆς πρωτεινῆς ὡραίας ζωῆς τὴ γαλανὴ ὠμορφιά,
ποὺ μᾶς μεθοῦσαν οἱ χαρὲς καὶ π' ἄνθιζαν στὸ στόμα
παντοτεινά....

ΖΩΗΣ ΜΑΝΑΡΗΣ

ΑΠΟΨΕ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα μ' ἐξύπνησε καλή μου
κάποια βροχοῦλα ἁπαλὴ στῆς νύχτας τὴ σιγή,
κι' ὅπως ἐπέφταν ἁπαλὰ οἱ στάλες στὴν αὐλή μου
μ' ἐμάγεψεν ἡ ὠμορφιὰ μ' ἐπῆρ' ἡ συλλογή.

— Θυμήθηκα κάποια νυχτιὰ σὰν τούτη καλὴ ὥρα
ποὖχα κι' ἐγὼ ἐλπίδα μου δυὸ χείλη μιὰ ἀγκαλιὰ
κι' ὅταν φυσοῦσε ὁ βορηᾶς κι' ἔπεφτε ἡ μπόρα
σκεφτόμουνα μιὰ ζωὴ ὁπόμερη κι' ἀλόζεστη φωληά.

— Ἐτοῦτα τὰ ὄνειρατα ἐπίστεψα στ' ἀλήθεια
κάποια νυχτιὰ ποὺ ἔπεφτε βροχοῦλα στὴν αὐλή,
δὲ ζήταγα χρυσᾶ φλουριὰ πλούτη καὶ καὶ παραμύθια
παρὰ μονάχα μιὰ φωληὰ κι' ἐσένανε καλή.

— Κι' ὅμως ταξίδια κάνανε πολλὰ τὰ χελιδόνια
καὶ τὰ στερνά μου ὄνειρα πέταξε σὰν πουλί,
καὶ τὴν ἀγάπη ποὔλεγα πὼς θὰ κρατῇς αἰώνια
μοῦ τὴ θυμίζει ποῦ καὶ ποῦ ἡ βροχοῦλα στὴν αὐλή.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ — ΠΙΚΟΥΛΑΣ

ΚΟΚΙΝΟΙ ΛΙΒΕΣ

Κοιμώσουν κάποτε ἥσυχη, κι' εὐτυχισμένη, Ὦ Ἑλλάδα
μέσ' σὲ γαλάζια πέλαγα ποὺ χάϊδευαν τὸ κορμί σου
καὶ σὲ νανούριζαν ἀγροτῶν τραγούδια μὲ γλυκάδα
κι' ἀγέρια εὐωδιαστά, μοσχοβολα, γλυκαίναν τὴν πνοή σου.
Καὶ ξαφνου τὰ ἥσυχα πέλαγα ἀγρίεψαν, κι' ἄρχισαν νὰ βουΐζουν,
σκόρπισαν τὰ μοσχοβόλα εὐωδιαστὰ τῆς λευτεριᾶς ἀγέρια
κι' ἀντὶ τραγούδια εἰρηνικὰ πολεμόχαροι παιᾶνες σαλπίζουν
καὶ Λίβες ἄγριοι ἔνευσαν τῆς καταστροφῆς τὰ βαρβάρα ἀσκέρια.
Μὲ μιᾶς τινάχτηκες ὀρθὴ μὲ τὸ σπαθὶ τῆς τιμῆς σου στὸ χέρι
καὶ λάμψεις μιᾶς δίκαιης ὀργῆς στὰ βάθη τῶν ματιῶν σου φα-
(νῆκαν
κι' οἱ αἱματοβρεκτοι κόκκινοι Λίβες μπρὸς στὴν μορφή σου στα-
(θῆκαν.

Ἀκούστηκε σὰν κεραυνὸς τοῦ Δία ἡ φωνή σου:
Ποιὸς βέβηλος ἐτόλμησε τὸ ἱερὸ κορμί μου νὰ πατήσῃ
ποὺ δόξασαν ὁλόλαμπρες νίκες παληὲς καὶ νέες;
Ἐμένα μὲ λένε ἔνδοξη καὶ ξακουστὴ Ἑλλάδα
ποὺ δίχως τὰ εὐωδιαστά, δροσόλουστα τῆς λευτεριᾶς ἀγέρια,
(δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ.

Φύγετε κόκκινοι, αἱματόβρεκτοι, Λίβες ὀρδῶν βαρβάρων,
φύγετε γιατὶ στὰ στήθη μου ξυπνοῦν Βουλγαροκτόνοι
φύγετε, φύγετε μακρυὰ τοῦ Ἔθνους δολοφόνοι.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Χ. ΡΑΠΤΗΣ

ΚΑΡΔΙΑΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΛΟΓΙΑ

Φίλο εἰλικρινῆ ἂν θέλῃς ὅμοιο κα-
(λό σου... ν' ἀποτάξῃς!
δὲν πρέπει ἔτσι ἄπονα τῆς ἀμοι-
(βῆς καρδιᾶς του...
...τὴν πνοή! ποὺ μετὰ τόσου κό-
(που ἔργο τοῦ καλοῦ...
...τῆς ἀνθρωπίνης τῆς ζωῆς, καὶ
(τῆς ψυχῆς!...
...στὰ χέρια σου... ἀφοῦ ἔχει ἐμ-
(πιστεφτῆ...
Ἀθελά σου ἴσως νὰ παρα ετά-
(ξῃς...
...Τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει μέσα ἡ
(καρδιὰ - ξύπνα!
προτοῦ τῆς πίκρας πράξεις!

Μέσ' στῆς ζωῆς μας τὴν ἀπάτη...
Ποτὲ δὲν ζήτησα τίποτ' ἀπὸ κα-
(νένα...
ὅλα τὰ ζήτησαν π'ὡμένα!...
...Ἔτσι ἡ ζωὴ μοῦ φέρθηκε σκλη
(ρή...
χωρὶς νὰ δώσω ἀφορμή...
δὲν πρέπει ἡ ἀγάπη ν' ἀπατᾶται...
ἀφοῦ προσφέρει τῆς καρδιᾶς τὸ
(Κάτι!...
...πρέπει νἆν' παρήγορη θερμή...
μέσ' τῆς ζωῆς ποὺ ζοῦμε τὴ σκλη
(ρὴ ἀπάτη.

(Μυτιλήνη)

ΝΙΚΟΣ ΑΣΗΜ. ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ

♥ ♥ ♥

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ

Πάνω στοῦ πόνου τὸ κλωνάρι
ἔχει ἀράξει, ἕνα πουλὶ
τὸν Χάρο προσμένει νὰ τὸ πάρῃ
καὶ τὸν Θεὸ παρακαλεῖ

Θεὲ στεῖλε γοργὰ τὴ λησμονιὰ
σ' ἕνα πουλὶ ποὖχει ραΐσει
ἀφοῦ ἐλπίδα οὔτε μιὰ
τί θέλει πιὰ νὰ ζήσῃ.

Πληγώθηκε ματώθηκε
στὸν πόνο βουτηγμένο
κι' ἡ κάθε μέρα π' ἐρχότανε
ἦταν παραπονεμένο

Ὠρθώθηκε, ἑτοιμάσθηκε
τ' ἄλλο κλαρὶ ν' ἀλλάξῃ
μὰ ἔπεσε ἀφοῦ χάθηκε
ἡ δύναμις γιὰ νὰ πετάξῃ.

Τὸ βῆμα ἄκουσε γοργὰ
τοῦ Χάρου ἀνδρειωμένο
ποὺ μὲ πλατειά του τὰ φτερὰ
πῆγε νὰ πάρῃ τὸ καϋμένο.

Ἡ λάμψις του τὸ θάμπωσε
τὰ μάτια του σὰν εἶδε
πλησίασε κοντὰ σιμὰ
στὸν Χάρο καὶ τοῦ εἶπε:

Βάλεμε Χάρε, βάλεμε
μέσ' στὰ πλατειὰ φτερά του
ξεκίνησε καὶ πάρεμε
γιὰ τὰ αἰώνια μνήματά σου.

ΠΙΤΣΑ ΚΡΙΚΩΦ

♥ ♥ ♥

ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ

Κρύβεις γιὰ μένα, κάθε ἁγνὸ
κάθε παληό μου στοχασμό,
ἀπ' τὴν φευγάτη ζήση.

Τὰ ὄνειρά μου τὰ παληά,
τὰ παιδικά, τὰ πλουμιστά,
σὲ σένα τἄχω ἀφήσει.

Ἀγκαλιασμένο ἀπ' τὸν κισσό,
σ' ἀγκάλιασα μαζὶ κι' ἐγὼ
καὶ σ' ἔχω ἀγαπήσει

Εἶσαι μικρὸ καὶ ταπεινό,
κι' ὅμως φιλόστοργα κρατᾶς ἕναν
(καιρό,
ποὺ πιὰ δὲν θὰ ἀνθίσῃ.

ΔΗΜ. ΜΕΧΤΙΔΗΣ
(457 τάγμα Διαβιβάσεων
Σ. Τ. Γ. 914)

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Β. Β. C.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 22-28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΜΗΚΗ ΚΥΜΑΤΟΣ:
Μέτρα: 16.84 19.76 24.80 31.55 49.10

Κυριακὴ 22 Φεβρουαρίου:

6.30 Συμφωνικὴ ὀρχήστρα: Ἔργα Μπάχ
7.30 Παίζω γιὰ σᾶς
8.00 Εἰδήσεις
8.15 Μετάδοσις Λειτουργίας
8.45 Πιάνο
9.00 Εἰδήσεις
10.00 Εἰδήσεις
10.15 Ἀθλητικὸ δελτίο
11.00 Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
12.15 Ἡ Ὥρα τῆς γυναίκας
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Θεατρικὸ ὄργανο
15.00 Εἰδήσεις
15.15 Ὀρχήστρα Τζεράλντο
16.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
16.15 Ὀρχήστρα
17.00 Θεατρικὸ ὄργανο
17.30 Ἡ παιδικὴ ὥρα.
18.00 Εἰδήσεις
18.30 Θρησκευτικὴ λειτουργία
19.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.15 Βαριετέ
20.00 Εἰδήσεις τοῦ Εἰκοσιτετραώρου
21.15 Θεατρικὸν ἔργον.

Δευτέρα 23 Φεβρουαρίου:

6.30 Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα Τσαϊκόφσκυ
7.15 Θεατρικὸ ὄργανο
8.00 Εἰδήσεις
8.15 Ὅ,τι ζητήσετε
8.45 Τραγοῦδι
9.00 Εἰδήσεις
9.15 Ἰρλανδικὴ μουσικὴ
10.00 Εἰδήσεις
10.15 Θεατρικὸν ἔργον.
11.00 Ὀρχήστρα: Σμέτανα, Φράνκ, Σοπέν, Ροσσίνι, Γκάρντον, Γιάκομπ
12.15 Μουσικὴ χοροῦ
12.30 Μουσικὴ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας
13.00 Εἰδήσεις.
13.15 Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
14.45 Ὀρχήστρα Λέοπολντ
15.00 Εἰδήσεις
15.15 Μουσικὲς μινιατοῦρες
16.15 Εὔθυμος περίπατος
17.20 Ἰντερλούδιο
18.00 Εἰδήσεις
18.15 Ἐμπορικὰ, πανηγύρεις.
19.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.30 Ἀθλητικὸν δελτίον
20.00 Εἰδήσεις Εἰκοσιτετραώρου
20.15 Συμφωνικὴ Συναυλία: Μόζαρτ, Ντήλιους Μπετόβεν
22.00 Εἰδήσεις
22.15 Ὅ,τι ζητήσετε
23.00 Ἀκκορντεὸν

Τρίτη 24 Φεβρουαρίου:

8.00 Εἰδήσεις
8.15 Τζὰζ
8.45 Δίσκοι
9.00 Εἰδήσεις
9.15 Μουσικὲς μινιατοῦρες
10.00 Εἰδήσεις
10.15 Ἀθλητικὸ δελτίο
10.30 Συμφωνικὴ Συναυλία: Μπιζέ, Προκόφιεφ.
11.00 Θεατρικὸν ἔργον
12.00 Ὁμιλία γιὰ τὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα
12.15 Ὀρχήστρα τζὰζ
12.30 Μουσικὴ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Ὀρχήστρα Β. Β. C. Μπιζέ, Ντελὶμπ
13.45 Χορωδία
14.15 Μελωδίες Βαριετέ
15.00 Εἰδήσεις
15.15 Ὀρχήστρα
16.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα.
16.15 Βαριετέ
18.00 Εἰδήσεις
18.15 Πολιτικὴ ὁμιλία
18.30 Ρεσιτὰλ Μπετόβεν
19.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.15 Ἀγγελία
20.00 Εἰδήσεις.
20.15 Θεατρικὸν ἔργον
22.00 Εἰδήσεις
22.15 Ὀρχήστρα Β. Β. C. Ἔλγκαρ, Βάγκνερ, Ρ. Στράους

Τετάρτη 25 Φεβρουαρίου:

8.00 Εἰδήσεις
8.15 Στρατιωτικὴ Μπάντα
8.45 Τραγοῦδι
9.00 Εἰδήσεις
9.45 Πολιτικὴ ὁμιλία
10.00 Εἰδήσεις
10.15 Ἀθλητικὸν δελτίον
11.15 Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα: Κερουμπίνι, Σαὶν - Σάνς
12.00 Ἡ ἐπιστήμη ἐκλαϊκευμένη.
12.15 Μουσικὴ χοροῦ
12.30 Μουσικὴ τὴν ὥρα ποὺ ἐργάζεσθε.
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Ὀρχήστρα Τζεράλντο
13.45 Θεατρικὸ ὄργανο
14.15 Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα Μόζαρτ, Μπαρτόκ
15.00 Εἰδήσεις
16.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
16.15 Μιοῦζικ Χὼλλ
17.20 Συμφωνικὴ Συναυλία: Βάγκνερ, Λίστ
18.00 Εἰδήσεις
18.15 Ἡ εὐρωπαϊκὴ σκηνὴ
19.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.30 Νέοι δίσκοι
20.00 Εἰδήσεις εἰκοσιτετραώρου
20.15 Εὔθυμος περίπατος
22.45 Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων.

Πέμπτη 26 Φεβρουαρίου:

8.00 Εἰδήσεις
8.15 Τραγοῦδι
9.00 Εἰδήσεις
9.15 Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα: Ἔργα Βάγκνερ
10.00 Εἰδήσεις
10.15 Ἀθλητικὸ δελτίο
10.35 Παιδικὴ χορωδία
11.00 Νέοι δίσκοι
11.30 Ρεσιτὰλ Μπετόβεν
12.00 Τὰ στοιχεῖα ἑνὸς μυθιστορήματος
12.15 Μουσικὴ χοροῦ
12.30 Μουσικὴ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Τζὰζ
13.45 Τραγοῦδι
14.15 Ὀρχήστρα
14.45 Τραγοῦδι
15.00 Εἰδήσεις
16.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
16.15 Σημειωματάριον τοῦ 1933
17.45 Μουσικὴ χοροῦ
18.15 Βρεταννικὴ πολιτικὴ
18.35 Μουσικὲς μινιατοῦρες
19.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.30 Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
20.00 Εἰδήσεις
20.15 Μουσικὴ γιὰ σᾶς
21.00 Ἀθλητικὰ
21.15 Νύχτες στὴν Ὄπερα.
22.00 Εἰδήσεις
23.00 Ὅ,τι ζητήσετε
23.30 Μουσικὴ χοροῦ

Παρασκευὴ 27 Φεβρουαρίου

8.00 Εἰδήσεις
8.15 Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
8.45 Τραγοῦδι
9.00 Εἰδήσεις
9.15 Τζὰζ
9.45 Πολιτικὴ ὁμιλία
10.00 Εἰδήσεις
11.00 Ἀκκορντεὸν
12.15 Μουσικὴ χοροῦ
12.30 Μουσικὴ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα: Χόνεγκερ, Ντεμπυσσύ
14.15 Μουσικὴ χοροῦ
15.00 Εἰδήσεις
15.15 Ὅ,τι ζητήσετε
16.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
16.15 Συμφωνικὴ Συναυλία: Ἄγγλοι συνθέται
18.00 Εἰδήσεις
18.15 Παγκόσμιες ὑποθέσεις
19.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.30 Σόλο τραγοῦδι
20.00 Εἰδήσεις εἰκοσιτετραώρου
22.00 Εἰδήσεις
23.00 Σόλο πιάνο

Σάββατον 28 Φεβρουαρίου:

8.00 Εἰδήσεις
8.15 Συμφωνικὴ συναυλία: Μποροντίν, Μπιζὲ
8.45 Πιάνο
9.00 Εἰδήσεις
10.00 Εἰδήσεις
10.15 Ἀθλητικὸ δελτίο
10.45 Βιολὶ
11.15 Μουσικὴ Βικτωριανὴ
12.00 Ἡ Ὄπερα
12.30 Μουσικὴ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας
13.00 Εἰδήσεις
13.15 Τραγοῦδι κοντράλτο
14.15 Ἀκκορντεὸν
15.00 Εἰδήσεις
15.15 Μουσικὴ χοροῦ
16.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
16.15 Ἀθλητικὰ
18.00 Εἰδήσεις
18.30 Μουσικὴ χοροῦ
19.00 Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
20.00 Εἰδήσεις
20.15 Μιοῦζικ χὼλλ
22.00 Εἰδήσεις
22.15 Ἀποσπάσματα ἀπὸ ὄπερες.
23.00 Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων.

ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ
ΠΕΝΤΙΚΙΟΥΡ
ΒΑΣΩΣ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΑ,
ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ,
ΜΙΖ-Α-ΜΠΛΙ
ΒΑΦΑΙ

Δεσποινίδων
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ - ΜΑΡΙΑΣ

Κομμωτήριον Κ. ΛΑΓΟΥΔΗ
Σατωβριάνδου 7 Ἀθῆναι

Τὸ Σπίτι ἡ Γυναίκα τὸ Παιδί

Διὰ νὰ μαθαίνετε

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΛΑΙΜΟΣ

Κατὰ τὸ 1900 οἱ ζωγράφοι Ἑλλὲ καὶ Μπολντινὶ δὲν ἐπρόφθαιναν νὰ ζωγραφίζουν τὰ πορτραῖτα ποὺ τοὺς παρήγγελλαν. Ὅλες οἱ κομψότερες Παριζιάνες ἤθελαν νὰ τὶς ζωγραφίσουν οἱ δυὸ αὐτοὶ καλλιτέχνες, ὄχι μόνον ἐπειδὴ ὁ Ἑλλὲ καὶ ὁ Μπολντινὶ ἦσαν ἐξαιρετικὰ τῆς μόδας κατὰ τὴν ὡραία ἐκείνη ἐποχή, ἀλλὰ πρὸ πάντων γιατὶ οἱ δύο αὐτοὶ ζωγράφοι ἀπέδιδαν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ ντεκολτὲ καὶ στὸ σβέρκο τοῦ μοντέλου των, ποὺ ὡς γνωστὸν παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στὴ χάρι τῆς γυναίκας.

Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ διαπιστώσετε ἂν ἔχετε ἄμεμπτο σβέρκο, δηλαδὴ ἂν εναρμονιζεται σὲ ἀναλογίες μὲ τὸ σύνολο τῆς ἐμφανίσεώς σας, εἶνε νὰ κυτταχθῆτε σὲ τρίφυλλο καθρέφτη, ἀνασηκώνοντας τὰ μαλλιά σας πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ σας.

Ὁ σβέρκος σας μπορεῖ νὰ σᾶς φανῆ πολὺ ὑψηλός, χωρὶς αὐτὸ νὰ προέρχεται καὶ καλὰ ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ λαιμός σας εἶνε μακρύς. Δημιουργεῖται κάποτε μιὰ τέτοια ἐντύπωσις, ποὺ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ μαλλιὰ φυτρώνουν πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ κανονικὸ σημεῖο. Τὸ ὁμαλὸ σημεῖο εἶνε ν' ἀρχίζουν στὸ ἐπίπεδο τοῦ λοβοῦ τοῦ αὐτιοῦ, ὁπότε καὶ δὲν πρέπει μιὰ γυναῖκα νὰ ὑπερβάλλη στὸ τσίτωμα τῶν μαλλιῶν της πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ κάτι ἄλλο σημαντικὸ ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως : Ἂν τὰ αὐτιά σας δὲν εἶνε ἁρμονικὰ σὲ σχῆμα καὶ σὲ μέγεθος, ἀποφεύγετε νὰ τὰ ξεσκεπάζετε.

Ἂν ὁ σβέρκος σας φαίνεται πολὺ χαμηλός, αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὸ ὅτι ἔχετε κοντὸ λαιμό. Πιθανὸν ἡ σχετικὴ ἐντύπωσις νὰ δημιουργῆται ἐπειδὴ τὰ μαλλιά σας εἶνε φυτρωμένα πολὺ χαμηλά. Σὲ τέτοια περίπτωσι τὸ καλύτερο εἶνε νὰ κάνετε ἀποτοίχωσι σ' ἕνα μικρὸ τμῆμα τῶν μαλλιῶν τοῦ σβέρκου σας, ἀλλὰ ποτὲ μὲ ξυράφι.

Εἰδικὰ οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν παχὺ σβέρκο, θὰ βελτιώσουν σημαντικὰ τὴν ἐντύπωσι ἀπ' αὐτό τους τὸ μειονέκτημα, ἂν φροντίσουν νὰ δώσουν στὴν κόμμωσί τους τὸ σχῆμα ποὺ παρουσιάζει τὸ σκίτσο τῆς πρώτης εἰκόνος στὸ σβέρκο.

2) Ἂν συμβαίνη νὰ ἔχετε πολὺ μακρὺ λαιμό, δῶστε στὸ κτένισμά σας τὴ φόρμα ποὺ παρουσιάζει τὸ τρίτο ὑπόδειγμα, μὲ τὸ νὰ κατεβάσετε πολὺ χαμηλὰ τὰ μαλλιά σας στὸ σβέρκο σας.

4) Τέλος, ἂν ἔχετε κοντὸ λαιμό, ἡ πιὸ ἐνδεδειγμένη κόμμωσίς σας πρέπει νὰ ἔχη τὸ σχῆμα ποὺ παρουσιάζει τὸ 4ο σκίτσο μας.

Ἂν ενα κτένισμα ἀκατάλληλο, δηλαδὴ κτένισμα ποὺ βρίσκεται σὲ δυσαρμονία μὲ τὸ σβέρκο τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία τὸ ἐδιάλεξε, ἀδικεῖ τὴν ὅλη της ἐμφάνισι, αὐτὴ ἡ δυσαρμονία καθίσταται ἀκόμη πιὸ αἰσθητὴ ὅταν ἡ γυναῖκα φορῆ φουστάνι ντεκολτέ.

Τελευταίως εἶνε πολὺ τῆς μόδας τὰ λουλούδια στὰ μαλλιά, μὲ τὶς βραδυνὲς τουαλέττες, εἴτε ὡς γιρλάντες εἴτε σὲ μεμονωμένα λουλούδια ποὺ φοριοῦνται στὴν κορυφὴ ἢ στὸ πλάϊ τοῦ κεφαλιοῦ.

Ὅταν μιὰ γυναῖκα εἶνε στρογγυλοπρόσωπη καλύτερα νὰ τοποθετῆ τὸ λουλοῦδι στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ, πρᾶγμα ποὺ κάνει τὸ πρόσωπό της νὰ φαίνεται μακρύτερο ἀπ' ὅ,τι εἶνε πράγματι. Ἀντιθέτως, οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν πολὺ μακρὺ πρόσωπο εἶνε προτιμότερο νὰ βάζουν τὸ λουλοῦδι ἢ ἄλλο στολίδι στὰ μαλλιά τους στὸ πλάϊ.

ΕΝΑ... ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ποιὸς ἐφεῦρε τὸ φιλί;

Τοῦ ΖΩΡΖ-ΑΡΜΑΝ ΜΑΣΟΝ

Μιὰ μέρα ὑπέβαλα τὴν ἐρώτησι : Ποιὸς εἶνε ὁ ἐφευρέτης τοῦ φιλιοῦ ;

Κανένας ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ ἀπαντήση...

Ὑποθέτω ὅτι τὸ φιλὶ εἶνε σύγχρονο τῆς βροχῆς. Ὡς γνωστὸν ἡ γένεσις τῆς βροχῆς χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κατακλυσμοῦ. Προφανῶς οἱ ἄνδρες γιὰ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν καταιγίδα, ἐπῆραν τὶς πρῶτες γυναῖκες καὶ κατέφυγαν στὶς σπηλιές. Οἱ μεταγενέστεροί τους ἐφρόντισαν νὰ τελειοποιήσουν τὶς ἐγκαταστάσεις των μὲ τὸ νὰ στήσουν ἀδιάβροχα ἀντίσκηνα, καμωμένα ἀπὸ δέρματα ζώων. Κάτω ἀπὸ τὶς σκηνὲς αὐτές, ἔζησαν, κοιμήθηκαν, ἐγνώρισαν τὴν εὐτυχία, τὴν ἀνησυχία, τοὺς καυγάδες καὶ τὴ χαρὰ τῶν συμφιλιώσεων, ἀπέκτησαν πολλὰ παιδιά, καὶ μὲ μιὰ φράσι, ἐπέρασαν ζωὴ χαρισάμενη.

Ὅπως βλέπετε, τὸ ἀνθρώπινο γένος ὀφείλει πολλὰ στὴ βροχή. Χάρις σ' αὐτὴν οἱ προϊστορικοί μας πρόγονοι ἀπέκτησαν τὴν πεῖρα τοῦ ἐξαναγκαστικοῦ καθησιοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο γεννήθηκε ἡ πλῆξις, ἡ ὁποία πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ κύριος συντελεστὴς τοῦ πολιτισμοῦ ἐφ' ὅσον, γιὰ νὰ καταπολεμήση τὴν πλῆξι ὁ ἄνθρωπος ἐφεῦρε τὴν Τέχνη καὶ ἀνεκάλυψε τὸν Ἔρωτα. Κατὰ συνέπειαν δίχως τὴ βροχὴ καὶ δίχως τὴν πλῆξι, ἡ ἀπόλαυσι τοῦ φιλιοῦ θὰ ἦταν ἄγνωστη ἀκόμη στὸν ἄνθρωπο.

Οἱ ἐρασταὶ δὲν εἶνε πάντοτε ἄξιοι νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἐκδούλευσι ποὺ τοὺς προσφέρει ἡ βροχή. Ἐπιρρίπτουν σ' αὐτὴν τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν πολύωρη ἀναμονή τους ἢ γιὰ τὰ χαμένα ραντεβοῦ τους. Οἱ ἐρασταὶ αὐτοὶ εἶνε ἄδικοι καὶ ἀχάριστοι. Ἂν δὲν ἦσαν καὶ τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο, ὡρισμένως δὲν θὰ ξέχναγαν τὸν εὐεργετικώτατο ρόλο τῆς βροχῆς ἀπὸ ἀπόψεως δημιουργίας ἀπροόπτων : Ἕνας ἔρωτας ποὺ ἀντέστη στὴ δοκιμασία τῆς βροχῆς εἶνε ὁ μόνος ἔρωτας ἀντάξιος τοῦ ὀνόματος. Γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ὅταν μία γυναῖκα διακινδυνεύη νὰ χαλάση ἕνα καπέλλο της γι' ἀγάπη τοῦ ἐραστοῦ της, αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι ὅτι τὸν ἀγαπᾶ ἀληθινά.

Καὶ οἱ γυναῖκες ἐξ ἄλλου σὲ πολλὲς περιπτώσεις ὀφείλουν τὴν εὐτυχία τους στὴ βροχή. Πόσες καὶ πόσες ἀπ' αὐτὲς βρῆκαν τὸν σύντροφο τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς τους σ' ἕνα κινηματογράφο ἢ σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο ὅπου κατέφυγαν γιὰ νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ μιὰ ραγδαία βροχή ;

Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ λησμονοῦμε, καὶ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες εὑρῆκαν μιὰ εὐκαιρία σὲ κάποια τέτοια καταιγίδα, νὰ ξεχάσουν ἕνα σύζυγο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ συμβίωσί τους εἶχε καταντήσει τόσο ἀφόρητα πληκτική, ὥστε νὰ μὴν παρουσιάζη πιὰ γι' αὐτὲς κανένα θέλγητρο.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶπε ὅτι ἡ βροχὴ φέρνει τὴν περιπέτεια, ὅπως οἱ κοῦκκοι τὴν ἄνοιξι, δὲν εἶχε ἄδικο. Ἐπειδὴ δέ, ὡς γνωστόν, ἕνας κοῦκκος δὲν φέρνει τὴν ἄνοιξι, ὅσο πιὸ δυνατὴ εἶνε ἡ καταιγίδα καὶ πολυάριθμοι οἱ κεραυνοί της, τόσο πιὸ ἑλκυστικὰ τὰ ἐρωτικὰ ἀπρόοπτα ποὺ φέρνει ἡ βροχή, σὲ κείνους ποὺ περιμένουν τὴν περιπέτεια στὰ σταυροδρόμια τῆς συμπτώσεως, κάποια βροχερὴ ἡμέρα...

Ἴσως νἄχετε παρατηρήσει τὰ βράδυα ποὺ βρέχει ἐρωτικὰ ζευγάρια κάτω ἀπ' ὅλες τὶς πόρτες ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς προστατεύσουν ἀπὸ τοὺς ἀνοιγμένους κρουνοὺς τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ τὰ ζευγάρια αὐτὰ φιλιοῦνται καὶ ἀγκαλιάζονται σφιχτὰ καὶ δὲν τοὺς καίγεται... καρφὶ ἂν τὰ βλέπετε καὶ ἡ τόλμη τους καταλήγει νὰ σᾶς πείση ὅτι ἔχουν δίκηο γιατὶ ξέρουν νὰ ἐπωφεληθοῦν μιᾶς εὐκαιρίας ποὺ θὰ ἦταν ἁμαρτία νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ πάη χαμένη.

Καὶ σπεύδετε ν' ἀκολουθήσετε τὸ παράδειγμά τους, πρὶν περάση ἡ βροχή... Ἂν συμβῆ νὰ μὴν προλάβετε, πάλι ὁμολογεῖτε —ἔστω καὶ μὲ κάποια μυστικὴ πικρία — ὅτι ἡ βροχὴ εἶνε μιὰ μεγάλη σύμμαχος τοῦ ἔρωτα, καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθῆτε ὑπόσχεσθε κρυφὰ στὸν ἑαυτό σας, ὅτι στὴν ἑπόμενη μπόρα θὰ φροντίσετε νὰ εἶσθε ἐλεύθερο πουλὶ γιὰ νὰ πετάξετε καὶ σεῖς ὅπου σᾶς σπρώξη ὁ ἄνεμος, ἔστω καὶ ὅσο σύντομα διαρκεῖ τὸ πέρασμα ἢ τὸ ξέσπασμα ἑνὸς ἀνοιξιάτικου σύγνεφου...

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Εὐτυχῶς ἔχει περάσει πρὸ πολλοῦ ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ μητέρες ἔντυναν τὰ παιδιὰ σὰν μικρομέγαλα. Τώρα πιὰ δὲν ἐμπνεόμεθα τὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν μας ἀπὸ τὴ στολὴ τοῦ ναύτη κτλ. Σ' αὐτὸ συνετέλεσαν ἀρκετὰ οἱ σχεδιασταὶ τῶν καταστημάτων παιδικῶν ἐνδυμάτων ποὺ μᾶς ἔδωσαν νὰ καταλάβουμε πόσο ἀδικούσαμε τὴν ἐμφάνισι τῶν παιδιῶν μας μ' αὐτὲς τὶς ἀτυχεῖς... μεταμφιέσεις τους, ποὺ τὰ ἔκαναν ἀκόμη πιὸ κωμικά, γιατὶ οἱ κινήσεις καὶ οἱ χειρονομίες τους εἶνε παιδικὲς καὶ δὲν ταιριάζουν καθόλου μ' ἕνα ντύσιμο ἀντιγεγραμμένο ἀπὸ τὴν περιβολὴ τῶν μεγάλων. Ἂν μιὰ γυναῖκα ποὺ φορεῖ φουστάνι μὲ παιδικὸ σχέδιο, θὰ μᾶς φαινόταν κωμική, δὲν εἶνε τόσο λόγῳ τῆς στρουμπουλῆς σιλουέττας της, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐξ αἰτίας τῶν κινήσεών της ποὺ δὲν ταιριάζουν καθόλου μὲ τὸ παιδικὸ μοντέλλο τοῦ φορέματός τους αὐτοῦ.

Οἱ Παρισινοὶ σχεδιασταὶ παιδικῶν φορεμάτων δείχνουν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὰ φουστάνια ποὺ προορίζουν γιὰ τὰ κοριτσάκια ποὺ περνοῦν τὴν λεγομένη ἀχάριστη ἡλικία, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ 13ου μέχρι τοῦ 15ου ἔτους των. Τὰ φουστάνια αὐτὰ εἶνε κατὰ προτίμησιν ἁπλά, φαρδειά, ὥστε νὰ περιέχουν ἐλευθερία κινήσεων στὰ κοριτσάκια ποὺ θὰ τὰ φορέσουν, καὶ νὰ μὴ θυμίζουν μὲ τὴν ἐμφάνισί τους οὔτε κορίτσια 10—12 ἐτῶν, οὔτε κοπέλλες 18—20.

Σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐντύπωσι ἀπὸ τὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν, παίζει καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὑφασμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε καμωμένα τὰ φορέματά τους.

Αὐτὸ ἰσχύει τόσο γιὰ τὰ κορίτσια, ὅσο καὶ γιὰ τὰ ἀγόρια.

ΕΛΙ

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
Χαμαράκη
ἀναλαμβάνει διὰ τὰ βαμμένα καὶ κουρασμένα μαλλιὰ Περμανὰντ ψυχρὰ μὲ τὰ ἀμερικάνικα φάρμακα (Cold Wave)

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ

— Μὴν πετᾶτε ποτὲ τὰ φύλλα τοῦ βρασμένου τσαγιοῦ. Ἂν τὰ βάλετε μέσα σ' ἕνα τηγάνι ὅπου μαγειρέψατε ψάρια, ἢ σὲ κατσαρόλα ποὺ ἐκάνατε στιφάδο, τὸ τσάϊ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀφαιρῆ ἀπὸ τὰ σκεύη αὐτὰ τὴ μυρωδιὰ τοῦ ψαριοῦ καὶ τοῦ κρεμμυδιοῦ.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Μιὰ μεγάλη σόμπα ποὺ καίει σιγανὰ, δηλαδὴ μὲ λίγη φωτιά, εἶνε πιὸ οἰκονομικὴ ἀπὸ μιὰ μικρὴ σόμπα μὲ δυνατὴ φωτιά, ἐνῶ ἐξ ἄλλου καὶ οἱ δύο τους παρέχουν τὴν ἴδια θέρμανσι. Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειώσωμε ὅτι εἶνε εὐκολώτερο νὰ διατηρήσωμε μιὰ φωτιὰ σὲ μεγάλο τζάκι, τὸ ὁποῖο συνάμα μπορεῖ καὶ νὰ κάψη ὁ,τιδήποτε καύσιμο ὑλικό, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὶς μικρὲς σόμπες.

— Ὅταν χρησιμοποιῆ κανεὶς μακροὺς σωλῆνας ἐντὸς τοῦ δωματίου ποὺ θέλει νὰ θερμάνη, κατορθώνει νὰ τὸ ζεστάνη καλύτερα, δεδομένου ὅτι ἡ ζέστη μένει μέσα στὸ δωμάτιο, ἀντὶ νὰ ἀνέβη στὴν καπνοδόχο τοῦ σπιτιοῦ.

— Γιὰ τὶς σόμπες συνεχοῦς καύσεως, ὁ ἀνθρακίτης εἶνε προτιμότερος ὄχι μόνον λόγῳ τῆς μεγαλυτέρας θερμότητος τὴν ὁποία παρέχει, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ καίγεται βραδύτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα εἴδη ἀνθράκων.

— Ἡ θέρμανσις μὲ ξύλα ἐκτὸς τοῦ ὅτι δίδει μιὰ εὐχάριστη ζέστη ποὺ δὲν εἶνε ὑπερβολική, παρέχει συνάμα καὶ ἕνα χαρωπὸ θέαμα. Δυστυχῶς ὅμως ἀποκλείεται νὰ ἐξασφαλισθῆ συνεχὴς θέρμανσις μὲ σόμπα ξύλων ἄνευ ὑπερβολικῆς καὶ ἑπομένως ἀσύμφορης δαπάνης.

— Ἐν περιπτώσει ἐνάρξεως πυρκαϊᾶς σὲ καπνοδόχο, νὰ ρίξετε σκόνη θειαφιοῦ στὴ φωτιά.

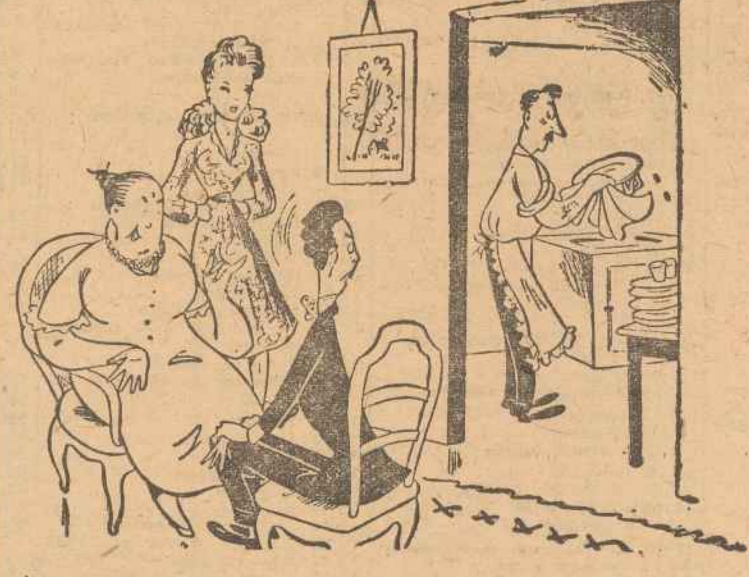

Ἡ πεθερὰ στὸν μνηστῆρα : Καὶ νὰ ξέρης, γαμπρέ μου, ἡ κόρη μου μόνον... καλὰ παραδείγματα ἔχει ἀπὸ τὸ σπίτι της.

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΚΑΙ Η ΦΟΥΣΤΑ

Ἡ πεντάμορφη Ἐσθὴρ Οὐΐλλιαμς, ἡ στὰρ μὲ τὸ τελειότερο σῶμα, πρωταγωνίστρια τοῦ φαντασμαγορικοῦ ἔγχρωμου φὶλμ «Μοντέρνα Ἀφροδίτη», ἐδήλωσε τελευταῖα τὰ ἑξῆς σχετικὰ μὲ τὴ μόδα τῆς μακρυᾶς φούστας :

— Τὴν βρίσκω εἰλικρινὰ χωρὶς καμμιὰ πρακτικὴ σημασία καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀκολουθήσω ποτέ. Τὸ διεθνὲς κινηματογραφικὸ Κοινὸ μοῦ κάνει τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ μὲ θεωρῆ σὰν πρωτότυπο τῆς σημερινῆς νέας Ἀμερικανίδος, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερία τῶν κινήσεων, τὶς ἁπλὲς καὶ κανονικὲς φοῦστες καὶ τὰ ζωηρὰ καὶ χαρούμενα χρώματα. Πῶς εἶνε δυνατὸν λοιπὸν νὰ ξαναγυρίσουμε πενῆντα σχεδὸν χρόνια πίσω καὶ νὰ ξαναφορέσωμε τὶς τουαλέττες τῶν... γιαγιάδων μας ;... Ὄχι, εὐχαριστῶ, δὲν πρόκειται νὰ μιμηθῶ ποτὲ τὴν μόδα αὐτή. Ἔχω ἤδη μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ φορέματα σπὸρ μὲ κανονικὸ μάκρος, τὰ ὁποῖα προτιμῶ καὶ φορῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη τουαλέττα μου. Καὶ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ τὰ φορῶ ὅπως εἶνε καὶ βρίσκονται, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωμαι διόλου γιὰ τὸ τί θὰ εἰποῦν οἱ... δικτάτορες τῆς μόδας καὶ οἱ γείτονες...

Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν

ΤΟ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ 22-28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1948

Κυριακὴ

22 Φεβρουαρίου

Πρωινὴ ἐκπομπὴ

07.00 Πρωινὴ μουσικὴ
07.05 Ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων μὲ τοπικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα
07.15 Α΄ δελτίον εἰδήσεων.— Δελτίον Ἀγορανομίας
07.30 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.35 Ὁ Σταθμὸς καὶ οἱ ἀκροαταί του. (Ἡ γνώμη τῶν ἀκροατῶν μας. Ἀπαντήσεις σὲ γράμματα καὶ τηλεφωνήματα).
07.45 Παληὰ μουσικὴ
Χαῖντελ : Κοντσέρτο γκρόσσο σὲ ρὲ μεῖζον ἔργο 6 ἀρ. 5. Τὸ «Κολλέγκιουμ Μούζικουμ» τοῦ Χέρμαν Ντῆνερ.
08.00 Μετάδοσις τῆς θείας Λειτουργίας ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως.

Μεσημβρινὴ ἐκπομπὴ

11.00 Συμφωνικὴ Συναυλία
τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θ. Βαβαγιάννη. Σολίστ ἡ Κα Μαρίκα Παπαϊωάννου—Χουρμουζίου :
Μέντελσον : «Ἀθάλεια», εἰσαγωγὴ (Α΄ ἐκτέλεσις)
Νεζερίτη : «Προανάκρουσμα γιὰ τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ Δαυΐδ» (Α΄ ἐκτέλεσις).
Μπετόβεν : Τρίτο κοντσέρτο γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα σὲ ντὸ Ἔλασσον (Ἀλλέγκρο κὸν μπρίο, Λάργκο, Ρόντο ἀλλέγκρο).
Σάμουελ Μπάρμπερ : Ἀντάτζιο γιὰ ἔγχορδα (Α΄ ἐκτέλεσις)
Μέντελσον : Τετάρτη Συμφωνία σὲ λὰ μεῖζ. («Ἰταλική») (Ἀντάντε-ἀλλέγκρο βιβάτσε,

Η κ. ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΠΑΤΡΕΛΛΗ—ΣΠΗΛΙΩΤΗ ποὺ θὰ ἀκούσετε σ' ἕνα ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ τὴ Δευτέρα ὥρ. 20.35

Ἀντάντε κὸν μόττο, Σκέρτσο κὸν μόττο μοντεράτο, Σαλταρέλλο, πρέστο).
13.00 Εἰδήσεις ἐν περιλήψει
13.05 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
13.10 Κινηματογραφικὸ ρεπορτὰζ καὶ μουσικὴ
13.30 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Μωράκη. Τραγουδεῖ ὁ Ντάριο Μορένο
Ἐπιτυχίες ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα.
«Παίρνω καὶ ἀναγκάζω» ταγκὸ (Γκαρντέλ).
«Φίλε μου» (Μορρένο).
«Μόνον ἐσένα» (Μωράκη).
Ἐπιλογὴ ἀπὸ Κρητικὰ τραγούδια.
«Γρανάδα» (Λάρα).
«Μαῦρα δάκρυα» Ροῦμπα (Κέρτεν).
14.00 Τὸ λογοτεχνικὸ τέταρτο τοῦ κ. Στράτη Μυριβήλη
14.15 Ἀναμετάδοσις ἐκ τοῦ Σταθμοῦ τοῦ BBC. τῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν
14.25 Ἐλαφρὸ πρόγραμμα
«Ζήλεια» ταγκὸ (Γκέϊντ).
«Ἡ ζωὴ μὲ τριαντάφυλλα» ἀργὸ φὸξ (Λουΐγκύ).
Κοντσέρτο γιὰ τρομπέττα (Χάρρυ Τζέϊμς).
Ἀναμνήσεις ἀπὸ βάλς μὲ τὸν Κάρρολ Γκίμπονς.
«Ἀγαπημένο κορίτσι» (Μπάκ, Μόρς).
«Κινέζικος ρυθμός» (Χέλλιερ).
«Ὁ ἀλήτης Βασιλιᾶς», ἐπιλογὴ (Φρίμλ).
«Τὸ τραγουδᾶ ἡ παληά μου κιθάρα» (Μάϊσνερ, Μπάλτς).
«Ρομαντικὸ βάλς» (Λάννερ, διασκ. Βάλτερ).
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὴ ἐκπομπὴ

17.00 Ὥρα σπουδαστῶν
17.15 Γαλλικὴ ἐκπομπὴ
Ποικίλη μουσικὴ
17.45 Παίζει ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἐντ. Μπιάνκο
18.00 Ἡ ὥρα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν
18.10 Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν
18.30 Εἰδικὴ ἐκπομπὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας τοῦ Ἐξωτερικοῦ
18.45 Δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Ἑλένης Λιάπη :
«Κόρη ποὺ πᾶς στὸν ποταμό»
«Λαφίνα», ἐπιτραπέζιο.
«Ἡ Τσελιγκοποῦλα», τσάμικο.
19.00 Ἐκπομπὴ τῶν Ἐνόπλων μας Δυνάμεων.
19.20 Ἐμβατήρια
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες
20.00 Ὁμιλία
20.10 Μουσικὸ διάλειμμα
20.15 Ἐσωτερικὴ ἀνασκόπησις τῶν πολιτικῶν γεγονότων
20.30 Μουσικὸ μωσαϊκὸ
«Τίκο — τίκο» σάμπα (Ἀμπρου).
«Ἔκλαψα γιὰ σᾶς» (Ἀρνχάϊμ, Λάϋμαν).
«Μπούμ» (Τρενέ).
Μελωδίες τοῦ Βίκτωρ Χέρμπερτ.
«Ἦτανε μιὰ ἱστορία τῆς ἀγάπης» (Κοντέ, Ζὰν Ζάλ).
«Θησαυρέ μου» (Μπεκκοῦτσι).
«Ἐὰν δὲν εἶσαι παρὰ ἕνα ὄνειρο» φὸξ - τρὸτ (Φοῦλτον).
«Μπεγκὶν δὴ μπεγκὶν» (Πόρτερ, διασκ. Μελαχρινοῦ).
«Σουπλίθιο» ταγκὸ (Βίδαν, Μπόχιγκς).
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ραδιοφωνικὴ σκηνή :
22.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.15 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια
22.45 Μελωδίες τοῦ Κόουλ Πόρτερ ἀπὸ τὸν πιανίστα Νίκυ Γιάκοβλεφ :
«Σ' ἔχω κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα μου»
«Μπεγκὶν δὴ μπεγκίν».
«Νύχτα καὶ μέρα».
«Τὸ κάθε τι ποὺ εἶσαι σύ»
«Μὴ μὲ περιορίζεις».
23.05 Εὔθυμη μουσικὴ
23.30 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
23.40 Εὔθυμη μουσικὴ (συνέχεια)
00.15 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

ΑΛΜΑ
Ἡ χαρὰ θὰ πλημμυρίζη τὸ σπίτι σας-

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ
Ραδιογραμμόφωνο
ΤΥΠΟΣ 6-608
6 Λυχνιῶν • Ἐναλασσομένου Ρεύματος • Μὲ αὐτόματον μηχάνημα ἐναλλαγῆς 12 δίσκων.

Radio
Ολύμπικ
Olympic
The only radios and phonographs with 'tru-base'
Γεν. Ἀντ/πος: Ι. Σ. ΛΟΥΚΑΪΤΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ: ΟΔΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ 1 • ΤΗΛ. 31-812

Δευτέρα

23 Φεβρουαρίου

Πρωινὴ ἐκπομπὴ

07.00 Ἔναρξις. — Ὑγιεινὴ γυμναστικὴ
07.15 Α΄ δελτίον εἰδήσεων.— Δελτίον Ἀγορανομίας.
07.30 Πρωινὴ μουσικὴ
07.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.50 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.
08.00 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.30 Τὸ ἱστορικὸ χρονικὸ τῆς ἡμέρας (Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν)
08.35 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.50 Μετεωρολογικὸν δελτίον.—Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸ Σπίτι καὶ τὴν Ἑλληνίδα.
08.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
09.25 Εἰδήσεις ἐν περιλήψει
09.30 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπὴ

12.00 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ)
12.15 Σχολικὴ ὥρα
12.30 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (συνέχεια)
12.45 Ὥρα ἀσθενῶν
13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Δελτίο ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
13.25 Μουσικὸν διάλειμμα
13.30 Ἀμερικανικὸν δελτίον εἰδήσεων
13.40 Μουσικὴ γιὰ κινηματογραφικὸ ὄργανο
13.55 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
14.05 Τραγουδεῖ ὁ Μπίνγκ Κρόσμπυ
14.15 Ἀναμετάδοσις ἐκ τοῦ Λονδίνου τῆς ἐκπομπῆς τοῦ BBC. εἰς τὴν Ἑλληνικὴν
14.25 Μουσικὲς σελίδες
Ντβόρζακ : Σερενάτα γιὰ ὀρχήστρα ἐγχόρδων ἔργο 22. (Μοντεράτο Τέμπο ντὶ βάλς, Σκέρτσο, Λαργκέττο, Φινάλε, Ἀλλέγκρο βιβάτσε). Ἡ ὀρχήστρα τῆς Γερμανικῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς ὁ Φρὶτς Λέεμαν.
Ντβόρζακ : Βὰλς σὲ λὰ μεῖζον ἔργο 54. Ἡ Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τῆς Πράγας. Διευθύνει ὁ Βάκλαβ Τάλις.
14.30 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
15.00 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
15.15 Τέλος τῆς μεσημβρινῆς ἐκπομπῆς

[illegible] ἐκπομπὴ

17.00 Ἀνακοινώσεις. — Ἡ ὥρα τῶν ναυτιλλομένων
17.15 Γαλλικὴ ἐκπομπὴ
Μιὰ συγκέντρωσις στὸ σπίτι τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. — Πρόγραμμα τῆς ἑβδομάδος.
17.30 Σχολικὴ ὥρα
18.00 Σουΐτες
Χόλστ : «Ἡ Σουΐτα τοῦ Ἁγίου Παύλου». (Ζίγκα, Ὀστινάτο Ἰντερμέτζο, Φινάλε). Ὀρχήστρα ἐγχόρδων. Διευθυντὴς ὁ Ρέτζιναλντ Τζάκς.
Οὐώτσον : «Πρόσοψις». Σουΐτα (Φανφάρα, Πόλκα, Τυρολέζικο τραγοῦδι, βάλς, ταγκό, Πάσσο ντόμπλε, Λαϊκὸ τραγοῦδι, Χωριάτικος χορός, Σκωτσέζικη ραψῳδία Ταραντέλλα Σεβιλλιάνα). Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθύνει ὁ συνθέτης.
17.45 Ποντιακὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Χρίστου Μπαϊρακτάρη :
«Ἀκρίτας κάστρα ἔχτιζεν»
«Ἄϊ φῶνα, φῶνα»
«Ὁ Καπρανίτσων»
Ποντιακὰ δίστιχα.
18.30 Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ἑλληνικὴ ὕπαιθρο
18.40 Ἐκπομπὴ τῶν Ἐνόπλων μας Δυνάμεων
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικὴν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικὴν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικὴν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικὴν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Ἐλαφρὰ μουσικὴ
«Ὁ γελωτοποιὸς στὸ γάμο» (Ε. Κόουτς).
«Ἀγαποῦλα». (Λουΐπαερτς).
«Κοιμισμένη σερενάτα» ἀργὸ φὸξ (Σίνγκερ).
«Ὁ ψαρᾶς», ταγκὸ (Ροντρίγκεθ).
«Ταμποὶ» (Λεκουόνα).
«Μοναξιὰ» (Ἔλλινγκτον).
«Μικρὸ σπιτάκι» μπολέρο (Ἐρνάντεθ).
20.00 Ὁμιλία
20.10 Μουσικὸν διάλειμμα
20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων. Ἐξωτερικὴ ἀνασκόπησις
20.35 Ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ
τῆς Κας Ἀφροδίτης Πατρέλλη—Σπηλιώτη.
Γκλούκ : «Κοντὰ στὸ μύλο».

Η κ. ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ - ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΥ ποὺ μετέχει ὡς σολίστ στὴ Συμφωνικὴ Συναυλία τῆς ὀρχήστρας τὴν Κυριακή, ὥρα 11.

Α. Σκαρλάττι : «Ἡ βιολέττα».
Γκρήγκ : «Ἡ Ἄνοιξις» καὶ «Ὁ Κύκνος».
Ρ. Στράους : «Ἀφοσίωσις».
Μπράμς : «Μάννα θέλει κάτι».
Καζάσογλου : «Γαλήνη» καὶ «Βουσοῦλα».
Χαρατσάρη : «Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα».
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.10 Μουσικὸν διάλειμμα
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν
21.45 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια
22.15 Παίζει ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βάλτερ Πφέφφερ
22.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.30 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια
22.45 Μουσικὴ δωματίου :
Μπετόβεν : Σονάτα γιὰ βιολὶ καὶ πιάνο σὲ μὶ ὑφ. μεῖζον ἔργο 12 ἀρ. 3 (Ἀλλέγκρο κὸν σπίριτο, Ἀντάτζιο κὸν μόλτο ἐσπρεσσιόνε, Ρόντο ἀλλέγκρο μόλτο). Ὁ βιολιστὴς Ἄντολφ Μπούς καὶ ὁ πιανίστας Ροῦντολφ Σέρκιν.
Μπετόβεν : Σονάτα γιὰ βιολὶ καὶ πιάνο σὲ σὸλ μεῖζ. ἔργο 30 ἀρ. 3 (Ἀλλέγκρο ἀσσάϊ, Τέμπο ντὶ μινουέττο, Ἀλλέγκρο βιβάτσε) Ὁ βιολιστὴς Φρὶτς Κράϊσλερ καὶ ὁ πιανίστας Σέργιος Ραχμάνινωφ.
23.20 Παληὲς καντάδες
23.30 ς΄ δελτίον εἰδήσεων
23.40 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Ρουμανίαν
23.50 Μουσικὸν διάλειμμα
24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸν ὑπαγορεύσεως
00.15 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

Τρίτη

24 Φεβρουαρίου

07.00 Ἔναρξις. — Ὑγιεινὴ γυμναστικὴ
07.15 Α΄ δελτίον εἰδήσεων.— Δελτίον Ἀγορανομίας
07.30 Πρωινὴ μουσικὴ
07.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.50 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.
08.00 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.50 Μετεωρολογικὸν δελτίον — Οἱ ὡραιότερες ἱστορικὲς καὶ φιλολογικὲς σελίδες
08.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
09.25 Εἰδήσεις ἐν περιλήψει
09.30 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή.

12.00 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ)
12.15 Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸν Ἕλληνα ἐργάτη
12.25 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (συνέχεια)
12.45 Συμφωνικὰ βάλς
Ρ. Στράους : Βὰλς ἀπὸ τὸν «Ἱππότη μὲ τὸ ρόδο». Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς ὁ Ἔριχ Κλάϊμπερ.
Γκλαζουνὼφ : Βὰλς κοντσέρτου ἔργο 47. Ἡ Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Διευθυντὴς ὁ Ἄλφρεντ Χέρτς.
Γ. Στράους : «Ἱστορίες ἀπὸ τὰ δάση τῆς Βιέννης». Ἡ Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τῆς Φιλαδελφείας. Διευθύνει ὁ Λεοπόλδος Στοκόφσκυ.
13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Δελτίο ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
13.25 Μουσικὸν διάλειμμα
13.30 Ἀμερικανικὸν δελτίον εἰδήσεων
13.40 Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν
13.55 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
14.00 Περίπατοι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα
14.05 Μουσικὸν διάλειμμα
14.10 Μουσικὸν διάλειμμα
14.25 Ἐλαφρὸ πρόγραμμα
«Ἡ σερενάτα τοῦ Μανχάτταν» (Ὥλστερ, Ἄνταμσον).
«Δύο διαθέσεις» (Μάστρελ)
Ἐπιτυχίες μὲ τὸν Κάρολλ Γκίμπονς.
«Λώρα», ἀργὸ φὸξ (Ρακσέν)
«Ἡ στοιχειωμένη αἴθουσα χοροῦ» βάλς (Τόϋ).
«Μανισέρο», Κουβανέζικο λαϊκὸ τραγοῦδι.
«Χλωμὸ φεγγάρι» (Νάϊτ, Λόγκαν).
«Μοῦ λὲς τ' ὄνειρό σου» (Ράϊς) καὶ «Γαλάζιος οὐρανὸς» (Φερνάντεθ).
14.15 Ἀναμετάδοσις ἐκ τοῦ Λονδίνου τῆς ἐκπομπῆς τοῦ BBC. εἰς τὴν Ἑλληνικὴν
15.00 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων

ΑΣΤΟΡ

Τὸ ἴνδαλμα τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου!
ΤΖΕΪΜΣ ΜΕΪΣΟΝ στὴν καλλιτεχνική του ἀποθέωσι

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ

(THE UPTURNED GLASS)

Ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος μιᾶς ἄλλης σκότωσαν τὴ γυναῖκα ποὺ λάτρευε... Στὸ σκοτισμένο μυαλό του φώλιασε μιὰ μόνο σκέψις... ἡ ἐκδίκησις.. ἀμείλικτη τρομερή!

Ἕνα συγκλονιστικὸ αἰσθηματικὸ δρᾶμα μὲ τὶς
ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΤΖΩΝ — ΠΑΜΕΛΑ ΚΕΛΛΙΝΟ
Ταινία τοῦ Ὀργανισμοῦ Τζ. Ἄρθουρ Ράνκ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ: ΕΚΠΟΜΠΑΙ 22-28 ΦΕΒΟΥΑΡΙΟΥ

15.15 Τέλος τῆς μεσημβρινῆς ἐκπομπῆς

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

17.00 Ἀνακοινώσεις
17.10 Μουσικὸν διάλειμμα
17.15 Γαλλικὴ ἐκπομπή
Εἰδήσεις γιὰ τὰ γράμματα καὶ τὴν Τέχνη.
17.30 Διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος (Ἡ μεταπολεμικὴ ἑλληνικὴ γενεά)
17.45 Τὸ ντουέττο πιάνου Ἄϊβορ Μόρτον καὶ Ντέϊβ Κέϋ
18.00 Νοτιοαφρικανικὴ ἐκπομπή
18.15 Εὔθυμα τραγούδια
18.30 Ἡ ὥρα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (διὰ τὸν λαόν)
18.40 Παίζει ἡ ὀρχήστρα «Παλλάντιουμ» τοῦ Λονδίνου
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους.

19.35 Διάσημοι σολίστ

Ντβόρζακ : Μελωδία ἀπὸ τὸ ἀργὸ μέρος τῆς Συμφωνίας τοῦ «Νέου Κόσμου». (Διασκευὴ γιὰ βιολὶ ἀπὸ τὸν Κράϊσλερ). Ὁ Γιεχουντὶ Μενουχίν.

Σοπέν : Σονάτα σὲ σὶ ὕφεσις ἔλασσον ἔργο 35. (Γκράβε — ντόππιο μοβιμέντο, Σκέρτσο, Πένθιμο ἐμβατήριο, Πρέστο). Ὁ πιανίστας Ἀλέξ. Μπραϊλόφσκυ.

Φωρέ : «Μετὰ ἀπὸ ἕνα ὄνειρο». Ὁ βιολοντσελλίστας Πάμπλο Καζάλς.

Ρ. Στράους : Σερενάτα ἔργο 17 ἀριθ. 2. Διασκευὴ καὶ ἐκτέλεσις ἀπὸ τὸν πιανίστα Βάλτερ Γκίζεκινγκ.

Ραβὲλ : «Τσιγγάνα». Ὁ βιολιστὴς Γιεχουντὶ Μενουχίν.

Μέντελσον : «Ὁ γάμος τῶν μελισσῶν» ἀπὸ τὰ «Τραγούδια χωρὶς λόγια» ἔργο 67 ἀριθ. 4. Ὁ πιανίστας Σέργιος Ραχμάνινωφ.

20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων
20.30 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.10 Μουσικὸν διάλειμμα
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν
21.45 Μελωδίες καὶ ρυθμοί
22.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
22.10 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.15 Μελωδίες καὶ ρυθμοί (συνέχεια)

22.30 Συναυλία τῆς Συμφωνικῆς

ὀρχήστρας τοῦ Σταθμοῦ μὲ ἔργα Πετρίδη. Διευθύνει ὁ συνθέτης :
«Βυζαντινὴ θυσία».
«Συμφωνία ἀριθ. 1».

23.30 ς΄ δελτίον εἰδήσεων
23.40 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Ρουμανίαν
23.50 Μουσικὸ διάλειμμα
24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸ ὑπαγορεύσεως
00.15 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

Τετάρτη

25 Φεβρουαρίου

Πρωινὴ ἐκπομπή

07.00 Ἔναρξις. — Ὑγιεινὴ γυμναστική
07.15 Α΄ δελτίον εἰδήσεων.— Δελτίον Ἀγορανομίας
07.30 Πρωινὴ μουσική
07.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.50 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.
08.00 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.30 Ἰδέες καὶ σχόλια
08.35 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.50 Μετεωρολογικὸν δελτίον.— Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸ Σπίτι καὶ τὴν Ἑλληνίδα
08.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
09.25 Εἰδήσεις ἐν περιλήψει
09.30 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.00 Ἐλαφρὰ μουσική (δ)
12.15 Σχολικὴ ὥρα
12.30 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (συνέχεια)
12.45 Ἡ ὥρα τῶν ἀσθενῶν
13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
13.25 Μουσικὸν διάλειμμα
13.30 Ἀμερικανικὸν δελτίον εἰδήσεων
13.40 Μελωδίες τοῦ Ρόμπεργκ
13.55 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
14.05 Παίζει ὁ βιολοντσελλίστας Πάουλ Γκρύμμερ
Γκοντάρ : «Νανούρισμα».
Γκαμπριὲλ —Μαρὶ : «Λὰ σεγκαντέν».
Βαλανσὲν : Μενουέττο.
14.15 Ἀναμετάδοσις ἐκ τοῦ Λονδίνου τῆς ἐκπομπῆς τοῦ BBC. εἰς τὴν Ἑλληνικήν
14.25 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Κορινθίου. Τραγοῦδι οἱ κ. κ. Κορώνης καὶ Ἀρχοντάκης
15.00 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
15.15 Τέλος τῆς μεσημβρινῆς ἐκπομπῆς

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

17.00 Ἀνακοινώσεις — Ἡ ὥρα Φιλοτελιστῶν
17.15 Γαλλικὴ ἐκπομπή
Τραγούδια τοῦ χωριοῦ.— Εἰδήσεις.
17.30 Σχολικὴ ὥρα
17.45 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια
18.00 Δίσκοι στὴν τύχη
18.30 Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ἑλληνικὴν ὕπαιθρον
18.40 Ἐκπομπὴ τῶν Ἐνόπλων μας Δυνάμεων
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Νησιώτικα τραγούδια ἀπὸ τὴν χορῳδία τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῆς Ἐθνικῆς Μουσικῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σίμωνος Καρᾶ
«Στὸν Ἀρτεμῶνα στὸ σταυρί», Σίφνου.
«Νάειχα νερὸ ἀπ' τὸν Πλάτανο», Σάμου.
Δωδεκανησιακὸ τραγοῦδι.
Παληὸς Συριανὸς σκοπὸς καὶ χορὸς ἀποκρηάτικος μπαλλαριστὸς Μυκόνου.
20.00 Ὁμιλία
20.10 Μουσικὸν διάλειμμα
20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων
20.30 Ἡ ἀμερικανικὴ ὥρα
Εἰδικὴ ἐκπομπὴ ἀμερικανικῆς μουσικῆς συνεργασία τῆς Ἀμερικ. Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν.
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν
21.45 Διάφορα τραγούδια :
«Ἀκούω μιὰ ραψῳδία» (Φραγκόζ, Γκασπάρρε). Τραγουδᾶ ἡ Ἔλεν Φόρεστ μὲ τὴν ὀρχήστρα Μπέννυ Γκούντμαν.
«Ἀρχίζω νὰ βλέπω τὸ φῶς» (Ἔλλιγκτον). Ἡ Ἔλλα Φιτστζέραλντ καὶ τὸ συγκρότημα Ἴνκ Σπότς.
«Μονάχος μέσα στὴ νύχτα» (Λουΐγκύ). Ὁ Πίλς.
«Ἐὰν ἔφευγες» (Ἐμέ). Ἡ Ἐντὶτ Πιάφ.
«Σενιόρ» Ἰσπανικὸ βάλς (Λοπέζ). Ὁ Πίλς.
«Σοῦμπα» (Λάρα, Λαροῦε). Ἡ Ροζίτα Σεράνο.
«Ὢ! Μανουέλλα». ταγκὸ (Ζάϊμιτς, Γκέλλεν). Ἡ ἴδια τραγουδίστρια.
«Ἀμόρ» (Ρούϊς, Σκυλάρ). Ὁ Μπίνγκ Κρόσμπυ.
«Κάτι γιὰ νὰ τὸ ἔχῃς καὶ νὰ μὲ θυμᾶσαι». (Ντίτς, Σβάρτς). Ἡ Ντάϊνα Σόουρ.
«Εἶναι ἔτσι ὅπως πρέπει νὰ εἶναι» (Οὐΐτνεϋ, Κράμμερ). Ἡ Ἔλλα Φίτστζεραλντ καὶ τὸ συγκρότημα Ἴνκ Σπότς.
22.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
22.10 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.15 Ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ τοῦ τενόρου κ. Πέτρ. Ἐπιτροπάκη μὲ ἔργα Σαμάρα :
«Τῆς κοπέλλας τὸ νερό».
«Ἐξομολόγησις».
«Σ' ἀγαπῶ».
«Μάννα καὶ γυιός».
«Ὁ ὅρκος μου».
«Νανούρισμα».
22.45 Ἐλαφρὰ μουσικὴ γιὰ πιάνο
23.00 Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ ὑπὸ τὴ διεύθυνσιν τοῦ κ. Βάλτερ Πφέφφερ
23.30 ς΄ δελτίον εἰδήσεων
23.40 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Ρουμανίαν
23.50 Μουσικὸν διάλειμμα
24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸ ὑπαγορεύσεως
00.15 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

Πέμπτη

26 Φεβρουαρίου

Πρωινὴ ἐκπομπή

07.00 Ἔναρξις. — Ὑγιεινὴ γυμναστική
07.15 Α΄ δελτίον εἰδήσεων.— Δελτίον Ἀγορανομίας
07.30 Πρωινὴ μουσική
07.35 Ὁ Σταθμὸς καὶ οἱ Ἀκροαταί του.— Ἀπαντήσεις.
07.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.50 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας
08.00 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.10 Τὰ ἑλληνικὰ νειᾶτα στὸν στίβο
08.15 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.30 Τὸ 10λεπτο τῶν Ἐκδρομέων
08.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.50 Μετεωρολογικὸν δελτίον.— Οἱ ὡραιότερες ἱστορικὲς καὶ φιλολογικὲς σελίδες
08.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
09.25 Εἰδήσεις ἐν περιλήψει
09.30 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.00 Ἐλαφρὰ μουσική
12.15 Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸν Ἕλληνα ἐργάτη
12.25 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (συνέχεια)
12.40 Ἔργα τοῦ Βέμπερ :
«Πρετσιόζα» Εἰσαγωγή. Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς ὁ Ἔριχ Κλάϊμπερ.
«Περπέτουουμ μόμπιλε». Ὁ βιολιστὴς Χάϊντς Στάνσκε. Συνοδεία ἀπὸ τὸν πιανίστα Χέλμουτ Χίντεγκεττι.
«Πρόσκλησις στὸ βάλς». Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς ὁ Βίλχελμ Φουρτβένγκλερ.
13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
13.25 Μουσικὸν διάλειμμα
13.30 Ἀμερικανικὸν δελτίον εἰδήσεων
13.40 Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν
13.55 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
14.05 Μουσικὸν διάλειμμα
14.15 Ἀναμετάδοσις ἐκ τοῦ Λονδίνου τῆς ἐκπομπῆς τοῦ BBC. εἰς τὴν Ἑλληνικήν
14.25 Ἐλαφρὸ πρόγραμμα :
«Τὸ μικρὸ ἀστράκι». (Πόνσε).
«Καλοκαῖρι» ἀργὸ φόξ. (Γκέρσουϊν).
«Ὁ ἄντρας ποὺ ἀγαπῶ» (Γκέρσουϊν)
«Σεβιλλιάνα», (Ἔλγκαρ).
«Χορεύουν στὸ Μεξικὸ» (Λοπέζ).
«Φιλὶ στὸ σκοτάδι». (Χέρμπερτ).
«Εὔκολο ν' ἀγαπηθῇ» (Πόρτερ).
«Σεληνόφως» φόξ-τρότ (Ρόμπερτς, Γκάννον).
«Φαρολίτο» (Λάρα).
15.00 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
15.15 Τέλος τῆς μεσημβρινῆς ἐκπομπῆς

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

17.00 Ἀνακοινώσεις
17.10 Μουσικὸν διάλειμμα
17.15 Γαλλικὴ ἐκπομπή
Ἐκπομπὴ τῆς Γαλλοελληνικῆς Ἑνώσεως τῶν νέων.
17.30 Διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος (Ἡ μεταπολεμικὴ ἑλληνικὴ γενεά)
17.45 Παίζει ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ντιοὺκ Ἔλλιγκτον.
18.00 Βρεταννικὴ ἐκπομπή

18.15 Παίζει ὁ βιολίστας Βάσσα Πρζιχόντα

Σιμονέττι : Μαδριγάλι.
Ντβόρζακ : Σλαυϊκὸς χορὸς ἀριθ. 2. (Διασκ. Κράϊσλερ).
Παγκανίνι : Παραλλαγὲς στὸ θέμα τοῦ Παϊζιέλλο «Δὲν αἰσθάνομαι πιὰ μέσ' στὴν καρδιά».
18.30 Ἐκπομπὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας τοῦ Ἐξωτερικοῦ

ΑΙ ΩΡΑΙ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ

ΩΡΑ	ΣΙΑΘΜΟΣ	ΚΥΜΑΤΑ
07.00 — 07.15	Λονδῖνον Ἑλληνικὰ	41.75—31 50—25.30—31.56
7 30 — 7.45	Βελιγράδι Ἑλληνικὰ	31.16
08 00 —	Παρίσιοι Γαλλικὰ	25.1
08.30 — 08.43	Λονδῖνον Γαλλικὰ	48 56—11.61—31 50—25.30
09 00 — 09.16	Λονδῖνον Γαλλικὰ	31.88 (25 20) (31.48)
09.16 — 09 30	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	31 88 (31 43) 25.30 (25.20)
09.30 — 09.45	Λονδῖνον Γαλλικὰ (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	31 50 (31.48) 25 30 (25.25)
10 00 — 10.15	Λονδῖνον Γαλλικὰ	31 50 (31 48) 25.30 (25.25)
13 30 — 14.00	Λονδῖνον Γαλλικὰ	31 80—24 49
13.30 — 13 45	Παρίσιοι Γαλλικὰ	19 68 25 25—31.38
13.30 — 13.45	Παρίσι Ἑλληνικὰ	31 50
13.45 — 14 00	Λονδῖνον Ἑλληνικὰ	31.50—19 6—25.3—41 3
14.15 — 14 30	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ	31 50 25 30 19 61 30.96
13 45 — 14.00	Βελιγράδι Ἑλληνικὰ	31.16
15 30	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ	31.50—25 18
18 15 — 18.30	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	41.01—31 88—25.49
18.30	Μόσχα Ἑλληνικὰ	19 70—25.30—16 88
19 00 — 19.30	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ	30 30—25 11—19.15
19 15	Καναδᾶς Γαλλικὰ	16 75
19 30	Ἄγκυρα Ἑλληνικὰ	31
19.30	Παρίσιοι Γαλλικὰ	25 31
20 00	Ἄγκυρα Γαλλικὰ	31
20.30 — 21.00	Λονδῖνον Ἑλληνικὰ	31 50—25 30—19—10—41.30
20.30 — 20 45	Μόσχα Ἑλληνικὰ	19.70—25.30—16 88
20 45 — 21 00	Βελιγράδι Ἑλληνικὰ	49 18
20.45 — 21 00	Τίρανα Ἑλληνικὰ	38
21.30 — 21.45	Φωνὴ τῆς Ἀμερικῆς Ἑλληνικὰ	13 — 16 — 19
21 40 — 21.55	Σόφια Ἑλληνικὰ	32 — 39
22.00 — 22.15	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ	11 75 30 96 31 01—25.42
22.00 — 22.15	Μόσχα Ἑλληνικὰ	19 70—25 23
24 00 — 24.15	Λονδῖνον Ἀγγλικὰ	48 54—41 61
01 00 — 01.15	Λονδῖνον Γαλλικὰ	48 54 41 61

18.45 Δημοτικὴ μουσική
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Ἐλαφρὸ ποικίλο πρόγραμμα
«Ὁ σφυριχτὴς κι' ὁ σκύλλος του» (Πράϊορ).
«Ὁπουδήποτε» φόξ — τρότ (Κάαν, Στάϊν).
«Μπαλαλάϊκα» Ἐπιλογὴ (Πόστφορντ).
«Ἕνας σκοπὸς ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸν τόπο μας» (Τρενέ).
«Ἐὰν σὲ εἶχα» (Κόννελυ).
«Μέχρι τότε» (Σάϊλερ, Γούντ)
«Πέτα χαμηλά, θεϊκὸ ἅρμα», Λαϊκὸ Ἀμερικάνικο τραγοῦδι τῶν Νέγρων.
«Κρεόλικη ἐρωτικὴ ἐπίκλησις» (Ἔλλιγκτον).
«Δὲν ὑπάρχεις ἐσὺ» (Ἀνταίρ, Χόππερ).
«Στιχομυθία» (Κάουαρντ).
Ἡ Σερενάτα ἀπὸ τὴ «Φρασκίτα» τοῦ Λέχαρ σὲ ρυθμὸ φόξ.
20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων
20.30 Ἀνακοινώσεις τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ
20.35 Ποιητικὴ βραδυά
21.00 Δελτίο ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.10 Μουσικὸν διάλειμμα
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν

21.45 Μουσικὴ ἀπὸ ὀπερέττες

Λίνκε : «Οἱ γάμοι τοῦ Νακίρη», εἰσαγωγή. Ἡ ὀρχήστρα τῆς Γερμανικῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς ὁ Βάλτερ Λοῦτσε.
Κιούννεκε : «Λιζελόττ». Ἡ ἴδια ὀρχήστρα. Διευθ. ὁ συνθέτης.
Φρίμλ : «Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες», ἐπιλογή. Ἡ ὀρχήστρα Τσένιλ.
Φάλλ: «Ἡ πριγκήπισσα τῶν δολλαρίων» ἐπιλογή. Ἡ ὀρχήστρα Ναθαναὴλ Σίλκρετ.
22.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
22.10 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.15 Μουσικὴ ἀπὸ ὀπερέττες (συνέχεια)

22.30 Συναυλία μὲ ἔργα Μπράμς

«Τραγικὴ Εἰσαγωγὴ» ἔργο 81. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ BBC. τοῦ Λονδίνου. Διευθ. ὁ Ἀρτοῦρο Τοσκανίνι.
«Ἂν ξανάβρισκα τὸ δρόμο πίσω» ἔργο 63 ἀρ. 8. Ὁ τενόρος Γιούλιους Πάτσακ.
«Σαπφικὴ Ὠδὴ» καὶ «Σιδηρουργός». Ἡ ὑψίφωνος Εὔα Λίμπεμπεργκ.
«Μοναξιὰ τοῦ ἀγροῦ». Ὁ βαρύτονος Κὰρλ Σμὶτ Βάλτερ.
Κοντσέρτο γιὰ βιολὶ καὶ βιολοντσέλλο ἔργο 102. (Ἀλλέγκρο, Ἀντάντε, Βιβάτσε νὸν τρόππο). Ὁ βιολιστὴς Τζὼν Κοριλλιάνο, ὁ βιολοντσελλίστας Λέοναρντ Ρόουζ καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ν. Ὑόρκης. Διευθ. ὁ Δ. Μητρόπουλος.
Τρεῖς οὐγγρικοὶ χοροὶ (ἀρ. 17, 20, 21). Ἡ ὀρχήστρα τοῦ NBC. Διευθ. ὁ Ἀρτοῦρο Τοσκανίνι.
23.30 ς΄ δελτίον εἰδήσεων
23.40 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Ρουμανίαν
23.50 Μουσικὸν διάλειμμα
24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸ ὑπαγορεύσεως
00.15 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

Παρασκευή

27 Φεβρουαρίου

Πρωινὴ ἐκπομπή

07.00 Ἔναρξις. — Ὑγιεινὴ γυμναστική
07.15 Α΄ δελτίον εἰδήσεων.— Δελτίον Ἀγορανομίας
07.30 Πρωινὴ μουσική
07.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.50 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.
08.00 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.30 Τὸ ἱστορικὸν χρονικὸ τῆς ἡμέρας (Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν)
08.35 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.50 Μετεωρολογικὸν δελτίον.— Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸ Σπίτι καὶ τὴν Ἑλληνίδα
08.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
09.25 Εἰδήσεις ἐν περιλήψει

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.00 Ἐλαφρὰ μουσική (δ)
12.15 Σχολικὴ ὥρα
12.30 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (συνέχεια)
12.45 Ἡ ὥρα τῶν ἀσθενῶν
13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
13.25 Μουσικὸν διάλειμμα
13.30 Ἀμερικανικὸν δελτίον εἰδήσεων
13.40 Γαλλικὰ τραγούδια :
«Βρίσκεσαι παντοῦ» (Μονό).
«Μὴν τὸ πολυσκέπτεσαι πιὰ» φόξ τρότ (Τρενέ).
«Ἐὰν ἀγαπούσατε», ἀργὸ φόξ (Τρενέ).
«Μιὰ καταγάλανη γωνιὰ» (Μονό).
«Γλυκειὰ Γαλλία», ἀργὸ φὸξ (Τρενέ).
13.55 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
14.05 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Τζεράλντο
14.15 Ἀναμετάδοσις ἐκ τοῦ Λονδίνου τῆς ἐκπομπῆς τοῦ BBC. εἰς τὴν Ἑλληνικήν
14.25 Μουσικὲς σελίδες
Μότσαρτ : Συμφωνία σὲ σὸλ ἔλασ. ἀρ. 40 (Ἀλλέγκρο μοντεράτο, Ἀντάντε, Μενουέττο, Φινάλε-Ἀλλέγκρο ἀσσάϊ). Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθυντὴς ὁ Σέργιος Κουσεβίτσκυ
Μότσαρτ : Τουρκικὸ ἐμβατήριο (ἀπὸ τὴ Σονάτα σὲ λὰ μεῖζον γιὰ πιάνο σὲ διασκευὴ γιὰ ὀρχήστρα). Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Χὰνς Σμὶτ Ἰσσερστετ.
15.00 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
15.15 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

17.00 Ἀνακοινώσεις
17.10 Μουσικὸν διάλειμμα
17.15 Γαλλικὴ ἐκπομπή
Σκιαγραφία τῆς καλλιτέχνιδος Ζὰν Μαρτινέλ. — Μουσική.
17.30 Σχολικὴ ὥρα
17.45 Μουσικὸν διάλειμμα
17.50 Ἡ ὥρα τῆς Ἀποστολικῆς διακονίας (Διὰ τοὺς νέους)
18.00 Κρητικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Περράκη—Δρακακάκη :
Χανιώτικος συρτός.
Ἡρακλειώτικες κονδυλιές
Ρεθυμνιώτικος συρτός.
Μαλεβιζιώτικος πηδηχτός.
18.15 Παίζει ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἄνταλμπερτ Λοῦτερ
18.30 Ὁμιλία
18.40 Ἐκπομπὴ τῶν Ἐνόπλων μας Δυνάμεων
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Δίσκοι στὴν τύχη
20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων

20.30 Βρεταννικὴ ἐκπομπή

Βραδυνὸ κοντσέρτο
Βέμπερ : «Ἀμποὺ Χασάν», εἰσαγωγή. Ἡ ὀρχήστρα BBC. Διευθ. ὁ Ντένιο Ράϊτ.
Οὐώλτον : Συμφωνία κοντσερτάντε γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα. Ἡ πιανίστρια Φύλλιο Σέλλικ καὶ ἡ ὀρχήστρα τῆς Πόλεως τοῦ Μπέρμινχαμ. Διευθ. ὁ συνθέτης.
Χόλστ : Μουσικὴ μπαλλέττου ἀπὸ τὸ ἔργο «Δὴ πέρφεκτ φούλ». Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθ. ὁ Σὲρ Μάλκομ Σάρτζεντ.
Βάγκνερ : «Ὁ καλπασμὸς τῶν Βαλκυριῶν» ἀπὸ τὸ μουσικόδραμα «Βαλκυρία». Ἡ ἴδια ὀρχήστρα. Διευθ. ὁ Βίκτωρ ντὲ Σάμπατα.
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορ. Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀμερικῆς τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν
21.45 Τραγούδια τοῦ Ἀττὶκ ἀπὸ τὴν Ἄλκη Ρόδη
22.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
22.10 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφηίσεων
22.15 Μελοδραματικὴ ἐκπομπή. Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ὄπερα

Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Θεσσαλονίκης

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

22-28 ΦΕΒΡ.

Μῆκος κύματος 373 μ. ἢ 804 χκ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 Φεβρουαρίου

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

11.30 Ἐκκλησιαστικὴ ὥρα (ὁμιλία τοῦ κ. Θεοδ. Καστανᾶ καὶ βυζαντινὴ μουσικὴ ἀπὸ τὴν χορῳδία Παναγιωτίδη—Καραμανῆ)
12.00 Ἀπὸ τὴν Ἐθνικήν μας ζωή. (Ὁμιλία τοῦ κ. Πηχιῶν).
12.10 Συμφωνικὴ συναυλία
Μπάχ : Ἰταλικὸ Καπρίτσιο.
Μπράμς : Συμφωνία ἀριθμὸς 2.
Βάγκνερ : Οἱ ἀρχιτραγουδισταὶ τῆς Νυρεμβέργης — Εἰσαγωγή.
13.10 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια
13.45 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
13.50 Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Παληὰ Θεσσαλονίκη (ὁμιλία τοῦ κ. Ν. Καμμώνα)
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους
14.30 Μελωδίες διαφόρων Συνθετῶν
Σοῦμπερτ — Τσαϊκόφσκυ— Λίστ — Σοπὲν
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος.

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Ὀρχῆστρες σαλονιοῦ
17.30 Τὸ Ἀμερικανικὸν τέταρτον.
17.45 Μουσικὴ ἀπὸ κινηματογραφικὸ ὄργανο
18.00 Ἡ ὥρα τοῦ Ἀγρότου (Ραδιοφωνικὴ σκηνὴ τῆς κ. Ζ. Χρυσοχόου)
18.29 Ἀγγελίαι διὰ τοὺς Ναυτιλλομένους.
18.30 Ἡ Ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων
19.00 Εὔθυμη μουσική
19.30 Κλασσικὰ τραγούδια
Ἄρν: Ὢ θεία ἀπόλαυσις
Ἄρν: Ὅταν ἡ μέλισσα τρυγᾶ τὸ χυμὸ τῶν λουλουδιῶν
Σωσσόν: Ἀτελεύτητο τραγοῦδι
Τουρίνα: Ἡ Θυμωμένη
Γκρανάντος: Χορὸς ἀριθ. 5.
19.50 Ἡ ὀρχήστρα Παλλαίντιουμ
20.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι
20.15 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.
20.30 Μουσικὴ χοροῦ
21.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
21.15 Ὥρα Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια
22.00 Μουσικὴ τζάζ.
22.15 Νυκτερινὸν Δελτίον Εἰδήσεων.
22.25 Ὠντράν : Ἡ ὀπερέττα «Μασκώτ».
23.00 Τέλος τοῦ προγράμματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ 23 Φεβρουαρίου

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Ἡ ὀρχήστρα Μπέριγκαμ
13.45 Τὸ Γαλλικὸν τέταρτον.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους
14.25 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
14.30 Μεσημβρινὸν Δελτίον Εἰδήσεων.
14.45 Τὸ Τρίο Σάντλερ
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Ψυχαγωγία ἀσθενῶν
17.30 Ἕνα τέταρτο διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα.
17.45 Μουσικὸν διάλειμμα
17.50 Δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν Στέφανο Βέζο συνοδεία λαϊκῶν ὀργάνων
«Στῆς Λειβαδιᾶς τὴν ρεμματιά», τσάμικο
«Παῦλος Μελᾶς», κλέφτικο
«Μοιρολόγι» τάβλας
«Λουλοῦδι τῆς Μονεμβασιᾶς», καλαματιανὸ
«Σγουρὸς βασιλικός», συρτὸ
18.15 Διὰ τὸν Ἕλληνα ἐργάτη (ὁμιλία τοῦ κ. Κ. Μαρινάκη)
18.29 Ἀγγελίαι διὰ τοὺς Ναυτιλλομένους.
18.30 Ἡ ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν.
19.30 Ἔργα Ἄγγλων Συνθετῶν
Ἔλγκαρ: «Τὸ ὄνειρο τοῦ Γκερόντιους» Πρελούδιο
Ντίλιους : «Βράδυ καλοκαιριοῦ κοντὰ στὸ ποτάμι».
Μπάξ : Συμφωνικὸ ποίημα, «Ὁ κῆπος τοῦ Φάντ».
20.00 Ποντιακὰ τραγούδια
20.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
20.15 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.
20.30 Ἐκλεκτοὶ δίσκοι
Μότσαρτ: Ντιβερτιμέντο
Μπετόβεν : Σονάτα εἰς φὰ μεῖζον γιὰ βιολὶ καὶ πιάνο
Ρέγκερ: Ἀλλέγκρο ἀπὸ τὸ κοντσέρτο σὲ παλαιὸ ὕφος
21.00 Τὸ λογοτεχνικὸ δεκάλεπτο (ὁμιλία τοῦ κ. Πέτρου Σπανδωνίδη).
21.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος.
21.30 Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ε. Κοτσανίδη.
α) Μπάλφ: «Ἡ Τσιγγάνα», εἰσαγωγὴ
β) Κάλμαν : Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴν ὀπερέττα: «Ἡ Μπαγιαντέρα».
22.00 Χορευτικοὶ Ρυθμοὶ
22.15 Νυκτερινὸν Δελτίον Εἰδήσεων.
22.25 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια
23.00 Τέλος τοῦ νυκτερι[illegible] προγράμματος.

ΤΡΙΤΗ 24 Φεβρουαρίου :

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
13.45 Τὸ Σπίτι καὶ τὸ Παιδὶ (Ὁμιλία τοῦ κ. Ἰωάννου Ξηροτύρη).
13.50 Τὸ Τρίο Χαννά.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους
14.25 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
14.30 Μεσημβρινὸν Δελτίον Εἰδήσεων.
14.45 Ἐλαφρὰ μουσικὴ γιὰ πιάνο μὲ τὸν Σεμπρίνι.
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος.

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Ἡ ὀρχήστρα Βάσσεν.
17.15 Ἀποσπάσματα ἀπὸ Ὀπέρες.
17.45 Τὸ Ἀγγλικὸν τέταρτον.
18.00 Ἐλαφρὰ μουσική.
18.29 Ἀγγελίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους.
18.30 Ἡ ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν
19.30 Δημοτικὰ τραγούδια
20.00 Ἡ ὀρχήστρα Λοῦττερ.
20.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι
20.15 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.
20.30 Ὥρα ἐκλογῆς ἀκροατῶν
21.00 Τὸ Ἔθνος καὶ τὰ γεγονότα (ὁμιλία τοῦ κ. Ἀχιλλέως Καλεύρα)
21.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος.
21.30 Μουσικὴ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.
21.00 Τραγούδια μὲ τὴν Μόλλυ καὶ τὸν Μαρούδα.
22.15 Νυκτερινὸν Δελτίον Εἰδήσεων
22.25 Ἔργα γιὰ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα :
Στραβίνσκυ : Τὸ πουλὶ τῆς φωτιᾶς.
23.00 Τέλος τοῦ προγράμματος.

ΤΕΤΑΡΤΗ 25 Φεβρουαρίου

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Ἡ ὀρχήστρα Περιπάτου τῆς Βοστώνης
13.45 Τὸ Ἀγγλικὸν τέταρτον.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους.
14.25 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
14.30 Μεσημβρινὸν Δελτίον Εἰδήσεων
14.45 Ἐπιλογὴ ἀπὸ Φὸξ - τρότ
[illegible]5.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος.

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Ἐλαφρὰ Μουσική
17.30 Ἡ ὥρα τῶν Ἀκριτῶν.
18.00 Μουσικὴ Δωματίου :
Ντβόρζακ : Κουαρτέττο εἰς λὰ ὕφεσις μεῖζον
18.29 Ἀγγελίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους.
18.30 Ἡ Ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγα[illegible] καὶ τὴν Γιουγκοσλα[illegible]
19.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια
20.00 Ἀκκορντεὸν
20.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
20.15 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.
20.30 Ἐλαφρὰ Μουσική
21.00 Ἀπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἱστορίαν τῆς κατοχῆς. (Ὁμιλία κ. Ἀθ. Χρυσοχόου). Τὸ Κ.Κ.Ε. εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος.
21.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος.
21.30 Ἔργα γιὰ βιολί
Σαὶν - Σάνς: Εἰσαγωγὴ καὶ Ἀλλέγκρο
Γκρίγκ : Σκέρτσο-Ἐμπρουπτύ
Ντεμπυσσύ: Ἡ κόρη μὲ τὰ μεταξένια μαλλιά — Πρελούδιο
Παγκανίνι: Καπρίτσιο
21.50 Ἀποσπάσματα ἀπὸ ὀπερέττες
22.15 Νυκτερινὸν Δελτίον Εἰδήσεων.
22.25 Ἡ ὀρχήστρα Μέϊφερ
22.40 Καντάδες
23.00 Τέλος προγράμματος

ΠΕΜΠΤΗ 26 Φεβρουαρίου:

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Ἡ ὀρχήστρα Γκλὲν Μύλλερ.
13.45 Διὰ τὴν ὑγείαν σας. (Ὁμιλία τοῦ κ. Ε. Καραβέλλα).
13.50 Τραγουδᾶ ἡ Στέλλα Γκρέκα.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους.
14.25 Ραδιοφωνικαὶ ἀγγελίαι
14.30 Μεσημβρινὸν Δελτίον Εἰδήσεων
14.45 Μουσικὴ ἀπὸ φωνοταινίες.
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος.

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα.

17.00 Ἀπογευματινὴ συναυλία :
Βέμπερ: Ὁ Ἐλεύθερος σκοπευτής. — Εἰσαγωγή.
Σαὶν - Σάνς : Ἡ ἀνέμη τῆς Ὀμφάλης.
Ραβέλ : Τὸ βάλς.
Λίστ : Τὰ πρελούδια.
17.45 Τὸ Ἀγγλικὸν τέταρτον.
18.00 Ἡ ὥρα τοῦ Ἀγρότου (Δελτίον ἀγροτικῶν εἰδήσεων καὶ δημοτικὰ τραγούδια)
18.29 Ἀγγελίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους.
18.30 Ἡ ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν
19.30 Ἐλαφρὸ ποικίλο πρόγραμμα.
20.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
20.15 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.
20.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
20.50 Ρεσιτὰλ ἀπαγγελίας τοῦ κ. Γιάννη Κοτσι[illegible] μὲ εἰσαγωγικὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Γεωργίου Θέμελη περὶ τοῦ ποιητοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ.
21.15 Ὥρα τῆς Βορ. Ἑλλάδος
21.30 Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κοτσανίδη
Μυλέκερ : «Ὁ ζητιάνος φοιτητής» — Εἰσαγωγή.
Ἔλμπουτ : Ρομάντσα.
Λάννερ : «Ἕσπερος», βάλς.
Γκέμπερτ : «Γιορτὴ τῆς Ἰνφάντης» — Εἰσαγωγή.
22.00 Λαϊκὰ Ἀμερικανικὰ τραγούδια.
22.15 Νυκτερινὸν δελτίον εἰδήσεων.
22.25 Ποικίλη μουσική.
Γκρήγκ : Ἐμβατήριον τῶν εὐγενῶν.
Ρίχαρντ Στράους : Ὁ χορὸς τῶν ἑπτὰ πέπλων (Σαλώμη)
Μπλοῦμε : Καπριτσιόζικο βάλς.
Γκρανάντος : Τρεῖς Ἰσπανικοὶ χοροί.
23.00 Τέλος προγράμματος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 Φεβρ. :

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Ἡ Ὀρχήστρα τοῦ Ἀγγλικοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ
13.45 Τὸ Γαλλικὸν τέταρτον.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους.
14.25 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
14.30 Μεσημβρινὸν Δελτίον Εἰδήσεων.
14.45 Ἡ Ἐλαφρὰ Συμφωνικὴ ὀρχήστρα
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος.

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Ψυχαγωγία ἀσθενῶν
17.30 Ἕνα τέταρτο διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα
17.45 Μουσικὴ Τζάζ
18.00 Δημοτικὰ τραγούδια
18.29 Ἀγγελίαι διὰ τοὺς Ναυτιλλομένους.
18.30 Ἡ Ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν.
19.30 Ντβόρζακ : Κοντσέρτο γιὰ βιολοντσέλλο, συνοδεία ὀρχήστρας (Σολὶστ ὁ Γκασπὰρ Κασσαντό)
20.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι
20.15 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.
20.30 Εὔθυμη μουσική
21.00 Τὸ Ἔθνος καὶ τὰ γεγονότα. (Ὁμιλία τοῦ κ. Α. Μελλίδη)
21.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
21.15 Ὥρα τῆς Βορ. Ἑλλάδος
21.30 Ἡ πρώτη πρᾶξις ἀπὸ τὴν ὄπερα «Ἀΐντα» τοῦ Βέρντι.
22.15 Νυκτερινὸν Δελτίον Εἰδήσεων.
22.25 Ἐλαφρὰ μουσική
23.00 Τέλος προγράμματος.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 Φεβρουαρ.

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους
14.20 Διὰ τὴν Ἑλληνίδα μητέρα. (Ὁμιλία τῆς κ. Ρ. Παπαδημητρίου).
14.25 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
14.30 Μεσημβρινὸν Δελτίον Εἰδήσεων.
14.45 Ἡ Σκωτσέζικη ὀρχήστρα B.B.C.
15.00 Τέλος προγράμματος

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Μπάντα.
17.15 Δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν Στέφανο Βέζο συνοδεία λαϊκῶν ὀργάνων.
«Ἀγγέλω» Τσάμικο.
«Λουκᾶς» Κλέφτικο.
«Σβαρνιάρα» (Σόλο κλαρίνο).
«Τρία παιδιὰ Βολιώτικα» Συρτό.
«Γκάϊντα» Μακεδονική.
«Γένεια καὶ μαλλιὰ» Καλαματιανό.
17.45 Τὸ Ἀγγλικὸν τέταρτο.
18.00 Ἐλαφρὰ μουσική.
18.29 Ἀγγελίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους.
18.30 Ἡ ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν
19.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
20.00 Ἐπιλογὴ ἀπὸ ταγκό.
20.10 Ραδιοφωνικαὶ ἀγγελίαι
20.15 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.
20.30 Διάφοροι Σολίστ :
Σοπὲν : Δύο σπουδὲς μὲ τὸν πιανίστα Κοζάλτσκυ (ἀριθ. 9 καὶ ἀριθ. 1 ἀπὸ τὰ ἔργα 25).
Ἀλμπένιθ : Χότα καὶ Ταγκό. (Παίζει ὁ Κράϊσλερ).
Ντυπάρκ : Φιντιλέ — Μελωδία. (Ὁ τενόρος Τίλλ).
Ντυπάρκ : Ἡ προτέρα ζωή. (Ὁ τενόρος Τίλλ).
Λίστ : Ραψῳδία ἀριθ. 9. (Ὁ πιανίστας Ντὲ Γκρέεφ).
21.00 Μακεδονικὴ λαογραφία. (Ὁμιλία τοῦ κ. Ἰω. Ζήρα).
21.10 Ραδιοφωνικαὶ Ἀγγελίαι.
21.15 Ὥρα τῆς Βορ. Ἑλλάδος
21.30 Ρυθμοὶ τοῦ Νέου Κόσμου.
22.00 Ἕνα τέταρτο μὲ τὸν Γιόχαν Στράους.
22.15 Νυκτερινὸν Δελτίον Εἰδήσεων.
22.25 Καντάδες.
22.45 Ἡ ὀρχήστρα Μπουλανζέ
23.00 Τέλος τοῦ προγράμματος.

«Φάουστ» τοῦ Γκουνώ
23.05 Εὔθυμη μουσική
23.30 ς΄ δελτίον εἰδήσεων
23.40 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Ρουμανίαν
23.50 Μουσικὸν διάλειμμα
24.00 Εἰδήσεις εἰς ρυθμὸν ὑπαγορεύσεως

Σάββατον

28 Φεβρουαρίου

Πρωινὴ ἐκπομπή

07.00 Ἔναρξις. — Ὑγιεινὴ γυμναστική
07.15 Α΄ δελτίον εἰδήσεων.— Δελτίον Ἀγορανομίας
07.30 Πρωινὴ μουσική
07.45 Δε[illegible] ραδιοφωνικῶν δι[illegible]σεων
07.50 Τ[illegible]ημερινό μας πρωινὸ [illegible]κίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.
08.00 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.10 Ἡ ἑβδομὰς τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου.
08.15 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.50 Μετεωρολογικὸν δελτίον. — Οἱ ὡραιότερες φιλολογικὲς σελίδες
08.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
09.25 Εἰδήσεις ἐν περιλήψει
09.30 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς
12.00 Ἐλαφρὰ μουσική

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.30 Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸν Ἕλληνα ἐργάτην
12.25 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (συνέχεια)
12.45 Ἔργα γιὰ πιάνο
Μέντελσον : Εἰσαγωγὴ καὶ Ρόντο καπριτσιόζο». Ἡ Αἴλην Τζόϊς.
Ντεμπυσσύ : «Σερενάτα τῆς κούκλας», ἀπὸ τὴ σουΐτα «Παιδικὴ γωνιά». Ὁ Ἀλέξανδρος Μπραϊλόφσκυ.
Σοπέν : Μπαλλάντα σὲ σὸλ ἔλασσον. Παίζει ὁ ἴδιος πιανίστας.
Λίστ : Σπουδὴ σὲ φὰ ἔλασσον «Λὰ Λετζεράτσα». Ὁ πιανίστας Ἀλφρ. Κορτώ.
13.00 Β δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
13.25 Μουσικὸν διάλειμμα
13.30 Ἀμερικανικὸν δελτίον εἰδήσεων
13.40 Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν
13.55 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
14.05 Μουσικὸν διάλειμμα
14.15 Ἀναμετάδοσις ἐκ τοῦ Λονδίνου τῆς ἐκπομπῆς τοῦ BBC. εἰς τὴν Ἑλληνικήν
14.25 Ἐλαφρὸ πρόγραμμα
«Ρούμι καὶ κόκκα-κόλα» Σάλλιβαν, Ἄμστερνταμ)
«Σὲ μιὰ μικρὴ Ἰσπανικὴ πόλη» (Οὐέϋν).
Ἐπιλογὴ ἀπὸ διάφορα βάλς.
«Κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες», κουΐκ-στέπ (Μπρούκς).
«Πρίγκηψ φοιτητής» ἐπιλογὴ (Ρόμπεργκ).
«Κουβανέζικο νανούρισμα» (Γκρενέ).
«Ἔξω ἀπὸ τὸ διάστημα» (Γκρίφφορντ Μπίσσοπ).
«Δὲν ἤξερα τίποτα γιὰ σένα» (Ράσσελ, Ἔλλιγκτον)
Ἐπιτυχίες μὲ τὸν Κάρολ Γκίμπονς.
Ἕνα κομμάτι τοῦ Νόλαν.
15.00 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

17.00 Ἀνακοινώσεις
17.10 Μουσικὸν διάλειμμα
17.15 Γαλλικὴ ἐκπομπή
Γιὰ τὴ Μαριὰν Ὀσβάλντ — Εἰδήσεις.
17.30 Διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος. (Ἡ μεταπολεμικὴ ἑλληνικὴ γενεά)
17.45 Διάφορα βάλς
18.00 Καναδικὴ ἐκπομπή

18.15 Ἀπογευματινὴ Συναυλία

Φράνκ : «Ψυχή», συμφωνικὸ ποίημα (Ταξιδεύοντας μὲ τὴν πνοὴ τοῦ Ζεφύρου, Ψυχὴ καὶ Ἔρως, Στὸν ὕπνο). Ἡ ὀρχήστρα τῶν Συναυλιῶν Λαμουρέ. Διευθυντὴς ὁ Ἀλμπὲρ Βόλφ.
Ρίμσκυ Κόρσακωφ : «Ὁ χρυσὸς πετεινός», σουΐτα ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη ὄπερα. Ἡ Συμφωνικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθυντὴς ὁ Εὐγένιος Γκούσσενς.
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Ἐκπομπὴ τῆς ρυθμικῆς Λέσχης
20.00 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Ἄλμπερτ Σάντλερ
20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων
20.30 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.10 Μουσικὸν διάλειμμα
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀμερικῆς τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν
21.45 Ἐλαφρὰ συγκροτήματα
22.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
22.10 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.15 Ἐλαφρὰ συγκροτήματα (συνέχεια)
22.30 Ρεσιτὰλ βιολιοῦ τῆς κ. Ἠλέκτρας Ἀργυροπούλου :
Λαλό : Ἀντάντε καὶ Σκερτσάντο ἀπὸ τὴν «Ἰσπανικὴ Συμφωνία».
Τσαϊκόφσκυ : «Τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἔρημη καρδιά».
Γ. Παπαϊωάννου : Νησιώτικος χορὸς (Γαμπριώτικος Μυτιλήνης).
Ἔλγκαρ: «Ἡ καπριτσιόζα».
Ντβόρζακ : «Ἰνδικὸς θρῆνος» (διασκ. Κράϊσλερ).
Παγκανίνι : Καπρίτσιο ἀριθ. 20 (διασκ. Κράϊσλερ).
23.00 Εὔθυμη μουσική
23.30 ς΄ δελτίον εἰδήσεων
23.40 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Ρουμανίαν
23.50 Μουσικὸν διάλειμμα
24.00 Εἰδήσεις εἰς ρυθμὸν ὑπαγορεύσεως
00.15 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὁ Σύνδεσμος Ἀποφοίτων Ἐκπαιδευτηρίων Βαλαγιάννη, συνεχίζων τὴν λαμπρὰν προσπάθειάν του, ἐκάλεσεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τὸν λογοτέχνην καὶ συγγραφέα κ. Γ. Θεοτοκᾶν ὁ ὁποῖος καὶ ἔκανε μίαν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν μὲ θέμα : «Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη. Ἡ διάλεξις αὐτὴ παρουσίασε πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀκροατάς του οἱ ὁποῖοι ἀπήλαυσαν τὸ ὡραῖο θέμα, τὸ ἠνόησαν καὶ συγχρόνως ἀνεπτύχθη μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ὁμιλητοῦ μία θερμὴ ἀτμόσφαιρα. Ἡ ζωή, ἡ δρᾶσις καὶ ὁ ἀπεριόριστος πατριωτισμὸς τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη ἐξιστορήθησαν λεπτομερέστατα.

Τὴν ὡραίαν αὐτὴν ὁμιλίαν παρηκολούθησαν : ὁ θεοφιλέστατος Ἅγιος Ἀπαμείας κ. Σπυρίδων, ὁ στρατηγὸς Παπαγεωργίου, ὁ διοικητὴς Γ΄ Σ. Σ. στρατηγὸς καὶ ἡ κ Γρηγοροπούλου, ἡ κ. Δαλιέτου, τοῦ Ἕλληνος ἀντιπροσώπου παρὰ τῷ ΟΗΕ., ἡ κ Θεοδοσίου τοῦ Γ.Γ. τῆς Γ.Δ.Β.Ε., ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου κ Ἰωαννίδης, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Μισιρλόγλου μετὰ τῆς κυρίας του Κυριαζόπουλος, Ξυγγόπουλος, Ζέππος, Μπόνης, ὁ Γ. Ἐπ. Μ. Ε. κ. Κοτρώνης, ὁ κ καὶ ἡ κ Μιχάλογλου, ὁ κ καὶ ἡ Ξηροτύρη, ἡ κ Φλόκα, ἡ κ Χατζοπούλου, ὁ καθηγητὴς κ. Κοπανᾶς, ὁ κ καὶ ἡ δὶς Σταθάκη, ὁ γυμνασιάρχης καὶ ἡ κ Βαλαγιάννη, ὁ κ καὶ ἡ κ Μακαρώνα, ὁ κ καὶ ἡ κ Δελλίου, αἱ κ.κ. Βαρλαμίδου, Βασιλειάδου, Πατακάκη Ἀγγελίδου, Πλατσούκα, Βασιλικοῦ, ἡ ἰατρὸς δὶς Τσακώνα, ὁ κ καὶ ἡ κ. Βεζύρογλου, ἡ κ. Μέλλου, ἡ κ. Κουγιουμτζοπούλου, οἱ κ.κ. Θεμελῆς, Δαφόρης, Δεδούσης, Βαφόπουλος, Θεοχαρίδης, αἱ δεσποινίδες Στεργίου Βαλαούρη, Νικολαΐδου, Γατσογιάννη, Μαυρουδῆ, Παπαδάκη, Κούσκουρα, Χατζηπαρασκευᾶ, Φραντζῆ, Μαραγκοπούλου κ.ἄ.

Εἰς τὸν Ἀγγλο-Ἑλληνικὸν Σύνδεσμον

Τὰ μέλη τοῦ Ἀγγλο-Ἑλληνικοῦ Συνδέσμου καὶ μερικοὶ των φίλοι πέρασαν δυὸ ὧρες πολὺ εὐχάριστες μὲ τὴν ὡραίαν ὁμιλίαν ποὺ ἔκανεν ὁ Γ. Γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Καββασιάδης, ἀναφερθεὶς λεπτομερέστατα εἰς τὸ τελευταῖον του ταξίδι εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ὁ κ. Καββασιάδης ὁ ὁποῖος παρέμεινεν εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν χώραν ἐπὶ 4μηνον, ἐμελέτησε πολλὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα διὰ τὴν ζωή, τὴν νοοτροπία καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἄγγλου καὶ τὰ ἐξέθεσε μὲ τὸ χιοῦμορ ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, καταχειροκροτηθείς. Ἐπὶ πλέον, τὴν ὁμιλίαν ἐπηκολούθησε καὶ ἡ προβολὴ φωτεινῶν εἰκόνων ὡς καὶ ἕνα ἐνδιαφέρον φίλμ.

ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

τά τρόφιμα...

Α. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

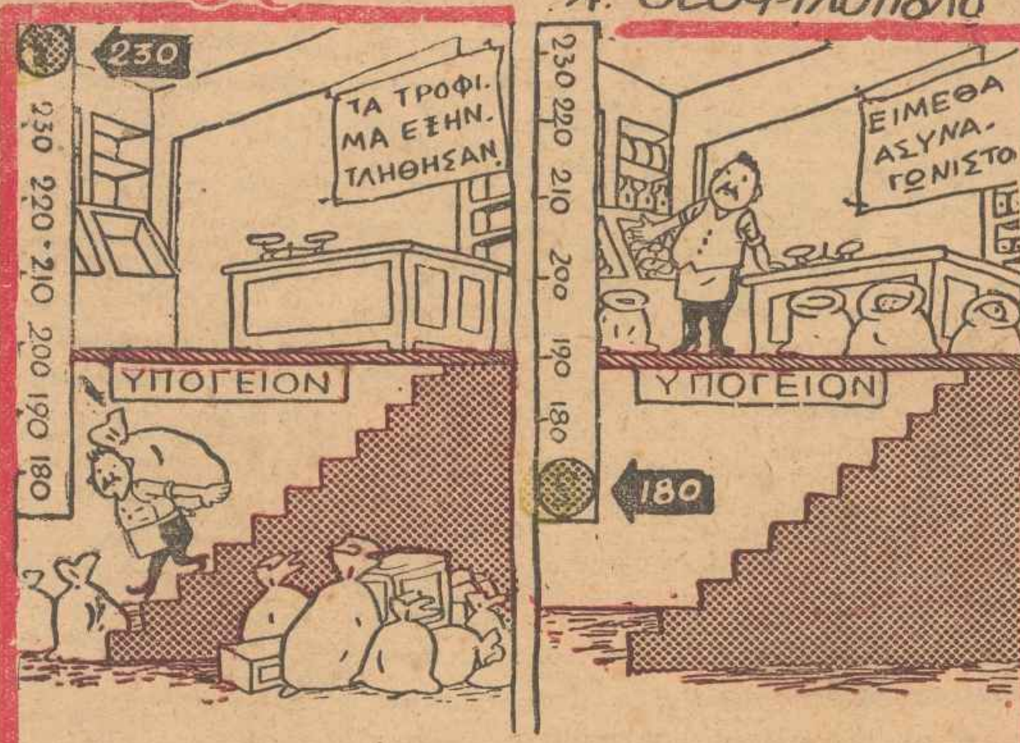

ΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΜΑΝΘΟΥ

·Τό ἀνεβοκατέβασμα τῆς λίρας κ τῶν τροφίμων

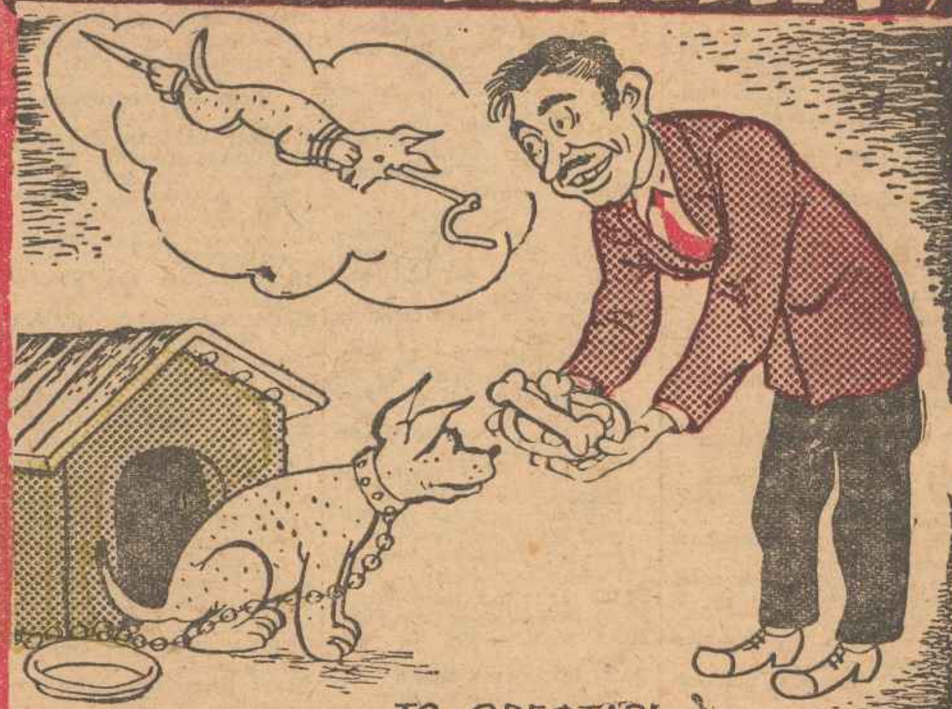

ΤΟ ΘΡΕΦΤΑΡΙ

-Φάε κακομοίρη νά παχύνῃς γιατί τό Πάσχα πλησίασε....

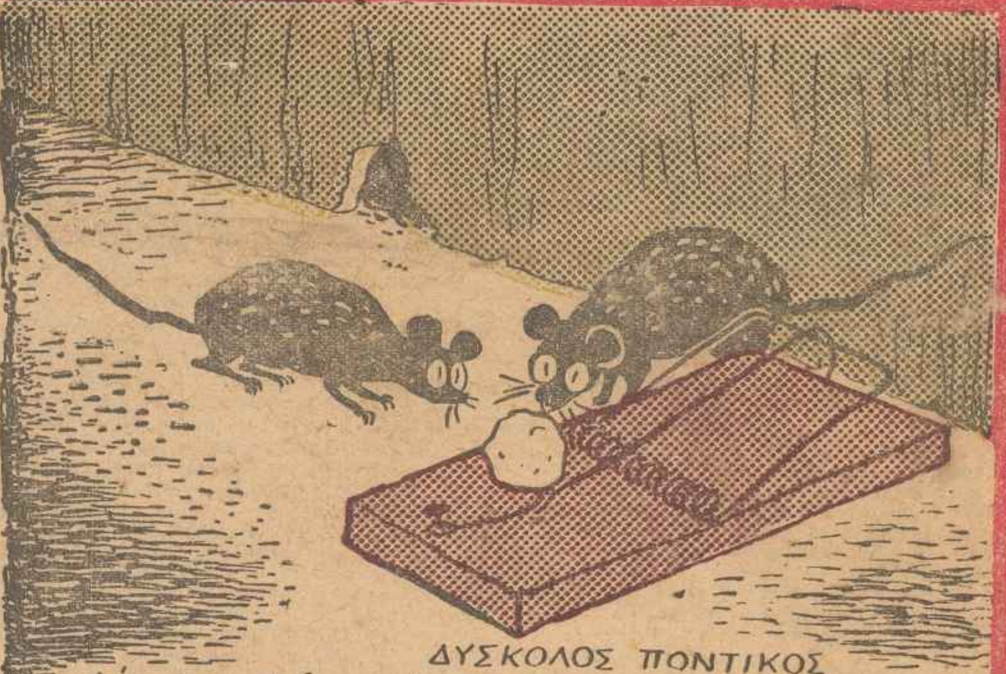

ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

—Δέν ξεγελιέμαι ἐγώ μέ ἀποβουτυρωμένο τυρί

Ο ΜΑΥΡΑΓΟΡΙΤΗΣ

-Τα μυαλά σου και μιά λίρα

ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΕΙΨΗ ΚΡΕΑΤΟΣ

— Καί νά ἤξαιρε τήν ἀξία της!!!!!.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

-Ἔχετε φάρμακο νά κλείσῃ τήν ὄρεξη τοῦ γαμπροῦ μου, πού τρώει ενα περίδρομο;